

A close-up photograph of a blackberry branch. The branch has several green, serrated leaves and clusters of ripe, dark purple-black berries. The background is a soft-focus green, suggesting a natural outdoor setting.

Сергій Миколин

**ПРО
ДІТЕЙ**

УДК 882
ББК 84(4Укр)6
М 594

В авторській редакції

Миколин С.
М 594 **Про дітей** / С. Миколин. – Рівне: Волин. обереги. 2016. – 256 с.
ISBN 978-966-416-426-6

Книга «Про дітей» є однією із серії книг автора. У ній розглянуті деякі питання відносин з дітьми, про їх місце в житті батьків і місце батьків у їх житті.

УДК 882
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-426-6

© Миколин С., 2016
© "Волинські обереги", 2016

Всі ми **були** маленькими дітьми
і в кожного з нас є можливість
бути великими батьками.

Слово для читача

Книга «Про дітей» є однією із серії книг автора. У ній розглянуті деякі питання відносин з дітьми, про їх місце в житті батьків і місце батьків у їх житті.

Перші пізнання духовності і психіки дитини в їх житті викладені в книзі «Молитва», а потім у книзі «Розмова двох». Такий же стиль викладення застосовано й у цій книзі. «Про дітей». Вона, як і інші книги мають духовно пізнавальну основу в нашій життєвій реальності – це розмова душі й тіла, духовного й суспільно-матеріального, чи їх постійний діалог на дорозі, який ми називаємо життям. Дитина, як носій життя, також має такі властивості, як сприйняття, відчуття - душа, ум, тобто, цільний природний комплекс – тіло. Дитина також любить, пізнає радість, пізнає світ, пізнає справедливість, пізнає доброту.

Запрошення читати інші книги пов'язане з тим, що дитина такий же індивід, як і доросла людина, з тими ж наповнюючими духовними й фізіологічними потребами. І саме в інших книгах: «Дорогами життя», «Про слово», «Духовність людини», «Ось... істина!», «Мудрість усвідомлення», «Спомин про любов чи її химера», «Плин життя життя», «Про політику», «Думки» більш повно розкриваються деякі аспекти нашої життєдіяльності, які не внесені в дану книгу для запобігання повторюваності. Однак, уже при підготовці жорновиків, ми не змогли відмовитися від повторення деяких думок, як в цій книзі, то так і в інших. По перше, подібні висловлювання необхідні в тій чи іншій книзі для показу розуміння автором тієї чи іншої ситуації, яка є складовою тієї чи іншої книги. По друге, ми спеціально повторювалися на цих важливих визначеннях суті змісту цих духовно пізнавальних тем (повторення – база для засвоєння нашим пристрасним умом). По третє, ми не певні, що такі книги будуть прочитані всі – а по суті автори саме на прочитання всіх книг кожним читачем і надіються, бо тільки прочитання всіх книг і дає можливість цілісності в пізнанні даної теми. Коли прочитаєте всі книги, ось тоді запрошуємо на бесіду. З прочитання однієї книги не можна встановити того, що хотіли автори донести до читача. А ці повторюваності не будуть перешкодою тому, хто почне читати всі книги, а навпаки зміцнять можливості до пізнання себе і світу.

У книзі розкрита суть Духовних цінностей людини й природа людських проявів у повсякденному житті, розуміння яких дає можливість кожному побачити себе й оточуючих по іншому, виходячи зі своїх потреб і можливостей.

У книзі розкриті деякі сторони життя, але певна увага зацентована на силу й значення слова, розглянуто деякі якості людини: такі, як душа, істина, любов...; часткове бачення місця дитини в нашому і її житті; особливе бачення призначення людини на планеті, її участь в суспільному житті.

Людині повністю пізнати Природу й себе практично неможливо, бо тільки в дослідженнях, крок за кроком відкриваються їх таїни. І коли ми починаємо пізнавати ці таїни, то виявляємо, що це є всього навсього прості факти життя. Але допитливий ум спрямовується в питаннях пізнання невідомого, даючи основу для роздумів і в подальшому для обґрунтування проявлених фактів і подій, які є в нашому житті. Тому книга спонукає до пізнання смислу життя, до пошуку способів розуміння себе, як духовного представника Природи.

Ця книга написана для нас особисто у хвилини духовного й творчого піднесення, але запрошуємо читати цю молитву всіх, щоб знати й мати можливості бачити дорожні знаки на дорозі, яка називається життям. Це шанс реалізувати себе, як індивіда. Маємо велику надію на Вас, шановний читачу, у творенні позитивних енергій після прочитання для засіву на лоні України й у Всесвіті любові, миру, злагоди й доброти. А далі ... воля Ваша. Вона має право бути настільною книгою для повсякденного читання в кожній сім'ї нашої планети.

Ми не претендуємо на те, щоб показати якісь таїни в розвитку дитини. Розглядувані питання відомі людству і людина неодноразово зверталася до пізнання свого ества і робила спроби поширити ці пізнання у світі. Як би химерно не здавався багатством зміст цієї книги, але вона дає право кожному прийняти душею, а для більшості й на їх розуміння бути хоча б гіпотезою й відкрито бути прийнятою сучасною наукою, як бувало й буває, бо все починається з гіпотез, а закінчується при вивченні достатньо реальними знаннями, у яких сьогодні є потреба в людства.

Ця праця потребує уваги не в силу якогось заклику до догматичної авторитетності, а тому, що вона тісно за змістом відповідає процесам, які проходять у природі, у Вселенній і вислідковує умови єдності в усьому суспільному облаштуванні. Якщо дана книга зустрінє прихильне відношення читачів і пошановувачів, то всі зусилля будуть застосовані, щоб виконати місію цієї праці у всій її цілосності.

Читайте книгу, насичену пізнаннями Істини, бо невігласи сіють упередження, самі не даючи собі наснаги навіть прочитати книгу й відразу її заперечують із-за забобонів і страху. Визнання Людини і її можливостей ними вважається самим страшним блюзнірством. Істинно, забобони є поганим порадником.

Праця написана для пізнання сенсу життя людством сьогодні, а майбутніми поколіннями для сприйняття за часточку істини, за часточку їх життя-буття. Сама істина життя стара як світ, але її багатогранність вабить нас і сьогодні до пізнання.

Суть праці нами визначена з того, що Всесвіт, Природа, Космос, Енергія не є випадковою комбінацією атомів і їх, як би, хаотичний рух, а показати людині її місце, сенс життя й можливості у всій схемі Всесвіту, показати перекручені суспільні архаїчні цілі й істини, які закладені в основу всіх релігійних традицій, обережно відкрити певною мірою основну єдність – звідки всі вони вийшли. Породжені від неї у своїх витоках, різні релігійні системи вертаються тепер до свого первісного джерела, з якого відбулася, розвилася й матеріалізувалася кожна таємниця й догма. Хоча й це є суб'єктивним до певного ступеня, але Природа, Бог ніколи повністю нікому не можуть бути доступними, а тим більше науці в її передбачуваності для даної цивілізації. Пізнання в такій області є великою таємницею, яка ще обростає людським страхом перед пророцтвами й іншими окультними досягненнями, які показують зв'язок окультної філософії з подвигом життя, як це є і як має бути – вибір за нами.

На наше розуміння, по мірках людського обліку часу, і це видається дуже й дуже віддаленою перспективою, то можна сказати, що той, хто пізнав усе, пізнає й смерть, яка народить нове життя без нас, можливо, без наших людських знань.

Треба звикнути до усвідомлення певної значимості знань у нашому житті. Володіти знаннями не так просто – це може бути дещо обтяжливим, особливо на початку. Краще зберегти всю тяготу знання, ніж перебувати поза реальністю.

У книзі використано деякі алегоричні й віртуальні висловлювання при написанні й визначенні змістовного наповнення слів для більш повного розкриття суті розуміння життя. Також у деяких пропозиціях, абзацах не закінчена логіка значеневого наповнення. Це навмисне – для вашого розуміння й спонукання до пошуку в собі своїх шляхів пізнання істини. Читайте між рядків, тому що там, можливо, те, що ви шукаєте й те, що ви знаєте. Книга читається важко, тому що вона не є художнім твором, не є інформативною, навчальною, а допомагає пройти в читанні кожного слова, пропозиції через особисті відчуття й стан прийняття себе. Наша порада – читайте від розширеного абзацу до наступного розширеного і трошки поміркуйте про прочитане, порада знаючих - читайте по одній, дві сторінки за один раз, що допоможе усвідомити суть, сприйняти Знання й прийняти їх вашим умом ці духовні якості в щоденному житті. Застерігаємо від її прочитання в більш повному обсязі, що зіллє текст в один сірий моноліт і що не дасть можливість побачити й відчутти ці крупичі Знань, зібраних людством. Ми спеціально не розписуємо свої дослідження й методики більш широко, даючи Вам, при прийнятті душею використовувати свій шлях для приходу відчуттів у світі пізнань Духа й можливість самим змінити світ суспільних відносин у кращу сторону. Важкість відчувається спочатку через неординарність теми й ваших і наших очікувань, можливо, стилю викладу, але далі за цими прочитаними рядками Ви одержите задоволення. Ви будете приємно здивовані тими відчуттями й відкриттями, які Вас відвідають. Ми можемо сказати й більше – Ви прочитаєте давно відомі Вам істини, яким найчастіше, через суєту мирську не надавали їм значення. Час настав.

Книга містить науковий, філософський і релігієзнавчий інтерес у пізнанні життя на підставі особистих досліджень, спостережень, відчуттів і написана в стані осяяння й творчого підйому. Науковість розкрита в самих знаннях, які не систематизовані й відсутня методика їх використання. Такий підхід навмисний для читача, надавши йому самому простір для пошуків, а нами усвідомлений з тієї позиції, що шлях духовних пізнань і пізнання земної реальності в кожного свій.

Вона написана для всіх, тому що ми всі пройшли в житті той строк, який називаємо - дитинство. Ми маємо своїх дітей, онуків, то, можливо, ця інформація посприє в деяких аспектах по іншому подивитися на дітей і по іншому подивитися очима дитини на нас, батьків.

Уклінно просимо після прочитання передавайте іншим для прочитання. Таке прохання дуже аргументоване, тому що ми знаємо, що ігноруючи такі підказки й легковажна відмова від прийняття цих знань людством уже не вперше приводила до зникнення цивілізацій на нашій планеті. Давайте разом вчитися жити у злагоді із собою подібними, Природою і Всесвітом.

Ми бажаємо всім, всім, всім щастя, любові, миру, згоди, здоров'я, доброти й достатку!!!, тому що бачимо потребу в них майже кожним.

«Діти – наше щастя, життя, мрії, надії та переживання. Діти до цього часу залишаються основною метою нашого життя. Заради них ми живемо, працюємо. Заради них створюємо всі умови для їхнього особистого, морального та духовного зростання. Заради них йдемо на неможливе, на вчинки, що суперечать логіці... Проте, завдяки дітям, ми можемо вважати себе людьми в повному значенні цього слова...

Та щоб забезпечити, щоб зробити майбутнє дитини гідним, батьки вкладають у розвиток та щасливе життя дитини самих себе, нерідко переступаючи межу, з якої вже не повертаються...

Багато людей не розуміють на початку сімейної ідилії, що діти – основне джерело щастя та життєвого натхнення. Що тільки заради них хочеться жити та будувати своє майбутнє. Тільки діти є джерелом того щастя, яке ми називаємо батьківством...

Діти... Веселий, радісний та щирий сміх маленького щастя, яке пригортається до тебе, коли хоче знайти в батьківських обіймах прихисток. Це насправді щастя, коли споглядаєш, як воно маленьке й кумедне бігає по кімнаті з одного кутка до іншого, переставляє різноманітні домашні предмети, а потім їх неможливо знайти. А ти сидиш на дивані із цікавістю та щасливим поглядом мило спостерігаєш за тим усім «упорядкувальним» процесом... І починаєш розуміти, що те мале чудо, яке носить туди-сюди – це нове життя, яке сотворив ти спільно з дружиною і ти просто розумієш, що ти хочеш жити...

Та жити не просто так, без мети, без усвідомлення того, чого чекати завтра... Ти розумієш, що ти хочеш жити для нового, створеного тобою життя й ти хочеш віддати йому все, що мав у своєму житті...

Діти – це джерело нашого достатку, нашої мужності та сили, прагнень і переживань, безмежності приємних моментів і такої ж кількості неприємних, від яких болить душа... Та щоб зрозуміти, що таке діти, спитайте тих молодих пар в яких недавно народилося здорове дитя, а також поговоріть з тими, чий діти переступають батьківський поріг і в шлюбі йдуть з коханою людиною у своє життя... Спитайте, що таке діти й тих батьків, чий діти вже на своїх крилах і мають щасливе й успішне життя... Думаю, що всі скажуть, що діти – це життя, яке потрібно відчувати, щоб зрозуміти, що таке щастя...» **Вася Патяник.**

ПРЕЛЮДІЯ ПІЗНАННЯ

Діти приходять у цей світ завдяки нам, батькам, і живуть з нами до повноліття, але вони не належать нам. Як ми можемо говорити: «Це наша дитина». Усі діти - діти Божі. Якщо ми у своєму розумі, як ми можемо заявляти: «Ця дитина належить мені?» Вона з'явилася через нас, це вірно, але ми були «проходом» для неї, але ми не можемо володіти нею, не можемо бути їх власником. Ми можемо любити її, ми можемо святкувати її прихід у нашу компанію, але в жодному разі ми не можемо мати будь яку владу над цією дитиною. Тому головнішим видом нашої відповідальності серед турбот про дітей є те, щоб вони росли щасливими, здоровими, раділи всьому, що посиляє суціль, а ми могли не перешкоджати їм у цьому. Таке розуміння міняє ситуацію.

Народжується дитина. Як може дитина знати, що пройшло 9 місяців і що їй слід вийти з матки? Як вона може знати? У неї немає ні календаря, ні годинника, нічого такого, але коли проходить 9 місяців, дитина готова народитися. Вона дійсно бореться за народження. От чому мати відчуває біль. Є справжня боротьба, починається конфлікт, і мати стискається, боячись болю, який буде заподіяний її тілу. От вона й пручається, а також пручається й дитина, що намагається вийти з матки, створюючи біль. Якщо мати дозволяє, якщо вона не пручається, тоді больових відчуттів не буде.

Подивимося на такий відомий приклад - дитя в лоні матері. Якщо воно прагне бути в безпеці, йому краще вчепитися в матку і не виходити назовні. Чи можемо ми мати більш безпечне становище, більш безпечну позицію, чим в матці? У дитини там немає ніякої відповідальності - ні роботи, ні установи, ні проблем, які слід вирішувати, усе вирішується автоматично. Дитина навіть сама не дихає - за неї дихає мати. Серце дитини б'ється завдяки серцебиттю матері, материнська кров харчує дитину. Дитина спокійна – вона у безпеці. Вона дійсно в раю. Чи можемо ми придумати кращий рай, ніж матка - комфортабельний сон, навіть без сновидінь, у мовчазному сні? А потім відбувається народження! І психологи говорять, що народження дуже її травмує, тому що дитину викидають назовні, відривають від її безпеки. Зручна хатинка, самий комфортабельний масток... Ми не були здатні створити нічого подібного: жоден шум не доходить, це так, ніби світ взагалі не існував. Дитині немає необхідності робити ніякого вибору, немає необхідності в навчанні, ніяких психічних криз, хандри і ніяких обумовленостей. Вона просто насолоджується собою, так якби є самим центром світу.

Досить і досить важливим моментом з самого початку появи у світ, в процесі пізнання оточуючого середовища, в межах зміни психіки дитини в переломні сім, чотирнадцять років дати дитині відчуття захищеності. Особливо про це слід подбати з народження до одного року. Бо саме в цей період дитина живе на відчуттях і в цей період і така пряма дія відчуттів є ранимою для дитячої психіки. Тому важливо у цей період забезпечити умови, які були в дитини, коли вона перебувала в матці. Це можуть бути моменти вміння зняти дитячу тривогу, але найпершою турботою маємо слідкувати і не створювати умов для тривоги дитини в цей період. Для цього потрібно частіше брати дитину на руки, щоб дитина відчувала теплоту материного тіла, відчувала знайоме їй серцебиття. Це є перехідним періодом, це звикання до чогось нового, до сприйняття і прийняття світу настільки наскільки може дитина. Необхідно виключити із життя дитини будь які стресові ситуації: різкі крики-звуки (сигнал автомобіля, злі окрики, крик півня, різкий гавкіт собаки; яскраве світло). Крім того це слід почати з відмови батьків і не дозволяти лікарям-акушерам робити хлопок по попі після народження для так званого відкриття дихання (на сьогодні є прекрасні методики для цього і навіть звичайна позиція дитини, коли її положити ниць на тіло матері – і дитина сама почне дихати). Така турбота виправдана, бо саме в цей період в дитячій психіці формується відчуття впевненості. Ця турбота до року і у вказані періоди така важлива, як і виявлення в дитини таланту чи задатків.

Тому досить важливо, щоб дитина відчувала захищеність. Це дає впевненості, як в імператора. Вона фактично і є імператором – вона діє від своєї невинності, від своєї чистоти, від наявного зв'язку на рівні підсвідомості зі всесвітом. Батьки бояться потакати дитині і намагаються зразу привчати до дисципліни, до дорослих порядків у суспільстві. Цього не слід боятися до року; цього слід боятися після двох років. І такі відчуття впевненості дитини дають їй по іншому (в спокої і якби розважливо) сприймати і приймати світ на рівних, як повноправний член суспільства. Цементация чи укріплення відчуттів впевненості і проходить майже остаточно від року до двох вже від своїх можливостей повзати, ходити, говорити, щось робити самому (це спостереження за своїми рухами рук, ніг, це спостереження і вивчення тіла матері, це спостереження за рухомими речами, це невідомі звуки, це можливість взяти самому сиску і соску). Такий плавний перехід дає спокійно включатися уму. Ось таке сприйняття і прийняття і дає можливість створити в дитині фундамент впевненості – це основа того, що цей індивідуум вже вмітиме (так це наш спільний процес навчання (батьків і дитини) впливати на обставини, вміти їх змінювати вже в дорослому житті. Ми про це згадаємо далі, коли будемо говорити про те, що саме людина створює сама свої обставини, свій світ – хороший чи не зовсім, то це буде виходити саме з цього фундаменту і деякого навчання в ті переломні періоди. Так поступають люблячі батьки і діти легко вчаться пізнавати світ, бо вони відчують цю любов душею, вони зміцнюють свою безпеку вість.

Не світ і обставини впливають на наші дії, бо якщо це навпаки, то це пряма ознака, що ми, батьки не подбали про відчуття впевненості. Тоді в нас буде рости, як той бурян, страх, розчарування, хандра на підставі самих маленьких змін у своїй надуманій самооцінці, своїй значимості і навіть у досить великих ситуаціях, коли людина на своїх очах втрачає друзів, знайомих, природніх об'єктів, у втраті матеріальних речей. Ці події досить важко переносять люди, коли вони досить сильно прив'язуються до означених об'єктів. В нас раптово появляється страх, втрата безпеки. А цьому сприяє наше невміння готувати дитину. Ми пускаємо цей процес на самоплив. Так робити не можна, особливо до двох років. Далі батьки не мають змоги контролювати, та і необхідності в цьому не буде. Однак нехтування з народження цими постулатами небажане, бо інакше в життя дитини приходять прояви суспільного облаштування. Вона травмується. В існування дитини вперше входить небезпека. Тепер дитині необхідно дихати, тепер вона плаче, коли почуває голод, коли почуває спрагу, коли почуває незручність. Вона починає стикатися з необхідністю в організації власного життя. Вона починає хвилюватися і щоб увійти в життя вона починає робити перші кроки. Якщо матері немає поруч, вона тривожиться. Вона мокра, вона плаче й плаче, і ніхто не чує. Тепер приходиться напруженість, небезпека, вона стривожена відсутністю знайомих обставин і вона боїться втратити знайомого в образі матері. В іншому випадку дитина боїться, що мати її залишить, а мати вже навчена суспільством і має в ньому свої інтереси. Поява дитини не є чисто її потребою – це сукупність інтересів Природи і суспільно-особистісних корисливих інтересів. Тому мати завжди продовжує наполягати: слухай мене, інакше я тебе залишу. Матері навіть загрожують дітям: слухайся, іди за мною, інакше я вмеру. Це погроза? І дитина тремтить до останніх жилок. Їй створюються обмежуючі умови в дотримуванні наших вказівок, вона поставлена у ситуацію вибору: померти, чи почати організовувати життя, а для цього їй слід прикидатися, обманювати, тобто стати фальшивою і носити маски. Їй необхідно грати ролі: навіть якщо їй не весело, але тут приходиться мати і їй слід посміхатися. Дитині належить стати політиком і опікуватися про те, що інші думають про неї, інакше вона відчує себе в небезпеці.

Тепер вона уже не відчує себе так безпечно, як у матці. І вона уже неусвідомлено бажає вчепитися в матку. І схоже на те, що вона дійсно чіпляється - вона не прагне виходити назовні. Часто необхідна допомога лікаря, щоб витягти дитину, тому що вся його істота чіпляється. Вона пручається, вона прагне бути там, де вона є, у тому, що вона знає. Але як вона знає? Душею. Так з душею в неї приходять і ці знання теж. А чи можемо ми придумати для дитини щось більш невідоме, більш чужіше їй, чим зовнішній світ. Вона відкриває очі, і все навколо чуже, і ще ці різні звуки, страшні очі й міміка. Вона лякається. Вона росте, і поки вона росте, небезпека збільшується.

Раніше або пізніше її пошлють у школу, і тоді навіть дім більше не буде основою її кругозору, її просторовим світом. І кожна дитина пручається. Чи зможемо ми знайти дитину, яка щаслива тому, що йде в школу, хіба що в неї дома - пекло. Жодна дитина не прагне йти в школу, вона пручається, вона вчплюється в матір, у свій будинок, тому що тепер її виштовхують у нове народження, її викидають із будинку. А потім вона починає чіплятися за школу. Якщо ми підемо в університет і подивимось, відчуємо пульс студентів, то ми побачимо, що ніхто не прагне залишати університет. Існує багато випадків, коли люди несвідомо готуються до того, щоб знову й знову зазнавати невдач при складанні іспитів, тому що університет - це знову таки безпека: батько опікується, надсилає гроші, і ми живемо просто як принц. У світ можна усе ще не входити, але суспільство нас запрошує, виштовхує нас у небезпеку, і раніше чи пізніше нас викинуть із університету. Зовсім не випадково, тому то в усьому світі люди, виходячи з свого підсвідомого розуміння, й називають університет альма-матір'ю. Це слово наповнене змістом: він - мати, а ми усе ще залишаємось дитиною, а суспільство уже опікується про нас. Але все таки ми з кожним днем усе більше просуваємось в невідоме життя, повне небезпек.

У материнській любові є безпека. Мати буде любити нас незалежно від того, любимо ми її чи ні. Це односторонній рух, вона буде любити нас природно. Але тепер нам необхідно шукати жінку, яка не буде любити нас природно. Уже нам необхідно любити її. Якщо ми зажадаємо любові, то нам слід давати любов. Хто нас цьому вчив? Де джерела любові? Що це таке?

Найбільше із усього сущого страждає людина із-за почерпнутих знань Адамом через з'їдений плід з дерева пізнання. Можливо й раніше, тому що свідомість визначила людську еволюцію, як духовної істоти. Ніде більше, як у серці чи духовному центрі людини, не існує страждання.

Уся природа радісна, уся природа завжди святкує без страху й інших негативних проявів. Космос, Всесвіт, Енергія, Дух, Сутність, Буття продовжують існувати, але людина - це проблема. Будь яка людина проблема. Чому це так? Якби тільки деяке у Всесвіті було проблемами, то ми могли б назвати їхньою хворобою, ненормальністю, але випадок саме зворотній, - тільки деяке не є проблемами. Десь людина стала неправильною - не окрема конкретна людина, а все людське суспільство, як таке стало неправильним, і це проникло до самих коренів. Коли народжується дитина, суспільство починає її змінювати відповідно до ненормального зразка, - того самого, через який усі страждають.

Психологи намагалися відкрити таємницю того, де дитина стає неправильною, і вони наполягають на віці в чотири роки. Десь у цьому віці вона уже більше не природня. До чотирьох років вона залишається частиною величезного світу дерев, квітів, птахів і тварин, до чотирьох років вона залишається дикою. Після цього вона домашня, і тоді суспільство йде на зміну знайомого оточуючого середовища, тоді вона починає жити відповідно до правил, моралі, правильного й неправильного, тоді все розділяється, тоді вона стає лукавою. І як жалко, що джерелом усього цього стають батьки. Можливо читаючи ці рядки, вони усвідомлюють і зрозуміють свої вчинки у відношенні свого безпомічного духовного брата, чи сестри.

Тепер, перед тим, як рушити далі в життя, вона має ціленаправлено вирішити: як рухатися, що робити й чого не робити. У життя дитини входить слово і дія - «повинен», і це «по-вині своїй» - є хворобою. Прийшла дискримінація - дитяче рабство. Тепер дитина вже не частина Божественного - вона починає випадати з її краси.

Такий зміст біблійної історії про падіння Адама. До того, як він з'їв плід з дерева Знання, він був природнім, він жив в Едемському саду. Той Едемський сад - тут, ці дерева в ньому; як і раніше живуть тварини і вони по колишньому частина його; сонце, місяць і зірки по колишньому рухаються в ньому. Едемський сад перебуває тут і зараз, але ми вже не в ньому. Чому Адам був вигнаний? Він з'їв плід знання. І в чотирирічному віці кожного Адама і кожному Єву знову виганяють із Раю. Це щось, те, що трапилося в минулому, і це відбувається щораз, коли народжується дитина, - знову Адам входить у життя, знову Єва входить у життя. До чотирьох років майже немає ніякого знання, до чотирьох років дитина починає розуміти, що є що, і тоді вона втрачає шлях, тоді вона уже більше не природня, тоді

спонтанність втрачається - вона живе згідно із правилами, установками, традиціями, законами і канонами.

Якщо ми почали жити згідно із правилами, то ми будемо приречені на страждання, на життя в постійних проблемах, які з життя в життя людина не може розв'язати: ми будемо страждати через те, що не можемо любити спонтанно, не можемо насолоджуватися. Якщо ми починаємо жити згідно із суспільними установками, то нам слід рухатися до фіксованого еталону, а життя не є фіксованим зразком, тому що це плинність, це гнучкий потік, і ніхто не знає донині, куди він рухається. Життя, як ріка. Ми можемо бачити її частину, дехто може відчувати її енергетику, але пізнати її в її цілісності від витoku до входження в океан неможливо.

Якщо ми стали жити згідно із правилами, то тоді ми знаємо, куди ми рухаємося в суспільстві, але не в Природі, і глибоко всередині рух зупинився – духовний ріст із можливістю усвідомлення й любові припинилися. Тепер ми просто ведемо життя тварини, тепер ми просто вмираємо, тому що нас помістили у в'язницю назва якої - суспільство. І цей висновок дуже тонкий: поки ми не досягнемо духовної досконалості, як цілком пильний індивідуум, то ніколи його не покращимо і тому ми в цих книгах просимо всіх почати мінятися, то обставини і суспільство зміниться – кожен окремо стяжаймо духовність, робімо добрі і красиві речі, діла, вчимося любити все і вся, радіти життю. Ми й так уже не здатні це бачити - це немов невидима броня, що оточує нас. Ми це пишемо, щоб усвідомили всі і вчили своїх дітей жити справедливо, шанувати інших, доброти, милосердя, то їм не прийдеється обманювати, осуджувати, калічити інших в досягненні своїх користолобних вигод і суспільних статусів. Кожен буде жити в мирі і злагоді, матиме гідне і вільне життя. Саме так по крупичках ми поміняємося і поміняється суспільство

Дитина надзвичайно екстатична, але нам вона видається подібною до тварини, тому що ми забули, як бути дикими й природними. Ми зупиняємо дитину в її духовному рості. У такій зупинці дві причини. Одна причина в тому, що глибоко всередині ми відчуваємо ревності. Друга причина в тому, що нас теж зупинили в дитинстві, а людський ум - це механізм, який повторює: те, що було зроблено нам нашими батьками, то це ми робимо нашим дітям.

«Маленька Ірочка говорить мамі:

- Мам, дай мені яблучко.

- Уже пізно, доцю, яблучка вже сплять.

- Це маленькі сплять, а великі ще ні».

Ми відчуваємо провину, що щось не так. Дитина щаслива, а ми відчуваємо, що щось не так. Знаємо, що коли дитина щаслива, то не створюємо асоціацій, начебто щось не так, інакше глибоко всередині щастя стане чимось неправильним. Це те, що вже відбулося: коли ми відчуваємо щастя, то ми відчуваємо провину; коли ми відчуваємо сум, то ми одержуємо щастя від співчуваючих. Ось такий абсурд. Коли ми сумні, усе в порядку, все ніби так, як і має бути. Це через те, що коли дитина щаслива, відразу звідкілясь входить суспільство й говорить «припини». У дитини немає уявлення про те, що правильно й що неправильно, у неї немає цієї суспільної моралі. Дитина аморальна. Вона знає тільки щастя й нещастя, вона дика, незаймана, чиста. А коли ми говоримо їй «зупинися», що зробить дитина? Хвилі щастя проходять через усе її тіло, від голови до п'ят – її уся трясє і спочатку ми робимо висновок, що дитина злякалася і ми раді такому прояву страху й покорі. Вона зовсім не злякалася – їй ще невідомий страх, а її виявлені судороги – це параліч її психічної божественної структури в процесі гальмування щасливих відчуттів. Це перші постріли в дитячу душу, яка зреагувала судомами тіла.

Ми говоримо «припини» - і що робити дитині? Вона стримує свій подих (ми батьки це спостерігаємо). Вона не буде дихати, вона надавить на свій животик ручками, тому що це єдиний спосіб зупинити ці хвилі. Її діафрагма стане каменеподібною. Вона знову й знову буде давити на свій живіт і постарасться не допустити глибокого дихання. Її діафрагма стане, як броня, і тепер через цей блок подих не буде проходити. Якщо подих іде в глибину, він переміщається в сексуальний центр, а коли він вдаряє в сексуальний центр, починають іти хвилі – відходить божественна енергія, як при оргазмі й починається період блокування джерел щастя. Відчуття щастя закінчилося. Дитина перестає посміхатися і вже в першому класі викликати посмішку в неї проблематично, а побачити природню – приблизно таку як від двох років до п'яти, дуже й дуже важко.

Дитина так безпомічна, що їй необхідно дотримуватися наших наказів: що б ми не сказали, їй слід дотримуватися наших вказівок: навіть якщо це проти її ества, але вона як би зобов'язана підкоритися

нам. Вона настільки безпомічна, що не зможе без нас жити, вона від нас залежить. Побачте всю її безпорадність, відчуйте її у своєму тілі. Ми можемо почати ридати, плакати, ми можемо почати битися. Може бути, ми захочемо вдарити свого батька, тому що ми не зробили цього тоді в подібній ситуації, і це залишилось не завершеним. І так триває з покоління в покоління. Ми не здатні вибачити свого батька, поки ми не вдаримо його в ту мить стресової ситуації. Інший природний шлях – шлях усвідомленого пізнання цієї ситуації й реалізація свого розуміння до дітей - навчити їх жити легко й невимушено, допомогти розвинути задатки.

Наш дух захищений самою природою, нам за нього нема чого боятися. Нам не слід боятися й почувати себе в небезпеці, тому що наша істота захищена всім буттям, тому що нам допомагає весь космос. Але ця допомога несвідома, вона не є навмисною, і ми не можемо нею управляти, нам необхідно бути в стані дозволення входження в нас, щоб космічна енергія могла через нас працювати. Ось цього ми маємо навчитися усвідомлено і навчити такого розуміння дітей. Тоді ми позбудемося появи страху. Але як ми можемо навчити цього дітей. Перш за все навчимося самі любити, навчимося бути щасливими. І ми станемо першовідкривачами змін в сім'ї і потім це знайде своє поширення в суспільстві.

Ми можемо давати певну часточку нашої любові, турбуватися про них, але аж ніяк не можемо дати їм свої думки. Навіть, якщо через слово схочемо донести якусь думку дитині, то вона не сприйме її, бо вона по своєму бачить цей світ і свою реальність. Наповнити дитину любов'ю, щастям можна лише тоді, коли цими прекрасними якостями наповнений нами в просторі проживання дитини.

Душа дитини прийшла в нове тіло з певними духовними цінностями і що головне, що прийшла звільненою від суспільного досвіду, без його висновків, без його бачення, без його аналізуючого ума. Це один позитив нової людини. Другий полягає в тому, що ця душа несе новіші знання із Всесвітньої бібліотеки і нові пізнання світу, і нове його розуміння, бо фактично недавно покинула цей мирський світ. І та перехідна мить теж залишила ці пізнання з душею на час смерті. І така нова людина є людиною майбутнього відносно нас. Ми, батьки, залишаємось носіями старої пам'яті, старого способу організації суспільних відносин, звичок, життєвого особистого досвіду ... і це все намагаємось внести в них - у їх дитячі і юнацькі роки, намагаємось повернути в минуле. У минуле й ми не хочемо повертатися, а чого ж тоді дітей втягуємо минулими звичками, звичаями, правилами, законами. Зрозуміймо, що вони мають ці наші «знання» на свідомому, чи на підсвідомому рівні і прийде та мить, то вони ними будуть користуватись. Можна спостерігати в дітях, в яких горить вогонь, який веде до світів дальніх. Поява таких здібностей вказує на наявність цінних накопичень в попередніх життях. Від таких дітей можна чекати творчої працездатності на загальне благо. Але дорослі досить часто нехтують найбільш цінними рисами малюків, находячи відмовки, що ці прояви не приносять в дім їжу і тому подібне. Не пригнічуємо дітей і самі не будьмо рабовласниками й рабами обставин, які ми самі створюємо. Нарощуймо самі духовні цінності і дбаємо про розвиток дитячих душ. Саме ці якості передчасно очищать і наш мирський світ від негативних ситуацій. Можливо, ми їх навіть не зустрінемо на життєвому шляху.

Тому найперший наш вид відповідальності серед турбот про дітей – щоб вони росли щасливими, здоровими, раділи всьому, що посилає суцций, а ми могли не перешкоджати їм у цьому.

Дитина народжується, щоб творити свою реальність, своє життя, але входячи в сім'ю, садочок, школу, суспільство, дитина приймає ті правила, канони, закони життя, які вже напрацьовані людством.

Щоб творити свою реальність, то ми маємо знання, але ми не можемо утвердитися у правильності свого життєвого досвіду, бо ми в рамках обмежень суспільства не маємо свободи для реалізації себе, як у дитинстві, так і вже в зрілому віці. «Рідко, яка птаха долітає до середини...».

А основна маса людства заради видимого, зазвичай, показушного, пропагованого, чи очікуваного комфорту, або в безвиході, чи безсиллі у своїй окремоті прилаштовується до цих за-конів із-за бажання уникнути неприємностей за свої помилки, чи їх можливість появи в нашому житті і саме тим втрачаємо основу того заради чого родилися – втрачаємо повну й абсолютну свободу творити своє життя в гармонії з іншими, мати від цього відчуття задоволення. Повірте, що це прекрасно, коли ми можемо творити своє життя!

Наше дитинство отримало дарунок, місію у своєму єднанні і далі творити, ліпити душу за допомогою тіла через добродушну атмосферу в сім'ї, через повноцінне і якісне харчування, в урозумінні сенсу життя й свого покликання, як цілісності.

Дитина живе несвідомо. Коли вона відчуває голод, вона кричить; коли вона почуває себе сонною, то вона спить, але ми нав'язуємо їй правила й розпорядок. Тепер є порадики, як ростити дитину, як бути

матір'ю, як бути батьком. Даються будь які інструкції. І ми можемо дивуватися, як діти народжувалися раніше, поки цих інструкцій не було. Коли за-кон (за колом, за родовим колом) не був відкритий, то як ми взагалі влаштували все це з народженням?

Порадники дають особливі, специфічні правила: через кожні чотири години давати дитині молоко. Дитина кричить, але мати дивиться на годинник, а не на дитину - адже чотири години ще не пройшло. Тепер ми руйнуємо несвідому природу. Незабаром дитина стане наслідувати наш приклад: вона теж буде дивитися на годинник, і коли пройде чотири години, вона почне кричати, незалежно від того, почуває вона голод чи ні.

Ранком їй слід іти в туалет - і це так зване «туалетне навчання». Як можна пропонувати дитині спорожнити кишечник, коли вона цього не прагне? А мати наполягає з дуже осудливим виразом на обличчі, говорячи їй, що їй необхідно це зробити, - за наказом. І дитина кричить і плаче, і не знає, як задовольнити свою матір, а вона просто божевільна! Але раніше чи пізніше вона примусить себе.

Психологи розкопали той факт, що 50% людських неврозів існує через таке «туалетне навчання». Дитина починає примушувати себе, тому що вона має підкоритися, і вона відчуває провину, якщо не може цього зробити в потрібний час. А коли вона робить це природно, тоді вона теж відчуває провину, тому що були гості, а вона зробила це у вітальні. А як дитина може знати, що вітальня не те місце? Вона живе несвідомо, вона не знає, де туалет, а де — вітальня. Вона не знає, коли там гості, а коли їх нема, коли їй дозволено, а коли ні. Вона не живе відповідно до правил, але вона буде їх виконувати, тому що їй необхідно їх дотримуватися: вона така безпомічна, а ми такі сильні.

Дивимось, що відбувається, коли дитина примушує себе йти в туалет: знову й знову тіло стає штучним механізмом для маніпулювання. Тоді ніщо не природно, тоді вона якимось чином примушує себе, щоб задовольнити своїх батьків. Коли вона не почуває голоду, вона починає плакати й кричати. Ми можемо це побачити скрізь, де є маленькі діти й вони сидять за столом, сльози течуть у них з очей - і їдять. Зараз вони не почувають голоду, і вони праві, а матері немає.

От як дітей направляють на невірний шлях, тому, коли настає правильний час, вона просить їсти, хоча й не голодна. Коли вона голодна, вона буде контролювати себе, тому що їй не дозволено просити. Так вона втратить контакт із природою, а не бути в контакті із природою значить бути невротиком.

Дитина відчуває себе живою, активною, вона прагне бігати й танцювати, а мати намагається примусити її йти спати. Чи думали ми коли небуть, що це прохання про неможливе? Хіба ми можемо навмисно заснути – так, навіть ми? Чи може сама мати навмисно заснути? Коли потягу до сну немає, то що можна зробити? Дитина буде намагатися, вона закрис очі й спробує, але як тільки мати піде, вона їх відкрис. Це навчання її вдаванню і вироблення в неї рис брехуна — і все це заради для зовсім непотрібних речей. Сон не можна примусити - для цього немає ніяких способів. Інакше, чому так багато безсоння? Чому люди витрачають усю ніч на те, щоб метушитися в постелі від безсоння? А від дитини очікують, що вона буде лягати спати за наказом і вставати за наказом, за наказом буде гарною дитиною, хорошою, прехорошою, інакше вона погана дитина. Усі ті, хто природні — погані, а ті, хто перевиховані — хороші, прехороші. Ось так ми готуємо суспільних особистостей. Ми ж уже самі бачимо скільки проблем в організації свого життя, а корені проблем у нашому дитинстві, бо і нас так «вчили». А чого навчили? Не любити, не радіти, не відчувати, лицемірити, брехати...

Тепер усе життя цього ества є стражданням. І тільки ймовірність того, що в цьому ланцюзі страждань із життя в життя, може з'явитися індивід, який усвідомивши себе, як джерело духовного й усвідомивши божественність маленької дитини, зможе так побудувати своє життя, яке допоможе їй й навколишньому середовищу, у тому числі й дитині, жити природно.

Ми життя дитини прагнемо організувати по нашому суспільному розумінню й готовимо її для суспільства і в більшості випадків ігноруючи інтереси й устремління дитини. Ми думаємо, ми знаємо з отриманої інформації, що ми тут завдяки суспільству і окремих суспільних істот, які називаються - людина. Так не є. За допомогою батьків ми з'явилися в цьому світі, але сама поява й життя у своїй основі має інші джерела.

«Ти не можеш покласти великий вантаж у маленьку сумку й не можеш із короткою мотузкою дістати води із глибокого колодязя.

Чи чув ти, як птах моря прилетів до берега й приземлився неподалік від столиці Лу?

Князь наказав віддати йому почесні, запропонував йому вино в жертвенній посудині, покликав музикантів, щоб вони зіграли мелодії Шана, приготували м'яса, щоб нагодувати його. Стомлений мелодіями нещасний птах моря вмер від розпачу.

Як мав ти поводитись із птахом! Як із собою, або як із птахом? Не дозволяти йому гніздитися в хащі лісу чи літати серед лугів і боліт? Не дозволяти йому плавати в ріці, чи в ставку, годуючись вуграми й рибами, літати в зграї з іншими птахами й відпочивати в очеретах?

Погано птахові моря бути оточеним людьми й лякатися їхніх голосів! І це було б ще нічого, - вони вбили її музикою! Вода - для риб, а повітря - для людей. Змінюється природа, а з нею потреби. Тому мудреці стародавності не встановлювали одну мірку для всіх.

Сам процес погодження жити по законах суспільства не проходить безболісно, бо ці відхилення від первісних знань, осмислень і ролі проходять не тільки зовні, але і в середині кожного з нас, наперекір душі. Ми, доживши до зрілого віку, здавалось би до самостійного життя, погоджуємося з цими законами, бо буцімто в нас немає іншого вибору... Ні, ми просто відмовляємося у своєму пристрасному житті від права вибирати.

Свобода вибору. Чорні двері.

Притча у викладенні Ошо

«Жив-був один дуже мудрий король. Його власний прем'єр-міністр здійснив зраду: він передав якісь секрети в сусідню країну, ворогові. Прем'єр-міністр був зловлений на гарячому. За це була тільки одна кара — смерть. Але старий король завжди любив цього чоловіка. Він був засуджений до смерті, але король дав йому шанс. В останній день він скликав весь свій суд. З однієї сторони була зброя, готова вбити злочинця, а з другої сторони були чорні двері. І король сказав:

- Ти можеш вибирати: смерть — ти засуджений до смерті, — або чорні двері. Ти можеш сам прийняти рішення.

Прем'єр-міністр спитав:

- А що за цими чорними дверима?

Король відповів:

- Це невідомо. Ніхто не знає цього, тому що ніхто не вибирав цього раніше. У часи мого батька, у часи мого діда багато разів надавалась така можливість, але ніхто не скористався ними, тому ніхто й не знає. Це невідомо нікому; навіть я цього не знаю. У мене є ключ, але коли мій батько помирав, він сказав мені: «Я можу відкрити двері, але якщо ти ввійдеш у них, я закрию їх за тобою. Ти не маєш заглядати в них». Але ти можеш подивитись, що там, тому що ти можеш вибирати. Ти можеш вияснити, що там знаходиться. Ти маєш право вибору.

Прем'єр-міністр довго розмірковував і вибрав смерть. Він сказав:

- Вбий мене. Я не бажая іти за ці чорні двері.

Прем'єр-міністр був вбитий. Королева була дуже допитлива. Вона стала наполягати на тому, щоб король якимось чином подивився, що там за дверима. Король розсміявся. Він сказав:

- Я знаю — за ними нічого нема. Це просто воля; за нею нема навіть ніякого приміщення. Ці двері відкриваються в широкий світ. Там нема нічого, але цього ще ніхто не вибирав.

Замість невідомого люди вибирають смерть. Замість невідомого люди навіть вибирають страждання. Невідоме здається їм ще більш небезпечним, чим сама смерть. А свобода - це двері в невідоме. Свобода означає рух у невідоме без знання того, куди ідеш, без знання того, що станеться в наступну мить. Це чорні двері. Дуже рідко Ісус чи Будда вибирають двері; усі інші вибирають смерть».

Ми маємо підтримувати в дитині прояви милосердя, доброти. Вони з ними приходять у цей світ, але уже в два-три роки ми перевчаємо дитину і не даємо, щоб дитина гралася з тими дітьми чи іншими, не давала цукерок тим то, чи тим то. Але як показує життя, то таке перевиховання потім поширюється і у відносинах між дітьми і батьками. Яка ж природа милосердя і доброти? Ми, будучи свідомі, не думаємо кому, коли й де бути милосердними. З таким ставленням до цього, ми не думаючи, даємо милостиню, надаємо посильну допомогу, моральну підтримку, тому що знаємо, що на місце вивільненої позитивної енергії прийде інша, а це є відчуття руху, відчуття, що ми живемо. Прослідкуймо за собою - ці відчуття є тілесними й духовними. Ця, інша, енергія більш якісна і є багатовекторною. Разом з тим не простежуємо й думкою про цей процес передачі енергії, про наслідки, то так воно й відбувається. Побачити, відчутти позитив, негатив ми можемо в найближчому оточенні, саме отут найбільша ймовірність. Саме в цьому середовищі нам краще передати, подарувати, але, будь ласка, без корисливих цілей. Цим ми займаємося вряди годи за бажання наділити такими якостями своїх дітей у першу чергу, але на основі свого досвіду й нереалізованих бажань. Корені появи нереалізованих бажань лежать в тому, що нас вчили, ми вчимо своїх дітей бути милосердними, добрими з корисливих побуджень, вчимо ставати добрими тоді, коли це

вигідно у різних життєвих ситуаціях. Зважаймо, що кожна дитина має своє життя, як те зернятко, свою душу і вони бачать ці якості, але по своєму, перебуваючи на вищому, або нижчому рівні духовного розвитку, духовних і тілесних потреб і можливостей. Ось тому, ми просимо віддати велику частину часу в сім'ї для формування духовного фундаменту в дитині. Якщо ми його не зруйнуємо і допомагатимемо укріплюватися, то тоді ніяка життєва буря не похитне цього індивіда – вона діятиме справедливо і по совісті, вона буде люблячою і щасливою. Таких будівничих люблять батьки, Бог і люди. Може бути люди використовують цю здатність людини, але з неї не убуде. Духовний простір не порушиться. Саме такі батьки і діти є будівничими прекрасного майбутнього. І якщо ми хочемо щасливого життя, то діючи так ми його матимемо. Інакше не получится. Хтось інший не створить нам щасливого життя, навіть Бог. Не очікуймо, а свідомо леліймо ці пізнані нами духовні якості – вчимося самі і вчимо дітей.

Якщо ми входимо в очікування результатів, які проявляються, то так не відбувається - канали проходу енергій закриваються. Такий процес дуже добре видно в поведінці дітей, або коли ми спостерігаємо за собою спокійно і без пристрасті. Бо ми теж діти, великі діти Бога нашого, але ми вже свідомо, чи несвідомо діємо в міру того, чи виникла в нас потреба в пошуках шляху істини в зрілому віці, тому що в шкільні та юнацькі роки нами в основному займається суспільство, обтяжуючи ум і продукуючи змагальність матеріального й духовного, надаючи переваги матеріальному з метою встановити залежність особистості від нього, формуючи рабську психологію. Це здійснюється дитячими дошкільними установами, школами, університетами та вже «навченими» батьками.

Доглядаємо, плекаємо зернятка духовності нашої доброти думками, словами, діями. Саме душа, набираючись позитивних духовних якостей, наповнивши себе, може направити тіло на отримання матеріальних благ. Вони самі прийдуть без великих фізичних напруг, хоча душа не надає у своєму розвитку значення матеріальним благам, але ці блага є певним стимулом для зміцнення довіри, а тіло й душа створюють цим більше можливостей бути передавачем потребуючим, і духовного, і мирського. Проте в наших матеріальних досягненнях не є великою цінністю для наших матеріальних дітей - вони можуть більше, тому що новому поколінню відкривається більше. Для прикладу: при передачі умінь і навичок дітям, ми не впевнені, що наші діти передадуть це онукам і чи буде така потреба в дітей і у внуків.

«Рибак вирішив відійти від справ і звернувся до сина:

- Ось тобі, синку, моя справа. Передаю тобі човен, тенета, будиночок на березі, карту рибних місць. Бачиш, синку, скільки я тобі дав - радій.

Син подивився сумно на батька і відповів:

- Тату, щоб стати хорошим рибалкою, як ти, потрібно присвятити цьому все своє життя. Батьку, ти не дав, а позбавив мене вибору! Я б міг стати лікарем, артистом, льотчиком, а може, і вченим ...»

Костянтин Ушинський.

Але і коли ми передаємо істинні знання - це пам'ятають діти, онуки, правнуки - і буде ця істина озвучена з посиленням на діда чи ні, але ми цю істину, цю чесність, правду, доброту, любов посіємо в душі нащадків, душах оточуючих, то вона буде продовжувати жити. І саме завдяки цьому, ми свідомо відчуваємо, що ми живемо з істиною, по правді - це безперервний процес. Такий стиль життя є реалістичним і таким, що реалізовується, а не є ілюзорним майбутнім. То маймо мужність бути відповідальними, як перед матеріальним, так і перед духовним, тобто, живучи добродійно, доброзичливо, ми можемо сказати, що живемо по совісті (за велінням серця, со вісточною серця), ми живемо в Бозі й він у нас. Кращий спосіб передачі дітям, онукам, оточуючим духовних цінностей - це наша поведінка, діяльність, як реальні вияви дій божественних енергій у нас і в навколишньому середовищі.

Ми не можемо навчити когось, навіть своїх дітей. У своїх спробах хочемо когось, чи щось переробити, перевиховати, хоча нас це не стосується, але не вдається. Чому? Почнемо мінятися самі й результат не змусить себе чекати. Ми маємо створити таку атмосферу дій в сім'ї, поза сім'єю і це буде той живильний простір, який сприятиме викристалізації духовних якостей в дитині.

Своїх дітей переробляємо, тобто перевиховуємо під себе, держава під себе, але аж ніяк не даємо їм самим пізнавати світ. Ядро пізнання цього питання - пізнати насамперед себе. Коли це відбувається, то ми просто по іншому дивимося на все. Світ яким був, таким і залишається. Формально тільки ми міняємося, а світ змінюється тільки в нашому баченні. Дійсно, тільки здається, що ми знаємо світ. Коли

здається, то хрестимося. Душа знає, та ум не сприймає і цим створює нікому не потрібну суєту, хаос і марноту життя. Кожен може сказати, що він не може бути спокійним, що він навіть не замислювався над питанням: що це таке за стан нашого єства – спокій.

Людині важко бути спокійною – вона вся в суєті. Наприклад, коли дитина неспокійна, чим перешкоджає матері займатися іншими справами, бо вони важливіші в її розумінні, то вона вкладає її спати, а дитина не хоче засинати і мати починає наспівувати колискову. Дитині стає скучно; дитині нікуди діватися. А куди їй діватися. Мати утримує її в постелі. Єдиний спосіб втекти – це сон. І вона засинає, вона просто здається перед цим натиском. Вона як би говорить: «Тепер безглуздо не спати, бо вона щось робить і щось таке безглузде, і чогось так повторюється одне і те ж». Її з дитинства вводять у ритм суєти, у швидкий ритм - спроба батьків у прискореному пізнанні навколишнього середовища, підтюпцем за батьками в садочок, школу; потім система заборон і обмежень (у сім'ї, у садочку, у школі, в університеті) з роздвоєністю оцінок і стандартів життя. Вартує тільки замислитися на хвилинку – скільки думок рухається в нашій голові, не даючи тілу і іншим спокою. Ніколи задумуватися, бо батьки хочуть, щоб дитина стала самостійною, сама організовувала своє життя, починаючи приблизно з того моменту, коли дитина почне надівати сама взуття, чи тримати ложечку в руках. Нам слід розуміти, що цього дитина має захотіти сама. Вона цього навчиться, спостерігаючи за нами. Але коли ми заставляємо їх, гримасничаємо, то дитина, не показуючи спротиву чи показуючи перешкоджає. Вона в самому процесі годування чи взування відчуває доторки, відчуває тепло, відчуваючи любов і умиротворення від батьків у цьому спільному процесі. Коли вона сама зробить перші кроки до самостійності, тоді починаємо створювати ситуації в іграх так, щоб дитина вчилася відповідальності за свої вчинки. Сама дитина має вчитися цієї відповідальності. Наділа взуття не на ту ногу – хай походить, нічого страшного, але це буде її досвід, її дискомфорт змусить шукати вихід. Оце елементи виховання не тільки в практичному взуванні, а й у навчанні самостійності і відповідальності. Ось тут фундамент на все життя.

Стаючи на шлях самостійного життя, доводиться вирішувати безліч питань, застосовуючи різні способи й методи, починаючи з дітей, батьків, знайомих, колег, підлеглих, начальників і кінчаючи своїми рішеннями, своєю реакцією, своїми вчинками – людина вже є знаючою. Людина мандрівник, шукач гарного, поганого й змішаного.

Немає нічого поганого в тому, щоб бути дитиною. Через те, що нас вчать суспільним нормам, підбадьорюючи тим, що ми вже більші, що недобре бути дитиною, то ми починаємо діяти як дорослі й на всі речі й події дивимось з їхньої позиції. Із самого дитинства нас намагалися зробити зрілим і ми такими ставали. А як дитина може бути зрілою? Дитина - це дитина. Але це не дозволяється, тому маленькі діти стають дипломатами, вони починають прикидатися. Вони починають поводитися фальшиво. Вони стають брехливими із самого початку. І неправда росте. Потім, одного разу, нас починають турбувати докори сумління і ми шукаємо священні тексти, шукаємо духівників, шукаємо дім молитви для оправдання своїх слів і поступків через які нас і турбують ці докори сумління. І ці оправдання теж будуть фальшивими, бо ми хочемо словами манускриптів оправдати неправильні свої дії. Так не буває. Коли ми це зрозуміємо, то ми починаємо шукати сенс життя, шукати істину. Ось тоді ми звертаємося до священних текстів, але з іншою метою – і все ж з метою. Але священні тексти не містять істини - вони всі споконвічно є в нашій свідомості, але це вже крок до пошуку. Шукаючий завжди знаходить, бо правда життя в нас самих, істина в нас самих. Ми містимо все, що необхідно для нас - це дарунок Бога. Кожний народився з істиною у своїй душі, життя є істина. Але ми почали вчитися брехні. Однак, коли ми вперше відчули потребу в духовному, чи ми задумалися про духовні якості в моменти, коли побачили їх в позитиві, то у нас виникає думка в їх надбаванні, як основи життя. При початку пошуків істини в нас виникає страх, страх перед суспільною думкою, перед тим, що подумают люди.

Той же самий страх, що руйнував нас із самого початку. Той же самий страх, який був отрутою: «Що подумає моя мати? Що подумає батько? Що подумают люди, учителі й суспільство?» І маленька дитина починає хитрити - вона не показує своєї сутності, тому що вона знає, що вона не буде прийнятою іншими. Тому дитина створює заміник повного підпорядкування. Вона показує те, що люди прагнуть бачити. Це дипломатія, це політика.

«Маленький хлопчик тикав у груди своєї матері й говорив: «Мамо, що це таке?» Матері було незручно сказати правду, і тому вона відповіла: «Це балони, і коли я вмру, вони стануть більшими і віднесуть мене на небеса».

Хлопчинка пішов, але незабаром увірвався назад з лементом: «Мамо, мамо, покоївка померла».

Його мати зняковіла й запитала, чому він говорить, що покоївка вмерла. «Ну, - сказав хлопчик, - обидва її балони витягнені назовні, тато надуває їх, а вона кричить: «Божже, я вже на небесах!»

ЕЙФОРІЯ ПОЯВИ ДИТИНИ

Ми маємо відноситися до наших дітей так, якби це Ангел Божий – принаймі на це наше життя, який прийшов до нас чи подарований нам в образі нашої дитини. І так воно є в духовному плані.

Коли дитина народжується, вона є чутливою істотою: вона відчуває все навколо. Вона ще не є думуючою істотою. Вона натуральна, як усе природне в природі - як дерева і як тварини. Давайте з цього моменту більш уважніше спостерігати за поведінкою дитини і вчитися... Обличчя багатьох з них нагадують нам обличчя великих праведників своєю чистотою, своєю безпосередністю, гідністю і довірою. Давайте подивимося на їх красоту в їхні очі. Вони тільки що прийшли з духовного світу, вони наповнені духовними Знаннями – і що вони бачить навкруги себе? – суєту. Вони відчувають, що ми не хочемо прийняти таким яким він є насправді – посланцем Суцього. Але ми починаємо переплавляти її, окультурювати. Перші місяці ми ще в ейфорії радості, щастя, любові і саме ці якості нас очищують духовно – це теж уже можна визначити, як друге наше народження. Дитина дуже сильне енергетичне джерело, бо саме ця внутрішня і просторова енергія любові притягує дорослих до неї, а також завдяки їй, дитина тримає батьків поблизу себе. Потім протягом кількох років ми, батьки, можемо багато навчитись в дитини, чи згадати своє покликання на планету в своїй місії духовного розвитку. Звісно дитина своєю душею нас не може вчити словами чи спонукальною поведінкою, а вчитися ми можемо самі саме з його поведінкової дії в тих чи інших ситуаціях. Ми вчимося безпосередньо в дитини, коли знаходимося в межах його духовного простору. Навчанням сприяють наші споглядання за дитячою красою тіла, за їх мімікою нашою присутністю, триманням на руках, погладжуванням по голівці – це дає нам приєднатися до тих духовних потоків, які проходять через дитину.

Не слід думати, що наша дитина ще нерозумна чи не сприймає реальності життя. Так не є. Вони з моменту зачаття несуть в наш світ духовну мудрість, яка на певний порядок йде в майбутнє. Згадуємо, як дитина своєю чистотою і мудрістю вчить батьків і дідусів з бабусями одночасно, а подеколи і тих, хто попадає в її енергетичний простір. Однак з кожним роком життя вони зустрічають опір їх духовній мудрості у вигляді різних дій по команді спеціального ума, який бажає управляти дитячою душею. Певну роль на дитину має фінансова і фізична залежність дитини від батьків. Так поступово духовний простір дитини приймає в себе оточуюче середовище сім'ї, двору... і таким чином матеріальні потреби і суспільні вимоги насичують дитяче єство і укріплюють прагматичний ум в різних видах доцільностей і певних вигод; і десь між трьома і п'ятьма роками дитина починає втрачати зв'язок з світом Духу. Дитина починає засвоювати наші звички, традиції, наші уподобання, певні правила поведінки в сім'ї і на вулиці.

Розглянемо банальний епізод з життя. Ми забруднюємо дитячі душі і навіть свої душі при включеному телевізорі, коли там транслиують зовсім не духовні речі навіть тоді коли ми не дивимося на нього і не сконцентровані на пропонованій інформації. Такі передачі насичують простір кімнати і він є досить триваючим, а деколи встановлює залежність людської поведінки в бажаннях подивитися телевізор чи просто, щоб був увімкнений, бо та негативна енергія з транслятора підживлює наше єго і весь простір. Ми такої ж шкоди завдаємо і тим, хто випадково приходить в цей насичений негативом простір. Знаходження таких приладів на кухні насичує цим негативом і їжу. Небезпеку для духовних енергій становлять і такі транслятори в спальнях дитини, бо коли її тіло і ум відпочивають, то ці енергії зменшують духовний їх простір. Ось таким чином дитина з Ангела, з посланця Духу перетворюється у обтяжене єство; і в першу чергу обтяжуємо душу, всіма негативами, які увійшли в її не укріпше єство з шумовою музикою з інформацією від сюжетів вбивств, злоби і гніву в бачених мультфільмах і різного роду шоу, позбавляючи дитину, а можливо й у всіх дорослих роках духовної енергії, життєвої мудрості.

І ось ми помаленьку починаємо відходити в своїй суєті від дитини, забуваючи свою потребу духовного збагачення і про потребу дитини в пізнанні світу матеріального і суспільного – просто ми починаємо займатися своїми звичними, знайомими і відомими нам справами. Ми деколи дивуємося, деколи дратуємося, коли ми зайняті пустими розмовами по телефону, дивимося телевізор, слухаємо

гязну музику, і від тієї незгоди дитячої душі (саме на духовному плані) дитина починає нервувати, іноді плаче, вередує, якби нас відволікає від непотрібного, чим намагається нас охоронити і убезпечити. Такі наші «заняття» досить далекі від духовної аури дитини і це турбує її, хоча вона не може усвідомити звідки ця тривога, звідки ця небезпека прийшла в її духовний простір. Дитина не може сказати про свою незгоду, і найперше своїй душі, з такими нашими діями, бо ще не може говорити. Вона не може попросити виключити цю музику чи цей телевізор. Однак вона намагається своїми діями показати незадоволення, як способом припинити наші негідні вчинки. Поряд з цим, ми не бажемо звертати на це уваги і тичемо соску їй в рот чи трактуємо її вередування, як бажання дитини їсти чи спати. Знайте про це. Таке наше відношення до дітей слід переосмислити, бо таке нехтування леліання і утвердження духовного фундаменту дитини під час пристосування до цього фізичного і суспільного середовища гірше за фізичні вади. Бо це не тільки її можлива суспільна потреба уваги чи спілкування. Зверніть увагу, коли ми займаємося з любов'ю при приготуванні їжі чи іншими хатніми роботами, то таких дій від дитини майже немає. Творча любов в діяльності є співналаштованою з дитячою любов'ю – вона буде тихенько лежати чи гратися.

Дитина поставлена перед вибором і починає пригнічувати свої відчуття, тому що без їхнього придушення вона завжди опинятиметься в неприємностях. Коли їй хочеться плакати, вона плакати не може, тому що її батьки не схвалюють це. Її будуть засуджувати. Її не будуть цінувати, її не будуть любити. Така, яка вона є, вона не може бути прийнята. Їй необхідно поводитися добре, їй слід вести себе відповідно до конкретної ідеології, з певними правилами й традиціями. Тільки тоді їй будуть купувати іграшки, солодощі, телефон і імітуватимуть якісь полегшення у дитячих навантаженнях. Відчуття любові починають охолоджуватися, тому що дитина не відчуває її до себе від батьків. Між ними зникає довіра, повага і створюються якісь договірні ділові відносини – ти поводишся так як ми хочемо, то й будеш, можливо, мати те, що ти прагнеш. Так закладається в дитяче єство рабські відносини на яких ми зупинимося далі.

Родилася дитина, вона нам не належить, не є нашою річчю, а в духовному плані є одним цілим, і мови про будь яку належність, володіння душами не може іти. Дитина – може бути нашим майбутнім, коли ми прив'язані до неї прагматично, але вона є окремий індивід і вона буде в майбутньому виокремленою каплею. Вона буде учасником, частиною тих подій, у тому соціально-економічному устрої, який буде завтра. Наше життя подібне до нашого бачення сонця протягом дня: для старших людей – це захід сонця, зрілий вік – це зеніт з повним освітленням і повною віддачею енергії, а схід сонця порівнюємо з народженням дитини, народженням нового дня у всій величї (порівняння до душі в першу чергу, до нашого єства, до тіла), у всій красі з грою оркестру природи, яка просипається.

Ми любимо наших дітей і хочемо, щоб у майбутньому вони не повторювали наших помилок, але проаналізуємо у своїй пристрасті, чи благості свій життєвий відрізок, який живемо ми до 40-50 років, до цього дитячого відрізка, то аналогічних ситуацій немає. Чого? Природа цього явища в тому, що матричні знання душі нашої дитини принесені тепер з іншого тіла, а не є продовженням наших спільних читань сьогоднішнього дня. Тому то наші діти не повторюють наших помилок, бо вони знають природу нашої минулої ситуації. Ми несемо досвід, ми несемо застарілу інформацію про розуміння світу і коли ми намагаємось перевчити, перевиховати дитину по своєму розумінню життя, то викликаємо, чи створюємо таку ситуацію, через яку проходили самі – ми самі примушуємо іти нашою дорогою (звідси природа вислову, що все у світі повторюється – саме через наші намагання. Ми є гальмом у розвитку душі дитини, це і є природа постійного конфлікту – «батьків і дітей»), а дитяча душа прилетіла із всесвітньої бібліотеки знань, де взяла з собою все новіше, що було в бібліотеці.

Ми деколи спостерігаємо, що інші діти деколи роблять ті ж помилки, які й ми колись робили. А природа цього явища в тому, що різні душі по своєму росту мають різний доступ до бібліотечних фондів. І в даному випадку є ймовірність того, що наша душа й душа тієї дитини знаходяться приблизно на одному рівні духовного розвитку. Бачення помилки дає тому, хто бачить її усвідомлено для пошуку шляхів виходу із ситуації з якої ми колись не вийшли, а тепер нам надана така можливість. Діти, яких ми родимо, рідко й дуже рідко повторюють наші помилки. Таке буває, коли душа дитини в попередньому тілі трошки деградувала, чи зупинилась у своєму розвитку із-за зовнішніх обставин. Однак не слід відкидати той фактор, коли наші діти вже нами перевчені нами і вони поведуться і діють за сформованим порядком нашого ума. І такий ум заводить дитину в такі ситуації, що вона повторює помилки батьків. Тут присутнє споглядальне поведінкове самонавчання дитини.

Зазвичай у тіла дітей, які родяться від нас посилаються душі трохи вище по рівню духовного розвитку. Давайте погодимось, що діти часто на протязі нашого життя вчать нас жити: хто словом, а хто поведінкою. «Яйце курку вчить жити» - якраз сюди ця приказка й підходить. У такому випадку діти мають більш розвинуту душу, а до неї прикладається й більше матеріальних статків. Тоді ми говоримо, що наші діти краще живуть за нас у матеріальному плані, а однак й ми краще живемо за своїх батьків. Це слід визнати. Наші батьки живуть краще за своїх батьків. Ми тут говоримо про проявлений матеріальний світ.

«Одного разу під час припливу принесло дуже багато морських зірок. Опісля відливу велика кількість зірок стала висихати на сонці.

Хлопчик, який гулявся на березі, став кидати зірки в море, щоб вони змогли продовжити свій життєвий шлях.

До нього підійшла доросла людина й спитала:

- Для чого ти робиш це? Ти ж не зможеш урятувати всіх цих створінь, більшість з їх усе одно загине! Поглянь, отут мільйони морських зірок, узбережжя просто засіяне ними. Твої спроби нічого не поміняють!

Хлопчик підняв наступну морську зірку, на мить задумався, і кинув її в море, сказавши:

- Ні, мої спроби поміняють дуже багато... для цієї зірки.» - подумайте... Скільки в дитині є розуміння прекрасних людських духовних якостей і яка нікчемність повчань дорослих на основі їх життєвого досвіду».

Спільне читання знань можливе через поведінкову передачу батьками своїм дітям бачення й розуміння духовних і тілесних якостей свого єства (за принципом, коли ми бачимо щось красиве, чи добротне в комусь, то намагаємось застосувати при потребі й собі), а діти через наше уміння бачити їхні потреби в пошуку чогось нового, бо ми ж цим усе життя хочемо займатись – чи не так? Рука легко приймає знайомі предмети. Ми легко спілкуємось при допомозі предметів і скоріше вивчаємо іншу мову займаючись роботою, бо ми працюємо з предметами. А називаючи їх назву, призначення й змістовне наповнення, то кожен на своїй мові дає кращий ефект запам'ятовування, бо ум легко ловить ті звуки, які знайомі душі по ритмиці їх змістовного наповнення. Це стосується словесного і поведінкового засвоєння.

Заново давайте вчитись бути дітьми. Від нас залежить багато. Допмагаємо дитині бути індивідуальністю. Ми тепер маємо шанс навчитися самі й допомогти дитині, а вона потім допоможе своїй дитині. Прекрасно, коли наше покоління буде піонером у таких підходах у пізнанні світу й себе. Для цього нам даються перші роки життя дитини, а далі вона спроможна цю індивідуальність зберегти сама. Якщо ми потакаємо дитині, пестимо, відносимось до неї, як до маленької живої ляльки й від цього маємо задоволення, то залишок дитячого життя (який ми будемо спостерігати до своєї смерті) буде нашим розчаруванням і роздратуванням. Тому прохання – кладаймо частину свого життя, певний час, вміння, навички і знання у розвиток дитини - у духовний потенціал, в піклування про здоров'я тіла в турботу по підготовці входження дитини в суспільні відносини. Буде цілісна духовна структура, буде й здорове тіло, не виникатиме конфліктів у вирішенні суспільних питань. В цих діяннях, словах ми виконуємо свою місію, як співтворець маленької індивідуальності і одночасно відшліфовуємо свої таланти творця. Спостерігаємо... і вчимось бути другом. Цим і тільки цим ми допоможемо дитині сформувати довіру до себе, до нас, до всього оточуючого, до Суцього. Це три періоди, це три шанси бути дитиною (після свого народження, після народження своєї дитини й під час гри з онуками) даються кожній людині для розуміння важливості в стяганні духовних якостей, бо в ці періоди є всі умови для цього – споглядання, відчуття й сама участь. Коли людина протягом життя сама створює такі умови, то вона сама щаслива і щаслива уся її сім'я.

Спочатку діти залежні від батьків і батьки дуже цим насолоджуються. У кожній ситуації, коли діти виявляються залежними, то батьки почувають себе дуже добре. Їхнє життя починає здобувати якийсь зміст: вони знають, що допомагають вирости новим людям, гарним людям. Вони не безглузді. Те, що вони відчують - є заміником насолодження творчістю. Це не дійсна творчість, але, принаймні, вони можуть сказати, якщо ми це робимо, то хоча б чимось зайняті. Вони можуть забути власні проблеми в турботах виховання дітей. І чим більше діти від них залежні, тим вони почувають себе щасливішими. Хоча на поверхні вони продовжують говорити, що прагнуть, щоб їх діти були незалежними, це тільки на

поверхні. Дійсно незалежна дитина ранив батьків. Їм не подобається незалежна дитина, тому що незалежна дитина в них не має потреби. І вони роблять усе аби тільки вона покорялася.

Мудрі батьки майже не народжують дітей, мається на увазі багато і вони уже з визначення є батьками, а неврастеніки й алкоголіки їх народжують багато. Здавалося б, як може з таким підходом людство йти в майбутнє. Не хвилюємося, бо між ними й розташовується розумово здорові - і це ми, основна маса: ми і не неврастенік, і не наймудріший праведник, а просто розумово здорова людина. Саме посередині - ось вірне середовище для батьківства і материнства, ось середовище для вирощування загальної духовності та матеріального прагматизму.

Проблема в тому, що неврастеніки, як правило, багатодітні. У своєму неврозі вони прагнуть створити навколо себе атмосферу постійної зайнятості. Алкоголіки безвідповідальні за своє життя й за життя дітей. Робити цього не можна, бо так вони намагаються приховати справжній стан речей, а слід зрозуміти природу неврозу й алкоголізму.

Ошо розповідає: *«Батько привів своїх вісімнадцятеро дітей на щорічну виставку. Серед іншого там експонувався бик вартістю вісім тисяч фунтів. Для того щоб подивитися його, потрібно було купити п'ятипенсовий вхідний квиток. Батько подумав, що квиток буде занадто дорогим, але діти дуже хотіли побачити тварину, і вони підійшли до вольєра.*

- Це всі ваші діти? - запитав службовець.

- Так, усі, а що?

- Почекайте хвилинку, я краще приведу бика подивитися на вас! Вісімнадцять дітей - навіть бичу буде завидно».

Ми несвідомо відтворюємо свої копії. Подумайте, чи в тому ми положенні, що можемо ошчасливити світ народженням дитини? Бо ми і так у постійній боротьбі за самого себе, а чи готові ми взяти відповідальність за дітей? Хто ми? Ми благодать - чи прокляття для світу? А тепер подумаймо, чи готові ми стати матір'ю чи батьком дитині, або бути реальним батьком і матір'ю? Стати, чи бути? Чи готові ми до безумовної любові?, бо діти нам не належать - вони з'являються лише завдяки нам. Ми можемо віддати їм свою любов, доброту, але не зобов'язані нав'язувати їм свої ідеї та правила життєустрою. Дозволяймо їм бути самими собою. Якщо ми готові - тоді можна їх народжувати. Інакше нам слід почекати, поки будемо готові і цим будемо допомагати створювати цілком усвідомлений природний світ. Буде натуральний світ, чи метушливо-прагматичним, але результат у середньостатистичному рівні по умовах життя й матеріальній забезпеченості є однаковим. При природному розвитку людство рухається еволюційно до духовних джерел, а в мирській метушні до матеріальних, завдаючи шкоду природньому круговороту енергій.

Бувають зачаття не усвідомлені й чим це закінчується – народженими тілесними, чи духовними каліками, абортми. «Зроблена» дитина «на скору руку», а потім питаємо – де вона така взялася безталанна, без щасливої долі. Будьмо відповідальними, збираючись для зачаття. Стілець можна переробити, але долі дитячої не переробимо. Зачинаймо тоді, коли до цього готова душа й тіло. Тоді ми на таких дітях побачимо у своїй пристрасі суттєві відмінності. Так, що з цього моменту у нас є шанс усвідомленого підходу в зачатті дитини. Ми думаємо, що після прочитання книги у нас уже з'явиться розуміння стану готовності душі й тіла, розуміння того, як увійти в цей стан для зачаття. Не все так просто, але в результаті ми будемо на сьомому небі від щастя спостерігаючи за діями і розвитком такої дитини. Пробуємо, перевіряємо без страху в радості, бо тут нічого нового й небезпечного для вас і дитини немає.

Якщо ми захочемо стати матір'ю, то ми добровільно йдемо на великі труднощі, тому що з появою дитини з'являються непрості проблеми. Мати не має можливості для духовного зростання, вона не може працювати, їй потрібно піклуватися про дітей. І з'являються складнощі. Вона виросла фізіологічно, а зростання духовного ще потребує для допомоги в розвитку майбутньої дитини. Якщо таке відсутнє, то мати створює умови своїм самоусуненням через проблеми в турботі за дитиною й передає ці функції державі, яка переслідує свої цілі - їй є потреба в солдатах, робочій силі. І ми, з дозволу, вкажемо на відмінність роботи, творчої роботи, яка дає нам духовне й завжди матеріальне задоволення від роботи в рабському відношенні до неї, як засіб для виживання. Або рідких можливостей у реальній боротьбі для становлення в суспільстві на короткий строк кимось або чимось. У цьому випадку це є вибір матері: дати можливість реалізуватися дитині і знаємо, що це завжди буде чимось вищим, ніж ми можемо припустити й очікувати, чим той варіант, якого ми очікуємо, щоб наша дитина досягла того, чого досягли ми. Ми такими бажаннями зламаємо життєвий стрижень дитини і вона навіть у матеріальному

світі буде мати менше ніж мама з татом. Стоп! А хіба ми задоволені своїм життям? Із цими вічними проблемами? Ні! То яке ми маємо право насаджувати свої плани в облаштуванні життя дитини.

Якщо робота з саморозвитку закінчується, тоді інша справа. Дитина буде уособленням свободи й нашої і її любов'ю. Тоді ми зможемо насолоджуватися материнством. Ми, дитина, самі робимо вибір, але й наслідки будуть залежати від нас.

Люди не усвідомлюють, що відбувається, коли на світ з'являється дитина. В іншому випадку вони б відчували жаль з цього приводу, а не з приводу абортів. Подумайте про наступне: що ми передамо дитині? Що в нас є, щоб передати це дитині? Ми передаємо їй всі наші тривоги, проблеми й спосіб життя і її життя буде схоже на наше. Хіба ми такого бажаємо своїй дитині? Чи маємо ми моральне право готувати ґрунт зачаттям дитини для нової душі, якщо ми не в змозі забезпечити дитині цільне і здорове життя, то це злочин. Зазвичай люди думають протилежне, що аборт є злочин. Так, аборт є злочин, є вбивство тіла і душі, але і народження дитини в стані неспокою і в цей неспокійний світ теж є не зовсім доброю справою, бо духовний інвалід вносить більше негативної енергії. Народжуємо раз так сталося й дитині знайдеться інша мати, тому що ніхто не вмирає. Багато жінок були б щасливі, мати дитину й не будьмо непорядними. Буде дитина, буде й життя. Материнство - це велике мистецтво, це велике досягнення.

МАТЕРІ

Мене завжди чекає мати ...

У нас біля хати квітнуть спориші.

Як не любити, не кохати,

Той дім, що будить струни у душі.

І я іду, зітхають легко груди ...

У дворі, – пахуча молода трава.

Мабуть, повік перед очима буде

Обід, домівка, мати, брат, сестра ...

Іду додому. Бачу, як здалеку

Мене вітає яблуня стара.

І рідна ненька в хустці на порозі,

І враз дитинство ожива ... А Волошин.

Матері скажи...не стримуй у собі слова подяки

Коли ми в радості своїй німі ...

Матері своїй скажи слова подяки

Бо слово те зігріє її душу.*

Наприклад, жінка працює заради своїх дітей - тільки подумайте, скільки всього вона здатна зробити за двадцять чотири години на добу, день у день, протягом життя, скільки енергії вона витрачає на все це. Що це наше читання книги, чи побудова будинку, які є невеликою мимохідною дрібницею. Де ж вона черпає сили й енергію? У Всесвіті. Вона навіть не замислюється над процесом прийняття і роздаровування (це необхідна умова, навіть свідомій людині). Ці енергії, як би автоматично надходять у її єство й переходять далі. Вона не скаржиться на втому, не шукає виправдань у ліні, у зайнятості чимось іншим. Цінність такої жінки в безперервності і сталості плину цих енергій. Сталість і рішучість трудитися (перетворювати, перетворити в реальності думки, слова й діяння) і є устремлінням. Такий стан сталості і є умовою, яка підтримує її життєві устремління. Така сталість не родить навіть думки про те, щоб ухилитися від щастя материнства.

Отут впливає дещо, що належить усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, одержати доступ до енергій Всесвітнього Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя й мати особисте задоволення – так не буває. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, то це не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчувати велике устремління в передачі усвідомлених основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні, очищуючі, лікувальні енергії для Душі й Тіла. Такий наплив енергій, що відчувається, як у нас дозволяється нам моментально мінятися в кращу сторону – змінюється сприйняття й відчуття навколишнього середовища і змінюємося й ми самі. Це основа цих пізнань –

прийняти для інших, відкинувши гасло – жити як інші. У такий спосіб ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Спочатку знайдіть у собі цю якість, цю творчість, цю радість, це свято, а вже потім запрошуйте дитину. Тоді в нас є можливість передати дитині своє свято, свою пісню, свій танець. Тоді в чому справа, що ми роздвоюємося в місії материнства і нематеринства? Основні причини у матері, бо мати була не готова психологічно, мати була не готова духовно. Яка саме душа увійде в істоту, яка зароджується, залежить від того, у якому стані перебуваємо ми, батьки.

Деколи вона психологічно є неспокійною особистістю, як і її батьки при зачатті, та і духовно вона була порожня (і тут напрошується аналогія). Отже, у дитини не було духовної їжі, не було повноцінного харчування. Дитина з'являється на світ як фізична істота, із захованою душею, без життєвого центру.

Лише деякі зважаться на материнство чи батьківство, усвідомивши всі складнощі цього світу. Зазвичай люди займаються цим у моменти сексуального збудження. Іноді люди займаються сексом, коли вони сердяться і б'ються. У батьків-п'яниць зачаті діти приймають і душі такого ж рівня розвитку, як і самі батьки (шапка шиється по розміру голови), з їхніми дрібними душами. У такій родині народиться дитина, то дуже часто вона голодна, обділена ласкою, найчастіше її б'ють, експлуатують. Захотіли б зараз пройти такий же шлях ці діти, ставши дорослими – звичайно ні. Вони рідко й задаються такими питаннями. Рідко, але споглядають іноді з болем у серці про свою долю і таку долю дітей. То для чого зачинати, перебуваючи у відірваному стані суспільством і Богом, а потім ще й мучачи таких дітей, чим ще більше «творимо» негативну енергію. Деякі роблять це механічно чи для фізичної розрядки. То так ми відкриваємо двері для дрібної душі.

Кожна дитина народжується з більшою кількістю любові, ніж вона може вмістити в собі, з такою кількістю, яка виливається через край. Ми всі свідки цього – подивіться як старі і малі тягнуться щось приємне сказати, посміхнутися їм, то знаємо, що це дитяча любов як би провокує їх на такі дії.

Дитина народжується як любов; дитина зроблена з речовини, яку ми називаємо коханням.

І вже через деякий час батьки ж не можуть дати їй любов. У них є свої пережитки - їхні батьки ніколи не любили їх. Батьки можуть тільки робити вигляд. Вони можуть говорити про любов. Вони можуть сказати: "Ми тебе дуже любимо", але все, що б вони не робили, дуже не по любовному. Спосіб їх поведінки, спосіб їх звернення до дитини дуже образливий; в них немає поваги. Насправді батьки не люблять дитину. Вони навіть не замислюються про повагу до дитини. Про дитину зовсім не думають, як про особистість. Про дитину думають як про проблему. Якщо вона тримається скромно, вона хороша; якщо вона не сенсація, а просто звичайна - добре; якщо вона просто не втручається в життя батьків – то це зовсім добре. Це те, чим дитині варто було б стати на думку батьків. Але в цьому немає поваги, і в цьому немає любові. Батьки не знали, що таке любов. Мати не любила чоловіка, чоловік не любив дружину. Любов не існувала тут. Домінування, оволодіння, розрахунок, ревності і всі види негативу, які руйнують любов, - тут присутні.

Любов - дуже тендітна квітка. Її слід оберігати, її слід зміцнювати, її слід поливати; тільки тоді вона стає міцною. І любов дитини, природно, дуже тендітна, тому що дитина сама крихкість, її психіка ніжна, її тіло чутливе. Чи думаємо ми, що дитина, залишена сама по собі, зможе вижити? Важко таке усвідомлювати, але можливо. Батьки просто не знають, що таке справжня любов до дітей, у чому її прояви, як її пізнати, бо вони самі ніколи, не розцвітали в любові. Можливо і їх батьки були такими.

Любов виростає тільки в любові. Любов потребує середовища любові - це найголовніше, що слід знати. Тільки в любовному середовищі виростає любов. Якщо мати любить, якщо батько любить не тільки дитину, якщо вони люблять і один одного, то в будинку є атмосфера любові, в якій любов цвіте, тоді дитина починає діяти як любовна істота. Вона знатиме що таке любов з самого початку, це стане її основою життя.

Завжди зачинаємо дітей у стані любові, щастя. Це найсвятіший стан людини. Отже, моліться добрими творчими справами, вчіться приймати у своє життя божественні якості й лише тоді ми зможемо відкритися для прийняття високої душі. Отже, багато що залежить від матері. Батько, як павич, займається створенням підходящого середовища - допомагає їй під час вагітності, щоб її ніщо не тривожило; не провокуючи її на негативізм; приділяє їй більше часу, щоб вона могла посидіти в тиші, побути з деревами, послухати птахів, музику; запобігаємо будь яким ситуаціям, які могли б викликати в неї негативні емоції; проявляємо більше любові, радіємо в тиші один одному, тому що ми обоє беремо участь в появі Божественного. Кожна дитина божественна, і коли щось велике має статися, коли до нас у дім приходить великий гість, то сваритися не можна. Цей очікуваний гість буде найдорожчим з усіх,

який зможе будь коли прийти до нас у будинок, тому на ці дев'ять місяців будьмо дбайливими, обережними, уважними. Прекрасно, коли такі відносини присутні в сім'ї до зачаття, коли ми збережемо такі відносини на все життя. Знаємо, що це в наших можливостях. Успіхів Вам!

Більше любові й менше сексу. Потяг до сексу перетворюємо в ніжності, ласки і залицання. Якщо любов веде до сексу, то це добре, але нехай так відбувається не заради самого сексу. З самого початку це дає дитині глибоко вкорінену сексуальність. Вона відчуває цей стан пестощів, задоволень, ніжності, перебуваючи в утробі матері, насичуючись енергією сексуальності. У контексті любові секс чудовий як частина любові. Ми займаємося сексом, заснованому на любові. Це не сексуальність, це - єднання. Так ми зробимо дитині великий подарунок, якщо утримаємося від сексу заради сексу. Тоді нове життя не буде так одержиме сексом, як це часто зустрічається в інших.

Якщо ми не усвідомлюємо цього процесу, то ми дамо життя самій посередній душі. Люди майже не замислюються над тим, що вони роблять. Коли ми плануємо купити машину, квартиру, меблі і навіть звичайнісінький костюм, то ми все ретельно зважуємо й вибираємо те, що нам краще підходить. А що стосується дітей, то ми не замислюємося - яку дитину ми хочемо, яку душу ми запрошуємо у своє життя, у цей світ. Це досить значимі пізнання. Ось так! Тепер ми знаємо і у своїй пристрасті вибираємо - варіантів багато. Знаємо, що від нашого психічного, духовного та фізичного стану залежить те, яку ми душу притягуємо своєю енергетикою до початку зачаття і під час зачаття. Тепер знаємо механізм і природу запрошення в нашу сім'ю нового ангела. Це досить значимі слова, це досить відповідальний стан усвідомлення зачаття дитини.

Радійте більше, моліться, танцюйте, співайте, слухайте хорошу музику, а не популярну. Слухаємо музику класичну, прогулюємося в красивих місцях міста чи на прекрасних ландшафтах природи, спостерігаємо за сонечком, яке починає вставати, чи призахідним, спостерігаємо за вервечками хмаринок, місяцем і зірками ... вони заспокоюють і проникають глибоко в підсвідоме, а дитина їх зможе сприйняти тільки звідти. Побільше сидимо в спокої, насолоджуємося природою. Рухаємося з деревами, птахами, тваринами, тому що вони по-справжньому безневинні. Вони як і раніше частина райського саду Едемського. Будьмо побільше на природі, відпочиваємо, даємо дитині розвиватися в розслабленому тілі, відчуваючи спокій і свободу.

У такому стані знаходимося і у вагітності, і після пологів - найщасливішою і люблячою. Одночасно уникаємо гніву, заздрощів, жадібності, сварливості, агресивності, бо це знищує розум дитини. Формується дитина вслід не тільки за нашим тілом, вона слідує і за нашими думками, вона у точності їх копіює. Пам'ятаємо це у своїй усвідомленості. Якщо нас переповнюють негативні емоції, то негативізм починає в'їдатися в дитину з самого початку. Дуже багато часу і праці знадобиться, щоб побороти це. Якби матері були більш уважні, то не було б природового крику. Це ми можемо стверджувати на основі спеціальних досліджень.

Однак, якщо ви хочете пізнати духовну і психічну сторону передпологового, під час пологів і післяпологового стану матері і дитини (ритміка, дихання, відрізання пуповини, хорошого настрою на безболісні пологи ...), то наша порада вам - почитайте книгу «Про дітей» світового генія Бхагаван Шрі Раджниша, бо це допоможе батькам у духовному, психічному та у фізіологічному плані розуміння процесу становлення матері і для створення стартового розуміння розвитку дитини - духовно, психічно і фізично здоровішого індивіда. Великої Вам удачі!

Коли ми, творимо в сім'ї позитивні порухи - один плюс другий, плюс третій ..., то що ми можемо отримати? - Відчуття щастя, задоволення - і в цьому смисл життя-буття, а коли навпаки - усі страждають: і чоловіки, і жінки, і діти, і колеги, тому що ми з сім'ї, чи з колективу, виносимо негативні емоції, негативні переживання. То просимо усвідомити суть таких наших слів і наших вчинків.

Можливо ми витратимо для практики місяць, рік, але на все життя в нас оселиться злагода і спокій, а коли душу покидатиме тіло (згадаймо перед смертю), то вона (наша сутність) буде вдячна тілу й всім, хто був поруч за все хороше. І починаємо, будь ласка, з цього моменту. Слава життю, всім і всьому. Дякуємо Всесвіту за все - за гарне й за погане. За хороше ми маємо задоволення, а за погане теж маємо задоволення (це прекрасне слово, яке своїм звучанням і в написанні показує суть, зміст і стан нашого ества: задоволення творінням), бо зрозуміли, що погане є підказкою нам для руху до хорошого. Удачі Нам всім у житті!

У-довле-творіння ми будемо отримувати і від нового тіла за те, що попереднє тіло усвідомлено при допомозі ума плекали йому таку душу. Ми ж радіємо, коли в нашому житті все складається чудово, то

це ознака того, що наша душа жила в гармонії з попереднім тілом. Такий принцип і така природа радісних, щасливих і люблячих сімей і таких же сімейств.

Міркування про те, що деякі не особливо стараються в житті і мають усе - у цьому закладений принцип переходу духовно багаті душі в інше тіло.

Так само і ми допомагаємо й беремо участь у вирощуванні сина-дочки тілесного й духовного - це наші справжні діти. Так буває!, що така душа потрапляє в тіло фізичного онука чи правнука - і це прекрасно. У цьому частина смислу життя, бо не дарма воно прожите! Є для чого бути спостережливим, бути мудрим, бути добрим, бути люблячим, бо можливо, помре "наш" батько, а його душу буде послано сущим у тіло «нашої» дитини.

Якщо діти в деяких сім'ях народжуються не від любові. Тоді і відсутність любові між батьками не творить цього блага дітям. Їх ніхто не любить. Батьки ухиляються, відмовляються від підтримки дітям, коли ті потребують допомоги. Вони мало піклуються про них саме в період формування індивіда. Це фактично дошкільний період. Батьки прямо заявляють, що це обов'язок держави виховувати їх дітей у садочках, школах, вузах, забезпечувати матеріально, особливо в слаборозвинених країнах до яких відноситься й Україна. Які можуть бути діти від такої поведінки батьків, з їх сварок, у яких вони є свідками й слухачами цих ревнощів, звинувачень, злоби ... Нас вчили і ми звикли до того, що дозволяємо собі таке при дітях і навіть при інших людях, а не вчили щиро показувати їм елементи поваги і доброти, і водночас залучати їх до таких вчинків; і виявляти до них турботу, приділяти потребуєму увагу, пограти з ними, попестити, поцілувати, у тому числі, дружину, чоловіка - це страшно, тому що засудять інші ... Природу осуду ми розглядали раніше. Тоді що принесуть такі діти у своє доросле життя? ...? - Ці шаблони, техніки, методи, лайки, мордобой, які виробляє сьогодняшня суспільно-державна мораль в «кіно - музично-літературному мистецтві». Бійки, вбивства ми дивимося по телевізору, смакуємо, коментуємо, вбираємо в наш ество й так само діємо на вулиці. Коли двоє б'ються, то збирається натовп - підходимо, коментуємо ... Всім подобається. Можна уявити, скільки нових слухачів можна придбати засудженням сусіда! Така перешкода буде найпохмуріша завіса на шляху духовного просування. Але проявити ознаки любові - це вже неприпустимо. Діти це й засвоюють: що міжстатеві розваги - це брудно й цим слід займатися на смітнику, під парканом і т.д., а ще «краще» у стані алкогольного чаду, бо тільки тоді діти можуть бачити своїх батьків у стані повної розслабленості їх дій. Це кращий метод навчання: роби, як я.

Не будьмо негативні. Це важко. Поступаємося в багатьох речах, особливо під час вагітності, але не менш важливо і під час формування дитини, навіть тоді, коли це здається важким. Цю велику жертву необхідно принести в ім'я дитини. Це необхідно зробити, якщо ми бажаємо безпосередньої, цілісної, щасливої дитини. Материнство зобов'язує до цього. Приймавши ці умови в своє життя, то ми вже від них не відмовимося, а якщо ми побачимо позитивний результат, то ми ще більше зміцнимося в цьому досвіді. Коли жінка стає матір'ю, з нею відбувається щось значне.

Але чоловік майже не змінюється. Майже, це не є його активна участь. В більшості випадків його змінює аура нової сім'ї, цей насичений простір навкруги жінки і дитини робить його зачарованим їх красою, їх проявами любові, самовідданості і самопожертви – так непомітно тато включається в друге своє входження в стан дитини. Він знову грається, радіє, щасливий і спостережливий. Він задоволений цією ідилією.

Для жінки це, фактично, нове народження. Не тільки дитина народжується, мати народжується теж. Мати народжує дитину, а дитина народжує матір. Коли жінка народжує, то народжується нове життя. Коли вона дивиться в очі дитині, вона дивиться в саму себе. Дитина росте, і вона росте разом з нею.

Поспостерігайте за емоціями й поведінкою матері до-в-після годування й за емоціями й поведінкою дитини в цьому ж проміжку часу. Зверніть увагу на різницю. Якщо мати любить дитину, то її груди по-іншому відчуються нею, мають інші вібрації. Матері подобається годувати дитину грудьми, це сприяє розвитку її сексуальності. Якщо вона дійсно любить дитину, то вона знаходиться майже в оргазмічній радості. Її груди дуже чутливі, вони ерогенні зони тіла. Вона починає світитися, і дитина це відчуває. Дитина відчуває радість матері. Вона не тільки годує її, вона радіє цьому процесу. Дитина відчуває любов тільки тоді, коли матері подобається годувати її грудьми, коли це стає майже любовним зв'язком, майже оргазмічним зв'язком. Тільки в цьому випадку дитина відчуває, що її люблять, що вона необхідна мамі. А якщо вона необхідна матері, то вона необхідна і Всесвіту, так як для нього мати - це все суще, і воно пізнає його через матір. Як вона сприймає матір, так вона сприймає і світ. Якщо мати щаслива, з радістю годує дитину, то вона не переїдає, адже вона довіряє їй, знає, що мама завжди поруч. Дитина завжди встигне вгамувати голод. Вона не переїдає. Улюблена дитина завжди здорова. Вона не худа і не товста, у неї середня вага.

Любов до дітей - це їх енергетичне харчування. Зараз психологи відкрили, що якщо дитині не давати любові, вона замикається в собі й стає слабкою. Їй можна давати молоко, ліки й усе що завгодно, крім любові. Не обіймай її, не цілуй, не притискай до тепла свого тіла, і дитина почне ставати слабкішою, слабкішою і слабкішою. І в неї буде більше шансів померти, чим вижити.

Не годуємо її насильно. У цьому немає необхідності. Дитина знає, коли вона хоче їсти. Вона буде їсти, коли зголодніє. Якщо вона не хоче, то в цьому немає потреби. Ніяка дитина не захоче залишатися голодною, це так природно. Якщо коли небудь вона пропустить прийом їжі, то не переживаємо, нічого страшного немає. Іноді відпочинок від їжі корисний. Нехай гарненько зголодніє. Вона нам дасть знати, коли захоче їсти по-справжньому. Багато матерів насильно годують дітей та багато цим завдають шкоди здоров'ю і психічному станові дитини.

Як тільки вони порушують природне бажання поїсти, то дитина починає губитися в здогадах, вона не знає, коли вона голодна, а коли ні. Тварини не вимотують себе голодом. Зголодніла, тварина їсть, а при відсутності апетиту вона не буде їсти. І ніяка мати про неї не дбає, ніхто не буде змушувати її. Адже наші діти - це тварини, справжні тварини.

Залиште її в спокої. Нехай їсть усе що їй подобається. Багато батьків стурбовані відсутністю апетиту, але він захований не в голоді, а голод навпаки сприяє боротьбі організму із захованою хворобою. Шукайте її - вона на поверхні, у проявлених непрямих змінах поведінки дитини. Звичайно слід викинути з вживання великої кількості кондитерських і карцорегенних продуктів. Для цього дитячий організм ще не готовий. Тримайте при собі свої плани та методики виховання та харчування дитини, бо в цьому немає необхідності, досить природи й нашого спостереження. Сказавши, що в нас на спостереження немає часу і ми даємо дитині замінники, то так і ми в старості захочемо банан, а нам діти привезуть торт. І таких аналогій багато - своєчасних, чи відсутніх. Ось через такий термін реалізуються наші бажання. Ми побажали заткнути рот дитині й вона нам заткне рот, або забуде піднести склянку молока - її, можливо, не пускає нести дитяча захована образа за насильство в їжі.

Але коли мати дає груди по своїй необхідності, то вона холодна, у ній немає тепла. Мати поспішає, їй не хочеться годувати. Вона прагне скоріше відняти груди. І дитина це відчуває. Для неї стає очевидним, що мати її не любить, вона холодна, їй бракує тепла. Вона - не справжня мати. Дитина відчуває, що вона небажана, вона знає це. Нелюбима дитина відчуває себе чужою у житті, їй здається, що її сприймають як незнайомця. Вона не вірить у життя. Якщо вона не вірить у свою власну матір, то як вона може вірити комусь ще? Довіра стає неможливою. Вона повна сумнівів, вона повна підозр, вона постійно перебуває в стані очікування, страху, замішання. Вона починає усюди бачити ворогів і конкурентів. Їй здається, що в будь який момент її можуть знищити. Для неї світ не став рідним будинком.

Мати вивчає всі емоції і рухи дитини і підлаштовується під неї. І це нормально, бо дитиною керує тіло, природний інстинкт і інтуїція. Мати ж керується суспільним умом. Розглянемо деякі емоції маленького чоловічка.

З самого початку дитина хоче сміятися чи плакати. Коли дитина народжується, то перша суспільна дія, якій вона вчиться - це посмішка, цей перший суспільний прояв і через посмішку вона стає частиною суспільства. Це видається дуже природним, спонтанним. Інші речі прийдуть пізніше - коли вона посміхається, це перший проблеск її буття в цьому світі. Коли мати бачить, що її дитина посміхається, вона стає неймовірно щаслива - тому що ця посмішка вказує на здоров'я, ця посмішка показує розумність, ця посмішка показує, що дитина не тупа, не відстала у розвитку. Мати просто тріпотить. Ніхто не говорить - не плаче.

У дійсності, якщо дитина не може сміятися, то вона не може й плакати. Це відбувається разом; це є частиною одного феномена буття дійсного й справжнього. Коли ж вона плаче, то ми вишукуємо способи втихомирити її (соскою, іграшкою, своєю присутністю), якщо вона не сміється, то ми стимулюємо сміх, лоскочучи нижче нижньої губи, але в обох випадках батьки стривожені. І ця тривога через відсутність цих природних, здавалося б, емоцій. А дитина, за наявності цих емоцій, цими проявами показує, що вона бажає з нами говорити. А розмова на початку відбувається не в монологах матері чи батька, а це діалог на енергетичному рівні. От чому мудрі люди говорять, що в такому віці краще не розмовляти з дитиною - вона насторожується, чуючи невідомий їй шум слів. Ми цими розмовами неусвідомлено порушуємо її психічний природний розвиток. У цей час важливий саме енергетичний діалог любові й доброти. І для здійснення такої розмови нам слід знаходитися поруч, і краще, коли ми дитину притискаємо до своїх грудей і тоді можемо муркотіти, створюючи знайомі звуки бурчання в животі матері.

У процесі плачу рухаються її губи - вона робить спроби говорити; течуть сльози - вона очищається. Не особливо перешкоджаємо цьому. Плач - це її глибока потреба. Навіть якщо в дитини спостерігаються колики, то давши їй лікарську мікстуру, постарайтесь не закривати рот соскою - нехай виплачеться. Плач зцілює її тіло і психіку. Звичайно плач в істеричі, чи коли переходить в судому, то тут інша природа такого плачу. Тоді й діємо інакше. Істерика є реакція на розмову, яка не відбулася. Післяплачевні судоми - це ритмічне закінчувальне очищення, після якого настає заспокоєння душі і тіла. В обох випадках нічого страшного в цьому немає, навпаки це типово для дитини. Такий плач виправданий, коли він відбувається в присутності батьків - дитина буде відчувати нашу присутність і ми цю присутність проявляємо звуками переміщень себе, пляшечки... При вимушеній нашій відсутності, слід тихенько почати відволікати її увагу пісенькою, погойдуванням колиски - спочатку тихенько, не показуючи явну свою присутність. Бо в цілому нам може бути невідома причина плачу дитини в нашу відсутність, то таке тихе входження заспокоїть дитину. Ми таким способом не травмуємо її психіку різкою появою, чи співчуттям в звукових причитаннях, бо все її знання переключиться - що тепер плаче її мама - і вона буде шокована. Другим позитивним фактором в таких наших діях є те, що у дитини випрацьовується звичка в нормальному сприйнятті нашої відсутності, а в нас появиться додатковий час для прання, чи для приготування їжі.

Процедуру очищення батьки можуть прискорити, вступивши в діалог з дитиною. Але краще не прискорювати, а дати можливість дитині самій очищатися, бо прискорення не відбудеться, а просто процес зупиниться, а той негативчик залишається в дитині.

З самого початку, з самого дитинства майже завжди відбувається аналогічна, у деякому роді, батьківська помилка - хворій дитині приділяється більше уваги. У дитини з'являється неправильне враження, що в цей момент її більше люблять, більше доглядають, більше приділяють часу та уваги.

Сьогодні вчені підтвердили, що дитячі соплі, сльози є не чим іншим, як образи за нерозуміння старших їх потреб. Другий приклад, коли дитина раптово захворіла, то трактується це, як реакція душі і тіла дитини на потребу уваги, спілкування, пещення до неї. Дайте їй це і хвороба пройде без медикаментозного втручання. Ось для прикладу така розповсюджена проблема - несподівана поява в житті дитини захворювань (і причому більш тривалого по часу, чим при попередніх проявах аналогічної симптоматики) при зміні дитиною місця знаходження: із сім'ї в садочок, школу чи навпаки є зміною середовища знаходження з тими чи іншими енергіями (колективними енергетичними полями - дома одні, а в садочку, школі інші, які проявляються в різності бачення, відчуття життєвих цінностей) і проявляється зовні це захворюваннями дитини, бо психічна енергетика, яка сприймається умом дитини через очі, вуха, їжу й відчуття, але не сприймається її душею - душа страждає й проявляє свою незгоду через симптоми захворювань. Насторожує тривалість захворювання й той факт, коли ми повертаємо знову дитину в те середовище, де вона була здорова, то вона знову стає здоровою і без медикаментозного втручання. У таких випадках батькам слід задуматися про стан душі дитини і здоров'я її тіла. Діагноз простий - міняємо групу, клас, садочок, школу, шукаємо духівника, психолога, чи тепер самі займаємося у відновленні чи адаптації дитини по усуненню умов, чи шукаємо коріння незгоди душі дитини з цими умовами. Читаючи цю книгу і ваше серце підкаже вам спосіб і шлях у вирішенні цієї вашої проблеми й проблеми дитини. Любові й удачі Вам!

Однак не слід відкидати варіанти генної спадковості, слабкість імунної системи (хоча їх коріння все таки в духовних носіях, можливо, у попередньому тілі, то тут слід попрацювати більш тонко) і дитячу чи дорослу безвідповідальність за переохолодження, переутеплення і нервові перевтоми.

Факти говорять, що дев'яносто відсотків хвороб з'являються самі, дитина їх притягує у своє життя саме в цей період і саме такими нашими діями, щоб на неї звернули увагу, полюбили її, визнали її значимість. І вона легко (досить двох разів) дуже легко вчиться цьому трюку, оскільки безпорадність - її основна проблема і дуже чіпкий її ум, який починає зароджуватися. Її основна проблема - чутливість своєї слабкості, коли навкруги всі дуже сильні. Хвороба, болі роблять її ум сильним, а всіх інших слабкими. Вона швидко починає розуміти це. І такі дії в припиненні плачу, у надлишковій увазі закладають у дитячий неусвідомлений ум спосіб - іти легшим шляхом у досягненні цілей за допомогою матері й інших. Цим ми під корінь рубаємо її самостійність і свободу, які починають формуватися.

Батьки люблять слухняних дітей. Тоді знаймо, що слухняні діти - найдурніші. Батьки продовжують нищити життєвий стрижень і запитують: «Чим ти займаєшся? Про що ти думаєш?» Їх цікавлять навіть думки. Вони хочуть заглянути навіть в ум. Неслухняна дитина - сама тямуща, але її не люблять, не поважають. Вчителі її не люблять, суспільство не дає їй поваги, її проклинають. Її залишається: або піти на компроміс із суспільством, або жити з почуттям якоїсь провини. Природно, вона буде відчувати, що

не принесла щастя батькам, не принесла їм радості. Але з неслухняних дітей виростають люблячі люди, мудрі розвідувачі й вони не дуже тривожаться таким відношенням до них навколишніх. Їх дії не хуліганісті, вони милостиві і справедливі.

ДО СХІД СОНЦЯ
Сьогодні рано вранці,
До схід сонця
Молила Бога я сама:
Хай дасть дитині
Ласку Божу.
Бо в нас її давно нема.

У серці смуток поселився,
Печаль, тривога і журба.
Не знаю я, чому це сталося...
Стомила вже моя душа.

Не хочу думати про завтра
А ні про вчора, місяць, рік...
Немає розуміння у дочки,
А син – він зрікся всіх...

Тепер не плачу я ночами,
Бо знову віє вітер перемін.
І крик ненависті між нами
Сиплеться, неначе сніг.

Здається, щось та й проморгала
У вашому дитинстві я...
Роки спокійно пробігали,
Залишивши незаймані серця...

Тепер між нами предвічні скелі
І – очі... сірі... злі...
Напевне, щось та й проморгала я...
У вашому й моєму прижитті...
А.Волошин.

Поки людина не полюбить себе, вона не зможе полюбити нікого у світі, пам'ятаймо про це: поки дитина не навчиться поважати себе, то вона нікого у світі не буде поважати. І цю нашу неповагу ми зводимо в батьківський диктат і йдемо до втрати любові від своїх дітей. Ми не вміємо любити й не прагнемо вчитися. І в моменти усвідомлення (таке буває з кожним), ми не починаємо вчити дітей любити, бо слід починати з себе. Тому вся наша любов фіктивна, наша повага брехлива, фальшива. Якщо ми себе не поважаємо, як же ми можемо поважати ще когось? Батьки і матері говорять, що їх діти їх не поважають. Так, але ми тому причина, як вони можуть нас поважати? Ми ж по логіці перші мали мати ці якості. Ми, дорослі, обманювали дітей всіма способами, ми були нечесними, ми поводитись з ними підло в пізнанні любові. Ми потім говоримо їм не закохуватися: «Остерігайтеся!», а самі весь цей час займаємося любов'ю. І рано, чи пізно прийде той день, коли вони усвідомлять, що навіть тато і навіть їх мати не були чесними з ними. То як діти можуть поважати їх?

Але цього не відбувається. На жаль, цього не сталося до цих пір. І ми навчали методами наших батьків: їх прискіпливості, їх конфліктів, їх засудженням, їх жадібності. Просто поспостерігаємо за собою. Якщо ми жінка, то спостерігаємо. Ми, звичайно, повторюємо майже точно поведінку нашої матері. Хіба ми не робимо ті ж безглузді вчинки, які робила вона? Але, виявляється, що і ми робимо те ж саме. Люди продовжують повторювати; люди - наслідувачі; людина - це мавпа. Так, мавпа, адже ми фізично подібні і в розвитку майже ідентичні, але виявляється, що і в здатності прийняття поведінкового виховання такі ж наслідувачі.

А для позбавлення від батьківського збереженого наслідування в нас, в нашій підсвідомості, то нам слід зрозуміти механізм, якого торкнемося трохи нижче. І тоді ми відчуємо свободу. Спочатку ми зможемо відчуті співчуття до них, бо вони заподіяли нам так багато шкоди, хоча і не свідомо. Бо вони бажали нам всього хорошого, вони хотіли робити все для нашого блага, щоб ми могли вижити в цьому світі. Якщо ми це не відчуємо, то в такому випадку ми залишимося ображеними на них і будемо довго, довго пам'ятати про це, особливо в тяжкі моменти життя ми будемо згадувати і проклинати їх за те, що народили нас. Тут ми робимо іншу помилку, яка полягає в тому, що ми пам'ятаємо свої образи. У даних книгах ми зупинимося на моменті, як пізнати суть таких образ, що дасть нам звільнення від цих негативних енергій. І проклинати не слід, бо це дуже важка енергія - вчимося прощати. Так починається наша молитовна сповідь самого з собою і завершення цієї сповіді в умінні не повторювати тих помилок батьків, які народили в нас образи.

Поки любов не народиться в нас самих, вона не зможе нікого зігріти. Спочатку будьмо світлом для самого себе, тоді наше світло почне світити й іншим.

«Під час шкільного іспиту вчитель суворо запитує першокласника про рослини й квіти. Ні на одне питання дитина не дає правильну відповідь. У гніві вчитель просить свого помічника:

- Іди й принеси мені оберемок сіна! Коли помічник вже збирався йти, малюк вигукнув:

- А мені чашечку кави, будь ласка! »

Гарненько запам'ятаймо, що батьки Ісуса не були раді йому, батьки Будди не були раді Гаутамі. І таких нелюбимих дітей дуже і дуже багато. Ці люди були такими тямущими, такими незалежними - як таких можна було не любити - вони ж рухають суспільне життя і врівноважують енергію негативу на планеті. Вони є реакторами позитивної енергії, тому батьки, суспільство боїться у своєму розумінні такої потужності, але міць - та блага, а наш страх від суспільного ума.

Кожна дитина народжується з такими великими можливостями й потенціалом, що, якщо їм не заважати, а слід допомагати розвивати їх індивідуальність без перешкод, то у нас буде прекрасний світ, у нас буде неймовірне число геніїв. Геніїв мало, але не тому, що генії рідко народжуються, зовсім ні, а тому, що дуже важко уникнути тенет суспільного перевиховання. Лише один раз у століття когось вдасться уникнути його пазурів.

Безумовно, що в багатьох випадках жити й вчитися в колективі є нашою життєвою умовою. І ми пробуємо вчитися самі, як у ньому жити. Хоча цим займаються дитячі садки, школи, робочий колектив - вони вчать нас. Як поводитися зі старшими за віком, з вихователькою, із учителем, з начальником; як одягатися відповідно до ситуації; що говорити і як діяти в тих чи інших обставинах. Так учать і в багатьох родин. Якщо хтось виходить за рамки, так званого, етикету, інструкцій, то ми спостерігаємо досить швидке реагування й зміну відносин до такої людини - відразу ж міняються від доброзичливих, терпимих до ворожих. Ми таку школу «навчання» проходимо всі - чи то в ролі учасника, чи то спостерігача і це нас змушує ховати деякі факти й діяти по своїх переконаннях, не по своїй вірі, тому що виникає ймовірність звільнення з роботи чи певне відторгнення колективом. Але, як говориться, від Бога не сховаєшся і це однаково породжує конфлікт у собі - між нашою душею і тими обставинами в яких ми опинилися. У результаті такого роздвоєння й по величині участі одержуємо у своєму житті стільки і того, як ми можемо сприйняти - чи то пряничка, чи то гірких таблеток.

«Жив у давні часи простий студент по імені Даний Кін Хат. Він квартирував у чужій сім'ї і, як усякий старанний студент, вставав дуже рано. Одного разу, прокинувшись, він побачив, як сусідка у дворі розвішує для просушки білизну. Але як тільки вона пішла з двору, як з'явилася друга сусідка й стягнула розвішане.

Ввечері жінки стали сваритися, одна звинувачувала другу в крадіжці. Ні до чого це не привело й вони вирішили піти в сільський храм, де знаходився дух Тьєн Вуонг, щоб поклястися перед ним у своїй невинності. Так вони й зробили. Побрали з собою подарунки, одна - курку, друга - варений рис, і пішли.

Дан Кін Хат дістав свою щіточку для писання і зробив запис про цей випадок. Незабаром після цього він поїхав здавати екзамен, а повернувшись, заставши злодійку в доброму здоров'ї й благополуччі. «Тепер я знаю, чого стоїть справедливість духів! - з посмішкою подумавши студент. - Вони безсилі навіть покарати за брехливу клятву».

Він пішов до храму, постукавши у двері - і навдивовиж Тьєн Вуонг став перед ним.

- Ех, доктор, доктор, - сказав дух, похитуючи головою. - Коли ти станеш мандарином, невже в тобі вистачить совісті зробити людину нещасною із-за двох шматків білизни?» ОШО

Втрата гармонії відчуттів доброти, милосердя, любові й продукування користолюбства, ілюзорної вигоди, нахабства, жорстокості, змагальності, дисципліни навчає держава в садочках, школах, вузах, на роботі й у тому числі через ЗМІ. Ось через такий дисбаланс дитячого ества й проходить процес створення причин раптових невідомих хвороб дитини.

Тварин тримають у голоді, а потім їм дають їжу - їх карають і заохочують - ось і весь трюк. Ось основа дресирування і спосіб змусити тварин робити те, що хоче дресирувальник. Своє ставлення в цирку до тварин людство перенесло на стосунки з дітьми. Однак ми робимо це несвідомо, адже з нами робили те ж саме і для нас це єдиний спосіб «виховання» дітей. Таке «виховання» насправді є насильством, яким ми опускаємо дітей з високого рівня свідомості на низький рівень. Дитина не знає, що таке добре і що таке погане. Ми вчимо її цьому. Ми вчимо її за своїми мірками. І ми іноді змушуємо дитину вірити нам: це правильно, роби так. Дитину хвалять, коли вона робить це і лають, коли вона цього не робить. Коли вона ходить за нами, ми задоволені, ми гладимо її, але коли вона з нами не ходить, то ми сердимось і мучимо її, б'ємо її, не даємо їй цукерок і показуємо їй свою нелюбов до неї. Яка жорстокість до дитини, а ми погодилися б на таке жорстоке поводження з нами навіть тепер? Відповідь за Вами.

Природно, дитина зрозуміє, що її життя в небезпеці. Якщо вона не буде слухатися своїх батьків. А що вона може зробити? Як їй не погодитися з цими сильними людьми? Вони такі великі. Вони такі величезні, такі сильні, вони можуть усе. Потім ми вчимо її, що є Бог, який завжди стежить, всюди, навіть у ванній. Бог стежить скрізь. Ця присутність Бога коробить. Навіть у ванні не можна усамітнитися. Ніде не можна. Всемогутній Бог стежить за нами, як міліціонер. Коли ми любимо жінку, він стоїть поруч. Він не дозволить нам любити. Ми створили з Бога страхітливий монстр, а не люблячого, доброго, милосердного Бога. А потім дивуємося, чому діти не хочуть ходити до церкви й деякі усвідомивши брехню не вірять у нього і нашим словам. Так ми в деякій мірі вчимо їх брехати. Не слід думати, що дитина не пручається диктату. Вона дуже активно чинить опір - плаче, верещить, не виконує вказівок відразу, починає брехати методом створення видимості послуху, а то й відкрито спочатку проявляє незгоду з диктатом. Не дивно, що, ставши дорослими, діти починають мстити батькам. Ця реакція природна. Дуже важко пробачити наших батьків, ось чому всі суспільства вчать поважати їх. Суспільству важливий із цього елемент дисципліни.

Ми не можемо пробачити їх, то хоча б поважаємо їх; не можемо любити їх, то хоча б поважаймо їх. Однак ця повага фальшива, формальна. Проблема нелюбові, неповаги батьків, можливо і надумана, частково лежить у тій природності, яку ми зараз розглянемо. Давайте поміркуємо. По перше, матері та батьки надто вимогливі до дітей, бо природний хід розвитку такий: вони нас люблять, бо ми - їхні діти; але ми їх так любити не зможемо, тому що вони не наші діти. Ми природно будемо любити своїх дітей і станеться те ж саме - наші діти не зможуть нас любити тією ж любов'ю, бо ріки течуть уперед, а не назад. Це виглядає природним. Нас мати любить, і їй хочеться, щоб ми любили її так само. І чим більше вона буде наполягати на цьому, тим менше в нас буде можливості для цього, і в нас з'явиться почуття провини з одного боку, а з іншого боку вбачається вина від минулого дитячого не скорення.

Так завжди буває з батьками. Для того щоб відновити з ними зв'язок, потрібна більша усвідомленість. Просто бути... природним і люблячим. Ця ритміка присутнього голосу, цей спокій у міркуваннях і справах поширюється й на них. Тоді всі тертя й почуття гноблення зникають. Ми одержимо зворотний зв'язок, ми відчуємо їх полегшення своїм полегшенням. Без гармонічних відносин з батьками ми втратимо внутрішню гармонію, тому що батьки - не випадкове явище, ми - їх плоть і кров... вони породили нас. Одна половина нас - від матері, а інша - від батька. Вони продовжують себе в нас. Їхній конфлікт буде тривати в нас... їхні хвилювання й турботи знайдуть своє продовження в нас через неусвідомлене поведінкове виховання. Необхідність зв'язку з батьками дуже відчувається, коли діти залишаються сиротами. Говорять, що відсутність одного батька робить родину неповноцінною. Так, там відчувається всіма неповнота відносин, неповнота енергетики - от у чому порожнеча.

БАТЬКИ

*«Образ твій «Батьку» носила
У серці своєму.
Чекала жалів і порад...*

*Я марила, Тато, тобою...
Прихилитись хотіла до твого плеча.
І почути Батьківське слово...
Та лиш сльози були зі мною, щораз.*

*Коли на інших дивилася,
Як промовляли «Тато» вони,
То лише ночі чекала
Бо в снах, ти, приходив мені
Та я знаю, що на світанні,
Ти прийдеш у мої сни.
І тихенько мені скажеш:
«Ти пробач мені Доню».
А я «Тато» скажу тобі...
А. Волошин.
Сам не знав,
Та все чекав...
Зробити крок я мав,
Та не знав...,
Чи приймеш ти...,
Чи приймеш ти?
Чи зрозумієш ти...
Мою тремтливу душу...
То хоч тепер я мушу...
Пробач ти, Батечку, мені ...
Мій ляк і
Гордині пустоту,
Що зсілися на дні
Життя мого...
А треба це було робити...
Пробачити... при житті,
Мені й тобі...
Бо так у своїй недолі
Несу в життя
Вже інше я ...,
Бо хто вже зараз скаже,
У душі ... окрім мене,
Що я уже не той...
- і вибачив тата...*с. м.*

Глибоко усередині ми залишаємося незадоволені ними й проявляємо неслухняність. Однак дозвольте прояснити дану ситуацію й, можливо, вона придасться й дітям і батькам. Поки в дитини є почуття провини, то їй складно вибачити своїх батьків, тому що батьки означають провину. Вони породили це почуття: роби це – ми не робили, у крайньому випадку до кінця; а це не роби – і ми робили; будь таким – і ми не були, а таким не будь - і ми були. Вони були першими скульпторами наших особистостей, але одночасно й руйнівниками індивідуальності. Вони допомагали дитині рости, любили дитину, але також намагалися передати їй всі свої знання про світ, намагалися передати свій особистий досвід і цим робили обмеження. Тому кожна дитина ненавидить своїх батьків. Вони нам неприємні й ми їх боїмося, тому що вони не давали можливості бути самим собою. Така ворожість звичайно виходить від постійної й щільної опіки - і в підсумку все це створює відчуження. Ми уникаємо їх під будь яким приводом і без приводу, тому що зустріч із ними повертає нас у дитинство, але ми вже починаємо захищатися, гніватися, сперечатися. Звичайно на відстані ми спокійні, але коли намічаються зустрічі або вони відбуваються, то ми напружуємося, нервуємо. Такий стан справ прекрасний, тому що ми усвідомили свій об'єкт роздратування й зрозуміли причини – це вже половина шляху до серця. Така чутливість подібна ревностям і причина в них одна – ми їх сильно любимо, можливо, ще десь глибоко, тому що перешкода до зближення ще дуже сильна, тому що ця любов не йде сама по собі, а ми її

прагнемо матеріалізувати. Тобто, ми свою любов проявляємо принизливою опікою при інших, у наповненні дитячого світу непотрібними іграшками, тому що ми не побачили в дитині божественних задатків і вносимо в її життя не потрібні іграшки, а вона чекала любові, пестощів, доброти, уваги – то так вона сприймає й будує свій дорослий світ у непотрібних справах. Додамо до цього факту те, що досить швидко пошкодження іграшки є явним протестом проти того, чого ми не бачили – ми не бачили дитячих очікувань; і особливо цьому є підтверджуючий факт, що дитина до цього гарно поведилася з іграшками. Це велике попередження дитиною. Батькам слід шукати спільну мову і пізнати причини такої поведінки. По перше це дасть нам зосередитися на своїх батьківських сприйняттях дитини; і по друге ми встановимо під час спілкування процес розвитку дитини: якщо це є духовна основа такої поведінки, то ми маємо це визнати і допомогти дитині, а якщо це надумана проблема, чи проблема принесена з дитячого середовища, то і тут визріла необхідність спільно визначитися із її життєвою необхідністю, допомігши дитині з пріоритетами. І робимо все це з любові і з любов'ю. Не отримавши очікуваної любові, то так і не побажає її в гніві дати батькам в прощенні через роки. Учимо й вчимося давати дітям речі при їхніх потребах в них, тоді такий буде стиль життя й нашої дитини. Таке розгорнуте розуміння допоможе незабаром нам позбутися неприємних відчуттів до батьків і з'явиться бажання спілкування й всепрощення. Удачі Вам!

Така довга тирада написана в надії на Ваше бажання пізнати ці питання виховання й піти в досвід зі своїми дітьми. Знайте, що такий досвід навчить обидві сторони й пустить своє коріння - це насіння пізнання надалі. Ми цьому довіряємо й знаємо, що це буде неминучим еволюційним процесом розвитку людства.

Не даремно говорять, що з маленького зернятка виростає цілий колосок.

Реальна особа дитини настільки коштовна..., і який аромат життєвої енергії виходить від дитини, яка глибина її розуму в її словах і діях, що будь яка наша проблема просто нісенітниця. Вони настільки безцінні, що, скільки б ми за них не заплатили, то це як і раніше дешево, тому що батькам воно дістається безкоштовно. І одного разу ми побачимо реальну особу, сприймемо її аромат, усвідомлюємо її глибину розуму, як первозданне, таке ж гарне, миле, милостиве з яким вона з'явилася в цей світ, з тою ж безвинністю, ясністю, радістю, веселощами, жвавістю...

Усі батьки - потенційні деспоти, тому що в основному дітей виховують через силу й примусову повагу. Ця ідея агресивна й руйнівна. Дитина - це не річ, не стілець, не автомобіль. Не можна з нею творити, усе, що нам заманеться. Вона приходить завдяки нам, але вона не належить нам. Вона належить Всесвіту, суспільству і нам як частині суспільства. Нам, максимум, слід опікуватися про неї через відповідальність за її життя, у створенні якої ми брали участь, але не ставати її власником.

Діти - це завжди подарунок Суцього в нашому житті і такий подарунок теж, як такий, який ми, батьки, здатні донести і пронести через усе життя, або через частину його. Шанс допомогти має кожен з батьків. Нас не вчили спостерігати за своїми дітьми в плані усвідомленого пізнання духовного розвитку, в плані можливості дещо корегувати, в чомусь допомогти вивести дитину на щасливу лінію життя, а в дечому усвідомити недоліки, чи побачений негатив з метою сумісного (батьків і дітей) пізнання причин їх появи і вивчення того, як вийти з цих життєвих негараздів. Основне, що кожне тіло, кожне життя несе в собі, то це духовність. Так, вона не видима, вона майже в житейській суті не має можливості заявити про себе. Ні, вона заявляє словами інших, життєвими підказками, просто ми їх не помічаємо і нас цього не вчили. Вчимося спільно. Проявлена пам'ять, яка проявляється в дитячому естві – це генна пам'ять, яка передається батьками фізіологічним шляхом при зачатті. Однак, ця генна пам'ять є сумісністю духовного, фізіологічного і частково суспільного, що батьки «придбали» до моменту зачаття. Суспільні прояви поведінки в дитині появляються уже свої від її споглядання за поведінкою батьків, сусідів, друзів, старших братів і сестер, а також починається з спеціальної підготовки діями батьків, дошкільними і шкільними закладами з метою підготовки до існуючої суспільної моралі і ідеології країни. Однак поступальність духовного розвитку простежується саме в фізіології дитини в основній частині суспільства, як і значний вплив суспільства. Конкретика ж недоліків у частинах, або органах тіла дитини підказує нам у якій сфері негативних дій зроблена життєва духовна помилка в одному з негативних проявів. Тут теж не слід відокремлювати генну пам'ять і духовну, так як саме їх єдність дає нам побачити зовнішні недоліки в дітях, в тих чи інших хворобах підказує нам у якій сфері негативних дій зроблена життєва духовна помилка в одному з негативних проявів. Генна пам'ять також є духовною, але батьківською духовною пам'яттю. Це є підказкою батькам (у миру говорять про такі прояви, що це покарання батькам) для зміни ними способу життя з подальшою віддачею максимум зусиль для досягнення саме ними духовних якостей з усіма оточуючими і зуміти показати їх дитині, як основу

людського покликання в цей світ. Вчимося пізнавати свої негативні прояви у хворобах і родові духовні недогляди. Такий праведницький, подвижницький спосіб життя сім'ї дає можливість їх душам очиститися. Душі батьків цього просять і спонукають послужити їх умам і тілам для докладання цих зусиль у повсякденному їх баченні цих захворювань, як постійне нагадування для нашого духовного становлення. Це їхня біда, це їхні сльози, а тому ми усвідомлено це приймаємо. Таким воно є і для тих, хто стикається, знає це людське горе, бо воно теж для них є пересторогою і підказкою - тобто в потребі допомагати матеріально, морально, або духовно таким сім'ям. Знаємо, що якщо ми довільно звертаємо увагу на захворювання, то це є підказками душі нашому уму зайнятися очищенням від негативу, що зібрався, усіма спостерігачами. Але основне навантаження лежить на батьках. Бачення хвороб в інших дітях свідчить, що наша душа знає душу дитини в колишньому своєму тілі. Тому невідомі хвороби в дітей до семи років є проявами духовних хвороб батьків. Відомі – це переохолодження, переїдання; відомі – це спадкові і теж ідуть за нами, як негативна поведінка наших предків, пам'ять про яку несе душа. Імовірність появи в нащадках індивідів з такими недоліками, у разі їх неочищення душ, ми розглянемо в подальшому.

Душа індивіда в більшості випадків є носієм позитивних енергій: доброти, благодіяння ... Цей процес ми можемо розуміти так, що діти надсилаються нам і ми - дітям такі як є. Розуміємо усвідомлено, що у світі випадковостей немає. Це їх хрест, який вони несуть без образ, осуду й пошуків винних в інших людях і обставинах, а приймають як даність і шукають поради, тому що це основна їхня місія в цьому житті. Усі інші другорядні.

«Одного разу у Свято-Успенський Одеський монастир приїхала одна жінка. У неї було троє дітей. Усі троє були сліпими від народження. Вона була вагітна. Прийшла в монастир, сіла на лавку й каже:

- Де нам тепер панотця Кукишу побачити, як його знайти?

А панотець поруч на цій же лавці сидить і говорить їй:

- А я вас чекаю.

- Як?

- Ось так, це я панотець Кукиша.

Він відразу ж їй каже:

- Сповідуйся, чому в тебе діти сліпі?

Вона стала називати свої гріхи, які вчинила за своє життя. А він:

- Не всі гріхи. Подумай і прийдеш завтра.

Приходить вона на наступний день, додавши, які згадала гріхи. А панотець:

- Ні не всі. Прийдеш завтра, згадай ще.

Вона приходить і каже:

- Не можу згадати.

- Ну, тоді я тобі допоможу. Пам'ятаєш, коли ти пішла в перший клас?

Вона відповідає:

- Пам'ятаю.

- А коли у вас закінчилися уроки, ти куди побігла?

Вона подумала і говорить:

- На кладовище.

- Так. А які там куці були, і що ти там знайшла?

- Ох, панотець, там було пташине гніздо, і в ньому четверо пташенят. Я взяла їх і соломинкою виколола їм очі.

- Від чого Господь і твоїм дітям не дарував зору й тому вони народилися сліпими. Так давай будемо молитися, щоб хоча б четверта дитина був зрячою».

Каяття, як правило, є таємним процесом очищення, гідності та справедливості в цьому пристрасному суспільстві. Ми самі займаємося наросуванням у собі цих духовних цінностей, на основі відчуття прилучення до духовних світлих енергій.

Кожну дитину обплутують батьки, суспільство, учителі, служителі церкви, будь які зацікавлені особи - обплутують товстим шаром забобонів. Дитині насаджують певну релігійну ідеологію. Коли ми когось змушуємо, не даємо самостійно вирішувати свою долю, то ми робимо з людини інваліда, ми руйнуємо її інтелект, позбавляємо її права вибору, не даємо діяти розумно, змушуємо її поводитися механічно, бездумно. Вона стане християнином, але це не буде її власним вибором. А що виходить?бути християнином проти своєї волі?- вона буде невіруючою.

Чого ж нам ще потрібно? Чому ми такі жорстокі до дітей? Ми є експлуаторами. Батьківська експлуаторська виправдальна філософія викладена у вислові Ошо: «Я буду жити в моєму синові. Я буду мертвий, незабаром я буду під землею, але мій син буде тут. А мої бажання залишилися невиконаними. Він нав'язує ці бажання, насаджує ці бажання у свідомість свого сина: Тобі доведеться виконати їх, я буду щасливий, якщо ти виконаєш їх. Якщо ти вчиниш їх, то ти заплатиш свої борги батькові. Якщо ти не виконаєш їх - ти зрадив мене».

Ось звідки йде жорстокість. Батько починає форсувати свою дитину у відповідності зі своїми бажаннями. Він забуває, що дитина має свою власну душу, що дитина має свою власну індивідуальність, що в неї свій власний внутрішній шлях до розквіту, бо вона по іншому сприймає світ. Батько нав'язує свої ідеї в намаганнях накопичення матеріальних благ, щоб син був матеріально забезпеченим, в тому числі і старим диваном. Він починає руйнувати дитину.

А він думає, що все, що він робить виходить з його благих намірів, він думає, що такою є приземлена любов. Він розмірковує, що в нього ще є фізичні сили, є економічні умови і він допоможе стати дитині повноцінним членом суспільства, а також для нього, як гарант спокійного життя. Але це амбіції і він любить свої амбіції. Він любить сина, бо той буде інструментом, буде засобом. Ось що таке батьківська жорстокість.

Руйнування неодмінно може відбуватися - якщо тільки на землі не з'явиться нова людська істота, яка любить просто, щоб любити; якщо тільки нові відносини між батьками і дітьми не будуть побудовані таким чином: ми любимо дитину з вдячності до Сущого за великий, великий подарунок і що Бог був таким благословенням для нас, ми любимо дитину просто з чистої радості, як джерело нашої радості. Ми любимо дитину тому, що дитина життя, гість з невідомого, який звив гніздо в нашому будинку, у нашій істоті, який вибрав нас як гніздо. Ми вдячні і ми наповнюємося самі і наповнюємо простір любов'ю. Якщо ми дійсно любимо дитину, то ми не будемо нав'язувати їй свої ідеї. Ось яка велика в нас, батьків, можливість, яка виходить із природної потреби, з нас, як частини цієї Природи.

Любов не дає ніяких ідей, ніякої ідеології. Любов дає волю. Ми не будемо прискорюватися, якщо дитина хоче бути музикантом, то ми не будемо намагатися відвернути її від звичайних поточних занять для збільшення часу на заняття музикою. Ми ж дуже добре знаємо, що музикант, це не та робота, якою слід займатися і яка, найімовірніше, не буде приносити в сім'ю матеріальну забезпеченість, що дитина буде бідною матеріально. Або в дитини є талант поета і це її смисл життя, але ми знаємо, що вона може опинитися в становищі жебрака. Так, ми знаємо це й приймаємо це, тому що ми поважаємо дитину.

Любов завжди пошанована. Любов це глибока повага, ми поважаємо, бо якщо Бог захоче виконати своє бажання через дитину, то нехай буде так. Ось у такій повазі вся любов до Бога, до людей. Це вже є сформована життєва позиція. Ми не втручаємося й не стаємо на шляху. Ми усвідомлені й не говоримо: «Це не правильно. Я краще знаю життя, я прожив життя, а ти нічого не розумієш у житті, у тебе немає досвіду. Я знаю, що значать гроші. Поезія не дасть тобі грошей. Краще стань політиком, або, принаймні, інженером чи лікарем». А дитина хоче стати дроворубом, або дитина хоче стати шевцем, дитина просто хоче стати волоцюгою, або хоче бути сама собою і вона хоче насолоджуватися життям ... відпочивати під деревами, на морському березі, бродити по світу. Нехай йде й знаходить свою істину, нехай буде тим, ким вона хоче бути і ми не будемо заважати своїм досвідом - тому що наш досвід, це наш досвід. Дитина - це не ми. Вона прийшла через нас - але вона не наша копія, як та ідентична запчастина в механізмі - поміняв і механізм працює далі. Такі постулати, і такі основи розуміння життя-буття вносимо в наше і її життя. Вона не зобов'язана бути нашою копією, не бути нашим імітатором. Тому змалку нам необхідно бути пильним у поведінці й висловлюваннях до її проявів усвідомленості своїх вчинків - ми це помітимо. Так, ми прожили своє життя, а в неї воно своє. А чи багато батьків можуть сказати, що вони досягли бажаного і мають душевний спокій? Одне з означених можливо, а якщо це перше і єдине, то чи можемо з чистим серцем сказати і побажати такого життя своїм дітям. Ми не маємо права навантажувати її своїми не реалізованими бажаннями й амбіціями. Ми готові з дозволу допомагати їй. Ким би вона не хотіла бути, хай буде, з усіма нашими благословеннями й з усією нашою допомогою.

Діти приходять у світ при нашій участі і вони належать загальному. Не намагаймося володіти ними, не думаємо, що вони належать нам. Як вони можуть належати нам? Хіба ми належимо своїм старим батькам. Вони вже не можуть упорядкувати самі себе - і їм не до нас. І якщо це бачення проростає в нас, то тоді ... тоді не буде жорстокості.

Ми не можемо стверджувати якийсь смисл у бажаннях позбавлення від жорстокості й показати такий приклад всім батькам. Їх неможливо змусити нести відповідальність, бо вони самі страждали від

своїх батьків і так далі й тому подібне. Отут необхідно розуміння всієї ситуації та її усвідомлення, ось тоді, можливо, з'явиться устремління в наших можливостях. Пошуки козла відпущення не допоможуть. Ми не можемо просто сказати від знання руйнівної політики наших батьків, що з цього моменту ми будемо в цьому питанні пильні, розуміючими й усвідомленими. Не так просто вискочити з тих зразків поведінки, які створені та сплетені навколо нас. Але така можливість у нас є завжди, щоб вискочити з будь якої суспільної умовності. Якщо ми вискочимо із сімейних обумовленостей, то зможемо вискочити й з суспільних. Якщо так станеться, то ми відчуємо полегшення, ми відчуємо свободу й радість нашого пізнання. Це, може бути складним, виснажливим, важким, найважчим завданням, але в цьому немає нічого неможливого.

Смисл зовсім не в тому, щоб просто скинути відповідальність перед батьками, тому що це зробить нас безвідповідальними. Ні. Навпаки ми відчуємо себе добре - ми більше не несемо відповідальності. Так роблять психоаналітики в своїх практиках. Релігійні традиції змушують нас протягом двох тисячоліть нести відповідальність перед усіма, що нібито людина в миру є першим породженням гріха й цим змушує нас відчувати провину. Тепер психологи впадають в іншу крайність - вони просто кажуть, що ми не грішник і не можемо за це відчувати провину - у нас усе в повному порядку, а відповідальність несуть інші. Релігійні традиції завдали багато шкоди, створюючи ідею провини, ідею пекла й раю - тепер же психоаналітики завдають шкоди, доходячи до іншої крайності, створюючи ідею особистої безвідповідальності. Там і там ігнорується те цінне, яке принесла з собою людина на Землю – самоусвідомлення, яке є стержнем всього розвитку людської подоби і джерело її в духовних енергіях. Усвідомлення є нашою центруючою енергією, яка приймає і врівноважує позитивні і негативні енергії, є тим поводитирем по життю, який допомагає нашому духовному зростанню, нашому вільному і гідному поступу в круговороті Природи.

Нам слід зрозуміти, що батьки щось робили, тому що їх так вчили - їх батьки вчили їх. Вони виховувалися своїми батьками. Який смисл скидати відповідальність на них? Це все одно не допоможе вирішити позначених проблем. Це лише допоможе нам звільнитися від почуття провини, але й створює умови у відході від відповідальності. Це добра й корисна частина психоаналізу в тому, що він знімає з нас почуття провини. А його негативна роль у тому, що він залишає нас у такому підвищеному стані. Тоді виникає питання: яка наша місія на планеті? Тварини, чи свідомого індивіда? Він не пробуджує у нас почуття відповідальності. Провина змушує нас почувати духовну слабкість; безвідповідальність у спонтанне духовне животіння й відволікання у творенні зовнішнього світу, як середовища, де створюються умови для духовного зростання. Відповідальність спрямовує нас до пошуків, відчувати енергетичні можливості творити. Відповідальність повертає нам волю пошуку, впевненість у своїх можливостях, довіру до Всесвіту; і найголовніше до батьків, як частини цього Всесвіту.

Здавалося б ці дві фундації несумісні: свобода і відповідальність. Відповідальність як би передбачає порядок, дисципліну, правила. Так, але не суспільна відповідальність, а індивідуальна. І сама свобода виходить від індивідуальності і представляє цю індивідуальність, як усвідомлену в тому, що поруч живуть такі ж вільні індивідуальності, а звідси і виникає саме розуміння відповідальності, але не залежності. Ми вільні, але й інші вільні. Ми відповідальні, то інші відповідальні. Ми хочемо зробити когось залежними і самі починаємо залежати від цих обмежень тієї ж залежності - ми напружені в контролі за дотриманням правил залежності іншими.

Так, що зазначені категорії не є односторонній рух. Нам слід зрозуміти і усвідомити, що в житті існує двохсторонній рух і що навіть є перехрестя, де появляються і інші нові учасники руху. І не закон стримує свідомий рух, а усвідомленість. Неусвідомлені особистості є порушниками того ж громадського закону і їх відсоток відомий. Ніхто не за хаос, але процентне співвідношення порушників і неусвідомлених до маси учасників руху майже в одних і тих же показниках. Тільки неусвідомленість і усвідомленість суспільство не може контролювати, а порушників намагається - але результат однаковий. Якщо йти шляхом усвідомленості, то є ймовірність зниження цього відсотка. Закон його не знижує.

Розглядаючи природу залежності, то знаємо, що залежність завжди взаємна. Людина від якої ми залежимо відразу ж стає залежною від нас - вона прив'язана до нас цими рабськими відносинами - це стає частиною її життя, вона займається нами, а не собою. Ми б також займалися б собою і не було б необхідності пригнічувати себе рамками рабства. Придушення завжди небезпечне. Енергію не можна утримати. Це нам слід усвідомити. Так, це здається не прийнятним. І здається від нашої обумовленості, яку ми знаємо, але тільки усвідомленість може створити ґрунт для свободи і відповідальності; тоді і залежність, і рабство можуть піти з життя людини. В інших суб'єктах Природи вони не так проявлені. І

якщо ми себе позиціонуємо, як усвідомленого суб'єкта Всесвіту, то і нам слід створювати такі ж умови для себе. Інше не дає задоволення: ні індивідууму, ні спільноті.

Ми можемо спостерігати власне життя в дрібницях і в значимих подіях спільного проживання в сім'ї чи колективі, якщо ми пильні. Ми, звичайно, починаємо залежати від дружини, то побачимо, що і дружина стає залежна від нас. Якщо ми починаємо залежати від одного, то інший починає залежати від нас. Це обоюдопільна залежність. Якщо залежність виходить жорстко, то і жорстко проявляється опір. Погано в сімейних відносинах, якщо наші розбіжності по одному і тому самому факту повторюються. Ми часто переживаємо повторювану драму в близьких відносинах. Відносно малозначимі розбіжності часто спускають курок в рушницю, як початок сімейної війни, провокуючи і штовхаючи нас на гарячі суперечки, і приводять у рух емоційний біль.

Відчувати провину, покластися на безвідповідальність - це одне, але відчувати відповідальність це інше. Природа особистої відповідальності перш за все полягає у відповідальності перед нашим внутрішнім єством. Ми не несемо відповідальності перед своїми батьками, бо вони не очікують її - їм достатньо бачити нас успішними; ми не несемо відповідальності перед якимось служителем церкви, перед якимось політиком, бо взявши відповідальність на себе, ми звільнилися від цих суспільних обумовленостей. Нам необхідно взяти повіддя свого життя у власні руки. Наші батьки завдали шкоди, але вони зробили все, що могли зробити: гарне й погане, вони зробили і те й інше. Тепер ми стали зрілою людиною й нам необхідно взяти все у свої власні руки і почати жити так - як ми відчуваємо в цьому усвідомленому стані - вільно й справедливо. І в цю ж мить ми відчуємо наповнення нас потужною енергією, яка входить в нас. Пізнавши такий стан хоча б одного разу, ми будемо шукати, вчитися нових способів пізнання життя-буття.

Сімейний чи інший конфлікт починає іти з одного джерела, хоча ми знаємо, що у конфлікті припустима участь двох (чоловіка і жінки, дитини і батьків, між колегами, між сусідами, між обставинами і особистістю, між душею і умом, між душею і тілом, між умом і тілом), однак коли ми не прийняли його негативні енергії, або вона не була направлена конкретно нам, то ми і не думаємо про сам конфлікт і джерела його появи. Він як би нас не огортає, не пригнічує, тобто ця енергія була несправедливою відносно нас, вона як би не була призначеною для нас, як підказка, як нагадування про попередні погані наші дії. Коли ми зрозуміємо цей природний принцип неприйняття, то ми навчимося впливати на результати і проблеми того негативу, який ми зустрічаємо в житті усвідомлено. Так є в пристрасному середовищі.

В основі таких переживань лежать базові моделі нашого еґо: потреба бути правим і, зрозуміло, щоб обов'язково хтось інший був не правий; так би мовити, має місце ототожнення з певною ментальною позицією головування чи уявної правоти. Також тут у наявності потреба еґо періодично з чимось та чи з кимось вступати в конфлікт з метою посилення відчуття значимості. Додатково до цього є ще й акумульована емоційна біль з минулого через повторюваності, яку і ми, і всі інші носять всередині у вигляді особистого болю з минулого, або колективного болю всього людства, що йде далеко, далеко назад, в незапам'ятні часи. «Тіло болю» є нашим внутрішнім енергетичним полем, спорадично заволодіває нами, оскільки йому необхідно відчувати ще більше болю, бо воно нею харчується і зміцнюється. Воно буде намагатися керувати нашим мисленням і робити його глибоко негативним в очікуванні мнимого співчуття. Воно обоює наші негативні думки, оскільки резонує з ними, бо вони є його їжею. Воно також буде провокувати нас на негативні емоційні реакції, спрямовані на близьких людей, щоб живити йдучих за ними драму і емоційний біль.

Запитаємо: для чого ?, для чого і заради чого напружуватися? Як легше жити - в жорсткості і напрузі чи без них? Відповідь кожен дає собі сам і сам створює відповідно умови. Якщо ми хочемо свідомо бути незалежними, то нам слід самому бути в такому стані - в свободі, і допомогти всім, хто оточує нас. Для цього підходить наш стан і можливо присутність. Той, хто пильний, допоможе цьому статися. Звільнити жінку від залежності вже є дозріла необхідність і тоді чоловік звільниться від своїх уявних обумовленостей і дій. Протягом століть держава починаючи від родового об'єднання до виниклих держав через чоловіка намагалася зробити жінку рабинею, а в процесі цього чоловік сам став рабом цих рабських відносин. Життя повертає чоловікам удар, можливо іншим способом, але нам доводиться констатувати, що в багатьох питаннях, та й майже у всіх, чоловік на сьогодні більш залежний від жінки. Вона тепер може створювати і той уявний соціальний статус чоловіка настільки наскільки вона дозволяє. Це вже не питання чоловіка.

Однак, якщо ми любимо, то любов буде виливатися з нас, створюючи простір любові. Якщо ми ненавидимо, то і на нас полетіть ненависть. Якщо ми створюємо навколо себе рабство - наша дружина

рабиня і наші діти раби, то ми все життя будемо рабами, в одній атмосфері, в одних умовах. Один не може бути вільним. Відчуття стану свободи приходить тільки з простору, з середовища місцезнаходження. Вже дозріло усвідомлення природи свободи і незалежності. Починаємо з себе.

Таким чином зрозумівши ці помилки, зрозумівши їх причину того, що нас спонукало зробити їх, то ми не зробимо їх знову. Розуміння суті допомагає бачити підказки перш ніж перед нами виникне ситуація в повторенні помилок. Ми маємо для цього енергію й розуміння - це нас звільняє. Просто треба побачити причину, чому наші батьки руйнували нас. Їхні наміри були гарними, але їх усвідомленість не була достатньою, вони не були свідомими людьми. Вони хотіли, щоб ми були щасливі, звичайно, вони бажали нам щастя. Ось чому вони хотіли, щоб ми стали багатими людьми, шанованими людьми; ось чому вони стримували й обмежували наші бажання, «ліпили» нас, змушували нас слідувати зразкам, структурували нас, наділяли нас характером, багато придушували, багато прискорювали. Вони робили все, що могли. Їх бажання були правильними, бо вони хотіли, щоб ми були щасливі, хоча вони не усвідомлювали того, що робили, хоча вони й самі не знали, що таке щастя. Вони були не вільними у своєму виборі, вони були нещасними й неусвідомленими людьми.

Так, у них були хороші наміри. Вони робили все, що могли. Маємо до них жалість, але не сердимось і не гнівимось на них. Вони були спіймані в цю релігійно-політичну пастку. Вони не знали, що таке щастя, але в них було уявлення про те, що щаслива людина це та, у якої є гроші. Вони працювали для дітей усе своє життя, вони все життя витратили на те, щоб заробити гроші, але вони залишилися з цією дурною думкою, що гроші приносять щастя. Їх мрії були гарними, їх бажання були гарними, але вони були нещасними й неусвідомленими людьми - ось чому вони завдали нам шкоди, але й допомогли усвідомити цю ж шкоду при читанні тепер же. Ми перервали цей негативний ланцюжок завдяки їм.

І ось у цей підлітковий період ми можемо зробити для своїх дітей лише одне - це поділитися з ними своїми власними пізнаннями. Розповідаємо їм, що ми були обумовлені своїми батьками, що ми прожили життя обмежені вузькими рамками певних зразків і правил, а тепер не хочемо засмучувати життя своїх дітей. Тому ми хочемо, щоб вони були повністю вільні - вільні від нас, тому що для них ми вже минуле. Не слухайте нас - покладайтесь на свій розум. Краще робити свої власні помилки й вчитися завдяки їм, це буде краще, ніж слідувати за кимось. На основі цього, і щоб уникнути помилок, то скажемо, що дати будь яких рекомендацій, чи методів для розвитку дитини неможливо, бо життя таке багатогранне й мінливе, що не можна встежити за всіма нюансами. І якщо ми станемо стежити, то нам ніколи буде віддатися життю-буттю. Ось головний принцип - дитині треба допомогти почути своє тіло, почути свої власні потреби і допомогти навчитися усвідомлювати свої можливості. Насправді, чим більше ми її оберігаємо, тим більш уразливим в житті вона стає. Чим більше ми дозволяємо їй, тим вона міцніше стоїть у житті.

Ми відчули смак життя й не будемо нікого руйнувати - ні свого життя, ні життя своїх дітей. Починаємо з того, що ми пильні й усвідомлені, то і ми будемо щасливими. А щаслива людина це не насильницька людина.

Вживання тут слів і опис негативних енергій є спосіб убезпечитися від їх, але це не позитивне програмування - адже діти є діти, і вони можуть потрапити в якусь ситуацію, яка може заподіяти їм шкоду, покалічити їх. І навіть тоді не забороняємо їм йти і діяти по своєму розумінню, а допомагаємо зрозуміти з їх дозволу, бо дозвіл, або звернення за допомогою означає готовність слухати й прийняти за істину. Не ставимо це на рівень підпорядкування, а даємо їм можливість вибору. Можна й пояснити їм усю ситуацію навідними питаннями, розповіданням чийхось ситуацій - і тоді залишаємо їх разом з їх розумінням. Це питання всього лише кількох років спочатку, потім вони зможуть опиратися на свій ум і абсолютно зникне потреба в наших таких розмовах. Незабаром вони вже зможуть рухатися самі. Довіряємо їм!

І завжди пам'ятаємо: діти не дорослі і ми не можемо очікувати дорослих вчинків від дітей. Вони діти! У них зовсім інше бачення, інша перспектива. Не слід насильно підходити до них з дорослою міркою. Дозволяємо їм бути дітьми і не заважаємо їм - вони розберуться самі.

Якщо ми пізнали щастя і ми усвідомлені, то ми зможемо відчувати те, що відчуває дитина.

«Хлопчика привели перший день у школу, і як тільки його мама пішла, він розплакався. Учитель і вихователька щосили намагалися заспокоїти його, але він продовжував плакати поки, нарешті, перед

обідом вчитель не сказав роздратовано: «Заради Бога, заспокойте дитину! Зараз давай пообідаємо, а через пару годин ти підеш додому й знову побачиш свою матусю».

І відразу ж маленький хлопчик перестав плакати. «Так?» - сказав він. «Я думав, що залишуся тут, поки мені не виповниться 16 років!»

У прекрасних сім'ях вчать в дітей, слухання, способу ведення розмов, жити в грі. Ми в них по новому вчимося пізнавати світ. Це вже будуть усвідомлені знання і це вже наш досвід. Ми його можемо застосовувати в житті з іншою нашою дитиною. Ми ж у своїй більшості так поспішаємо їх вчити. Здається, ніхто не вчиться в них, а вони могли б навчити багато чому. Нам же їх навчити нічому, бо й нас переучили, перевиховали, а те, що принесли у світ цей втратили всілякі знання разом зі своїми батьками.

Тільки тому, що ми старші, і в нас більше влади, то ми починаємо змушувати їх бути в точності схожими на себе, анітрохи не замислюючись про те, хто такі ми самі, чого ми досягли, яке наше становище у внутрішньому світі, у нашій душі. Подумали! Ми бідні – а чи бажаємо ми того ж і своїй дитині?

Але ніхто не думає, бо інакше люди вчилися б у маленьких дітей. Діти стільки приносять з іншого світу, бо вони щойно прибули. Вони всі ще несуть у собі мовчання утроби, мовчання Космосу.

Дитина вчиться в нас, таких же братів як і сама приймати в подарунки іграшки. Потім вона готова, на початку з нашою допомогою, купити іграшки - а що ще є у світі, крім іграшок? - І починає несвідомо втрачати свою ангельську чистоту. Лише коли всі ці іграшки опиняться в її власності, вона зрозуміє, що вони не приносять їй ніякої радості, що вона не бачить ніякого досягнення, наповненості. Тоді, дорослішаючи, вона усвідомлює, що втратила - і втратила сама.

Кожен у житті шукає чоловіка-жінку, для духовного розвитку, для допомоги одне одному у вирішенні життєвих ситуацій, а не тільки для того, щоб приготувати їсти, займатись тілесними втіхами; отримує в дарунок від життя дітей, щоб турбуватись про них, щоб рости біля них духовно, маючи від того радість і втіху; дбати про стареньких батьків у нашому мирському розумінні, бо за кожною мирською дією спостерігає божественний розум, який підказує нам шляхи підходу до кожної дії – у благості, у страсті, чи в невіданні.

Нам слід визначитися раз і назавжди, що за нами не спостерігає: не якийсь Бог, не якийсь Диявол, не якийсь божественний розум – усе це ми можемо навчитися робити й робимо тоді, коли ми в стані вільної пильності – ми спостерігаємо підказки душі-розуму в навколишньому середовищі в проявах і відчуттях. Тобто ми самі собі контролер без якихось зусиль – тільки розуміючи цей свій стан спостережливості.

У кожної дитини своя дорога по життю. А для розуміння згадаймо притчу про ворона, який переносив своїх дітей з острова на материк і згадаймо їх розмову. А ми при нагоді вкладаємо в текст іншу - і теж життєво-повчальну.

«Жили дві жінки в енномому поселенні. В обох росли маленькі сини одного віку. Будинки їх знаходились по сусідству, зовсім поруч, і жінки часто спілкувались між собою, а сини їх завжди гралися разом.

Обидві любили синів своїх материнською любов'ю, опікали й турбувались про них так, як подобає матерям.

І ось пройшли роки, хлопчики вирости дорослими чоловіками, і настав їм час покинути рідний дім і відправитися на пошуки свого місця в житті.

- Відпусти мене, мамо, - сказав одного разу син першої жінки, - пора мені збиратися в путь-дорогу.

Вона усміхнулася сумно, серце її сумом наповнилось лише на одну мить, але відпустила вона легко сина свого від себе, побажавши йому успіхів і благословила на дорогу. І зажила далі зі спокоєм і звичним їй ритмом життя.

І ось прийшов другий син до матері своєї й попросив її:

- Дозволь мені відправитися на пошуки долі своєї, мамо. Пора мені в шлях-дорогу дальню.

Але злякалась та жінка, що дитина залишить її назавжди, що втратить вона її навіки. Як же можна дорогоцінність свою ненаглядну, що миліше дня й ночі, відпустити від себе? Як можна відірвати від серця те, що життю своєму дорожче?

І ось вона заплакала перед сином своїм, відразу немінною стала й почала просити його так:

- Як же ти хочеш покинути мене, невдячний? Мене, люблячу тебе всім серцем своїм. Мене, ту, що не уявляє життя свого без тебе. Як же я буду без тебе зовсім одна весь залишок життя свого? Не можу я одна бути, важко мені, миленький мій!

Зжальвся син над матір'ю, зрозумів її і вирішив залишитися з нею, щоб поруч бути й допомагати їй у всьому.

Йшов час. Перша жінка, яка відпустила свого сина від себе зі спокоєм, жила добре, як нічого не було. Друга жінка, дивлячись на неї, думала про себе так: «Як вона живе легко, серце не болить у неї зовсім за сином?! Не дорога їй дитина її, раз відпустила вона її так від серця за простою й живе собі приспівуючи. Ні сльозинки не проронила після її відходу».

Друга жінка в радості своїй звивалася біля сина в турботах своїх щоденних. Надивитися на нього не могла. Але старість швидко наздогнала її й стала вона хворіти часто. Неспокійною стала, серце її щеміло в тривогах різних. Не могла вона думи свої журливі втихомирити й направити їх у благо собі й іншим. Одне гріло її в житті цього: любов до сина й те, що не покинув він її одну.

І ось одного разу побачила вона сусідку свою зі співом, яка на полі квіти збирала, і підійшла до неї з такими словами:

- Зовсім здоров'я моє покинуло мене, від безсоння страждаю я, допоможи мені зібрати квіти для будинку мого, спина в мене болить нагнутися не можу і у голові паморочиться. Перша жінка погодилася і допомогла подрузі своїй.

Спостерігала за нею немічна, поки здорова й весела квіти збирала й зірвалось у неї з губ наступне:

- Як же ти живеш одна зовсім? Чи не важко тобі? Син твій покинувши тебе і не вернеться до тебе навіть, може бути, що ніколи.

Перша жінка знизала плечима й, усміхнувшись, відповіла подрузі своїй:

- Так і живу. Усе, що істинне моє, при мені й залишилося. Нічого я не втратила.

Друга жінка здивувалася дуже словам подруги своєї, подумавши, що егоїстка вона і не любить сина свого зовсім, раз говорить так. І раптом розізлилася на неї й кинула їй у злобі своїй:

- Де любов твоя материнська, про яку ти мені розказувала колись? Бо однаково синів ми своїх ростили. Значить ти й не любила ніколи дитини своєї, раз так легко відпустила її від себе. Ось він і покинув тебе! А я люблю сина свого й подивися, він любить мене, раз залишився із мною. Де любов твоя?! А ось і нема її!

Перша жінка вислухала зі спокоєм подругу свою й відповіла тихенько:

- Як же ні? Отут вона залишилася, із мною, - і поклала руку ніжно до серця свого, як квіточку прекрасну й благоуханну прикриваючи.

Подивилася друга жінка з нерозумінням, нічого не відповівши, розвернулася і пішла ні з чим, думки свої при собі залишивши.

Прошло ще чимало часу. Прокинулася одного разу друга жінка і дивиться: нема її сина ніде. Обшукала все і записку перегодя знайшла, у якій син її писав, що не може більше знаходитися біля матері, важко йому, бачить він, як доля його від нього відходить і так вирішив залишити її.

Довго плакала й стогнала ця жінка, довго переживала. Іще більше постаріла, зовсім старою зробилася. І з ліжка заледь вставала, поглядаючи з віконця на щасливу сусідку свою, яка жваво по двору своєму походжала та господарство вела. Усе дивилася на неї й не розуміла поведінки її.

Ось минув рік. Оправилася нещасна бабуся від горя свого. Знову за господарство узялася. Хвороби залишили її, як і не було їх. Тривоги покинули її, як і не належали їй ніколи. Серце її заспокоїлось.

Одного разу вийшла вона на вулицю, а там сусідка очікує її, дивлячись на неї уважно.

Підійшла до неї бабуся, побажала ранку доброго. А та візьми й спитай у неї:

- Як поживаєш ти? Бачу налагодилося життя твоє. Де любов твоя? Чи залишилася вона з тобою в серці твоєму?

Насупилася бабуся, голову опустила й відійшла, не відповівши нічого сусідці своїй. Соромно їй зізнатися було, що й не було любові цієї в серці її ніколи. А те, що було, то не любов була.»

Лія Извольська.

Ми слухаємо спів птахів, чуємо приємний запах і бачимо кольорову гаму квітів, бачимо крону дерева, яка змінюється протягом року, сонячні промені, які проходять через гілки дерев і грають іскорками, чуємо спів вітру в кроні дерев ...

Спостереження за таємничістю гір, лісу, водного плеса, чи безмежного поля, яке наповнює іноді нас відчуттями нашої причетності й бачення невидимого живого руху - таке відчуття, що як би зустрілися з кимось живим. Це і є прояв потоків енергії, прояв Бога, Божественних енергій, Божественної краси, Любові, Доброти, Таємничості в будь чому: у людині, тварині, рибі, дереві, травинці, горі; і взагалі у

великих тілах, або дріб'язкових речах є по силі Духу і він знає доцільність цих проявів. Ми іноді це бачимо, чуємо, відчуваємо, а якщо і Вам довелось бути споглядальником, то Ви вже ніколи не забудете цих відчуттів і знайте, що ця чистота душі Вашої дає знак для продовження розмови з Сушим.

Іноді нам доводиться бути спостерігачем за поведінкою дітей, коли вони в чомусь проявляють духовні якості в собі, бачачи якесь око в сучку палиці, чи то ведуть якусь розмову з мурахою - вони більш чуйні, вони неусвідомлено відкриті для спілкування з Сушим. Радуйтесь цьому феномену їх і своєму. Розмова з Сушим – це розмова нашого ума з нашою сутністю, душею.

ПІЗНАВАЛЬНІ ПОШУКИ

Давайте в цьому розділі розглянемо природу і потребу людини народжувати дітей, розглянемо деякі сторони про бачення свого майбутнього, як батьків, а саме: про дітей, про те покоління людей, яке з часом прийде на зміну нам. По зрозумілих устремліннях духовного росту і розвитку і проявленій еволюції всього живого, то, здавалось би, що наступне покоління мало б бути чуть кращим попереднього. Однак не кожне покоління може це відзначати, відчувати і спостерігати. А чому так відбувається? Для прикладу, ми тут порушуємо питання бачення такого феномену в дитячій поведінці, у наших висновках нашого ума, що чогось не всі діти подібні на нас чи нашу сім'ю своєю непослушністю, своїм баченням суспільних відносин, своїм баченням свого місця в навколишньому середовищі. В чому основи такої поведінки, такої діяльності дітей в ранньому віці і уже будучи дорослими? Для початку згадаємо той час, який передував тому моменту, коли мало пройти, пройшло зачаття дитини. Згадали? Можливо, ми займалися міжстатевими втіхами і навіть не думали про створення нової людини, яка мала прийти в цей світ і бути співтворцем цього світу з новими матеріальними досягненнями чи втратами; з новими суспільними відносинами.

Однак вкажемо, що саме в підготовчому періоді і в час міжстатевих втіх, якби ми були свідомі цього, то знали б, про що ми думали в цей період, в якому психічному стані готувалися до між статевих втіх, зокрема, про стан готовності свідчить і фізичний стан нашого тіла і в цілому стан здоров'я (моральна пригніченість, фізична перевтома, сильне насичення алкоголем і т. д.) – то туди спрямовувалася не тільки фізична і психічна енергія, але і духовна - і така її якість і кількість. Ось основа заданих питань: яку енергію вложили, то такий результат отримуємо. Будучи дорослими, ми неодноразово в практичній матеріальній діяльності стикалися з такими подібностями. «Який Савка, така й лавка», «Який батько, такий і син; який дуб – такий і клин». Зазвичай вона, можливо, спрямована на отримання задоволення, то така енергія буде переважаючою в діяльності, думках і словах нашої дитини аж до можливого її усвідомлення. Подібний наслідок чекає дитину, коли вона зачата в час насильства, згвалтування. Це велика психічна і моральна травма майбутньої мами, але це вже можна сказати зріла біологічно жінка, раз пройшло зачаття, однак з психічної і моральної сторони вона досить сильно потребує підтримки оточуючого середовища від рідних і близьких людей. Можливо, ця травма залишиться на все життя, однак така особистість здатна організувати своє життя, усвідомлюючи і свою роль в процесі насильства, як зустріч неадекватних з суспільного погляду енергій. Такий мамі слід знати, що зачата в такий спосіб дитина потребуватиме до свого повноліття підвищеної уваги при формуванні психічного її здоров'я, бо за цим стоїть духовний пошкоджений багаж енергій. Тепер і ви зрозуміли, як слід направляти і приймати духовні енергії, і як слід готуватися до зачаття нової людини.

В деяких випадках люди говорять, що чекали і молились в очікуванні народження дитини. Зазвичай такі розмови відбуваються при довгоочікуваних дітях і теж без усвідомлення появи довгоочікуваності. Згадаємо тепер в цей момент: куди ми направляли свої думки, якими справами ми займалися, в якому стані ми перебували, які були наші відносини з людьми і всім оточуючим середовищем? Можливо Суший чекав нашого свідомого розуміння для еволюційного духовного поступу в нашій дитині і тому чекав, не посылаючи сюди духовних благих енергій. Суший саме так діє і ми так діємо, бо ми теж очікуємо і бажаємо завжди кращого і навіть не задумуємося над зовсім іншими результатами в будь яких ситуаціях. Всі життєві ситуації є проекціями певного потенціалу.

Однак ми намагалися отримати сексуальні задоволення, ми робили різні речі про які, можливо, тепер соромно згадувати. Саме такі інтенсивні експерименти в отриманні тілесних задоволень є тією дією, при якій проходить і інтенсивна витрата сексуальної енергії, яка зазвичай закладається при зачатті в фізичний стан дитини, а інтенсивність знижує дитячу психічну стійкість, яка проявляється в безпричинних роздратуваннях і плачі досить тривалий час. Водночас з фізичною сексуальною енергією проходить витрата і духовної енергії зі своїм специфічним спрямуванням. Тому у нас тепер є підстави подумати – куди ми скеровуємо свою енергію і скільки її залишається, і якої? І якщо ці сексуальні втіхи

є буйними і досить непристойними, то які духовні енергії ми закладаємо в дитячу душу? Так, саме така душа з такими енергіями притягується в цю нову сутність.

Після такого біологічного і психічного наповнення нової істоти при зачатті і після народження дитини з цим запасом, а він може такими думками і діями наповнюватися і під час виношування плоду, її духовний простір притягує подібні енергії у своє життя. Часом батьки, суспільство намагаються зовнішньо поміняти поведінку дитини, але тут має місце можливість для наповнення духовними енергіями.

В підсумку ми можемо сказати, що саме такими енергіями будуть наповнені дії, слова і думки нового покоління людей на планеті. Ми реально не можемо сказати про непричетність до того, що кожне наше покоління (є таке суспільно обгрунтоване визначення, що зміна поколінь відбувається приблизно кожні двадцять п'ять років) все менше стає життєздатнішим. Тому ми запрошуємо всіх більш відповідальніше і свідоміше зрозуміти, що існує зв'язок між нашими відчуттями, думками, словами і діями у різних варіантах. Так як основна частина людства живе в пристрасті, то нам посильний при усвідомленні цей вибір суспільний. І тому саме таке розуміння себе дає можливість змінити обставини, себе і наступні покоління в сторону благих дій.

Іншою помилковою дією у багатьох випадках є наше особисте звинувачення себе в думках, словах, а деколи доходить до дій в певних обмеженнях за наші помилки в молодості з метою покаяння. Знаємо, що реалізована дія вже не повернеться в попередній стан енергій, а саме покаяння прийнятне, коли ми таких чи інших помилок робити не будемо. Це буде правильним нашим життєвим поступом. Знаймо, що повторні помилки і наступні повторні каяття насичують наше ество страхом. Так звана, винність і страх породжують цілий комплекс психічних проблем, чим насичують навколишній життєвий простір.

Однак, замість того щоб усвідомлювати помилки і шукати способи їх не робити в цій сім'ї, в цьому колективі, ми досить часто впадаємо в депресію, або в своїй пристрасті часто цей результат трактуємо, як кару божу. Тільки усвідомлення і пошуки способів виходу з депресії, виходу з полоси невдалий проблем через вміння бачити позитивні елементи в наших помилках є нашою здатністю виходити з них. Постійне спокійне устремління на позитиві, бажання допомогти потребуючим, а в першу чергу дітям, то знаймо, що такі енергії здатні перетворювати енергію негативних наших помилок навіть досить задованих. І таке очищення духовного простору дає нам можливість відкритися для прийняття позитиву і ця певна відповідальність за чистоту простору поширюється на наших дітей, які теж мають ці можливості. Тільки повне усвідомлення різних помилок і устремління не повторювати їх є достатньою умовою для виходу на творення щасливого майбутнього дітей. Не робити страшних помилок і вчити дітей вести пошуки і усвідомлено розуміти ті помилки, в які ми деколи потрапляємо, то це і буде та батьківська посильна допомога в збереженні позитивної духовної енергії, в якій ми, зазвичай, перебуваємо родами тілесного перебування на планеті. І це нагадування тут про рід не є випадковим, як фізіологічного феномену, а найголовніше, як лінії розвитку Душі в тілесних життях, які і знаходяться в цій родині. Ми далі чуть зупинимось про те: як і куди направляються енергії душ наших предків.

В цілому ці знання є для того, щоб більш вдумливо і усвідомлено підходити до питання підготовки в прийнятті дарунка Суцього у виді народження дитини. Знаймо ми, батьки, наскільки ми задіяні у творенні свого майбутнього і майбутнього Всесвіту в період підготовки, в процесі зачаття, виношування плоду, при народженні і облаштуванні життя народженої дитини, як творчої індивідуальності. Знайте про це і вчіть своїх дітей, розкажуйте своїм знайомим, коли вони забажають задовольняти свої сексуальні бажання. Знаймо про цю відповідальність зачаття і це має бути в стані любові двох сторін, в стані духовної чистоти – майбутньої мами і тата.

Твердження служителів церкви не заслуговує прийняття в своє життя, що людина істота гріхозна з самого народження. Ні, так не є. Це вони судять Творця, який посилає душу в це маленьке тіло і крім того, саме тіло є не чим іншим, як його творінням. Та ще йдуть глибше, стверджуючи, що й саме зачаття є процес гріховний. Хто повірить?

Застосовуючи слово гріх у їх змістовому розумінні вони плодять страх. Маючи страх до пізнання світу, маємо страх у всьому. Крапля страху розчиняється в нашому естві, як ложка дьогтю в бочці з медом. Нас роблять носіями страху в повсякденщині. Ми боїмось любити, боїмось творити добро, а це зменшує потяг до пошуку істини, до розквіту індивідуумів.

Первородний гріх – це, що? - абсурд? Хто таке видумав? – служителі церкви. Зачаття - це божественне дійство, екстаз, піднесення, насолода. Коли ж зачаття проходить в стані ейфорії щастя, у морі любові, у ласці, у тілесних задоволеннях, у надії родити собі подібне створіння – який це гріх. Це всього - навсього їх голе слово і слідує за ним інше голе слово – настане кара Божа. Бог не є караючою

енергією. Бог є любов, Бог є життя. Це Вселенна дала цим молодим людям відчуття любові, відчуття творіння. Із зачаттям дитини, тобто, з поселенням у зародок дитини душі, то одночасно до цього тіла вже приставляється ангел-охоронець – духовні позитивні енергії. Щоб бути точнішим, то ця нова сутність несе новий, ще чистий згусток позитивної енергії, ще не засмічений нашою рутинною життя. Організм матері і дитини з'єднані і фактичним носієм додаткової позитивної енергії є мати. І ми, сторонні люди, відразу стаємо помічати певні зміни в поведінці такої жінки: позитивна зміна настрою, підвищений інтерес до життя, вияви доброти і багато іншого. Такі жінки «світяться» від щастя материнства. Такий стан піднесеності відчуває кожна жінка, у якої пройшов процес зачаття нового індивіда. Це від спільного діалогу душі дитини і душі матері.

Кожне зачаття несе в оточуюче середовище енергію позитиву в проявах радості, любові, у життєстверджувальній енергії. Така мати з дитиною є новим джерелом позитивної енергії, джерелом життя. Хіба щастя, любов, радість є гріхом? Ні і ні!

Поміркуймо – скільки людство займається тілесними втіхами й що кожного разу проходить зачаття – ні. Зачаття діється по благословінню Божому й у цей же момент він, Творець, посиляє душу в цей новий створений організм. Ось так синхронно і злагоджено діють духовні енергії чоловіка і жінки. Нове тіло – це новий храм душі, це єдине творіння. Не існує окремо тіло від душі. Навіть ті зачаття, які проходять мов би без участі поєднання духовних енергій освячені природою. Природа хоче продовжувати життя таким зачаттям. Тіло це теж ціле дійство, де кожна клітина виконує свої функції, які не може дослідити, ні пояснити, ані служитель церкви, ані вчений. Для прикладу, яким чином зі спожитого яблука, хліба ... утворюється кров ...? Є пояснення про склад, про функції ..., то хай роблять повноцінну кров на промислових комбінатах. Не тут то було. Усе таки шукаємо донора. Ми торкнулися творення крові, а в людському тілі проходять мільйони різних процесів у якомусь продуманому хаосі. Придивімося до роботи серця-насоса, роботи якого вистачає на все життя, а чи відомо нам якийсь вічний двигун, чи механізм, щоб працював стільки років... Це речення для усвідомлення тієї Енергії, Розуму, Мудрості Творця, та і у нас кожного є можливість покладатись у всьому на нього і як спосіб, як наочний зразок нашого дитячого-дорослого спостережливого поведінкового виховання Сущим, як джерелом цих енергій.

Це служителі церкви релігійно-традиційною літературою, усними проповідями, це державно-партійний апарат законами, нормами поведінки, шкільними програмами, ЗМІ створюють ілюзію страху, а для зняття страху й відповідальності за такий гріх запрошують у свою фірму - церкву чи партійний клуб для прощення «злодіяння» - первородного гріху, чи покивають пальчиком за «негідну» поведінку. Абсурд.

Людське тіло є частиною природи. Мільйони загадок. Таїна. Слухаймо свою природу, а не тлумачів чийхось писань. Не ставаймо лицемірами, бо лицемірство руйнує нашу душу й саму можливість духовного росту. Воно є бар'єром. Однак, ці маски лицемірства, ці соціальні щити моралі, етики, совісті, які є продуктом суспільства і є певними нормами поведінки, дають декому престиж, владу. І що вони з ними роблять? Виявляється порожнеча. Похитнулися в суспільстві й престиж не допомагає. Наступає розчарування. А подивившись, що намагався, затратив сили, енергію, але упустив особисту духовність, власне й життя. Для чого жив...? І що залишив після себе? Порожнеча. Залишився сам на сам. Тіло постаріло й душа порожня. Фініш.

Чи задаємо ми такі питання протягом життя? - хай кожен зараз по прочитанню задає це запитання й відповідає собі в першу чергу. Той хто пізнав життя, його сутність, свою сутність, не ставить таких питань. У нього їх немає. Для нього немає кінця, бо й кінець є результатом його творіння по благоволю. Бог дає нам можливість побачити порожнечу й насиченість нашого життя, а також усвідомити: скільки в нас було можливостей, якби ми подивилися на себе раніше такими очима, як тепер. Дані слова є тільки підказкою життя, щоб зрозуміти, то починаємо зараз же усвідомлено спостерігати за ним і приймаймо таке життя як є й побачимо, і почуємо його теж таким, яким воно є після усвідомлення свого покликання на планету.

Природа первородного гріху виходить з того, що перші люди з'їли плоди з дерева знань і добра. Люди стали знати. Змістове наповнення слова «гріх» у психологічному розумінні людської сутності є не чим іншим, як втрата пам'яті своєю сутністю свого покликання як індивіда, як втрата доступу до світових знань, носієм яких у нас є душа. І повернення це можливе через покавання, через повернення до свого першоджерела, до свого Бога. Заклик Ісуса в цьому гріховному світі до покавання і є тим шляхом від гріха до благості, від негативу до позитиву. Слово «гріх», можливо, краще застосувати для визначення дії, як «помилка». Це як підтвердження, що ми маємо шанс усвідомити розуміння слова «гріх», як тимчасової втрати пам'яті, а в слові «покайтеся», як прохання побачити свою сутність, свою

душу, повернутись до першоджерел, до Бога й продовжувати жити. Тож, мабуть, у цій мирській суєті повсякдення не слід ремствувати на втрату пам'яті й втрати можливості бачити себе в минулому.

Мудрі люди сюди застосовують слово, як заміник, як більш підходяще слово – бути(буття) у стані як би відстороненого спостерігача за думками, словами й діями. Однак, слід зазначити, що порухи в цьому напрямку в суспільстві вже є і це радує. Кожен, хто подивиться в себе за минулі 20-30 прожитих років назад, то може сказати, що певне розуміння себе і певний духовний ріст, певне мудріше бачення себе і Всесвіту є в нас, як ознаки позитивного розвитку. Таке усвідомлення, чи відчуття проходить кожен. Досягти повторення, чи хоча б раз увійшли знову в такий стан чуття й бачення можна за умови ненапруження, незастосування інформації на дану тему. Бо така допомога надходить через розслаблення, через спокій, умиротворення. Стан самості не є нечутливість чи бездіяльність.

Аналогічна ситуація між релігійною традицією й істинними знаннями, між святим і грішником – перший згадав, чи знає, а другий має шанс знати.

Відкиньмо осуд, оцінку, аналіз, умовисновки й постійне «копання» у минулому і це буде першим кроком до бачення своєї суті. Відкиньмо гасло служителів церкви, політиків, психологів: «Ви повинні жити так - то, а такого-то не робити – згадайте десять заповідей». Хто їх дотримується, хто їх притримується? Ніхто. Живи в гармонії, у злагоді з Природою й наша сутність сама підкаже – як нам поступати в тій, чи іншій ситуації без шкоди собі й для всіх. Маймо гідність і поведьмося, як Боги, тоді ми бачитимемо все оточуюче в інших якостях, а все життя, як вируюче, невичерпне джерело. Тоді й виникає бажання, як потреба – дякувати Сущому.

«Одного разу, повернувшись з прогулянки, Хінг Ші застав своїх учнів за бурхливим обговоренням. Підійшовши до них, він запитав:

- Про що ви тільки що сперечалися?

Учні відповіли:

- Вчителю, ми пробували визначити, які три хиби в людини самі страшні.

- І до якого висновку ви прийшли?

- Ми вирішили, що самі страшні хиби – це бути сліпим, глухим і німим, - відповів один з учнів.

- Ви сказали лише половину з того, що слід знати.

- ??? Половину?...

- Так, бо ви не згадали про те, що немає гіршої хиби, як бути сліпим до біди чужої душі; бути глухим до прохань про допомогу серцю й бути німим через байдужість і миритися з цими явищами в собі».

Раніше діти боялися батьків, тепер батьки боялися дітей - страх залишається! Справа зрушила з місця, а страх залишився; але буття є присутнім коли ми є, коли немає страху. Бути з дітьми - найпрекрасніше в житті. Але цьому необхідно вчитися, щоб життя не перетворилося на кошмар. Дітей необхідно любити, інакше нам це швидко набридне. Це може звести з розуму, привести до нервового виснаження, адже діти - такі галасливі, дикі, безкультурні ... тварини; вони будь кого зведуть з ума. Однієї дитини достатньо, щоб зійти з ума, а якщо дітей багато, то з ними дійсно нелегко. Тільки наша любов прийме їх такими якими вони є й ця любов не виснажує нас, не стомлює. Так є в житті.

Запам'ятаємо ще одне: відносини між матір'ю й дитиною не зможуть бути досконалими, це неможливо. Кожна дитина сердита на свою матір. Мати може багато забороняти, іноді вона говорить «ні» - цього не можна уникнути. Навіть хорошій матері необхідно іноді говорити «ні», і обмежувати, і відмовляти. Дитина відчуває гнів, злість. Вона ненавидить матір і любить матір одночасно, тому що вона - запорука її виживання, джерело її життя та енергії. Тому вона ненавидить матір і любить матір одночасно. Це стає нормою поведінки всього суспільства. Таке відбувається з жінкою, з чоловіком. Ми будемо любити і у той же самий час ненавидіти жінку, чоловіка, друга. І у нас немає вибору. Ми завжди будемо несвідомо продовжувати шукати їх. Те ж саме відбувається з жінками. Вони продовжують шукати батька в чоловіку. Чоловік шукає в дружині свою матір. Батьки шукають у своїх дітях себе. Усе наше життя - це спроби знайти себе в них. Вони наше життєве дзеркало. І все це в більшості випадків поверхово. Ми, звичайно, зупиняємося на зовнішніх проявах. Батьки шукають свої не завершені, не реалізовані потреби, хоча навіть не можуть згадати, що конкретно. Але, напевне, щось та незавершене. А фактично ми всі шукаємо в інших «споріднену душу», тобто свої якості, тобто самі себе.

Завжди будуть якісь проблеми. Позбудься однієї, з'явиться інша - такі відносини. Нас іноді підриває від злості на дії нашої дитини. Іноді сердитися корисно. Дитині слід знати, що її мати теж людина, і вона

теж може розсердитися. Нехай дитина знає, що в матері буває різний настрій, вона така ж людина, як і вона. Якщо ми сердимосся, то й дитина буде сердитися - це її досвід. Якщо ми не сердимосся на її прокази, то дитина буде відчувати провину. Як злитися на матір, коли вона завжди така мила? Мати виховує дітей з любов'ю, щоб вони знали, що любов є у світі, а батько - зі строгістю, щоб вони знали, що в житті по всякому буває. Життя багатогранне! Любов і гнів ходять поруч. Гнів - це всього лише любов. Слід вивернути його і він стане любов'ю. Злість і гнів - не антиподи любові. Справжніми антагоністами любові є апатія й байдужість. Якщо ми не любимо дитину, то ми будемо байдужі до неї, проявиться так звана сухість серця.

Бо іноді ми можемо сказати в злості, що не любимо дитини. Це не так. Якщо є злість то є і любов. Любов велика, а злість локальна й тимчасова. Її слід пізнати - звідки з'явилася ця злість на дитину: від невдоволення чоловіком, від невдалої угоди, від страху за розбиту вазу ... У такій злості будь які дії нас дратують і наш ум вимовляє - це винна дитина, що вона не розуміє, що мати сердита і вертиться перед очима. Вона і вертиться спеціально, бо вона відчуває нашу тривогу й бажає допомогти, але не знає як. Її підсвідомість підказує, що її присутність розвіє наш гнів на підставі своїх знань, що мати її любить. І вона підносить свої відчуття своєї любові для стишення гніву. Знайте це. Вона не так просто мигоче перед очима. Випадкового нічого немає. Це наша душа організувала таку присутність. При чому тут дитина. Заспокойте свій ум, бо він знає про беззахисність дитини й направляє на неї наші очі. Вийдіть в іншу кімнату й очі втратять об'єкт споглядання. Ляжте де небудь. Бо гнів, злість так розпалили все тіло і воно хоче рухатися - рухайте руками, ногами по подушці, або ляжте й зробіть невеличке зусилля - не рухатися. Ум сприйме це як відмову від його послуг і ми заспокоїмося. Сьогодні психологи радять мамкам, татам відійти від споглядання дитини в іншу кімнату, або в сарай і там викричатися, або побити подушку. Злість пройде і тепер подумайте: звідки прийшли перші промінчики роздратування, і чи так джерело роздратування не праве? Варіантів багато і ми знайдемо свій спосіб. Тільки шукайте - не віддавайте себе в руки емоцій.

Але якщо ми реально проявляємо адресно свою злість на дитину, то отут таїться велика небезпека для нас на решту життя й для неї. Подумайте про дитину: адже вона страждає від нашого гніву нізачо. Вона не може дозволити собі злитися на нас у цю хвилину, бо знає, що програє, вона буде ще більше страждати. Вона затаїть гнів і рано чи пізно виплесне його на когось зараз же (на котів, на куклі...), або вона залишиться в неї на все життя (як і ми в даний момент. Бачите яка аналогія, а ми вже доросла людина, а мудрості - то і не ночувала). Якщо це хлопчик, то він знайде жінку й буде мучити її. Але якщо жінка владна - а жінки завжди владні, то йому не вдасться мучити її, а доведеться все вилити на свого сина. Він всюди буде шукати виправдання, щоб вилити всю злість. Якщо не вдасться вилити її на членів сім'ї, то під гарячу руку попадеться собака, або інша живність. У цій злості не заспокоївся й взявшись за роботу, то завжди є ймовірність поранитися, або зробимо так роботу, що її доведеться довго переробляти. Це буде несправедливо, тому що гнів хотів помучити нас, і в нього це вийшло. Ми прийняли гнів в себе, а там ще було його уйма і він намагався вилізти на дитину, на жінку, а свого ума немає, щоб усвідомити його і зрозуміти звідки він прийшов такий нехороший.

Ось так і відбувається в житті. Ось так від покоління до покоління передаються гнів, ненависть, ревності, усі види отрути акумулюються. Одне покоління залишає цей спадок наступному. Не чинимо так з дитиною, бо ми зіпсуємо все її життя, адже вона нам нічого поганого не зробила. Це був простий вибух емоцій, можливо вони накопичувалися тривалий період і якась дрібниця нас збунтувала.

У родині любов рано чи пізно зникає. Насамперед, її могло взагалі не бути із самого початку. Може бути, що це був шлюб з певної вигоди - заради інших мотивів, заради грошей, влади, престижу. Тоді діти народжуються зі шлюбного ложа, у якому більше від смертного одру, - діти народжуються не з любові. Із самого початку вони виявляються покинутими. І цей стан нелюбові в будинку робить їх притупленими, нелюблячими. Вони отримують перший урок життя від батьків, а батьки не люблять навіть один одного, і замість любові відбувається постійні ревності, сварки й гнів. І діти продовжують бачити спотворені обличчя своїх батьків. І батьківський борг одне перед другим полягає в тому, щоб не жити в нещасті, інакше нещастя залишається в родині.

Сама надія дітей рушиться. Вони не можуть повірити, що в їхнім житті трапиться любов, якщо її не трапилося в житті батьків. І вони бачать і інших батьків, і інші родини. Діти дуже сприйнятливі; вони постійно все бачать і зауважують. Коли вони бачать, що немає ніякої можливості любові, то вони починають почувати, що любов буває тільки в кіно чи літературі, куди вони й направляють свою енергію пізнань абстрактно, навіть забуваючи, що вони живі й можуть самі бути учасниками таких любовних переживань. При читанні вони не досягають вершини сексу - оргазму. Енергія не пройшла, ум не відключився, молитва не відбулася, зустрічі двох душ не було і канал звужується, енергія

проходить не вся і її частина йде на зворотну сторону любові – ненависть, гнів, яка загоряється в інших життєвих відносинах своїм негативом – аж до розпаду сім'ї.

Бачити, що любов відбувається, - це єдиний спосіб дозволити їй трапитися в нашому власному житті. Якщо ми бачимо, що батьки глибоко люблять один одного, живуть у великій любові, опікуються одне одним, співпереживають одне одному, поважають один одного - тоді ми бачили, як відбувається любов. Виникає надія. Ми затверджуємося в цьому досвіді. Насіння падає у наше серце й починає рости. Так ми знаємо, що це трапиться й з нами. Але якщо ми цього не бачили, то як ми можемо повірити, що це трапиться й з нами? Якщо цього не трапилося з нашими батьками, то як це може трапитися з нами? Фактично ми зробимо все для того, щоб цього з нами не трапилося, ми готові відректися любові - інакше це здається зрадництвом батьків.

Діти все розуміють. Вони будуть нещасними, якщо ми будемо нещасні. Але якщо вони бачать, що, особливо, мати щаслива, то за пару днів вони зрозуміють, що все добре, усе в порядку. Чому ми звертаємо увагу на матір, бо діти, незалежно від статі, як і ми тягнемось до доброти, до краси, до м'якості, а в житті в основному мати уособлює ці якості. Вони тягнуться : жінка, діти, до батьківської справедливості, мудрості, доброти, любові.

Ми деколи обоє думаємо, що нещасливі через них, що нібито діти стали тягарем у наших відносинах, що вони є джерелом сімейних проблем, бо вони знають, що якщо б ми були тільки вдвох, то умови свободи розлучення не були б болісними, і тому вони можуть страждати через нас, адже дитина дуже близько приймає стан взаємовідносин батьків, бо ми для них є зразком поведінки в їх майбутній сім'ї, зразком поведінки в суспільстві. Вони чутливі, а ми вдома розслаблені, але на роботі ми контролюємо свої слова, свою поведінку, дотримуючись громадських, колективних норм поведінки; у сім'ї менш жорстка політика і ми дозволяємо собі розслабитися, то в нас проявляється духовна сторона нашого ества, і може проявлятися й піднаготна нашого обачного ума. Усе це створює певний стереотип матері і батька в очах дітей. Вони вже визначилися, хто з нас більш не правий, але мають надію, що батьки усвідомлять свої помилки і будуть жити разом. Вони вже звикли, що ми разом, разом з ними. Вони прийняли нас такими якими є - гарними, і не зовсім, суворими й добрими. Адже ми приносимо в сім'ю всі атрибути суспільних відносин і ми разом готуємо їх до непростого життя в людському середовищі. Але побачивши, що ми щасливі, то діти незабаром забудуть про розлучення.

Знаємо, що в дітей немає наших проблем, проблеми в нас. Десь глибоко ми б хотіли, щоб вони страждали, для того щоб помститися, мовляв, подивися, що ти наробив з дитиною. Ти це зробив із мною, ти це зробив з дитиною, а тобі так весело. Ми отруїмо тобі цю радість. Не залучаємо дітей і не розширюємо цей конфлікт. У гніві ми робимо такі дурниці, що потім здається, що ми й не очікували їх від самих себе. Намагаємося зберегти дружні відносини між собою, а з дітьми в найпершу чергу. Не прагнемо отруювати радість, тому що тим самим ми отруюємо своє подальше життя, бо усе, що ми робимо іншим, повернеться до нас.

Чому ми відчуваємо цей негатив і створюється враження, що всі навколишні зловтішаються нашим сімейним відносинам. Так не є. Це ми дивимось на них у своє дзеркало очима гніву й злоби, зловтіхи, що в них усе добре, а в нас проблеми. Ми втомилися від сімейних зобов'язань обоє, а, придбавши свободу, то і проявляємо її; забудьмо все й будьмо щасливим. Цим ми можемо відсікти пусті осудливі розмови оточуючих, а для дітей знімемо психічну напругу.

Діти все бачать. Їх даремно втягуємо в колотнечу дорослих. Мати втягує, батько втягує, і життя дитини перетворюється на пекло. Поступово вони стають політиками: батькові вони говорять одне, а матері інше. Поруч з батьком вони на його боці; поряд з матір'ю вони на її боці. А ми ще більш сприяємо цій політиці, бо хочемо показати свою правоту і навіть більшу доброту ніж звичайно - її слід було показувати в сім'ї, а то все часу бракувало в родині.

Отже вони змушені стати політиками, тому що вони знаходиться між двох вогнів. Не створюємо таких ситуацій. Це дурниці. Діти швидко прощають, коли між нами дружні відносини і навіть коли батьки взагалі не підтримують стосунки, а до дітей відносяться як і в добрі часи. Але страшно те, що живучи з дітьми, ми будемо далі проливати бруд, образи на одну зі сторін, або чекаючи співчуття від дітей звинувачувати себе в трагедії. Якщо один іде, то не чіпляймося. Слід просто забути сам конфлікт і продовжувати жити. Тільки добрі спогади, а вони однозначно були, зможуть трошки згладити психічну травму. Так вона є, як би ми не хвалилися зовні. Ми її в більшості ховаємо в собі десь далеко. Постараємося її взагалі відпустити з подяками за приємні й щасливі моменти в спільному житті й з подяками за свободу, за можливість не роздмухувати конфлікт. Це велика мудрість. Така поведінка

зазвичай дітьми засвоюється і у виникаючих подібних передрозлучних процесах вони мають власний досвід і створюють всі умови недопущення самого розлучення у своєму житті. Не в якихось радикальних діях, а саме з пізнання. Це завжди робить сім'ю згуртованою, бо їм спільно довелося подолати дозріваючу ситуацію. Але якщо ми після розлучення продовжуємо жити в негативі, то діти понесуть цей негатив і у свої сімейні взаємини. Так триває з покоління в покоління. Конфлікти в основному здійснюються на дріб'язкових підставах, але сам конфлікт назріває завчасно і може збиратися тривалий період в дратівливості, у незадоволеності. Знаємо, відчуваємо дискомфорт, то зараз же й усвідомлюємо в пізнанні ці відчуття. І починаємо працювати над собою. Так, нам ум каже, для чого пристосовуватися? Нехай говорить, але тільки наші пристосування і створюють умови для початку пристосувань іншої сторони. Не шукаємо причину в іншому. Знаємо що в цьому діалозі, у будь якій ситуації беруть участь двоє і ця ситуація є творінням двох. Давайте шукати свої помилки без жалю. Зробили, так зробили. Усвідомлюємо. І зазвичай вони надумані в якихось фантазійних очікуваннях. А жити нам доводиться в реальностях, які ми спільно і створюємо, то і приймаємо їх такими. І якщо ми усвідомили, то в нас підуть позитивні енергії і ми побачимо, чи відчуємо позитивні зміни. Усе наше життя в наших руках і ні в чийхось - у тому числі не залежать від чоловіка, або дружини; батьків і друзів. Так, побічно є тертя, і якщо ми їх прийняли в себе, то вони ростуть до конфлікту. Але ми ж краще знаємо свої відчуття чим хтось і виходимо із них, зі своєї довіри, зі своєї любові, а не з чужих інформацій. І тоді все владнається. Навіть прощення і прощення істинне в собі дає нам переваги, бо ми далі не понесемо конфлікт по життю, а додавши подяки зазначені вище, то в нас увійде почуття задоволення.

Любимо дітей обидва. Якщо ми будемо їх любити, то одного разу вони нас не тільки не забудуть, а забудуть і свою психічну травму, бо вона такою є й для них, а й пробачать. Нехай вони зараз тягнуться до нас і ми подаємо привід для подальших зустрічей. Вони вимагатимуть нашої теплоти, нашої любові, нашої матеріальної підтримки, наших діалогів. Не відштовхуємо їх, інакше вони перестануть духовно рости, вони просто закам'яніють і закам'яніють не тільки до нас, а й до всього. Ось тоді наше серце не раз заплаче й пошкодує про скоєне. Шукайте шлях для вирішення таких питань. Шукаючі знаходять.

Вчимо дітей доброті в житті, радості життя й любити життя. Пам'ятаємо, що фрукти наливаються гарним смачним соком лише тоді, коли коріння міцне.

Якщо в полі зору з'являється дитина, приваблена особливими причинами, бо вона відчуває наш благісний щасливий стан, то посміхніться їй і цим стверджуємо впевненість її усвідомлення, що цей стан і є її дім. Навіть серед найперших поглядів, висловів дитини можна уявити собі її внутрішню усвідомлену наповненість. Вона не випадково звернула увагу на ті, чи інші предмети. Також дуже значимі слова неждані, які вимовляються в самому дитинстві. Таким словам можна довіряти, як пророчим. Діти іноді приходять за особливим покликом їх душі і цьому сприяє малість їх життєвого суспільного досвіду й мала поінформованість ума. Якщо побачили момент притягнення, прихильності до чогось милуючого, до чогось красивого, то відкриваємося швидше й даємо їм те, що приготовлене їх минулими життями, бо саме в цей момент воно проявляється, як той бутон троянди, який починає розкриватися. Побачивши схильність дитини до якогось виду діяльності допомагаємо усвідомити в грі, у відступах читаємо казки як необхідність до проявлених духовних якостей, але в послідовності проявляючого притягання, засвоєння, вдосконалюючи разом Божий дарунок. Нехай діти відчувають, що вони вже можуть самостійно творити прекрасне. Серед кожного такого застосування можна спостерігати злет дитячої думки. Іноді буває, що ніхто не навчив їх; ніхто не подав їм прикладу, але свідомість підказує, що можна й слід створити щось незвичайне й прекрасне і комусь корисне на їхнє розуміння. Бачачи це, відчуваючи це - приймаємо такі правила гри. Показуємо їм великодушність, розкриємося у всій пишності й настільки наскільки дозволяє наша фантазія, наше знання себе й навколишнього середовища, бо вони і цьому можуть навчатися в нас.

Інша життєва школа для дітей знаходиться в дитячих садках, школах, дворових компаніях. І ця школа залишає в кожному житті дитини досить вагомий слід – корисливий суспільний слід. Ми не можемо повчати такі безособові інституції в творенні духовних якостей. Фундамент Духовності можуть закласти в дитяче єство батьки і коли до цього устремлена дитяча душа. Суспільні інституції можуть помінатися, коли поміняємося ми самі у своїй більшості, чи в тій визначеній критичній масі, яку визначають соціологи. Однак, ми притримуємося більшості, як показника, бо соціологи не займаються вивченням Духовності - їх інтерес роботи на замовлення політиків. Політика це зовсім не Духовність; це, навіть можна сказати, інтереси негативних суспільних енергій, чи, так званого, суспільного диявола.

Однак, коли у нас зародилося розуміння способів і можливостей у зміні на краще духовності людства, то ми в цих рядках і в житті ведемо їх дослідження. Для початку добре було б в школах вчити про безсмертя. Релігія, яка вчить про смерть, помре, як помруть усі, хто хоче померти, бо майбутній стан укладено в нашій свідомості. Цей страх погублює позитивний розвиток душі і цим ми наголошуємо смерть духовну. Хто слідує шляхом пізнання Природи, то той розуміє допущення вдосконалення матерії. Це є молитва і вчимо її дітей.

Залюкування Богом теж є велике блюзнірство. Заборона молитися своїми словами вже буде вторгненням у молоду свідомість. Молитва не є словесний текст, а дитячі відчуття, сприйняття й діяння. Ми на цьому зупинялися в книзі «Про слово», і тому запрошуємо, щоб саме таке змістове наповнення подати дітям для їх розуміння своїм розумінням і прикладом. Може бути, душа дитини принесла в цей світ щось дуже важливе й продовжує нести свою думку у висоти. Хто ж може втручатися, щоб загасити світлий порив дитини! Два говорять чуттєво, то третього промовця не почують. Знаємо це!

Помалу ми починаємо відчувати в собі нову якість, нову жвавість, новий розум - який ні в кого не запозичений, який росте зсередини нас. Він вкорінений у нашому існуванні. І якщо ми не боягуз, він прийде до дозрівання, цвітіння. Практично ніхто не стає тим, ким йому призначено бути в існуванні протягом одного життя. Цьому перешкоджає суспільний ум, але і саме оточуюче середовище, саме суспільство допомагає утвердженню і міцності нашої усвідомленості, як той кокон для метелика. Суспільство, культура, релігія, освіта - усі вони в змові проти невинних дітей. У них є вся влада - дитина безпорадна і залежна, тому, що б вони не захотіли з нього зробити, їм це частково вдається. Вони не дозволяють дитині, виростати в її природне покликання. Кожне їх зусилля спрямоване на те, щоб перетворити людське єство в корисні функції. Хто знає, якщо дитині надати рости самій, чи буде вона корисна для інтересів кругової ув'язки з установками суспільства. Суспільство не готове піти на такий ризик. Воно хапає дитину й починає переплавляти її в щось інше, у те, що потрібно суспільству - у тверду жорстку, або пригнічену безвольну особистість.

У певному сенсі, воно вбиває душу дитини й дає їй неправдиву особистість, щоб вона ніколи не спохватилася своєї душі, своєї сутності. Хибна особистість це замітник, яким суспільство вчить користуватися роботу, чи особистості. Але цей замітник корисний лише в тому ж самому людському середовищі, що нам його дало. У ту мить, коли ми одні, помилкове, неправильне починає розвалюватися на частини, а пригнічена реальність починає виражати себе. Душа починає давати про себе знати. Але те помилкове нам знайоме і ми чіпляємося за нього і тому ми боїмося бути одні, бо коли ми з різних обставин, або спеціально залишаємося одні, то до нас у гості приходить усвідомлення про існування тонкого світу нашої духовності. Для того, щоб почути себе, потрібні мовчазні дні.

Поряд з тим в нашому упередженому світі майже ніхто не дозволяє дитині танцювати, співати, кричати і стрибати. З банальних причин: щось може розбитися, забрудниться одяг, застудиться горло і через подібні дрібниці знищується велика якість душі - устремління до пошуку в непосидючості, як суті руху енергій. Слухняну дитину всі хвалять - батьки, вчителі - а непосидючу всі лають, а в ньому енергії життя досить на десятьох. Її непосидючість може бути абсолютно нешкідливою, але її лають через потенційну загрозу неслухняності, але така дитина купається в своїй свободі. Ось така непосидючість, неслухняність і свобода дій лякає батьків і суспільство в цілому, але на таких індивідах існує світ.

Не турбуємося, якщо діти поводяться незвично - це вони проявляють свою сутність. Негативні явища з віком зникають, а при придушенні, у тому числі й у першу чергу нашими придушеннями - залишаються; вони залишаються тільки в разі їх придушення, інакше з часом вони зникають, бачачи, що ми ними не цікавимося.

Усі люди виглядають «ребячливими», бо в дитинстві їм багато чого не дозволялося. Нам не дозволяли бути дитиною, і це непрожите дитинство триває досі. Запам'ятаймо одне основне правило - ми відпускаємо те, що прожили, а те, що не прожили, не відпускає нас, воно хоче, щоб його прожили. Те, що добре в дитинстві, може бути дуже небезпечним, коли дитинство закінчується. Отже, нікому не дозволяли ... Усе це спить в нас, очікує потрібного моменту: якщо підвертається випадок, то емоції вибухають, а якщо ні, то людина продовжує шукати такий випадок. Наприклад, якщо дитина волає, то це можна зрозуміти, якщо вона кричить, то це можна зрозуміти; однак якщо нам сорок чи п'ятдесят і ми волаємо й кричимо, то це зрозуміти нелегко. Нам полегшає, але при виявлених свідках, ми самі будемо себе почувати ніяково.

Природа такої поведінки в тому, що люди йдуть на війну, на фільми з вбивствами. Яка радість бачити фільми з вбивствами? Але це задоволення непряме, бо й самі ми здійснюємо це не самі, а за допомогою інших, побічно. Ми ідентифікуємо себе з вбивцею, або жертвою і нас це збуджує - ми

входимо у свій образ, який сидить у нас постійно і виявляється при перегляді таких фільмів, таких чийось ситуацій. І в цьому є потреба, щось рветься назовні, шукає вихід. І якщо ми це зрозуміли, то ми можемо шукати джерела цих притягнень дитини до споглядання вбивств. Для цього підійде спільне споглядання і спільне обговорення, і тоді ми вияснимо, що було притягальним для дитячої психіки: чи це готовність вбивати, чи це співпереживання до жертви, чи знаряддя для вбивства, як атрибути іншої дитячої спрямованості... Так ми можемо виявити багато чого. Наприклад, гнів і бажання помсти, відчуття справедливості і утвердження в ній і т. д.

Якщо іноді ми знаходимо ці «якості» у дитині і вони нам не подобаються, то заглянемо в себе (ми ж знаємо тепер фокус дзеркала), і ми знайдемо це там - воно проявляється в дитині. Вона лише чутливий відбивач. Дитина просто відображає нас, повторює нас, імітує нас. У нього багато інших приємних і неприємних нам слів, дій, але ми реагуємо тільки на ті, які є в нас. Якщо в дитині з'являється щось для нас неприємне, то замість того, щоб виправляти це в нього, виправимо це в собі і ми будемо здивовані - у дитини це автоматично відпаде. Дитина залежить від батьків не тільки у фізичній їжі, у фізіологічній їжі, але вона багато в чому залежить від неї, включаючи їжу духовну. На дану тему є багато літератури і прийнято нами - ми задоволені. Дитина у своїй спостережливості, чутливості, сприйнятливості багато бере в нас.

Батьки не усвідомлюють, що роблять, коли скаржаться на дитину. Недоліки дитини виходять від батьків. Коли дитина підростає й стає членом суспільства, вона набирається позитивного й негативного і від інших, але основний їхній багаж від батьків. Якщо ми хочемо щоб дитина кимось стала, як особистість, чи спеціалістом тієї чи іншої професії, то спочатку самі входимо в цей образ і цим станьмо і граємо з нею ті ігри, які нам подобаються - тоді є шанс змінити професійну спрямованість. Така гра допоможе нам зрозуміти природу подарунку Суцього в отриманих задатках, чи професійному таланті. Можна вітати наші професійні ігри, якщо ми не побачили під час визначення ніяких схильностей і задатків у собі. Побачити такі професійні задатки в дітях - це великий талант батьків. Але перш за все застосовуймо такі ігри поперемінно (мати-батько), використовуймо спостережливість за грою з іншими дітьми, це моменти, коли дитина розслаблена і її дії виходять від її сутності. Краще допомагати розвивати її особисті професійні задатки й таланти - тоді це буде в дитини дорослої її буттям, а не болісним становленням усе життя.

Допомога може бути ненав'язливою, але найголовніше, щоб наші устремління не виснажували нас, бо це буде понад наші природні можливості, однак не дозволяємо собою управляти. Різниця дуже тонка, але постараймося це зрозуміти. У розмові пояснить, що в нас багато іншої роботи, вказавши всі їх види і гра з дітьми також входить в цей розпорядок, поставивши ультиматум - ми або граємось, або мати не готує їжу - ставимо їх перед вибором. Який би він не був, зробимо його досвідом дитини. Надалі не даємо можливості їм маніпулювати нами, хоча вони і далі будуть проявляти наполегливість. Надаємо допомогу тоді, коли нам цього хочеться, або попросила дитина. А коли в нас немає такого бажання, не турбуйтеся про це, бо ми в цьому світі не для того, щоб тільки лише задовольняти бажання дитини. До того ж ми подаємо їй поганий приклад - вона так само буде ставитися до своїх дітей. Але коли дитина починає нами маніпулювати і наша спрямована періодична допомога стане постійною необхідністю, то нас очікує страшно ще попереду. Пізніше, коли дитина вийде у світ, який не стане турбуватися про неї, то вона завжди буде очікувати подібної уваги і від інших. Ми так розвиваємо в них самостійність в прийнятті методів і способів гри і розвиваємо їх особисту відповідальність - дитина звикає до нашої постійної присутності і цілком покладається на нас. Це є не добре. У нього будуть занадто високі домагання, і домагання керівника - подивіться, не організатора, а керівника, жорстокого, авторитарного керівника. Дитина цього може досягати з нами з батьками, але коли стикнеться з колективом, з такими ж дітьми, то не завжди такі домагання вона зможе реалізувати і це потягне за собою розчарування. Тоді вона стане нас зневажати - що цілком логічно, бо ми готували її як професійного робота, але не підготували до життя. І перше, якщо ми створили таким чином робота, то як показує практика, такі роботи забувають творців. Завжди пам'ятаймо - не варто приносити себе в жертву. Будьте на рівних.

Діти легко піддаються впливу. Вони запам'ятовують неправильні дії, а потім будуть повторювати ці дії все своє життя: з дружиною, чоловіком, дітьми, сусідами, колегами. Діти дуже уважні і практичні. Якщо ми одного разу дозволимо їм маніпулювати нами, то наступного разу вони зажадають ще більшого. Вони знають, що ми в їх владі. Усім подобається командувати, особливо дітям. Та ще такими великими людьми! ... Вони прагнуть володіти всім, що є в полі їхнього зору. Адже вони хочуть наслідувати нас у цьому командуванні, у цьому володінні. Бачите яку ми несемо виховну науку в дитяче життя. Вони прагнуть стати дорослими, надягаючи наші шкарпетки, туфлі.

Вони можуть хникати, можуть плакати від забитого місця. Нехай плачуть, залиште їх у спокої. І вони здобудуть з цього урок: поважати волю інших і саме основне, що не стануть об'єктом, навколо якого має крутитися майже весь Всесвіт.

Іноді турбота про дітей нищить нас і цим вона небезпечна, бо йде колосальний викид у простір такого виду напруженої, вибухонебезпечної енергії. Занепокоєння руйнівне. Воно діє руйнівно на нас, на дитину, бо дитина бачить, що ми стурбовані, вона відчуває провину за це. Це її тисне в прямому сенсі. Такі діти схильні до захворювань дихальних органів. Такий перекид у звичайнісінькій грі між духовним і реальністю, і є однією з причин таких захворювань. Занепокоєння, надлишкова турбота є надлишковими неправильними енергіями, які тиснуть і при нашому неусвідомленні можуть збиратися і ставати причиною цих хвороб дихальних органів, чи в більшості - і в основному захворювань кишківника. Ми, можливо, зупинимось на цьому питанні з психічної основи і динаміки таких захворювань, як підказок уму для усвідомлення негараздів, які виникають, а точніше сказати, уже виникли і навіть задавилися в нашій духовній сутності і тіло таким способом просить і нагадує про це на прохання душі.

Мало турботи - погано, але й від надмірної турботи теж мало хорошого.

Природа такого занепокоєння в нас, бо турбуючись про дитину, ми тікаємо від власних невідомих хвилювань. Так, нас тривожать власні проблеми і ми вирішуємо чимось зайнятися, тобто відволіктися. І це хороше виправдання. Ми йдемо від свого внутрішнього хаосу і усю свою потужну енергію направляємо на дитину. Саме так і роблять мільйони людей. Ми неодноразово повторювали і зараз повторимося: у стані негативу (гніву, злоби, тривоги і проблем) не займаємося питаннями, що зажадають духовної енергії, бо разом з такою роботою ми насичуємо оточуючі нас предмети негативною енергією. У даному випадку дитина стає козлом відпущення.

Свої проблеми слід вирішувати самим, бо занепокоєння аналогічно стану постійних скарг. Така енергія проявлена і її можна приймати, можна і не приймати, але вони обидві важкі. Знаємо, що такого роду подарунки свідомі, або неусвідомлені повертаються назад. Це слід засвоїти. Так, такий викид нас тимчасово звільняє від надлишків енергії, але це не вихід. Однак нам не можна зупинятися, а негайно попрацювати над тим, щоб цей надлишок направити в потрібне русло, бо луснемо. Занепокоєння зовні проявляється в турботі, виходячи з добрих намірів, які притаманні в стані любові. Ось туди нам слід і спрямовувати енергію - на турботи про щось (живність, батьків, у секс) і ми цим як би розсіюємо енергію на всіх. У розсіяному вигляді вона не є небезпечною. Саме в турботі. Занепокоєння наше, а турбота належить і спрямована на когось і її приймають. Занепокоєння важке й не всі хочуть його приймати. Направивши його на дитину, - але це занадто малий об'єкт прийняття і дитині важко. Направивши його на чоловіка й чоловікові важко. У нас багато такої енергії, ми ціла електростанція, то розподіляємо її в турботі до повного виснаження і тоді приходиться порожнеча. Мотори зупинилися і ми зможемо побачити себе і те паливо, що дає нам таку енергію. Ми побачимо ту тривогу - її джерело.

Іноді занепокоєння ходить разом з бажанням контролювати. Контроль же має природу недовіри. І це погано. Не входимо в тотальний контроль - це дуже небезпечно для нас і для дитини. А в підсумку обидва станемо неврастеніками і ворогами, лютими ворогами й на все життя. Найкраще контролювати їх так: робіть те, що нам хочеться, і дозволяйте їм те, що їм хочеться. У результаті в нас відпаде потреба концентрації на контролі і діти будуть рости в нас спокійними, бо вони вільні в цьому середовищі, де присутня свобода, де мешкає любов, де живе Бог. І ми будемо здивовані. Часто трапляється так, що навіть маленькі діти, бачачи, що ніхто не контролює їх і що навіть їм самим потрібно контролювати маму у виявленому танці, або наспівуваннях - вони відчувають позитивну енергію, яка витікає від мам, але її прояв стривожив їх, бо в них вже є свій життєвий досвід - ми іноді кричимо на них за виражені буйні радісні емоції при грі. Відчуваючи витікаючий позитив, діти починають заспокоюватися і починають добре поводитися. Вони починають грати роль батьків і побажають нас заспокоїти, обвиваючи ручками наші ноги.

Нам слід оточити дитину турботою, щоб допомогти їй робити її роботу краще. Просто допомагаємо їй виконати її краще. Але не намагаємося зробити їх у житті дуже владними, знаменитими, багатими тощо. Нам, перш за все, слід допомогти їм бути живими, природними, люблячими, а життя далі про все подбає. Але тут ми розуміємо в цій турботі не як процес нічого нероблення, або лінощів, а допомога в уявній, діалоговій, натхненній творчості, віддаючи всю ініціативність у їхні руки, допомагаючи увійти в стан повноти поглинання процесом .. І не нав'язуємо їм свої критерії, не вставляємо свої дорослі зауваження, бо дитина бачить світ по своєму.

Наприклад, малюючи обличчя мами, то дитина бачить її зовсім по-іншому. Вона малює великий рот і дуже великі очі, але дуже маленький ніс, - бо вона відчуває губи великими, теплими, пестливими, а очі матері - це її великий світ пізнання. Вона знає що рот і очі є джерелами, з яких виходить енергія, яка допомагає пізнавати світ. Вона може не намалювати вуха, бо вона їх не помічає.

Якщо дитину поглинув процес малювання, то цього вже достатньо. І надалі, роблячи будь що, вона буде проявляти старанність, вона завжди буде заглиблена в цей прекрасний процес - творчість. Отже, що б діти не робили, дозволяємо їм, просто допомагаємо їм. Є багато способів допомогти. Можна підказати, як змішувати фарби, закріпити полотно, користуватися пензлем. Будьмо помічником своєю присутністю, як би емоційним сонастроювачем, роблячи періодичні звуки в повторенні після нього чи самотійно: «охх», «н-так», «ого», «хуг» ..., а не керівником. Отже, питання не в тому, щоб давати оцінку малюнку. Оцінювати взагалі нічого не слід. Дитині немає потреби знати, добре це чи погано. Вона усе робить з душею й для душі. Це вже потім вона навчається порівнювати, оцінювати, знати різницю між добрим і поганим.

Отже, допомагаємо їм бути творчими, веселими, бо це геть зникло зі шкіл. Діти дуже сумні, а сумні діти створюють сумний світ. Їм належить успадкувати цей світ, а ми руйнуємо їх радість. Всіляко підтримуємо їх веселощі й життєрадісність вдома, на вулиці.. У такому стані діти знаходяться тоді, коли вони вільні у своїх діях. Це найважливіше.

Та дитина, яку ми хвалимо, стане егоїстом, відчує переваги, а та, яку ми розкритикували, відчує себе приниженою. Переваги й приниження - хвороба, тому не порівнюємо, бо це зовсім не стимулятор до прагнення робити щось краще; це ще щось більш страшне - це інфекція маленькій людині на все життя. Вчимося стримуватися в цьому.

Ставимося до неї як до дорослого. Кожну дитину слід поважати як рівного.

Проблема сім'ї полягає в тому, що діти дорослішають, а батьки в цьому статусі проживають до самої смерті. Ми завжди для них маленькі діти, можливо, з трохи більшими можливостями організувати своє самотійне життя. Людина ще не усвідомила, що не можна вічно опікати дітей. Коли дитина виросла, необхідність в опіці відпадає. Дитина жадала її, коли була безпорадною. Їй необхідні були мати, тато, їх захист, але коли вона стає на ноги, батькам слід навчитися надавати їй свободу. А так як батьки ніколи цього не роблять, то вони залишаються джерелом постійної стурбованості для себе і для дітей. Вони заважають, змушують відчувати почуття провини, вони здатні допомогти лише в певних межах.

Хочеться зупинитися на природі такого банального явища в сім'ї, як лемент на дитину. Іноді нам хочеться кричати - нас розпирають ці емоції і ми здатні викричатися, але не можемо в присутності дітей, діти розуміють це, тому що самі кричать. Крик це дійсно їхня мова. Якщо ми розбурхані всередині, але не кричимо, то дитина почне турбуватися, бо не може зрозуміти нас. Вона може відчувати ... навіть якщо ми посміхаємося, контролюємо себе, але у вас всередині все кричить, але ми не кричимо, бо цей гнів, образа, злість не від них і вони не знають як допомогти і намагаються наблизитися - ось тоді й відбувається розряд. Дитина злякається цього незаслуженого лемента, адже вона відчує, що мати обманює, а вони не прощають обману. Вони завжди готові до правди. Якщо цей лемент справедливий, то діти незабаром забувають про нього й не мають образи.

Тому кричати, коли хочеться. Але потрібно не забувати, що рівновага встановлюється любов'ю. І любіть їх по-божєвільному. Можете кричати на них, але і любити їх потрібно так само до нестями. Обіймайте їх, танцюйте з ними. Вони зрозуміють, що їх мати божєвільна, що вона їх так любить й вона не зла насправді. Ось чому вона має право і на крик по їх розумінню.

Коли дитина робить щось погане, то вона готова до прочуханки, або ляпас. Якщо ми не шльопнемо її, то її очікування не виправдаються і вона зніяковіє. Можна її вдарити, у цьому немає нічого поганого, але удар має бути теплим. Удар може мати місце, але бути теплим, не холодним, і між ними велика різниця. Холодний удар чи ляпас виходять тільки при придушенні свого гніву через невиконання нашої пригнічуючої вказівки, чи гніву з іншого джерела. Теплий удар йде не від справжнього гніву, а від любові, і удар, або лемент проводять чисто символічно без супроводу енергії придушення. Ми це знаємо і це відчуває дитина. Тому вона навіть вдячна, бо вона прийняла цей лемент як входження мами в її гру криків, або вона усвідомлює це так, що зможе допомогти відійти від джерела іншого гніву.

Ми мати, от і все! Ми про це заявили всім при народженні дитини. Про все подбає наша материнська природа. Якщо ми ведемо себе природно, без придушення, то все буде в порядку.

Посміхаємося й сміємося. Вчимо цього і дітей - більше сміятися. Коли граєте з ними, то підтримуємо атмосферу сміху.

Опишемо ще одну грань прекрасної посмішки дитини, яка є природною і може залишатися з нею все життя, але подивімося, яку вона функцію виконує в нашому житті. Наприклад, дуже повні люди завжди посміхаються. Це їх захист. Діти ж теж беззахисні. Вони знають, що не можуть битися. Вони знають, що якщо трапиться бійка, вони не в силах втекти, вони не можуть тікати. Ми завжди бачимо, як дуже повні люди посміхаються, вони щасливі. Яка ж причина? Чому худі люди виглядають сумними, і чому повні люди ніколи не виглядають такими сумними, а завжди щасливими? Психологи і фізіологи стверджують, що це такий їх захист, тому що в боротьбі за життя для них буде дуже важко. Худі завжди готові битися, вони завжди підтягнуті; вони можуть битися - якщо інша людина слабка, вони поб'ють її; якщо ж інша людина сильніша, то вони втечуть. Вони можуть поступити і так і інакше, а повна людина не в силах зробити ні того, ні іншого - вона продовжує посміхатися, вона весь час добра до всіх. Такий її захист, тому інші люди мають бути добрими по відношенню до неї. Такі посмішки результат роботи нашого ума. Однак істинна суть сміху лежить в іншій площині і ми її вислідкуємо на фоні серйозності.

Уникайте серйозної компанії. Уникайте людей, які намагаються бути кимось. Більше перебувайте в гармонії з тими людьми, які просто живуть свої життя і не намагаються бути пупом землі, які просто живуть життя, і все. Дружіть з ними. Це по-справжньому духовні люди в світі. Релігійні лідери не по-справжньому духовні люди, це просто політики. Вони повинні бути політиками. Вони перекрутили релігію, вони перетворили релігію в якусь серйозну річ, і церкви виглядають більше схожими на лікарні, ніж на церкви. Вони виглядають більше схожими на кладовища. У них немає насолоди, ні захоплення, вони повністю втрачені. Вони закостеніли, вони відстають від умов чи вимог життя. Вони мертві духом (це легко перевіряється). Там немає радості, там не вчать пізнавати життя, ми там не можемо сміятися. Сміх зник в церкві, але пам'ятаймо: в той день, в який сміх з'явиться в церкві, Бог також з'явиться в ній. Церква буде храмом життя; і той день, в який сміх зникне з церкви, Бог також зникає з неї. Сміх ознака присутності радості. Радість, щастя є символом присутності життя в нашому естві, є як би означеним символом крові в організмі.

Якщо ми сміємося, то наш сміх може показати, хто ми насправді, в ту мить, коли саме ми сміємося, бо ми розслабляємося і не контролюємо себе умом. Інакше, якщо ми не будемо розслаблені, то ми не зможемо сміятися. Сміх - це розслаблення. Ми можемо залишатися напруженими, але тоді ми не зможемо сміятися. Якщо ми сміємося, то наша напруга зникає. Ми спонтанні, ми справжні. Ми можемо залишатися з витягнутими обличчями, дуже розсудливими, і ми можемо наполягати на тому, щоб залишатися такими. Якщо ми почнемо сміятися, раптово ми побачимо, що все наше тіло розслабляється, і в цю мить розслаблення щось в нас вибухає, виходить на поверхню – саме те, що ми так довго ховали. Ми не хотіли, щоб інші бачили це. Ось чому серйозні люди не сміються. Щирі люди сміються. Тільки щирі люди сміються. Їх сміх подібний дитячому сміху: він чистий, він невинний, він щирий.

Але серйозна людина - це завжди хтось інший. Вона не справжня, вона не щира всюди: дома, в гостях, на роботі. Вона просто прикидається щирою, прикидається правдивою і чесною. Серйозна людина - це удавальник. Серйозні люди не плачуть, не ридають, бо це знову покаже їх слабкості. Вони хочуть всім довести, що вони сильні, дуже сильні, але щира людина дозволяє собі бути такою, якою вона є, і вона запрошує нас в свої глибини.

Якщо зможемо піти від серйозності, то ми виконаємо свій батьківський обов'язок. Серйозність знищує дітей. Природно, літні люди більш серйозні, бо вони самі входять у неї своїми тривогами й проблемами, а діти ні, але з часом вони починають імітувати своєю неусвідомленою допитливістю, почнуть думати, що сміх є чимось ганебним. А старші підтримують у них думку про те, що серйозність - це гідність, щось хороше. Це неправильно й дуже неправильно, бо сміх є атрибутом радості й у них вона присутня. Нам слід побудувати фундамент у цій атмосфері радості - і це буде на все життя, бо радісна людина відкрита для прийняття позитивних енергій. Радість в дитині, в людині є ознакою присутності в них Божественності.

Якщо дозволити дітям бути самими собою, сміятися, балуватися, бути спонтанними, то немає необхідності в релігійних традиціях, ні в партіях, ні в клубах по інтересах. Стан у радості є стан молитви, є ознакою присутності в нашому житті Бога.

Дитячий досвід супроводжує мудрих людей усе життя. Вони жадають його знову - тієї ж невинності, того ж подиву, тієї ж краси. Зараз він подібний далекому відлунню, солодкому сну. Але

розумні, чутливі, творчі люди як і раніше прагнуть відчутти той рай, який вони колись знали й про який у них, на жаль, залишилися лише слабкі спогади. Вони знову починають шукати його.

І саме так вони продовжують збирати дані. От прийшов час всіх спостережливих батьків. Вони встановлюють дружні стосунки, у спостереженнях визначили схильності (талант) дитини. У цей момент починаємо наповнювати її Знаннями в ігрових ситуаціях, уже організованих нами і т.д. (про що ми писали раніше) і пам'ятаємо, що почалася закладка фундаменту для індивідуума. Держаймо!

Не вміємо бути спостережливими – вчимося в дітей. Турбуємося й думаємо, що не вміємо. Зовсім ні – ми великі боягузи. Просто страшно цим займатися. Нас ніхто не вчив. Усвідомили – то починаємо турбуватися вихованням дітей: граємося з ними, спілкуємося, навчаємо навичкам і методам у виконанні посильної роботи; підтримуємо дружні родинні відносини із друзями і родичами. Як усе просто й природно. Особливу увагу звернемо тих батьків, хто має маленьких дітей, хоча не завадить мати на увазі і дорослим, що їм завжди слід спостерігати за своєю поведінкою, за своїми словами в присутності своїх і чужих дітей. Не слід забувати, що дитина більше нас здатна спостерігати за нами і займається цим з великим задоволенням - їй цікаво. Їй цікаво спостерігати і тоді, коли ми її не бачимо, то зважаємо на це.

«Повертається Дмитро ввечері з роботи. Бачить на вулиці сусідського хлопчика:

- Максимку, чого ти так пізно гуляєш? Йди додому!

- А якого біса, дядьку Дмитре? Я ж іще не жонатий».

Перевіряйте себе і ми теж захочемо відновити дитячу цікавість, тому що спостережливість за іншими цікава, а ще цікавіше спостережливість за собою. Пробуємо цим займатися епізодично, а потім це буде звичкою без мети.

«Один хлопець, який не був задоволений своїм життям, розповідав своєму дідусеві про те, які в нього проблеми, і як у нього все погано. Тоді дідусь, взявши за руку свого улюбленого онука і сказав: «Розглянь цю кімнату і постарайся запам'ятати всі речі, які мають синій колір». Онук досить швидко впорався із завданням дідуса. Відразу ж полетіло і друге прохання дідуса: «А тепер, закрив очі і перелічи всі речі червоного кольору». Хлопець розгубився, не знав, що сказати і запитав: «Я нічого не помітив червоного, адже ти просив запам'ятати речі синього кольору».

Старий у відповідь сказав, щоб він відкрив очі і озирнувся, і побачив, скільки в кімнаті було речей червоного кольору - а їх було багато. Тоді дідусь і продовжив: «Якщо шукаєш речі тільки синього кольору, а в житті - тільки погане, то ти і будеш бачити їх, тільки це тобі буде запам'ятовуватися і залишатися у твоєму житті. Запам'ятай! Якщо ти будеш шукати погане, то ти обов'язково знайдеш і ніколи не побачиш хорошого»

Так і ми зараз же подумаємо про речі, які є в нас будинку. Перед нашим внутрішнім поглядом відразу виникне незліченна безліч предметів, і це доводить, що вони не просто лежать, а займають частину нашої свідомості - інакше б ми їх не пам'ятали. А сховища нашої свідомості далеко не безмежні, хоча ми рідко про це думаємо. Як тільки ми здобуваємо нову річ, що засмічує наше житло, її образ так само точно засмічує наш ум, що негайно відбивається на відчуттях легкоти й свіжості життя. Проходить тимчасове швидкоминуче наповнення нашого життя якоюсь осмисленістю. Це елемент спостережливості, і підкреслимо, що приємний елемент. От він і має покласти основу для самонавчання нас спостережливості. Саме згадки про минулу приємність відкривають нам можливості для постійного легкого входження в стан спостережливості. Вона з часом має бути природною, як наше дихання.

Можна вчити дітей уважності найпростішими засобами. Поставимо предмет у нове місце, але, якщо не помітять його, то збільшуємо розмір предмета й стежимо, коли такі наші таємні дії привернуть дитяче око. Взагалі то привчаємо до таких досліджень і себе, і інших. Такі ж дослідження проводимо й проти страху, і проти роздратування, і проти недбайливості, і у всіх випадках, аж до відчуття й візуального почервоніння від сорому із-за пізнаного усвідомлення простоти пізнаних фактів і подій. Не потрібно складних комбінацій, але простота і уважність підніме вже на багато щаблів. Так слід приступити до підготовки дитини до життя. І таким способом вчимо її спрощувати, покращувати, скрашувати й збагачувати її життя.

«Мама говорить:

- Павлику, будь обережним з молотком, не вдар собі по пальцях.

- Не вдарю, мамочко. Гвіздок тримає Зося».

При спостереженні непомітно зважуємо на здібності дитини в умінні приймати такі ігрові підказки, залишаючи як би випадкові знаки для завершення дитиною проявів її думок, слів і дій. Можна помітити, як радісно відкриваються очі дитини, коли її рухи й вигук про сокровенне дбайливо підтримані.

Батьки, пам'ятаймо, що діти помічають і усвідомлюють більше, ніж ми можемо собі уявити. Але багато явищ упускається. Даремно думають, що дитяча душа не промовиста і як би не проявляється її внутрішнє. Можна бачити в ній не мало принесеного вантажу в дане тіло і особливо такі жести, міміку..., прояви гніву й спокою. Але й наша насмішка, іронія - найшкідливіший виховател. Чуйність і доречність є ступінь культури дорослих у поведінці з дітьми, а також і з дорослими.

«Одного разу глава багатой сім'ї вирішив взяти свого малого сина в село, на ферму, щоб показати сину наскільки бідними можуть бути люди. Вони провели день і ніч на фермі в одній бідній сім'ї. Коли вони повернулися додому, то батько спитав сина:

- Як тобі сподобалась ця подорож?

- Це було чудово, тату!

- Ти побачив наскільки бідними можуть бути люди? - спитав батько.

- Так

- І чому ж ти навчився з баченого?

- Я побачив, що в нас є собака в хаті, а в них чотири. У нас є басейн посередині саду, а в них – річка, який не видно краю. Ми освітлюємо свій сад лампами, а їм світить місяць і зірки. У нас патіо на задньому дворі, а в них цілий обрій.

Батько втратив дар мови після такої відповіді сина. І син додав:

- Дякую тобі, тату, що ти показав, наскільки багаті ці люди.»

Часте вживання слова і за ним певне визначення – це як щабелина розвитку, рівень зростання, то розуміємо їх, як відносні слова для розуміння цих енергій, бо розвиток Духу і розширення матеріальних якостей і кількостей є також відносними. У цьому зупинимось, що будь яке єство, незалежно від вищевказаних визначень і символічних слів, приблизно проходить однаковий відсоток розвитку за своє кожне земне життя, як і основна маса людства. І визначення, які розглядаються, у рівних дозах дають кожному приблизно однакову кількість відчуттів радості, любові, матеріальних статків, виходячи з стартових показників при поселенні душі в тіло. Наприклад, людина почала стрімко нарощувати багатство, або народилася в матеріально чи духовно багатій родині (ми цей процес спостерігаємо), то розуміємо це як те, що її душа вже мала це багатство в попередньому тілі, і іноді таке єство підтягується до того рівня, який відповідає її стану душі. І тут маленький нюанс - у такої багатой душі і більше потреб і більше можливостей - і цього не слід забувати, але в процентному відношенні до життєвого шляху, то тут присутні (практично в основній масі) врівноважуючі енергії. І ще раз повторимось, що практично всі люди за своє життя надбавають однакову енергію у відсотковому відношенні у відчуттях щастя, любові, доброти, краси і здоров'я у своїй індивідуальності - не до якогось середньостатистичного показника, чи до іншої особистості. Звичайно, сприймаємо все сказане усвідомлено, бо це зважити неможливо, обміряти їх неможливо, побачити їх неможливо не тільки в одній людині, а й у всій масі людства. Кожне єство у своєму ареалі щасливе і має право у своїй пристрасті робити вибір: мати їх більше чи менше, а для цього всі мають можливість і мають вільне право вибору.

Нехай усе складається природно. Для цього знайомимо дітей від раннього віку з величчю Всесвіту. Добре б дітям показати мікроскоп і телескоп. Ще краще, якщо їх провести в обсерваторію, таке видовище дасть багато позитивних емоцій і назавжди дасть особливий напрямок думок. Не потрібно побоюватися, що діти не зрозуміють показане. Вони не тільки визнають колись бачене, але отримають радість від зустрічі з добре знайомим (такі ж відчуття наповнюють нас при зустрічі з добрими знайомими). Також не слід побоюватися, що малюки будуть приголомшені видовищем. Навпаки, видовище сімейних сварок може потрясати їх світогляд.

«На уроці:

- Скажи, Петрику, скільки маємо частин світу?

- Дві, Ірино Богданівно.

- Ану назви.

- Цей світ і той світ».

Рослини, звірі, люди, речі, дії – це все різні види енергії Всесдиного джерела, це і є життя, це і є Бог. Бог навіть у стільці, у рушнику. Ми їх робимо з душею, з любов'ю для краси, для зручності, поваги й шанування й цим наповнюємо позитивними якостями. Поважаймо все оточуюче. Не вбиваймо звіра й не ламаймо дерева без потреби, не злимся, не биймось, не вбиваймо людей, своїєї сутності, душі. Щоб розкрити потенціал душі, уважніше дивимось на реальних людей, речі. Для прикладу, падає дощ, та ще й деколи сильний, що приводить до паводків, чи доймає спека, яка деколи висушує поля й колодязі – не ремствуємо, а залишаймо це суццюму. Може в цьому є Божественна доцільність.

Але навчившись так сприймати події, ми навчимося спокійного й мудрого способу життя й будемо зразком у поведінці дитини. Відпадає потреба говорити про дотримання тиші й спокою. Вчимо й вчимося самі. Пам'ятаймо, що суще мудріше за нас в окремоті. Сущє – це колективний свідомий розум. Що ми можемо зробити? Ми тільки крапля колективного розуму. Але ж такі краплі є його сутністю і є його джерелами, які наповнюють його, як цілісність, як річки наповнюють океан. Ми і діємо в ньому по його благоговолію.

У суспільстві ми можемо вийти з нього частково, а у світовій енергії важче, але той, хто намагається жити своїм умом, втрачає душу й втрачає з часом і ум. Люди говорять, що в таке тіло вселився біс. Ні. Це ум закрив стіною нашу душу й керує тілом. А тіло без душі ум не може втримати. Ми в цьому суспільному умі знаємо, що це так і саме так є, але ми не можемо поки усвідомити це у виокремленості через свою мирську суєту. Хоча сущий нам посилає підказки, бо ж ми в цій суєті можемо бачити кожен свою дію, як добро, або, як зло; як нагороду, чи як кару. Придивляємось до своїх слів і реакцію на них, на свої дії й на їх наслідки.

Ми ж бачимо, що люди, зазвичай, не хочуть поважати людей (колег по роботі, сусідів, членів сім'ї) і поводитимось з людьми, як з речами. Це неприємне порівняння. Як часто ми перебуваємо на роботі, удома й не бачимо обличчя, очей колег, дітей, дружин, чоловіків ...; і ми користуємось ними, як предметами роками, аргументуючи це тим, що ми звикли одне до одного; і це стало рутиною, а не життям. Ось так руйнуються люди, руйнуються їх душі. Ми не бачимо в них Природи, Бога. А слід приємно посміхнутись, побажати доброго дня, послати лагідний погляд, доторкнутись, зробити комплімент, а при потребі й можливості допомогти. Так кожен день протягом життя. Воно не стоїть на місці, воно рухається і день на день не схожий, як і людина, як і все оточуюче – тільки придивляймося. Знаємо, що діти спостерігають за нами і пам'ятаємо, що ми теж їх вчителі – вчимо жити.

Батьки, вчимося спостерігати за дитиною, прислухаймося до її організму, ідемо за нею, не намагаємось домінувати над нею. Наступає момент, коли дитина вже не усвідомлює потреби тіла, як результат нашого домінування ще з раннього дитинства. Вона не знає, чого прагне тіло, вона не знає, чого воно прагне - їжі чи сексу. У неї не сформований усвідомлений ум. Ми не навчили усвідомленості. У її підсвідомості формується поняття, що все управляється чимось ззовні – вони звикли до нашої присутності, як зовнішньої дії, ми самі так поводитися і показували, що нами правлять обставини, що нами править Бог і Диявол. Дорослішаючи вона і шукає психологічно якогось керування ззовні. Зазвичай, ми їх в своєму постійному піклуванні можемо підводити до такого розуміння і воно на цей момент уже вкоренилося, вже прийняте. Другим вагомим впливом може бути прилучення дитини до дотримання релігійних канонів – що все вирішує Бог. Такі люди безініціативні, вони не беруть на себе відповідальності в житті. І це проявляється, що ставши дорослим фізично, наші діти не знають як виходити в тієї, або іншої ситуації і бігають, дзвонять батькам – що робити, якщо другий день дружина не готує сніданок, що робити якщо чоловік дві ночі не приходив додому? Такі дурні питання й однаково батьки і на них не знають відповідей. А відповідь пошукайте в собі. Вона там є. Не можете, то йдіть до батьків, до мудрих сусідів, до гарних друзів, але в ніякому випадку не плачтеся в чужу жилетку, а говорите про щось прекрасне у своєму житті, або в житті інших – і ми почуємо відповідь. Тепер знаємо, що ми приходили за відповіддю на наше домашнє питання, а не для того, щоб поплакатися, тому що не факт, що хтось побажає прийняти наш негатив, а факт, що ми прийдемо додому в те середовище і нас знову поглине злість, гнів... Немає такої можливості, то йдіть на прогулянку в парк, почитайте книгу. У всіх випадках ми напружуємося, тому що ум наповнений негативом і він бажає воювати – його образили (і як показує практика, то так цю ситуацію бачимо тільки ми). А так зробивши такі подорожі тілом, то робимо подорож до духовних джерел, тому що ум онімів від таких наших дій – він готувався до війни, а тут раптом розмови на посторонні теми. І це добре. Він розгубиться і сяде, заспокоїться, а душа організує нам підказку в якомусь спогляданні за словом, фактом чи подією. Так ми нейтралізуємо негатив, тому що виносячи його, ми надаємо ще більше йому енергії і одночасно притягаємо й чужий, або безхазяйний негатив.

Кожна дитина гнівається на неучтво, брутальність батьків, але вона не знає, що бідні батьки ставилися до неї неусвідомлено. Вчимося усвідомленню багатьох наших вчинків і вчинків інших, учасниками чи глядачами, яких ми стали.

Наприклад, матюками ми оскверняємо свої уста, єство, бо вони в енергії повертаються назад – їх ніхто не хоче приймати у свою адресу, у своє життя. А ми ж цими устами-матюками, особливо жінки, цілуємо чоловіків, дітей. Подумаймо, як ми грязними устами засмічуємо оточуюче середовище!!! А дітей??? Ми такими «діями» вже змалку вносимо цю негативну енергію в дитяче життя, а потім очікуємо мнених хороших слів, дій від них. А де ж вони візьмуться, коли ми посіяли такі слова в злобі в дитяче єство, в її життєвий простір, то такі зерна і виростають.

Дозвольте маленький відступ. Коли ми спостережливі, то подивимося на дитину, яка ще не вміє говорити, здавалось би не знає значення матюків, не знає, який негатив у цих словах, то побачите, як дитяче єство корчиться, як міняється вираз її обличчя, як міняється вираз її очей. Дитина ранена, дитина мучиться. Для чого ми це робимо? Що такі батьки собі дозволяють із беззахисним єством? Хіба в цих словах пливе енергія любові? А яка ж все таки енергія негативу з такого впливає? Просимо всіх присутніх зробити зауваження, коли ви опинилися свідком цього; розкажіть ці декілька абзаців з цієї книги. Присоромте і не залишайте без уваги такі дії нерадивих горе-батьків. Це Бог Вас для цього скерував у цю ситуацію, щоб ви допомогли усвідомити цим батькам шкоду, яку вони плодять. Допоможіть дитині, допоможіть Богу реалізувати його милосердя.

Сійте позитив у дорослих відносинах, особливо в присутності дітей і це допоможе технічно позбутися в житті від негативу. А коли ці відносини щирі, то цей результат залишиться в дітей на все життя. Просимо це усвідомити і просимо вчитися застосовувати. Якщо це важко і наші так звані обставини, ум не спроможні усвідомлювати, то складіть сценарій до цієї сімейної гри в хорошу сім'ю. Можливо це надихне вийти сім'ї із таких бранних і злих слів і водночас дій. Зрозуміймо цей механізм-сценарій так, як би діти є серйозними глядачами-контролерами над нашою поведінкою, і це нас навчить бдіння. Ви побачите самі, Ви відчуєте, що таке відношення до дітей, до себе миттєво дасть результат, бо діти в очікуванні доброти від батьків деколи можуть на перших порах не сприймати фальш. Але просимо віднестися до цієї сімейної гри по серйозному і усвідомлено. Ви будете задоволені, щасливі своїми успіхами, будете щасливі з дітьми від їх позитивної енергії.

Знаємо, що не вони «отруюють» нам життя, а ми. Вони несуть в наше життя Божественну чистоту. Приймайте її усвідомлено. Просимо, благаємо не говоріть грязних слів (матюків, прокльонів, злих слів, слів обид і осуду) і дійсно ми цим маємо реалізуватися як друге народження, усвідомлене народження. Наша Душа возрадується і це відчуття радості наповнить все наше єство. Зрозуміймо, що це посилено кожному і завжди подумаймо перед тим, як хочеться сказати негативне слово – чи хочемо ми, щоб у дітей наших склалася хороша доля, коли наша не вдалася? Хочемо, то знаємо, що саме зі слів, з нашої поведінки формується їх щастя. Допомогаймо цим формувати щастя нової людини. Ви ж бачили, що іграшки, морозиво, одяг дають тільки миттєву радість, а потім діти не дбайливо відносяться до іграшок, морозиво капає на одяг, до одягу відносяться не дбайливо і це є ознака вже наявного негативу в дитини, вона вже нещаслива. Викликайте зі свого ума швидко допомогу. Змінюємо свою поведінку, спостережливо відносимося до своїх висловлювань. Бажаємо Вам розуміння у відносинах з дітьми.

Деколи усі старання батьків спрямовані на добробут дитини. Наміри то в них гарні, а от усвідомленості немає. Добрий намір у руках неусвідомлених людей стає небезпечним, бо він дає прямо протилежні результати. Чого так відбувається? Бо ці добрі наміри проявлені матеріально, а вони насичені негативом даючого чи приймаючого, вони, в більшості випадків, відірвані від духовних джерел.

Кожний батько прагне привести в цей світ прекрасну дитину, але, подивившись на мир, ми виявляємо, що це притулок для сиріт. Іноді ми відчуваємо себе в родині дуже самотніми, не відчуваємо батьків своїми помічниками, друзями, а навпаки – вони стають нашими першими ворогами, від яких ми не можемо позбутися. Це страшно. Але природа такого дитячого гніву в помилках батьків, а дитина постраждає в першу чергу за їхні помилки. Батьки не приймають дитячий гнів через свою неусвідомленість чи безвідповідальність, а дитина не може його передати. Іноді вони кричать, плачуть і цими емоціями вони можуть позбутися його, але не факт. Він тільки додасть болю. Тоді цей дитячий гнів навіть при маленькому терті батьківських взаємин може вирватися назовні через багато років. Навіть може виразиться в банальному відході з дому, безпричинно напиться, у гніві показати себе крутим, вступити в полові зносини з будь ким – це все від неусвідомленого протесту.

Батьківська неусвідомленість може йти коріннями в повторенні шляху своїх батьків. Батьки зовсім не догадуються про причину нашого гніву й про причину свого нещастя, яке вони такими діями продовжили собі до самої смерті.

І все, що діти бачать дома, це нещастя. Іноді чоловік і дружина люблять один одного, але щораз, коли вони люблять один одного, це завжди особисто. Діти про це нічого не знають. Діти бачать тільки злі сумні обличчя і такі ж відносини. Коли мати й батько люблять один одного, то вони люблять один одного за закритими дверима. Вони поведуться тихо, щоб не дозволити дітям довідатися, що таке любов. Діти бачать тільки їх конфлікт - як вони сваряться, пиляють, б'ють один одного, ображають один одного, принижують один одного. Діти безперервно бачать, що відбувається.

«Чоловік сидить у вітальні й читає газету; до нього підходить дружина й дає йому ляпас.

- За що це? - запитує обурений чоловік.

- За те, що ти паршивий коханець.

Через якийсь час чоловік підходить до дружини, яка сидить і дивиться телевизор, і дає їй звучний ляпанець.

- За що це? - волає вона.

- За те, що ти знаєш різницю, - відповідає він».

Це триває й триває, і діти постійно спостерігають, що відбувається. І це життя? І для цього призначене життя? Вони починають втрачати надію. Перш ніж вони ввійшли в життя, вони вже зазнали поразки, тому що вони прийняли свою поразку. Якщо їх батьки, такі мудрі й сильні, не змогли добитися успіху, то на що можуть сподіватися вони самі? Це неможливо.

Вони - жертви. Відчуйте жаль до них і радійте, що ми усвідомили. Підтвердженням усвідомленості є наша гіркота від розуміння нами неправильності виплеску нашого гніву через роки. Тільки усвідомлення дозволить нам повністю очиститися від такого гніву – ми вибачили батьків і самі придбали можливість більше не повторювати те ж саме у своєму житті. Тому що неусвідомленість дозволяє переходити гніву в нові прояви, роблячи наше життя важким і ворожим, бо є ймовірність носити цей гнів з покоління в покоління. А гніватися на безпомічних людей просто неправильно. Це несправедливо й, більше того, шкідливо для нас.

Маючи своїх дітей, то таке усвідомлення наповнить нас радістю від того, що ми в змозі розірвати порочне коло, покласти цьому край. Ми вже не повторимо цих помилок у вихованні своїх, або чужих дітей. Усвідомленість коренів гніву допоможе нам поговорити з батьками і для їх усвідомленості, то це теж очистить їх. Пробачимо й пошкодуємо їх. Усвідомивши гнів, то не витрачаємо даремно сили і час на нього і боротьбу з минулим, якого вже немає, направляємо всю свою енергію на те, щоб чудесним чином змінити себе. Коли наші батьки побачать це, вони будуть зворушені новими якісними змінами в нас, які не можуть не справити враження - це наші свіжість, розуміння, необумовлені любов, доброта навіть там, де, здавалося б, слід сердитися. Тільки ці якості можуть переконати. Нам навіть немає необхідності говорити. За нас говорять очі, обличчя, вчинки, поведінка, доля. Батьки старалися, вони зробили все, що було в їхніх силах, але вони не знали, як діють енергії, як працює психологія, який взаємозв'язок між духовними якостями і реальним життям у Всесвіті. Замість того щоб вчитися, як стати матір'ю чи батьком, їх навчали, як стати християнином, марксистом, кравцем, сантехніком, філософом - усе це добре і у житті необхідно, але при цьому відсутнє головне - духовна аура в сім'ї. Вони почнуть цікавитися, що ж з нами сталося, як це сталося, адже всі хотіли б мати такі якості. Та і батьківський гнів слід сприймати як результат минулого. Образа і гнів батьків на дії дітей є їх проблемами. Зазвичай непослух, чи невиконання наших вказівок, не притримування наших порад приводить їх до занепокоєння й злості. Не думаємо, що якби ми слідували їхнім порадам, то вони не турбувалися б. Вони б усе одно турбувалися б, бо вони обумовлені, вони так виховані своїми батьками, так виховані суспільством. Турбувалися їхні батьки, і батьки їх батьків: така їх спадщина. А ми розчаруємо їх, тому що відмовляємося турбуватися й далі шахраємо – вони так думають. Але, якщо ми пригнічені їх криком і своєю винністю і теж почнемо турбуватися, то втратимо можливості, і вони нас затягнуть у ту ж саму трясовину. Батьки будуть раді, що ми повернулися на старий традиційний шлях, виявивши покору, але це не допоможе ні нам, ні їм. Переживання цих двох людей лише множить хвилювання, вони не можуть допомогти один одному.

Наповнюємо наше життя радістю; нам слід навчитися сміятися й веселитися. Вони допомогли нам фізично, а ми допомагаємо їм духовно.

Тільки так ми зможемо відплатити їм - своєю увагою і любов'ю. І це теж талант, величезний талант.

«Рабина запросили в гості. Господар будинку, чекаючи приходу високого гостя, попередив дітей, щоб вони вели себе добре за обіднім столом: до них прийде головний рабин. Однак під час їжі вони почали сміятися над чимось, і господар наказав їм вийти.

Рабин теж встав і зібрався йти.

- Щось не так? - Запобігливо запитав господар.

- Але я ж теж сміявся! - Відповів рабин».

А коли на нас зійшла радість і благодать, то поділіться ними з батьками. Зачекайте, поки вони охолонуть від гніву, гнів - це не постійна величина, він приходить і йде як хмара. Зачекайте! Йдемо до батьків лише тоді, коли ми будемо впевнені, що зможемо залишитися незворушними, коли зможемо не реагувати на почуте, коли на гнів зможемо відповісти любов'ю. Тільки так можна допомогти їм. Ось тоді можна й поговорити. Це справжня цінність. Ці якості збагатять будь кого. І ця усвідомлена радість наповнить увесь навколишній простір, навіть у розмовах з іншими створить ланцюгову реакцію, бо такі великі наші відчуття, що виникає бажання поділитися ними. Адже в наших батьків можуть бути ще діти, або друзі, і так далі.

Ми живемо в якійсь новій ері, образно кажучи, у новому психологічному озері, у якому будь які наші дії створюють певні вібрації навколо нас. Ці вібрації відбиваються на інших, йдучи в простір. Народжені малими брижами, які створені кинутим камінчиком у воду і ці хвилики досягнули багатьох, особливо тих, хто близький нам - вони ж співналаштовані по ритміці, по хвилях і очікують від нас хороших вчинків і раді нашим успіхам у сприйнятті світу. Вони першими відчують їх енергію і благоговіння. Відчуваємо блаженство. У нас всіх є шанс повністю прозріти і змінитися в будь якому віці. Тоді допомагаємо своїм батькам, вони не мали такої можливості; допомагаємо своїм дітям. Далі творимо благість на планеті.

Раніше вважалося, що, коли люди стають батьками, до них автоматично приходить розуміння про те, що значить, бути матір'ю чи батьком. Так, що стосується безпосередньо народження ... це біологічне поняття, і до нього не треба психологічно готуватися. Але дати біологічне життя дитині - це одне, а бути батьком чи матір'ю на психологічному рівні - це зовсім інше. Нам необхідно добре підготуватися, бо ми приймаємо участь в створенні людської істоти. Бути батьком - це велике мистецтво і небагато можуть бути справжніми батьками. Виходимо з нашого розуміння реальності. Не турбуємося - майже всі батьки бувають розчаровані у своїх дітях.

«Він витер сльози, глянувши ще раз і прозрів ...»

Батьки будуть розчаровані в нас, якщо ми не зможемо втілити їхні мрії. Але не відчуваємо себе винними в цьому, інакше ми погубимо свою радість, ріст, бо нашу душу буде носити інше тіло. Це наше життя і перебуваємо в ньому відповідно до нашого внутрішнього світла.

«Очі батьків потухають, усе їхнє життя пройшло. Самі вони не змогли реалізувати свої бажання, так що тепер ця справа їх дітей і їм необхідно жити їхніми амбіціями чекаючи щастя» - такий спадок хочуть залишити нам батьки. Подібні слова й дії починають зароджуватися в батьків з початком відвідування садка чи молодших класів школи їх дітьми – вони бажають покласти всю відповідальність за духовне навчання на садочок, чи школу. Так не буває – вони готують дітей для держави, а в держави інші цілі. Так, що основи духовного розвитку дітей у великій мірі залежали, залежать і будуть залежати від батьків. Якщо батьки до школи викристалізують основи духовності в дитини, то діти далі з цим справлятимуться самі

Щасливий не може бути серйозним і до таких слів він теж віднесеться не серйозно. Щастя може народитися від нас і бути в нас, і виливатись з нас, як той аромат троянди. Воно не живе чужим. Якщо для щастя є причини (матеріальні придбання, соціальний статус), то нещастя чекає нас у будь який момент. Це наше життя й перебуваємо в ньому відповідно нашому внутрішньому світлу.

ДИТЯЧА ЧИСТОТА

Дитина боже створіння і вона ще деякий час рухається цим шляхом, зберігаючи свою божественність. Дитина народжується від невинності і в своїх перших діях діє від цієї невинності, від цієї чистоти і для цієї чистоти.

Тому дитина найбільше підходить своїм станом для цього, тому що вона ще не обтяжена знаннями, не обтяжена релігією, не обтяжена освітою, не обтяжена усіма видами людських прагнень. У маленькій дитини немає амбіцій.

Дитинство - це дар. У дитини є невинність, але вона неусвідомлена. Їй доведеться втратити її. Потім вона втратить її, вона буде бродити в юності, загрузне в мирському, вона абсолютно забрудниться, стане грішником, а потім вона занудьгує. Через деякий час вона дізнається: що ж вона втратила. Тоді вона почне ходити в церкву. Хоча, по суті, вона нічого особливого не вимагає. Вона просить, і просить, зазвичай в думках, тільки одне: віддайте мою невинність. Якщо все складається добре, і вона мужня людина, то під завісу її життя зможе про це говорити вголос. А до часу, як вона стане вмирати, то вона може знову увійти в стан невинності.

Але коли ми старим стаємо дитиною, то це зовсім інше. Це визначення святого: старий знову стає дитиною, невинною. Але у його невинності інша якість, адже він знає тепер, що невинність можна втратити, і тепер він знає, що коли вона втрачається, людина сильно страждає. Тепер вона знає, що без цієї невинності все стає пеклом. Тепер вона знає, що ця невинність - єдиний блаженний стан, єдине звільнення перед смертю. Те ж саме відбувається з нашою усвідомленістю: вона є у вас, ми втрачаємо її при допомозі батьків, школи, громади, але можемо знову її знаходити. Це є поверненням, коло замкнулося.

Невинність не тільки не володіє знаннями - але і не прагне придбати їх. Дитина повністю задоволена, задоволена собою. Вона так захоплюється моментом: летить птах – і він захоплює її увагу так повно; просто метелик, його прекрасне забарвлення - і дитина зачарована; веселка в небі - і дитина не може уявити собі, що може бути щось важливішим, ціннішим, ніж ця веселка. Нічне небо для неї наповнене зірками, мірадами зірок.

Невинність - це й сміливість давати такі відповіді, і ясність бачення від свого чистого розуму. Безневинному нічого боятися. Те ж стосується і ясності бачення, бо немає нічого більш ясного, більш чистого, ніж невинність. Питання полягає в тому, щоб захистити свою невинність. Її не можна досягти. Вона приходить з душею, постійно несучи її від джерела. Її не можна навчитися. Вона не дарунок, не задатки, не прояв таланту, як у малюванні, музиці, поезії, скульптурі. Вона більше схожа на дихання - вона є, або вона відсутня, але дитина з нею народжується, а в процесі «виховання» втрачає її під пресом суспільних установок і насамперед від батьків, бо повністю покладається на них своєю довірою. Батьки встановлюють напрямок рухів дитини в житті, зароджуючи в них поступово невіру в батьків і одночасно навчаючи спритності у всіляких викрутасах ума, готуючи вирощування в дитини її особистого егоїзму. Надалі від дитини чуємо вже відповіді де вже немає від чистоти розуму, а від її егоїстичного ума, хоча самі відповіді зовні схожі своїм спротивом. На початку це опір (і це наше бачення, а бачення дитини йшло від правди реальності, йшло від свободи), а в подальшому від боротьби з батьками, яка зароджується.

Невинність притаманна природі кожного. Усі народжуються безневинними, «безгріховними». Як можна народитися інакше, ніж безневинним? Ми з'явилися на світ як чистий аркуш паперу, на якому нічого не написано. У нас немає минулого, тільки майбутнє. Ось що означає невинність. Вона невинна. Але, на жаль, її невинність засуджується як невігластво. Невігластво і невинність схожі, але це не одне і те ж. Невігластво - це відсутність знання, точно так же, як і у невинності. Але є і величезна різниця, на яку людство не звертає уваги до цих пір.

Невинність - це багатство. Невігластво - бідне. Воно хоче того, хоче іншого, воно хоче мати знання, воно хоче бути респектабельним, воно хоче бути багатим, воно хоче бути могутнім. Невігластво йде по шляху бажання у всьому, крім бажання шукати і приймати Знання. Але у нього немає для цього знань і він до них не прагне. Ось в чому різниця. Іноді, здавалося б уже і юнак, але як би безвідповідально ставиться до життя, його дії нелогічні - і ми у все це укладаємо в його невігластво, в його невідання, тобто наяву ознака відсутності знань і така дитина не знає (не відає), де їх брати. Невинність же має можливість своїм станом чистоти говорити, діяти від всесвітніх Знань.

Душа дитини чиста і тому не слід забувати батькам бути оберігами для їх душ, а не тільки для тіла. Тому оберігаймо їх від негативних енергій – нашого гніву (діти ж не гніваються – їх гнів зразу ж очищується сльозами), від страху (ляк, злякалася дитина дядька, собаки) – це психічна атака енергій на її духовний стан. Коли ми, батьки не допоможемо вийти з під впливу енергій страху, то знайте, що дитина сама почне боротися зі страхом – вона стане агресивною, почне битися, і це може залишитися з нею на все життя.

Однак розглядаючи тут негативні речі в житті дитини, то водночас ми будемо розглядати їх протилежності для пізнання основ, з яких виростає негатив. Так ми будемо знати, як допомогти дитині пізнати негатив і водночас очищуватися завдяки набуттю позитивних навиків в стяганні духовного. Певною ознакою малості в дитині доброти - і це проявляється в жадібності дітей до речей (іграшок,

цукерок). В неї її мало, але і батьки її не дають стільки, скільки дитина потребує. В дошкільний період дитина має відчувати доброту і в цей період вона шукає духовну доброту в спілкуванні, в спільних прогулянках, в посиденьках – просто так пригорнувшись тільцем до тіла, в доброму погляді, у відсутності осуджуючих поглядів, крику і побиття. Помічайте, вона лишнього не візьме: посидить і її ненароком якби щось відволіче і дитина відхилиться, побіжить за метеликом, відпустить руку...

Наш осуд проявляється, як зовнішня потреба поговорити про будь що, а так як це негативна енергія, то ми говоримо про негатив, чи з своєю негативною оцінкою ведемо осуд навіть добрих чийхось справ. Утримуємося від таких дій в присутності дітей. По перше, ми і їх насичуємо мимоволі негативом, а по друге, і вони вчаться в нас такого осуджуючого говоріння. Природа бажання неусвідомленого говоріння є виниклою потребою наших губ. Вони хочуть рухатися. Вони відносяться до тих чутливих органів, які в таких емоційних рухах проявляють малість духовної якості – любові. Знаємо, що коли дитина багато говорить, то вона потребує додаткової уваги, додаткової доброти, додаткової любові. Природа ж нашого говоріння, особливо при осудженні чи оцінці когось є явною нестачею любові. Це так в нас і так само в дітей в підлітковому віці. Вчимося наповнювати себе любов'ю: участю в творчій роботі, в добрих справах, в благодаріннях. Привчаємо до цього і дітей. Маленька дитина без комплексів: коли вона потребує любові, уваги, то вона починає плакати чи хворіти. Підлітки і в юнацтві діти ще більше хочуть любові і уваги, бо їм важко в одиночку сприймати цей важкий і негативний світ людей. Вчимося ще більше з ними спілкуватися; спробуймо частіше говорити про хороші вчинки інших, сказати дитині, що нам було приємно, коли наша дитина була причетна до доброї справи, до доброї ініціативи разом вчимося спостерігати за красою природи і людей; вчимося більше приділяти уваги, бо вони цього потребують і про це свідчить досить велика фізична активність чи через вкрай замкнуте тихе сидіння (в тому числі і біля комп'ютера). Все це разом є якраз тими енергіями, які наповнюють дитину і нас одночасно любов'ю. Ми починаємо радіти за наших дітей і водночас порадіймо за себе, що знайшли час для дитини. Згадаймо, як ми вдячні Богу за такі спілкування-бесіди з дітьми.

З спілкування ми маємо видалити роздратованість, гнівливість (вийдім чи сядьмо і трошки заспокоюємося, а потім виходимо до спілкування) і, крий Боже, застосовувати при бесіді нецензурні епітети, бо в такому стані ми вносимо в життя дитини свою негативну енергію. Знаємо, що ці нецензурні слова змінюють не тільки духовність дитини, а й руйнують її.

Хтиві спокуси до дітей, жадоба дітей до речей, до матеріальних речей, якими з чисто меркантильних позицій - щоб дитина могла вижити в цьому суспільному хаосі, то знаємо, що це не є показником для душі. Ми ж часто не знаємо з яким духовним потенціалом у нас народилася дитина. Тому, якщо ми будемо вчити через спокуси, то ми будемо ховати всі духовні можливості. Ми так руйнуємо дитину. Ми таким чином займаємося руйнацією Духовності, Бога. Знаймо, що раз Суцний дав цим тілам життя і душу, то дитина має знання, як добути собі хліб насущний і хліб пшеничний (те матеріальне і суспільне, яке необхідне для життя-буття).

Так ми маємо поводитися при спільних іграх, при залученні дитини до спорту, до посильної роботи і навіть до їжі. Благословляємо і благо даримо за устремління займатися цим. Легкота означає благоприхильність Духу. Нервозність, напруження означають неготовність, неочищеність духовну, яку ми можемо пройти в добрих словах, думках і ділах; в милосерді, в усіх приємних справах будь кому, а особливо, дотримуючись таємності і безкорисливості.

Знаємо, що в кожній негативній дії чи прояві є частина позитивних енергій і зуміймо їх пізнати усвідомлено, тобто пізнати умови появи і умови чи можливості їх прийняти, як дружні духовні підказки. Все це в наших можливостях, коли ми не відокремлюємося від Всесвітніх цих енергій, бо ми і живемо в них, а вони в нас. Живімо в цій єдності і приймаємо це життя, виходячи з розуміння єдиного джерела енергій, джерела самого життя і його похідних в житті: позитиву і негативу.

Якщо ми дамо можливість, допоможемо виростити чистоту любові дитині, то цей фундамент Духовності їй буде на все життя. Вона буде з любов'ю трудитися, на основі любові буде облаштовувати відносини з людьми, з природою. Вона у своє життя притягуватиме таких же індивідумів.

Дитина щиро зацікавлена у всьому, що вона бачить навколо - у неї вроджене тяжіння до пошуку, до пізнання й тільки наші заборони і її матеріальна залежність, а потім, і оцінка, і вичислення ума сприяють втраті цих якостей у дитині. Їй постійно хочеться то цього, то того, а це - частина природи людини. Подивіться на дитину, навіть на новонароджену - і ви побачите, що вона тягнеться до всього, її руки хочуть усе помацати - вона почала подорож.

Дитячий ум черпає собі дані в батьків, у садку, у школі, в інших дітей, сусідів, родичів ... І ми, напевне, бачили маленьких дітей, коли вони тільки починають говорити, то вони багато разів

повторюють одне й те ж слово. Скільки радості! Вони зробили відкриття, у них почав діяти новий механізм - можливість говорити, як і всі оточуючі.

У цій подорожі вона втратить себе, тому що у світі за все треба платити. Бідна дитина не в змозі зрозуміти, що вона віддає таку цінність, що якщо на одну чашу терезів поставити весь світ, а на іншу - її цілісність, то вона переважить. Дитина не може знати про це. У цьому криється проблема, адже вона має те, що просто має. Для неї це, саме собою зрозуміло. І цей абзац написаний не як оцінка, або осуд всім батькам, а тим, хто зумів побачити в дитині пошуковика і їм є в кого повчитися - у дитини. Дитина є вчителем для спостережних батьків і вчителем для дідусів і бабусь. Бо в старості ми відходимо від активного життя й у нас є час вчитися. Дитина просто живе і вона не намагається нас вчити, виховувати. Це вони починають робити коли стають дорослими - це ми навчили їх вчити. Необхідно, щоб кожна сім'я навчалася в дітей. Ми дуже поспішаємо перенавчати їх. Ніхто в них не вчиться, але їм є чому нас повчити в житті – в способах відношення до фактів і подій, до встановлення дружніх відносин з усіма, в любові до природи, в безпосередності відношення до природи, тої чистоти, доброти і справедливості. Нам же їх вчити нічому. Ми тут не говоримо в розрізі створення матеріального світу – вони ще фізично до цього не доросли. Через те, що ми старші й сильніші, ми починаємо їх підганяти під себе, не замислюючись про те, хто ми є насправді.

Сама ідея про виховання дітей, про те, щоб «ростити» дітей суцільна дурниця - і не тільки дурниця, але й дуже шкідлива, безмірно шкідлива. Ми собі не можемо дати всього, чого бажаємо, а то ще й дітям. Вони прийшли в мир зі своїм запасом знань, енергій і будуть розбудовуватися й рости. Ми не можемо виховувати... Дитина - це не річ, її не можна "зробити". Дитина – гість в нашому домі: нагодували, допомогли навчитись і маймо сміливість відпустити. Дитина схожа на дерево. Так, ми можемо допомогти. Ми можемо підготувати ґрунт, можемо принести добрива, можемо його поливати, можемо стежити за тим, чи одержує рослина досить світла, - от і все. Але в наші завдання не входить "ростити" рослину; воно росте сама по собі. Ми можемо допомогти, але не можемо її виростити чи виховати. Тепер знаємо суть наших устремлінь у вихованні й вирощуванні собі подібних.

Одна наша половина походить від батька, а інша половина - від матері. Тому найбільша відмінність, яка може бути між чоловіком і жінкою, знаходиться просто в нашій уяві. Якістю, насправді, вони не відрізняються. Жінка на свідомому рівні буде жінкою, а на несвідомому рівні в ній є також чоловік. Чоловік на свідомому рівні - чоловік, а на несвідомому рівні в ньому є також жінка. Ось і вся відмінність.

Дуже важко це усвідомлювати, тому що наш ум був обумовлений: бути чоловіком чи жінкою, і суспільство дуже сильно звертає свою увагу на ці ролі. Суспільство не дозволяє жити текучому індивідууму, воно все робить визначеним для нас. Коли хлопчики і дівчатка починають розуміти щось, батьки відразу вчать їх: «Ти хлопчик. Не грайся з ляльками ...», і він таким чином все більше і більше віддаляється від своєї оригінальної єдності, від своєї чистої єдності, єдності буття. Він стає чоловіком, але це тільки половина його буття. Ось як діє ум.

Коли ми народилися, то у нас не було ума – він просто ще не родився. Ми народилися без ума. Ось чому ми не можемо пам'ятати перші роки свого життя, найперші роки, коли нам було три, чотири, п'ять років. Ми не пам'ятаємо їх. Але чому? Ми жили, чому ж ми не пам'ятаємо? Тому що наш ум ще не був наповнений обумовленостями нашого суспільства так тотально. Ми не знали мови, ми не знали визначень. Але ми жили в цей час.

Насправді, ми були більш живими, ніж будемо будь коли ще, тому що вчені говорять, що якраз у віці трьох-п'яти років дитина вчиться багато чому. Вона дуже багато чому вчиться, багато бачить. Сімдесят п'ять відсотків усього знання, яке їй доступне протягом життя, вона отримує саме в цьому віці. Це відбувається через те, що ум ще не був відшліфованим суспільством, він ще мав навчитися мови, розділяти на категорії, вивчити назви аж до визначення корисності і шкідливості в розумінні суспільства. До тих пір поки ми не навішуємо назви на речі, не сприймаємо їх дію так, як бачить все суспільство, то ми не можемо пам'ятати про них.

Діти - це великі таємниці. В ту мить, як ми починаємо їх виховувати, в ту мить, як ми починаємо створювати в них зразки й характер, то цим ми поміщаємо їх у в'язницю. Вони не зможуть нам цього вибачити. Але це єдиний шлях, якому вони навчатимуться, і вони будуть робити те ж саме зі своїми власними дітьми, і так далі, і так далі. Кожне покоління продовжує передавати свої неврози новим людям, які прийшли в цей світ. І кожне суспільство уперто відстоює у всьому своєму божевіллі, нещасті такий порядок.

Саме завдяки великому потоку інформації людина виявилася відділеною від своєї цілості, чистоти – їй ніколи займатися пізнаннями. Інформація віддаляє нашу сутність від пізнань і цим займається суспільство в особі школи, церкви, ЗМІ ...

«Сусід застав Ваську на своїй яблуні:

- Ага, попався, негіднику! Ану скажи мені, де твій батько?

-Він на сусідній яблуні...»

Поведінкове виховання, хоча для дитини, зазвичай, воно є самовихованням і в принципі є набувальним від батьків, оточуючого середовища, ЗМІ і на цій підставі ми говоримо, що діти схожі в думках, словах, ділах (інтонація, логіка викладу думки, рухи, способи виконання повсякденних звичних речей) чисто на батьків, чи притаманну узагальнену характерну поведінку середовища (двору, вулиці, школи, нації). Наша поведінка, наші висловлювання про дружину-чоловіка, батьків, сусідів, про інших, про роботу, про систему державного устрою і є основою для формування смислу суспільного життя дитини, її світоглядного ідеалу. Знаймо, що здійснюючи добрий вчинок з поганими міркуваннями, ми більше не добрий, і ми цим обманюємо самі себе. А діти відчувають нашу нещирість. Ох цей негатив - всюди! Бді!

Це поведінкове виховання в процесі росту й розвитку дитини є набутими ознаками й характеристиками будь кого з наших дітей. Погодимося, що тут присутні елементи пристосувальницьких дій (через узалежненість, через навчання в дитині пріоритетності матеріалізованого егоїзму), але основу поведінкових знань складають ті знання з якими дитина прийшла в цей світ. Бо зрозуміймо, що отут існує два фактори: один, що наша інформація співпадає зі знаннями дитини й вона вже є пробуджуючою, чи утверджувальною в способі поведінки; другий, що душа готова до прийняття такої інформації, бо саме в таке середовище (батьки ...) ця душа скерована, де є оптимальні умови для вільного її розвитку. Поведінка може усвідомлено змінюватися в процесі дорослішання й, зазвичай, у кращу сторону. Це і є шлях повернення до неусвідомленого народженого індивіда, до божественного першоджерела. Ось така природа подібності в характерних рисах родини, нації (т.з.менталітет). Такий психотип молодшої людини. Тілесні схожості передаються генними фізіологічними параметрами. Так ось наш «вихований» психотип і бунтує й виявляє незадоволення життям, бо не співпадають духовні знання з психотипними набутими ознаками, які проявляються в ділах, словах і думках. Поспостерігаймо за дітьми, яких батьки приводять у будь яку церкву. Здавалось би залучена дитина в батьківську релігійну традицію через певні ритуали, а ще підтверджуючи, що дитина отримала душу від бога, то мала б поводитись у церкві, як боже творіння. Вони так і поведуться – вільно, невимушено й майже не реагують на процедуру канонічної служби, бо вони знають своє першоджерело Всесвітньої енергії. Однак, коли вони дорослішають, то при допомозі батьків, служителів церкви, державних структур, через узалежненість основна маса перевиховується, пристосовується, щоб кимось стати, щоб отримати велосипед, шубку ... і матимеш усе в житті й станеш жити в раю – тільки невідомо, чи будеш мати, чи будеш жити. Тому прохання до батьків: будьте спостережливими, будьте уважними до своїх висловлювань, характеристик, порівнянь, способів передачі інформації, а також у вчинках. Ми цим самі не входимо в розширену процедуру осуду і до цього не привчаємо дітей. Це позитив.

Тим часом, одна година ділової бесіди може назавжди змінити сутність дитини й облаштує зміст її життя. Досить добре коли наші слова співпадають по своїй суті з ділами, а ще краще, коли ми є ненав'язливим прикладом у вихованні дітей як на духовному так і в повсякденному матеріальному подвигу, бо кожен день, кожна мить є подвигом для кожного з нас у потребі справедливого облаштування спокійного життя і у його творенні нами. Це не просто, але в кожного з нас є для цього енергія Розуму і фізична сила для росту й розвитку у всіх відношеннях для здійснення своєї місії на Землі.

«Один літній чоловік переїхав жити до свого сина, невістки й чотирьохрічного онука. Його руки тремтіли, очі погано бачили, хода була кульгавою. Сім'я їла разом за одним столом, але старі дідові руки, які трусилися, а поганий зір погіршували цей процес. Горошини сипались з ложки на підлогу, коли ж він затискував у руках склянку, то молоко проливалось на скатертину. Син і невістка стали все більше дратуватись із-за цього.

- Ми маємо щось робити, - сказав син. - З мене достатньо того, що він шумно їсть, пролитого молока й розсипаної їжі на підлозі.

Чоловік і жінка вирішили поставити окремий маленький столик у куточку кімнати. Там дідусь став їсти на самоті, в той час, коли всі інші члени сім'ї насолоджувались обідом. Після того, як дідусь два рази розбив тарілки, то йому стали подавати їжу в дерев'яній мисці. Коли хто-небудь із сім'ї мимохідь подивлявся на дідуса, то деколи в нього були сльози в очах, бо він був зовсім самотнім. З тих пір єдиними словами, які він чув у свою адресу, то це були колючі зауваження в той час, коли в нього з рук випадала виделка, чи розсипалась їжа.

Чотирирічний хлопчик спостерігав за всім мовчки. Одного вечора, перед вечерею, батько помітив його, що він грається дерев'яною скалкою на підлозі. Він ласкаво спитав дитинку:

- Чим ти займаєшся?

- Я роблю маленьку миску для тебе і мами, з якої ви будете їсти, коли я виросту, - так само довірливо відповів хлопчик. Він посміхнувся й продовжив працювати. Ці слова так приголомшили батьків, що вони втратили дар мови. Потім сльози потекли по їх щоках. І хоча ні одного слова не було сказано, обоє знали, що потрібно зробити.

У той же вечір батько підійшов до дідуса, взяв його за руку і ніжно провів його знову до столу. Так він їв з ними до кінця своїх днів. Чогось ні батько, ні мама більше не турбувалась, коли падала виделка, розливалось молоко на скатертину».

Зупиніться й помисліть - чого ми досягли, який наш статус у світі духу. Ми бідні, а хіба ми хочемо того ж для наших дітей? Не дарма кажуть: вік живи і вік вчися. Це навчання носить природність, коли вчаться обидві сторони. Ми не утруднюємо себе подібними роздумами, інакше вчилися б у дітей. Діти несуть у собі дуже багато чого з тонкого світу, адже вони тільки що з'явилися. Вони, як і раніше, несуть тишу матки, тишу самого існування. І лише з часом вони починають ставати метушливими - це наша наука.

З цього моменту скажіть так, як сказала бабуса Ошо його дідусеві і його слугі: «Наше життя нас нікуди не привело. Ми як і раніше порожні, а смерть вже поруч. Давайте не будемо тиснути чи примушувати дитину. Ми тільки зробимо його таким, як ми. Нехай вже краще залишається самим собою». Можете почитати його автобіографію. Так мудро поступають багато сімей. Але метушливі люди кажуть: «Скоріше підкори собі дитину, не втрачай часу, бо потім буде пізно. Коли дитина підросте, підігнати її під свої ідеали буде дуже важко».

Дитина після народження приносить із собою найбільший скарб, то скарб, який мудреці знаходять після напружених зусиль. Мудреці говорять, що вони стали знову безневинними чистими дітьми. Це як би їхнє третє народження. У такому народженні вони досягають того, що було доступно в першому й другому, яке було зруйновано, зламане суспільством, батьками, оточуючими людьми через неусвідомленість; і при наявності чистоти довіри, яка виходить від чистоти духовної. І це третє народження уже є духовним. Друга можливість народження чи прийняття в себе, входження в себе, в дитячий стан у нас, батьків, з'являється з народженням дитини. Якщо ми спостережливі, то ми маємо шанс усвідомити ту духовну чистоту, те духовне багатство, яке дитина приносить у наше життя при фізичному народженні. Третє народження йде від усвідомленості й досвіду і це символічне реалізоване народження духовного індивіда. Такий шлях духовного уже усвідомленого становлення через три етапи умовних народжень можливий багатьом. Від першого пронести духовні якості дуже й дуже важко. Після другого усвідомленого народження Духа в нашому естві дає можливість зробити вибір і можливість ввійти в такий стан буття. У другому випадку більше шансів у русі до дійсного.

«Невідомо, куди прицілювалися мінометники, але снаряди потрапили в дитячий притулок у маленькому в'єтнамському поселенні, у якому працювала група місіонерів. Всі місіонери і одна чи дві дитини були вбиті відразу, ще кілька дітей були поранені, у тому числі і одна восьмирічна дівчинка.

Місцеві жителі попросили медичної допомоги з сусіднього містечка, у якому був радіозв'язок з американськими військами. Через деякий час приїхали військовий лікар і медсестра з комплектом медичних інструментів. Вони встановили, що стан дівчинки є найбільш критичним. Якщо не вжити негайних заходів, то вона може померти від шоку або від втрати крові. Для переливання крові їм терміново потрібен був донор з тією ж групою крові, що і у дівчинки. Швидко провівши дослідження, лікар виявив, що жоден з американців для цього не підходить, але потрібна кров є в декількох сиріт, що не були пораненими. Лікар казав в'єтнамською мовою упереміш з англійською, а медсестра трохи вивчала французьку в інституті. Висловлюючись на суміші мов, а також допомагаючи собі жестами, вони намагалися пояснити наляканим малюкам, що якщо вони не надолужать дівчинці втрачену кров, то вона неодмінно помре. Потім вони спитали їх, чи не бажають вони допомогти їй, давши свою кров. У відповідь на це прохання діти широко відкрили очі і замовкли. Минуло кілька болісних хвилин в

очікуванні, поки, нарешті, маленька миготлива рука піднялася вгору і швидко опустилася, потім знову піднялася.

- Дякую, - сказала медсестра по-французьки, - як тебе звати?

- Хань, - відповів хлопчик.

Ханя швидко поклали на кушетку, натерли спиртом ручку і увели у вену голку. Під час цієї процедури Хань лежав, не ворухнувшись, мовчав. Але через секунду він здавлено схлипнув і швидко закрив обличчя вільною рукою.

- Тобі боляче, Хань? - Запитав лікар.

Хань заперечливо похитав головою, але через кілька секунд знову схлипнув, стримуючи свій плач. Лікар ще раз перепитав, чи не боляче йому, але Хань заперечливо похитав головою. Але трохи згодом рідкі схлипування перейшли в рівномірний тихий плач. Хлопчик сильно примружився і сунув кулачок у рот, щоб стримати ридання. Лікар занепокоївся. Щось було не так. У цей момент на допомогу підійшла медсестра-в'єтнамка. Побачивши, страждання хлопчика, вона швидко спитала про щось по-в'єтнамських, хлопчик перестав плакати і запитально подивився на в'єтнамку. Вона кивнула йому головою і вираз його обличчя почало показувати полегшення. Піднявши очі, медсестра тихо сказала американцям: «Він подумав, що ви просили його віддати всю кров, щоб дівчинка змогла жити». Але чому він тоді погодився на це? спитала американська медсестра. В'єтнамка повторила питання хлопчикові і він тихо сказавши: «Ми - друзі ...».

... Давайте притиснемо праву руку до серця, або закриємо очі, або відпустимо з очей сльозинку і подякуємо Сущого за це повчання, що дало нам відчуття значення слова, згадати своє покликання на Землю.

ТАЛАНТ. ЗАВДАТКИ.

Чим їм займатись по життю вже визначено всесвітнім розумом у їх задатках, у їх схильностях до тих, чи інших видів діяльності, а ми турботливо змогли б допомогти, чи поспостерігати. Не намагаймося реалізувати в дітях свої задуми, бо вони сьогодні можуть бути актуальними, а через десять років і ні. А ще страшніше, коли батьки хочуть втілити в життя дитини нереалізовані свої суспільні потреби, чи бажання свого дитинства, своєї молодості. Та й те для нашого розуміння, але не для дитячого. Повторимось. Давайте вчитись спостерігати за дітьми в процесі гри з ними, під час прогулянки, створюючи видимість читання газети, але уважно спостерігаймо за дитиною, за всіма її словами й діями; спостерігаймо за її реакцією на ті, чи інші наші, чи сторонніх слова й дії. При дітях не аналізуймо, не робімо оцінки будь чийох висловів, або вчинків. Якщо дитина звернула на них увагу, то надаємо їй можливість виказати своє ставлення до даної події. Коли суть її суджень суперечить духовним цінностям, то слід поспілкуватись з нею і на життєвих прикладах (бажано привести позитивні й негативні приклади) підвести її до її ж розуміння, до її бачення божественного. У цей період у дорослих є шанс закласти фундамент розуміння призначення людини в природі. Якщо такий фундамент зроблено, то ця дитина буде жити сама і не мішатиме жити іншим до кінця життя, і не буде обузою для самих батьків. Поганого її може навчити й без нас школа, вулиця ..., але, як показує практика, вони не зможуть зруйнувати батьківський фундамент. Досить мала кількість людей проти школи, проти вулиці, бо і там дитина багато навчається хорошему, однак чомусь у такий неокріпший ум входить і зберігається більше негатив. Хоча те ж відбувається і з дорослими, як підтвердження слабкості духовної основи їх єства.

«Петрик запитує батька:

- Тату, а можна я на ліфті поїжджу?

Батько, не відриваючись від газети:

- Можна, тільки на дорогу не виїжджай.»

Аналогічна турбота батьків у тому, щоб побачити в дитині схильність до професії. Не чекаємо до 15-ти, чи 17-ти річного віку, а саме до школи ми потурбуємося виявити в них схильності, інтереси, чи таланти до певних професій. Вони можуть не знати назв професій, але ми можемо бачити, чим вони люблять займатися, яка тематика їх ігор ... Повчальними для батьків є елементи гри, яку іноді батьки облаштовують на день народження дитини після виповнення року. Предмети можуть бути різноманітними, але батьки, які зуміли вже визначити схильності розкладають предмети для дитини з метою визначення професійних схильностей і можуть розкласти не цілеспрямовано, але вдруге і втретє розкладаємо після закінчення двох і трьох років з цією ж метою. Розповідаємо. Дитину садовимо на

підлогу й у поле її зору півколом розкладаємо предмети - книгу, гроші, ляльку або машинку, зброю, або рослину з квіткою. І отут настає ключовий момент цієї загадкової гри – що вибере дитина в першу чергу, а потім в другу. Якщо ці предмети не зацікавили її, то слід підібрати ті, які її цікавлять інколи й через декілька днів повторити. Такий експеримент проводимо тоді, коли дитина спокійна, врівноважена, а не забрана від цікавої для неї гри, збудженої бігом, чи після сну. У подальшому ці предмети підбирають більш вузької класифікації. Такий спонтанний вибір на наш погляд для дитини вже є усвідомленим. Спеціалісти стверджують, що взятий першим предмет, зазвичай визначений і відповідає схильностям, завдаткам, таланту дитини.

Давайте допомагати в міру можливостей у пізнанні та розвитку її професійних задатків. Ці іскорки її божественного призначення проявляються в кожній дитині до семи років. Вчимося бачити і чим раніше, тим краще для всіх – і для дитини й для оточуючих, бо всі відчувають, який позитив це дає, які відчуття радості випромінює кожна дитина, а тим паче з проявленими завдатками. Даровані завдатки є ознакою певного стану посланої душі в це тіло. І дай Боже батькам побачити схильність дитини до будь якого виду діяльності в калейдоскопі професій і потурбуватись роздмухати їх в живе полум'я життя. Але боронь Боже перевантажувати. Організуйте побачені завдатки через ігрові ситуації, вносьте в її життя такі предмети, які є наповнювальними для даної професії. Потім потайки підкладаємо в її бібліотеку книжечки з малюнками, замальовками, текстами на визначену тематику. Можемо спостерігати за реакцією дитини при її ознайомленні з бібліотекою для утвердження себе в правильності нашого розуміння дитини в її виборі й для можливого внесення певних змін. Радіємо!, бо ми почали робити з нашою участю фундамент суспільної професії.

А далі вже нам Бог велів розвивати ці задатки в них шляхом розповідей про професії, але без резюме про кількість можливих заробітків, про можливий статус, бо цим можемо змінити орієнтацію професії і її цінність перш за все для дитини. Коли дитина збереже здоровий інтерес до професії, то з неї й вийде спеціаліст, як говоритися, від Бога. Буде таким спеціалістом, то й буде в нього відповідна оплата праці.

Певна частина молодих людей уже підготовлена до суспільних запитів і ми говоримо, що хай самі вони вибирають ті види діяльності, які видимі й запропоновані у вибір суспільством. Орієнтація на можливі заробітки призводить дитину вивчати технологію добування грошей через згадану професію, а вивчення технології професії відійде на другий, а то й на третій план. Таких людей непрофесіоналів життя часто ламає, хоча це є тільки підказками того, що ми займаємось не своїми справами. А роки пройшли. Перевчатись?

Кожна народжена дитина не наповнена зовнішньою інформацією. Її простота має бути якось усунута, тому що простота не допоможе їй в цьому світі конкуренції. Через неї вона буде виглядати в очах миру простаком і її безвинність буде використовуватися всілякими способами. Побояючись суспільства, побоюючись миру, нам необхідно переробляти себе. Особливо зацікавлені спочатку батьки, але цим одночасно займається й держава, тому що батьки просякнуті наскрізь суспільною ідеологією. Батьки намагаються зробити кожну дитину розумною, хитрою, нахабною, користолюбною, змагальницькою, наповненою різноманітною інформацією, щоб вона могла придбати в суспільстві найбільш престижне становище. І дитина, одного разу почавши рости в неправильному напрямку, продовжує далі рухатися цим шляхом - усе її життя йде в цьому напрямку.

Батько говорив, що коли людина до тридцяти років не одружилась, а до сорока не збагатилась (духовно, чи не забезпечила себе матеріальними необхідними статками), то життя вона не бачила й не побачить.

Дозвольте розширити цю тему нашого бачення, можливо, і ще декому знадобиться. Ми будемо тільки раді. Якщо у Вас теж є свої спостереження, своє бачення, отримані Вами, то поділіться з іншими. Бажаємо Вам любові й насаги в цьому.

У кожної людини є божественне покликання. Добре, коли його бачать батьки, чи хтось з тих, хто зустрічається на життєвій дорозі й підтримують, турбуються, допомагають у розвитку завдатків, талантів. Це стосується й духовних і професійних пошуків. Вони йдуть поруч.

Наша акцентація в цих книгах на такій духовній якості, як талант досить визначальна в житті кожної людини. І так, як ми вміємо читати, а дитина не читає до семи років і не завжди вміє вносити усвідомленість у свої дії, то ці слова направлені нам батькам і тим, хто сприйме їх, як можливість і потребу в поширенні цих Знань. Вміння шукати і допомагати побачити в дитині талант є досить значимими для душі дитини в тому плані, що дитяча душа прийшла в цей світ з величезним потенціалом подальшого розвитку духовних якостей, які, зазвичай, проявляться потім в позитивних і добротніших

діях на протязі життя. Якщо ми, батьки, цього своєчасно не зробимо, то душа цього індивіда під нашим несвідомим тиском, під тиском суспільної моралі не дадуть можливості цій душі рости в своїй еволюції. Такі діти загальмовуються в духовному розвитку, і це загальмовування ми бачимо в їх постійних проблемах, коли вже вони стають дорослими. Тоді ми і вони відчувають, що нічого не досягли, нічого прекрасного не створили протягом цього земного тілесного життя. Духовний ріст не відбувся. Ми це констатуємо. Знаймо про це.

Тому запрошуємо відповідально і вже усвідомлено це зрозуміти те, що умова в розкритті таланту, задатків в дитині є нашим добротворінням в дитині, яке можна визначити, як Боже добротворіння. У кожного із нас є ця можливість побачити і розвивати ці Божі якості у дитини і ці труди є трудами Бога в нашому єстві. Це неоціненний подвиг таких батьків. Пробуймо всі, вчіться цьому всі. Бо навіть з нашим пристрасним світосприйняттям, то це вже є проявлення благополуччя в дітях. Раз ми це бачимо в дітях, то це відчуття доброти і задоволеності дітьми є присутнім і в батьках.

Зрозумівши це і діючи так, то цим ми є вагомим співучасником в організації щасливого життя своєї дитини – вона буде світитися добротою і цим наповнюватиме і наше життя і цей життєвий простір. Не займаючись цим, ми прирікаємо себе і цих дітей на нещастя. Благаємо: зрозумійте цю технологію, говорячи сучасним словом, цього процесу творення щастя, доброти. Тоді світ буде добрішим, тоді буде в нас хліб і до хліба. Це є умовою у зменшенні негативу в просторі, у зменшенні проблем в своєму житті і в житті дітей. Цим ми зменшуємо кількість кризових і військових протистоянь.

Добре, коли в людині посіяні зерна духовного і вона їх цінує й розвиває, а до такої душі іще й улюблене мирське заняття. То велика й щаслива людина. Для прикладу розглянемо природу однієї професії й повірте, що це стосується кожного виду творчої діяльності, чи то музикант, чи то комбайнер, чи то двірник, чи то дояр, чи то пекар ...

Лікар по божому покликанню демонструє чудеса в лікуванні. Він вроджений цілитель. Він лікар з великої букви, він геній. Про це дехто не знає, не догадується і не задумується над цим феноменом. А як бути таким?

Леліяти талант не так просто в мирській суєті, як і бути милосердним, але маючи щастя від цього, то душа відчуває легкоту й задоволення. Пробуйте, а попробували мудро застосовуйте. І дай Боже нам мудрості не робити прив'язки до сімейних, чи затребуваних професій суспільства. Бо далі держава зі своїх інтересів у садочках, школах, університетах буде нав'язувати свої потреби, свої моральні засади і види професій; нав'яже нам те, ким стати, яку професію вибирати в залежності від запитів держави, від запитів суспільства, від задумів батьків. Вони визначають, які професії їм потрібні, то таку скеровуючу роботу проводять. Це є нормальним для держави, суспільства, але не для батьків і тим паче не є в інтересах дитячої сутності. Обидві сторони незадоволені. Здається вся планета кипить від гніву. Майже всіма діями керує корисливість. А корисливість – це та сокира, що рубає корені дерева духовності, яке в результаті помирає. Подивившись на людей, складається враження, що всі люди злі, або носять маски важкої особини, бо ті, що добрі душею, люблячі, випромінюють в оточуюче середовище позитивну енергію. А ті, хто ставши невдахами життя, надівають маски самовпевненості, або «німі й голі на панщину ідуть». Але це вже буде рутинне життя, а не щасливе буття. Кон'юктурність професії на сьогоднішній день визначають одні фактори, а через двадцять інші. І знову міняй професію. Переваги професії по душі в тому, що вона приносить нам задоволення незалежно від того, чи є її велика, чи мала затребуваність суспільством, але як показує досвід, то Суцций саме в це середовище підготував такого професіонала й на такий то строк..

Професія не має проникнути в нашу сутність, не має замінити Бога, а бути ним і ми відчуваємо задоволення від творчої роботи й це є ознакою розвитку душі. Кожна творча робота приносить радість і задоволення і цей стан нашого єства ми можемо визначити, як молитовний. Ми в Божественному стані, ми творці. Творча людина завжди добра, любляча – вона з Богом, вона Бог.

Люди споконвіків ходили і ходять за послугами, для звичайного спілкування, по допомогу до невинної, чистої, правдивої, доброї людини. Наприклад, похід до шевця взуття: він міг не вміти робити такі гарні черевики, але ми все одно йдемо до такої людини, тому що черевики не просто річ, вони несуть якості тієї людини, яка їх виготовила. Тому, якщо були хитрі і вмілі майстри, до них все одно мало хто ходив. І вони страждали, вони ще більше «творили» негативу цим стражданням і вони упускали клієнтів. Вони були оточені негативним простором. Але якщо це була людина з хорошими якостями, невинна, то люди ходили до неї. Навіть, незважаючи на те, що його вироби могли бути трохи гіршими, люди цінували його вироби вище за зовнішню зручність, за зовнішню добротність. Ці вироби були насичені позитивною енергією.

Професія – це є спосіб заробляння засобів для нашого життя, життя нашої родини. Професія – це є зовнішня дія й наша духовна сутність і цей вид професійної діяльності визначений як вид творіння в цьому напрямку – ми є творці і творчість є уділом духовного. Це є цілісна людина, вона живе в гармонії душі, ума і тіла з навколишнім світом.

Професія є просто й непросто помічником душі. Тому, шукаючи істину, приходимо з роботи й залишаємо всі професійні проблеми на роботі, а дома творимо сімейні духовні цінності на тих позитивних відчуттях, які отримали на роботі. Так є. У сім'ї віддайся сім'ї. Ставши на дорогу пошуку істини, відійди на хвилину від житейського. Може на день, чи більше. Пізнавши істину, людина по іншому дивиться на процес роботи, на сімейні відносини – більш глибоко, більш якісно.

Нам бачиться такий підхід до вибору професії найбільш природнім. Вище й нижче розглянуті питання пошуку, чи вибору для душі спеціальності ніяк не впливає на потрібну їх кількість для суспільства. Суцільний знає потреби кожного і суспільства в цілому. Суцільний посиляє душу з певними задатками, талантами в той цех, у ту контору, у те село, де проходить ріст і підготовка відповідних кадрів. Це все готується енергіями попиту з даного середовища загода, а потім сюди надходять енергії насичення в таких професійних задатках, в таких їх носіях – і, зазвичай, ці носії є носіями цілої низки професій: хороший син, хороший коханець, хороший тато-мама, хороший токарь, хороший пекар. Може бути, що ця людина проявить себе тільки кравцем і в цій енергії професій вона буде прекрасним спецом. До інших видів діяльності людської в неї не лежить душа і вона ті інші роботи виконує досить неякісно (і не дивно, що вона не вміє закручувати лампочку).

Суспільство насичене різними спеціалістами, як від Бога, так і від держави. Усі працюватимуть творчо і з задоволенням. Від перестановки доданків сума не міняється, не зміниться й потреба. Страждають тільки ті, які працюють не за покликом душі. І уявіть, що посаду займають ті люди, які мають спеціальність по душі й для душі, то якими будуть якісними товари, виготовлені ними, наскільки зніметься соціальна напруга незадоволеності, непотрібності, гніву ...

Вивчаємо самі, переходимо на такий підхід до спеціальностей, будьмо прикладом для дітей і допомагаємо побачити їх і допомагаємо їм у розвитку їх завдатків, талантів.

Навіть конюх (власник коня), якщо це його покликання і у цьому його талант, то в нього буде творчий підхід до роботи, він матиме задоволення й матиме хліб насущний ... і до хліба. Такі відчуття задоволеності, що ми потрібні людям (собі подібним) створює ауру доброзичливості, чуйного відношення до тих, які приходять на наше робоче місце для вирішення житейських питань. До таких продавців, операторів, вчителів хочеться й хочеться приходити й запримітьте, що деколи пройтися просто так, чи побажати доброго дня й це буде як побічна дія для свого ж щиросердечного наповнення. Це як автомобіль під'їжджає на заправку і, наповнивши бак, продовжує свій шлях. Людина, яка працює за професією, яка їй до душі по її талантові, майже не втомлюється. Де ж вона почерпне духовні й фізичні сили? Саме в радості, щасті, любові до себе й інших, бо ці енергії вона й роздає й одномоментно отримує. Це робить таку людину успішною без напружень, без вичислень, аналізу, оцінки. З такою людиною-професіоналом усі хочуть мати справу. Ось, що несе нам всім у житті побачений талант у дітях.

Дитячі душі, їх сутність мають однакові шанси з нами, а ми користуємося своїм суспільним умом, своїм життєвим досвідом, силою, матеріальною залежністю дітей і цей зразок хочемо накласти на їхній життєвий шлях. Зупиніться... Прочитайте ще раз хоча б попередній абзац.

«Малюк дивиться, як бабуся пише листа, і питає:

- Ти пишеш про мене?

Бабуся перестає писати, посміхнулася і каже онукові:

- Ти вгадав, я пишу про тебе. Але важливіше не те, що я пишу, а те, чим я пишу. Я хотіла б, щоб ти, коли виростеш, став таким, як цей олівець ...

Малюк подивився на олівець з цікавістю, але не побачив у ньому нічого особливого.

- Він точно такий же, як усі олівці!

- Усе залежить від того, як дивитися на речі. Цей олівець володіє п'ятьма якостями, які необхідні тобі, якщо ти хочеш прожити життя в ладі з усім навколишнім світом.

По-перше: ти можеш бути генієм, але ніколи не маєш забувати про існування направляючої руки. Ми називаємо цю руку Вищою силою. Довіряй цій силі й вчися відчувати її.

По-друге: щоб писати, мені доводиться заточувати олівець. Ця операція децю болюча для нього, але вже після цього олівець пише більш тонко. Відповідно, вмій терпіти біль, пам'ятаючи, що вона облагороджує тебе.

По-третє: якщо користуватися олівцем, завжди можна стерти гумкою те, що вважаєш помилковим. Запам'ятай, що виправити себе - не завжди погано. Часто це єдиний спосіб утриматися на вірному шляху.

По-четверте: в олівці має значення не дерево, з якого він зроблений і не його форма, а графіт, який знаходиться всередині. Тому завжди думай про те, що відбувається всередині тебе. І нарешті, по-п'яте: олівець завжди залишає за собою слід. Так і ти залишаєш після себе сліди своїми вчинками й тому обмірковуй кожен свій крок».

У цьому нам дається шанс дати шанс духовного зростання дітям, тому що батьки, суспільство хочуть бачити в кожному зрілу особистість, якій є ціна - що вони кимось будуть, стануть впливовими, багатими, рабами, гвинтиками. Цим державний апарат займається через систему дитячих садків, шкіл, вузів. Цим же займаються батьки, але в них є шанс допомогти дітям бути індивідуальностями, сіячами доброти, щастя. Кожен це знає, але тільки перед закінченням життя ми бачимо свої минулі можливості й бачимо свої упущення в гонитві за ідеєю ф-ікс, за ілюзією, за матеріальним благополуччям, які не є основними для будь якої живої істоти.

Нехай кожен буде творцем. Не приховуємо енергії творіння дитини, даємо їй шанс і шлях для розвитку, тому що заборона, або нав'язування силою, авторитетом, сьогоднішньої модної професії приведуть до вибуху, до тихої, або скандальної війни. Творення і руйнування йдуть поруч. Не даємо дітям шанс творити, то вони стануть руйнівниками: хто більше, хто менше, але за допомогою наших кращих намірів і руйнівниками наших та їхніх родинних зв'язків, руйнуванням або деградацією тіла й душі наших дітей. Такий орієнтовно шлях проходять усі - хто у творчості, хто в руйнуванні. Зумійте побачити в дітях творчі начала і допоможіть їм реалізуватися, то це якраз є природою того, що нам буде кому подати склянку води до самої смерті, бо ми допомогли прорости в них зерняткам доброти, милосердя. Коли ми спрямовуємо зусилля, щоб наші діти стали директором і т.д. і ми з часом станемо одним з його підлеглих, якого він може не бачити взагалі, або зрідка на своєму виробництві. У кожного з нас є шанс дати дітям шанс і оточуючим, коли ми усвідомили розуміння того - для чого?, які цінності людські, яка місія дитини, як людини на Землі?

«Одного разу в школі проходив урок на тему: «Сім чудес світу» Завдання полягало в тому, щоб кожен учень написав сім чудес світу на свій розсуд.

Коли вчитель збирав зошити він зауважив, що одна дівчинка ще не закінчила. Учитель запитав, чи не потрібна їй допомога.

Учениця відповіла:

- Так. Я довго сумнівалася, які вибрати. На світі так багато чудес.

Тоді вчитель запропонував зачитати, що вона вибрала. Дівчинка деякий час вагалася, але зважилася прочитати

- Для мене сім чудес світу це:

- 1. Бачити*
- 2. Чути*
- 3. Рухатися*
- 4. Відчувати*
- 5. Бути чутливою*
- 6. Сміятися*
- 7. Любити.*

У класі запанувала тиша».

У наш час, коли гроші стали показником рівня життя, рівня освіти, рівнем значимості, коли гроші стали богом, то у виборі професій діти, а найперш батьки, ідуть за дорожніми знаками суспільства, туди, де більш оплачувана професія. Коли нам 20-30 років і ми свідомі, що дана професія не є нашим покликанням, призначенням, то ми вже під тим же тиском суспільних відносин, обставин і не можемо зробити крок убік, поміняти ситуацію. Звільнення з роботи по своєму бажанню в результаті відчуття дискомфорту в створених умовах, чи по ініціативі начальника в тому, що дійсною причиною є те, що ми самі відчуваємо незадоволення своєю роботою і нещасливі від цього самі і ті, на яких ми цей стан таких

енергій випромінюємо серед колег. Сіючи цей негатив, а вони гуртом хочуть позбутись такого «сівача», бо вони бачать зовнішні вияви нашого нещастя.

Свобода вибору в нашій набутій пристрасності є, але ми не бажаємо робити його. Тому то ми пристосованці, прикидаємося спеціалістами, заробляючи гроші, але не маючи собі задоволення і не надаємо дієвої допомоги тим, кому потрібно її від нашої професії. Ми займаємось облудництвом, відбувалівщиною, оковамилюванням, - вихолощуємо залишки духовного в собі. Ми приходимо додому втомлені й порожні, опустошені. Перевіряємо, якщо у нас така ситуація, то знаємо, що ми не на своєму місці в природному ареалі, ми займаємося не своєю справою. Ми навіть користі не приносимо тим користолюбцям (інші до нас і не ходять – нещасний до нещасного і ходить), які приходять до вас. Знаємо, що іще не пізно зайнятись улюбленою справою. Рятуймо своє єство. Це нам урок-підказка від сущого, а ми у стані відповідальності перед всіма з ким ми зустрічаємось по життю і перш за все перед своїми дітьми, бо ми є предтечею своїм дітям. Не зробимо так, то така ж доля жде і нащадків і носіїв цієї душі. Подумаймо, скільки нам потрібно злови на всіх, щоб її сіяти направо - на своїх дітей, і наліво – в оточуюче середовище, та і поперед себе – в майбутнє тіло, як носія нашої душі. Хіба ми для цього прийшли сюди, як носій Душі, як носій і уособлення Бога.

Дуже не хочеться писати, але пізнане не можна ховати... - і скажемо, і ці знання є у вас, якщо ви читаєте, можливо, вони іще глибоко і не усвідомлені, але є – такі наші дії проти Душі, проти Бога і є тим першим гріхом: не май в собі іншого Бога, чим є сам; не руш його храму – тіло різними звабами миру цього, не лелієм ум свій гординею і значимістю. Можливо, ці слова не для цієї книги – ми повні сліз за нас усіх неусвідомлених – куди ми прямуємо? Зупиніться, будьте добрі, ради себе, свого життя!

Люди не люблять таємничість. Царина вивчення духу поставила б їх перед багатьма закритими дверима. Чому люди уникають всього невідомого для них? Бо в школах їм кажуть: робіть, як усі, у сім'ї кажуть - живіть як усі, на роботі кажуть - робіть як усі. Рутинна відволікає від пошуку, а життя сприймається як вже відомий шлях - ніяких тобі таємниць. У підсумку наш ум починає боятися їх, ставши передбачуваним роботом.

Лікар пише рецепти, дивлячись у комп'ютер, музикант грає по нотах ..., але не грає від душі, не має задоволення. Пекар випікає не смачний хліб, у маляра неякісне фарбування й т.д. Ми мучимось і когось мучимо, бо від нашої такої «роботи», хто може мати задоволення? Ми маємо страх втратити нелюбиму роботу, не маємо від неї задоволення. Ми не творці, а гірше за робота, бо деколи робимо помилки, бо ми не зв'язані з природною програмою нашого буття, нашого призначення. Ми не хочемо знати Бога, не хочемо до нього йти по справжньому, а не так собі, роблячи прогулянки в церкву, на надуману роботу, в сім'ю, для годиться. Скільки разів ми бачили тут Божественне і чи прийняли ми його всім своїм єством? Але дехто ставши на життєвій стежі, стають такими поважними, надувши щоки, спеціалістами, що деколи привикають до цього статусу, а потім помирають, але так і не пізнавши ні одного дня радості життя-буття.

Не обманюйтесь і не обманюймо когось, надівши маску «спеца», бо це наші брати й сестри за духом – їм відома наша сутність, наше нутро. Починаймо жити, перш ніж зустрінемо смерть. Не будьмо тілом без душі. Будьмо хазяїном тіла, хазяїном життя. Давайте вчитись, як бути гідним сином, дочкою стареньких батьків, як бути татом і мамою, а зрозумівши це, то ми будемо знати, як бути самим собою, де б ми не були й ким.

Людина має відчувати блаженство, задоволення, радість від сіюминутного життя, бо це є свято душі. Дитина, яка розвинула своє покликання всесвіту (талант), але маючи гнів, чи злість на батьків за їх таке попереднє «виховання й навчання» не буде щасливою, бо це є причиною того, що ми відчуваємо душевний дискомфорт, відчуваємо постійно, чи періодично, що наше життя є таким, що не вдалося й періодично нас заводять в депресію, чи у творчий застій. Злість і гнів є другою стороною (монети) любові, але й це може минути при нашій допомозі. Найгіршим і дійсним ворогом любові є апатія й байдужість. Потрібно пробачити батькам за їх невідання своїх вчинків і нам полегшає. Це можливо те, що потрібне було для росту душі. Даний талант, але ще були перешкоди з минулого. Відходьмо від негативу і на його місце прийде радість свята.

Тільки отримуючи задоволення, ми будемо вдячні батькам, оточуючим, Всесвіту, Богу. Саме відчуття задоволення можливе тільки тоді, коли до нас відносяться не так, як до звичайної, чи дорогоцінної речі, а як до рівної, вільної людини яка є гідною поваги і яку пошановують. Ми відчуваємо такі відношення кожен у різні періоди життя, чи конкретного дня від чоловіка, дружини, дітей, батьків,

колег, начальників. Хоча таке явище, як задоволення в пристрасних людей може мати інші корені, але подібні відчуття. Проте ці відчуття в них не є постійними, а тільки як гра нашого ума, сильного ума, який бореться й намагається зрівелювати відчуття задоволення і ним користується сам для себе і для підконтрольного йому тіла, бо він закриває своєю силою доступ душі до тіла. Таке бачення явища в задоволенні є плодом нашої уяви, плід еталону, який сформувався в нашому умі, як у відображенні суспільних цінностей, чи не зовсім. Ми навіть через уяву позитивної емоційної зустрічі можемо отримувати такі задоволення. Це потрібно знати.

Долю нашому єству (професію й кількість матеріальних благ) нам несе душа, саме цю інформаційну енергію, яка дає нам шанс духовно розвиватися. Вона є носієм цих категорій. Ось чому важливо зрозуміти: у чому основна турбота батьків - побачити професію дитини й подбати про її во-пло-щеніє (у плоті).

Друга категорія нами показується у своїх якостях протягом усієї молитви - кожній душі через тіло дається стільки матеріальних благ, яких достатньо в розумних межах для її розвитку, нібито для підтримки рівноваги енергій протягом життя. Саме потреба, саме стільки вимагає, а не надлишок, який є негативним, бо придбаний із застосуванням додаткової (чиєїсь) енергії. Ці два приклади показують, що коли людина в особі суспільства починає формувати професії, або окрема особистість вирішує встановлювати через свої бажання кількість матеріальних благ, то таким же напруженим буде результат. Можливо не так часто ми можемо бачити деструктив таких потуг, але їх природа саме в бажанні змінити душу, професію, кількість матеріальних благ. Душу намагається змінити й релігійна традиція, пропагуючи не основні якості духовного буття, а ще більше спокушаючи суспільство матеріальними благами. Те ж саме стосується й професії. Релігійна традиція вчить дитину стати, як батько, або мати, а державні структури займаються реалізацією своїх потреб у професіях, щоб створити стіну між умом і душею. Це можна сказати й про матеріальні блага. Релігійна традиція підносить багатство як гріх, як джерело спокуси, показуючи зовнішню сторону, а не природу багатства, а суспільство плодить бідняків матеріальних, обкрадаючи й експлуатуючи їх.

Ми деколи є тиранами наших дітей. Ми нав'язуємо їм свою поінформованість, свій досвід, свої висновки, свої методи, своє бачення речей, своє бачення сімейних, суспільних і політичних відносин, своє бачення Бога. Дитина народилася розумна. Де все це дівається з часом? Вона має взаємозв'язок із Всесвітнім Розумом, але ми своєю поведінкою, силою, шантажем, узалежненістю, заставляємо її бачити, Всесвіт по іншому, по своєму. І такий навчений дитячий ум робить стіну від душі. Ми, дорослі, таким чином продукуємо таке явище в дітях, які несуть його в суспільство й оточуюче середовище і це явище називається – бездушність. Продовжуючи жити так, людина вже живе своїм і суспільним умом одночасно, періодично констатуючи свою прагматичність, своє везіння у вирішенні життєвих питань, або загубитися у своїх виборах і буде важко і виснажливо ходити по тернистих заростях життя. А душа з народженням тіла несла і їй найлегший і по її силах спосіб життя. Прохання до батьків – попрацюйте над баченням у дитини схильностей, талантів у дитини, бо це дарунок Суцього на все життя дитині й всім, хто знаходиться в її оточенні, бо ми, батьки, у цьому оточенні дитини найчастіше появляємось, отримуючи радість і задоволення, чи гіркоту й розчарування. Бог створивши нас, як дітей Божих, так і ми у своїй творчості по його задуму допомагаймо дітям бути творцем у їх професії. Такий підхід практично є тим випадком, коли ми в цій дитині знайшли, відкрили живодайне джерело чистої цілющої водиці, яке називається - щастя, радість, доброта, любов, співучасть, мир, свобода, спокій. Якщо дитина буде готова з нами співпрацювати, духовно налаштована, то це прекрасно, а коли не готова, то нам слід досить довго попрацювати. Перш за все знайти її інтерес і розвивати його щиро. Дитина відчує це і почне довіряти нам. Як бачите: які можливості в кожного з нас. Щастя й здоров'я вам усім у цьому напрямку свого покликання, як батьків!

Контакт з дитиною проходить від нашої поведінки, але коли ми хочемо пізнати свою дитину, то тут в допомозі буде наше вміння спілкуватися. Ми маємо опиратися в спілкуванні на його знання, а наш голос має надати йому можливість відкритися, довіритися, бо звук (його інтонація і чистота) є ключем для відкриття дитячого розуму, дитячої душі. Коли ми роздратовані дитиною чи будь якими іншими обставинами, або хочемо застосувати в нашому спілкуванні психологічний, фізичний тиск, або нам просто не терпиться скоріше «виправити» дитину, або наше спілкування носить принизливий характер, то довірливої розмови не відбудеться, а цим ми тільки ще більше відштовхнемо від себе дитину. Коли ми спостережливі, то ми побачимо дитячу неготовність з нами говорити. Вона буде неспокійною, крутитиметься, даватиме інші «не по темі» запитання.

Тільки при довірливій бесіді ми можемо передати частину свого життєвого досвіду, можемо поради і порада наша приймуться ними. Добре коли ми знаємо ті питання, якими живе дитина, чим вона цікавиться. Якщо це питання доброго облаштування свого світу, є елементи співчуття до когось, коли дитина радіє своїм успіхам і успіхам інших, то і говоримо на цю тему, зміцнюючи в неї духовні задатки. Ознакою прийняття нашої розмови буде дитяча похваленість, дитина підсунеться ближче до нас, а то і пригорнеться, вона зацвіте. Однак і ми вчимося давати такі поради, які будуть прийматися. Будьмо досить розслабленими і досить спостережливими. Даючи поради, то ми маємо з них викинути корисливу складову з теми, бо буцімто ці знання передавані дитині зможуть забезпечити дитині краще пробиватися в житті, при ігноруванні інтересів інших, або ці поради носитимуть вимогу в зобов'язуючих якихось діях дитини потім. Це небезпечний шлях дачі порад. Бо такі поради в основному для того, щоб полегшити наші взаємовідносини і в цьому найперше зацікавлені ми, батьки.

Знаймо, що такі розмови на духовну тематику, на тематику проблемних напружень в дитини і в нас мають бути постійними. Вони виконують очищуючу роль. Дитина, як та гумка всмоктує в себе все: і позитивне і негативне, то саме в ці роки ми маємо частіше спілкуватися з дітьми. З нашої поведінки діти самі вчать (поганого чи доброго, то це вже інше питання), але в спілкуванні ми можемо допомогати свідомо і водночас бачити моменти прийняття і цим вчити дітей мудрості. Ця мудрість і дає дитині приймати їй потрібні знання і вчить бути щасливими.

У дітей своє розуміння, своє бачення світу, а кожна наша порада в багатьох випадках (це саме та річ, що кожен її дає, але ніхто не бере) саме псує уми маленьких дітей. Чого? Бо кожне слово, дія батьків спрямована на те, ким стане їх дитина, коли стане дорослою. Не всі так діють, а більшість, чи періодично. Турбота про дитину, і про її духовний розвиток мають бути постійними, як їжа, принаймі хоча б до семи років. Це той термін у якому в нас є можливість побачити в дитині її єство, її талант професійний, бо саме в цей період ще дитина не дезінформована повністю батьками, садочком, телевизором і ми, як спостерігачі, маємо можливість побачити прояви професії, тобто побачити, яким видам діяльності вона присвячує свій час, граючись сама, чи з іншими дітьми, а ми вже, маючи життєвий досвід, знаємо які елементи дитячої гри є основою тих, чи інших професій у якій дитина досягне успіхів і буде щасливою від своєї професії, вона буде задоволена життям. Вона буде думати, а, можливо, і скаже: «Життя вдалося!» Можливо, її майбутня професія не буде так оплачуватись, щоб було достатньо на прекрасне життя, але, по-перше, це ми бачимо, чи робимо оцінку сьогодні, а що буде, коли дитина буде мати професію і яка буде оплата цієї роботи - ми не знаємо; по-друге, це буде дійсно професіонал на своїй роботі, бо на якість роботи досить суттєво впливає талант, який проявляється задатками в дитячому віці й любов до такої роботи (можливо на кількість роботи в деяких її видах суттєвими є інші показники) і ми сміливо йдемо до нього за послугами за предметами – чи то до лікаря, чи то до шевця ... Тільки тоді ми, батьки, тихенько можемо мати радість і спокій за її доросле життя. Питання навіть не стоїть, ким вона буде, а для дитини і так відомо, хто вона є. Ми ж тільки допомагаймо їх розвивати, побачивши ці задатки.

Най нам прислужитися ця притча.

«Коли семирічний Моцарт давав концерти у Франкфурті-на-Майні, до нього підійшов хлопчик років чотирнадцяти й сказав:

- Ти так чудово граєш! Я ніколи так не навчусь.*
- Чого? Ти ж вже досить великий. Спробуй, а якщо не вийде, почни писати ноти.*
- Так, я пишу... вірші...*
- Це ж теж дуже цікаво. Писати хороші вірші, мабуть, іще трудніше, чим творити музику.*
- Чого ж, навпаки досить легко. Ти спробуй...*

Співрозмовником Вольфганга Моцарта був Вольфганг Гете».

ШКОЛА

Саме цей життєвий період у людини є періодом пошуків, тому що перед нами відкривається стільки невідомого. Душа такої дитини краще відчуває свої потреби, потреби природи, вона краще відчуває гармонію суспільства. А інформація, одержувана в школах, вчить нас стати більш ефективними, більш успішними – хто володіє інформацією, може володіти світом і, що нібито саме гроші роблять гроші стали метою життя сучасного суспільства - і школи цим займаються. Але душу не можна купити за гроші. І ми знаємо, що вже Сущий давно володіє світом, хто має всесвітні Знання і Всесвітній Розум, та

всесвітнє багатство теж у них і вони при нашій допомозі ними розпоряджаються, давши в наше тіло частинку себе в розумі, знаннях, таланті, любові і багатстві.

Потрошки діти набувають здатність складати речення, вони складають їх так радісно, знову і знову. Вперше освоївши здатність задавати питання, вони починають питати про все і вся. Їх не цікавлять наші відповіді, пам'ятаємо це і не перебиваємо їх у бажанні дати відповідь, думаючи, що в дитини з'явилася гарна суспільна якість - допитливість. Н-да, зростає вундеркінг. Ми можемо так подумати. Просто поспостерігаємо за дитиною - вона насолоджується тим, що теж може діяти так, як і дорослі - питати. До цього вона на наші запитання кивала головою на знак згоди або заперечення. Але вона вже розуміла зміст питання, а тут сама вже може задавати важкі і непотрібні запитання. Так вона іноді думала про наші питання. Тепер ми помінялися місцями. Вона задає непотрібні, або дурні питання, а ми вже даємо такі ж їхні дитячі відповіді: «Так», «Ні», «Ого» і т. д. Не напружуємося розлого пояснювати значущість предмета чи події, про які поставлено питання. Досить того ж «так», «ні», «ого». Ще настане час розповісти. Вона рада буде такому повороту справ. Ми помінялися місцями, нами прийняті умови гри. Ми погодилися і це значить, що дитина знайшла в нас першого друга до якого вона ще довго буде приходити поговорити - позадавати питання. У неї їх багато, хоча вони відразу не є різними. Деякий час це будуть одні і ті ж питання. У дитини з'явилася нова здатність! - Говорити. От вона і повторює. Важливо і те, що ми короткими відповідями, або своїми кивками голови на знак згоди, погойдуваннями - на знак незгоди закладаємо не тільки здатність говорити, яка відкрилася, а й уміння слухати інших. Саме чути на рівні інформаційного і духовного сприйняття, але ніяк не настроюватися, або у створенні видимості слухання, як процесу можливого засвоєння інформації чи процесу мовчазного її відторгнення.

«Маленького хлопчика принесла на обстеження до психіатра мати, у якої не закривався рот. Психіатр обстежив його й здивувався, що малюк погано реагував на питання.

- Тобі не важко чути?

- Мені важко слухати.

Вам зрозуміло? Є величезна різниця між чути і слухати. Дитина сказала: «Я чую добре, але я втомився слухати. Я чую свою говірку матір, але слухати не можу. Не можу звертати увагу». Мати зі своєю балаканиною зруйнувала щось цінне в дитині - його увагу. Йому жахливо нудно».

Це два різні стани: чути й слухати. Це дуже важливий елемент для дитини на все життя. Уміння чути, як і вміння бачити в житті кожної людини відіграють величезну роль в організації життєвого процесу. Чути, як дія проявляється умінні прийняти; бачити, як дія в уважному спостереженні.

«Тема дробів. Вчителька:

- Кирюша, як поділити чотири картоплини на п'ятеро осіб?

- Не знаю.

- Сідай, два! Настусю, те ж запитання.

- Не знаю...

- Двійка! Женю, то як же розділити чотири картоплини?

- Потрібно зварити пюре».

І тут діти починають читати ... ще більше слів. Починає активно працювати їхній ум. Діти вчаться поводитися зі словами, надавати їм осмисленість, значущість, послідовність, і завдяки цьому вміють справляти на людей враження.

Коли ми входимо в молодші класи школи, то вчитель там майже що імператор. Він може наказати учням сісти, він може наказати їм встати, і їм доведеться встати... Психологи підозрюють, що вчителі насправді - політики. Звичайно, вони недостатньо певні у собі, щоб рухатися в політику, але вони йдуть у школи й стають міністрами біології, математики.... Так, їх поставили виконувати політичне замовлення. У школі ж маленькі діти - вони можуть віддавати їм накази й примушувати їх. Психологи підозрюють, що у вчителів є схильність до садизму, що їм подобається мучити. І для цього не знайти кращого місця, чим початкові класи школи. Учителі там можуть мучити безневинних дітей - і мучать їх заради своєї власної користі, заради свого власного задоволення. Ой, ні – вони роблять їх слухняними, дисциплінованими роботами. По сей день чомусь досить велика увага приділяється дисципліні і поведінці (навіть оцінюються по якихось невідомих критеріях такі визначені слова і виставляються оцінки – за що?), а не вмінню в засвоєнні інформації і знань, вироблення навичок і знань для пізнання

життя і себе, як духовної свідомої істоти. Ах, так, це не школа, а якась кузня кадрів для армії – дисципліна і порядок. Рідко там перебувають педагоги, як серед служителів церкви духівники. І не можна знайти більш безневинних жертв, зовсім беззбройних, які не можуть навіть пручатися. Вони такі слабкі й безпомічні - а вчитель піднімається над ними, як імператор.

Хоча школа має виконувати роль, яку виконували мудрі спеціалісти в селах – допомогти знайти в дитині схильність, задатки, талант до певної професії; розвивати його. Не кожен батьки здатні на таке. Ми знаємо, що кожен народжується з певним талантом, і якщо дитина не проживе з цим талантом у всій повноті, то їй буде постійно чогось не вистачати. У цей час важливо для педагога дійсно виявити талант в дитини, якщо його не виявили батьки. Вони, наприклад не вміли, не мали часу; але батьки які виявили у своєї дитини талант, то вони про це повідомлять вчителя і попросять звернути увагу чи допомоги у зміцненні довіри до виявлених задатків. Істинний педагог і сам почне активно шукати шляхи для виявлення і розвитку таланту. Добре коли в цьому плані є взаємодія батьків і вчителів. Батьки побачили талант, а вчителі його можуть розвивати, вирощувати, вишліфовувати, як навчені спеціалісти.

Уся структура нашого життя така, що нас вчили, що поки немає визнання, то ми ніхто. Важлива не робота, не творчість, ні доброта, але важливим є визнання суспільством. Важливою може бути робота - і радість у ній самій. У нас є потреба працювати не для того, щоб добитися визнання, але тому, що ми насолоджуємося творчістю, ми любимо цю роботу заради неї самої. Це є способом дивитися на речі - ми працюємо тоді, коли ми це любимо робити. Не просимо визнання. Не прагнемо до нього. Якщо воно приходить, приймаємо його легко; якщо воно не приходить, то не думаємо про нього. Наша реалізація полягає в самій роботі. І якби кожен навчився цього простого мистецтва - любити свою роботу, яка б вона не була, насолоджуватися нею, не просячи ніякого визнання, то у нас був би більш гарний святкуючий світ.

Батьки, учителі завжди насаджують ідею, що нам у цьому світі необхідно добитися визнання, як старт у доросле життя. Процедура визнання зразу ж передбачає дію залежності. Це дуже підступна стратегія, щоб тримати людей під контролем. Вчимося однієї простої речі - робимо те, що прагнемо, любимо це робити й не просимо визнання. Дивимося глибоко всередину себе. Може бути нам не подобається те, що ми робимо, може бути, ми боїмося того, що ми на невірному шляху. Відповіддю на ці питання буде наше відчуття легкості, чи відчуття задоволеності прийняттям позиції з якою ми визначилися. Прийняття допоможе нам відчутти себе правим. Це і означає, що наші дії правильні. Питання в наших внутрішніх відчуттях; це не має нічого спільного із зовнішнім світом. Навіщо залежати від інших їхнім визнанням? Усі ці речі, які оточують нас, в тому числі і визнання, великою мірою залежать від інших – то ми самі стаємо залежними. Просити визнання - виходить, просити милостиню. Одержав милостиню, потрапив у кабалу, потрапив у залежність. Талант в стані залежності не розвивається, він потребує свободи. Творча робота згасає при відчуттях залежності. Знаємо це.

Навіть одержуючи Нобелівські премії, суспільство віднімає всю внутрішню цінність творчості й руйнує мільйони людей, тому що ми в кожному створили спрагу визнання, щоб ніхто не міг працювати спокійно, мовчазно, насолоджуючись усім, що б він не робив. Життя складається із дріб'язків, істинних дріб'язків. Для цих дріб'язків немає ніяких нагород, за них уряди не дають ніяких чинів, університети не надають ніяких почесних ступенів – а може бути ці дріб'язки більш істотні, чим Нобелівська премія миру за розвал Союзу, за розчеплення атома урану? Якщо визнання приходить, то приймаємо його легко; якщо воно не приходить, то не думаємо про нього. Будь яка людина, у якої є найменше почуття власної гідності, живе власною любов'ю, власною роботою, не опікуючись про те, що про це подумують інші. Чим цінніше наша робота, тим менше можливості одержати за неї якусь респектабельність. А якщо наша робота - робота генія, ми не побачимо в цій житті ніякої поваги і визнання. Знаємо це. Нас будуть засуджувати все життя... потім, через два або три століття нам поставлять пам'ятники, наші книги будуть поважати за ті знання, які в них описані, - тому що людству необхідні два, або три століття, щоб сприйняти розум, який є в генія сьогодні. Проміжок величезний. Хоча в нашому прискореному суспільстві цей період був скорочений до тривалості життя; сьогодні це є приблизно строк в десять-двадцять років. Наша реалізація полягає в самій роботі. І якби кожний навчився цього простого мистецтва - любити свою роботу, якою б вона не була, насолоджуватися нею, не просячи ніякого визнання, у нас був би більш гарний мир, який святкує уже сьогодні. Подивіться уважніше.

І якщо дитина відчує початок реалізації себе, то вона прикладе максимум зусиль для особистого утвердження. Це оптимальний строк - шість-сім років. Знаємо, що це є умовність і ці періоди в різних дітей різні й узріти їх слід самим не покладаючись на річні методичні рекомендації. У тому числі й ці.

Визначатися слід по дитині і її активної позиції в прагненні до знань. Нехай дитина знає про таємницю. Замість відповіді пояснить, що у світі багато таємниць, нехай вона відчуває благоговіння, здивування, і, одночасно, проявляє і оголошує свої відчуття. Емоція в такому віці хороша штука. А інтуїція, як рух в пошуку ще кращий.

Ми, батьки, побачивши такий стан, то знаємо, що в дитини виникне багато запитань на це нове бачення, на ці нові відчуття. Будьмо готові. Допоможіть дитині розвинути допитливість, задавати питання. Краще замість прямої відповіді задати питання. Замість відповідей провокуємо її задавати питання. І так дитина почне пошук відповіді у запитаннях. Вона сама так знайде відповідь. Якщо серце дитини почне прагнути до нового, то цього буде вже досить; це все, що батьки можуть зробити для дитини. Тоді дитина самостійно почне шукати відповіді.

Цим ми допоможемо дитині на все життя і собі після становлення дитини в самостійному житті. Головне в цьому процесі не дати зупинитися живильному уму дитини. Обережно розвиваємо її мислення - нехай воно працює постійно і у пошуку. Готуємо їй все нові й нові завдання. Граємо далі з нею. Це гарна гра в пошуках запитань і в пошуках відповідей на них. Спроможна дитина на це, то не мішаємо. Якщо є труднощі, то включаємося в процес і знаємо, що важлива сама участь, а не сам результат. Досягнемо результату – те ж прекрасно. Граючи з нею, насолоджуючись нею, вітаючи її, ми починаємо ставати до неї більш пильними. Так розвивається пильність, спостережливість. Для цього потрібен душевний спокій – і ми його вирощуємо в собі не напружуючись. Хіба не так? Так легенько? Так і є. Радійте, бо навчилися. Така природа пізнання себе в цілому і Всесвіту. Нічого складного. Таке розуміння окрилює нас.

Продовжуємо жити граючись. Нас від цієї гри наповнює щастя. Дитина, бачачи наше щастя, сама стає щасливішою. У нас починає розвиватися інтуїція, чуття, відчуття її потреб. І від нас у ці роки вона навчиться відчувати дружню справедливість, увагу і доброту. І це вміння відчувати залишиться з нею на все життя. Відчуття позитивних енергій, або негативних і вміння з ними поводитися і буде тим здобутком, що допомагає нам йти по життю в радості і задоволенні. Це період виростання усвідомленості, усвідомленого ставлення до фактів і подій. Такий шлях сім'ї найщасливіший. І це того варто. Це вартівніше мільйона паперових грошей. Бо це нами спільно закладається фундамент щастя дитини. Знаємо, що така дитина не буває тягарем батькам впродовж всього життя, бо цей духовний фундамент, крім того, що облаштує психічну врівноваженість, але й забезпечить пристойний стан здоров'я, і буде приносити тільки радість. Знаємо, що стан здоров'я визначає 80% стану щастя.

Ми живемо своє життя, але при цьому воно залишається таємницею. Людина сильно просунулася в збільшенні освоєння обсягу знань, сьогодні багато чого вже відомо, тисячі дослідницьких документів додаються до людського знання, тисячі книг, комп'ютери, мобільний зв'язок, інтернет. Але фундаментальне залишається тим же. Перед ним ми смиренні і безпорадні в їх непізнаності, у їх таємничості. Такий орієнтир у ці роки буде знаннями і не залежно в якому напрямку її доля буде рухати по життю - чи то це буде урівноважений мудрий індивід, чи то стане пристрасною суспільною особистістю, чи то занепавшою особистістю від суспільного тиску обставин, то все одно вона у пікових ситуаціях вмітиме виходити з них у кращих варіантах. Її буде пестувати життя. Але якщо це не відбудеться, то вона буде постійно відчувати, що так чи інакше щось не так, як має бути. Ми розглядали більш оптимальний варіант, але душа такої дитини має можливості реалізувати себе практично протягом життя, якщо це відчуття незадоволеності буде гризти її, то душа підкаже і вона побачить свій шлях у житті. Не говоримо про те - більш повно, чи менш. Такий розгляд недоречний і абсурдний. Наші (дитини) відчуття підкажуть нам про правильність нашої щасливої дороги. Зазвичай, ми можемо зупинити думку ума дитини, заборонами й страшилками. Бережімося від цього, будь ласка.

В цьому невеликому контексті ми розглянули деякі питання життя маленької дитини і їх батьків, розуміючи, що не кожен батько буде це читати і матиме бажання і можливість цим займатись. Цим займаються ті батьки, які мають таланти батька-матері.

Однак дане питання розглянуте в розділі «Школа» спеціально. Бо і вчитель має можливість, як спеціаліст, цим займатися спеціально. У нас немає можливості їх заставляти і мабуть держава не буде вітати такий підхід в пізнанні дитини і себе, але це великий шанс, шановні педагоги. Ви не випадково стали педагогом.

Саме цього слід вчитися спільно з дітьми. Математика, читання будуть іти паралельно, але такий підхід у пізнанні світу набагато покращить і результати в засвоєнні математики і мови. Батьки в цих питаннях мали шанс, чи мають, бути предтечами, а ви, педагоги, особливо молодших класів, маєте шанс бути і предтечею і месією і апостолом правди і добра в житті дитини, у своєму житті і в усьому Всесвіті.

Такі енергії не зникнуть безслідно – вони створюють умови для колосіння всієї ниви в людському середовищі на Землі. Маємо розум в усвідомленому пізнанні Бога, бо ми всі йдемо по цьому шляху в житті до нього.

Від Вас, шановні, багато залежить, як скоро очиститься планета від негативу, як скоро закінчатся війни, бо ви можете бути засівачами доброти, любові і миру в дитячих душах. Знаємо, що ми всі живемо, працюємо (якщо творчо і в пошуках, то ми тільки раді за вас) на потреби всезагального Блага, але ніяк не на потреби держави, яка є уособленням диявольського творіння. Так, вона платить вам гроші, але наші спільні гроші. Але вона не може слідкувати за вашим творчим пошуком з дітьми істини. Пізнавши це і прийнявши це, то у вас зникне страх і це відчуття додасть вам енергії для творчої роботи, чи гри, яка називається життям. Життя є Бог. Життя в пристрасі і невіданні є Диявол. Уже знаємо, якого вовка ми годуємо. Вибір за вами. Бо саме роздвоєння і такий поділ є умовним і по своїй суті є нікчемним. Життя це є присутність цих божественних і диявольських енергій в нашому житті постійно. Тільки душевна свідомість може нам підказувати, а ми вільні вибирати свій спосіб життя. Удачі всім в житті!

Кожен шкільний учитель знає, якою різноманітною має бути його мова - тональність звучання, довжина ритму, набір слів у реченні, логіка викладу, смислове наповнення слів і можливості дітей у прийнятті конкретної інформації, щоб зробити друзів зі школярів. Але крім школи, у кожному домі вміють розрізняти те ж, що й у школі, а також погляди господині, поведінковий приклад наслідування, психічний видимий і відчутний стан кожного члена сім'ї - ось так серед повсякденного життя виявляються особливості поведінки тонкого чи хаотичного порядку життєвого облаштування дома, в школі, на вулиці матері, вчителя, товариша, начальника. Скільки особистостей, то стільки і розмаїття видимих і не видимих взаємовідносин. Це в людському середовищі, але людина живе в світі живого і не живого і там присутні певні взаємовідносини з людиною.

«Одного разу вчителька початкових класів попросила учнів написати твір про те, що б вони хотіли, щоб Бог зробив для них. Увечері, коли вона перевіряла роботи, вона натрапила на один твір, який їй дуже збентежив. У цей момент увійшов її чоловік і побачив, що вона плаче.

«Що трапилося?» – запитав він.

«Читай» - відповіла вона, простягнувши твір одного хлопчика.

«Господи, сьогодні прошу Тебе про децю особливе: перетвори мене в телевізор. Я прагну зайняти його місце. Прагну жити як живе телевізор у нашому домі. Прагну мати особливе місце й збирати сім'ю навколо себе. Щоб мене слухали, не перебиваючи й не задавали питань, коли я говорю. Прагну бути центром уваги. Прагну бути в компанії батька, коли він повертається додому, навіть втомлений. Щоб моя мама, замість того, щоб ігнорувати мене, йшла до мене, коли залишається сама й сумує. Прагну, щоб хоч іноді, мої батьки залишили все осторонь і проводили небагато часу зі мною. Боже, я не прошу багато... Я тільки прагну жити як живе наш телевізор.»

«Кошмар! Бідний хлопчик!» - вигукнув чоловік вчительки. - «Що ж це за батьки такі?!»

І тоді вона зі сльозами на очах відповіла: «Це твір нашого сина...»

Можливо, душа дитини вже пройшла й не через одних батьків, і не через одне доросле життя, а через тисячі. Чого ми не можемо бути власниками дитини на одному рівні, як машиною, чи іншим предметом (деревиною, куркою й т.д. – хоча й тут є питання). Хто скаже, що на всі сто процентів. Навіть та дитина, що народилася і та має свій ум, свій норов. Не говорить, але подивіться на рухи, на емоції, сльози, плач, очі - і це підказує нам: чи дитина згодна з нами, з нашими діями, чи ні, бо слів ще ж не розуміє. А що сказати про 15-ти річну дитину? Скажіть, хто може володіти іншою душею в іншому тілі, іншим тілом, іншим єством, як цілісністю? Такі відсутні ... Просто й з повагою даваймо поводитись з іншими індивідуальностями, а тим паче, хоча б на рівних. Не зважаючи, що цей індивід ще мала дитина. Боронь Боже, не допуститись до того, щоб дитина диктувала нам умови свого життя нам. Для цього її душі дається тіло, даються саме такі батьки, такі друзі, такий вчитель, таке середовище, які своєю поведінкою, своїм розумінням допомагають розвитку її ж душі.

А то ми говоримо, деколи діємо для себе, або напоказ іншим нашої пошани до старших і то так заподадливо, що аж до праху тіла, до того, що життя там відсутнє, але ж то - чоловік, дружина, батьки, велосипед і вже обездушені. Тому й не дивно, що дітей вчимо, що сусід поганий, вчитель поганий, тато п'яниця – бека ... Треба вбити, забрати чийсь життя будь яким способом, а коли приберемо предмет, який подразнює нас, то ми задоволені – тимчасово, бо наш ум знайде новий об'єкт, який буде подразнювати нас. Ми цьому задоволені, ми поклоняємось ... Але ж жива людина, предмети, як

подрознюючий фактор не є випадковим у нашому житті, і ми робимо вибір – осуджуємо, вбиваємо... Вони ж є поруч з нами для нашого духовного розвитку, можливо малесенького, але позитивне несуть саме для нас. Якщо це стан людини, то вона буде однаково відноситись до дитини, до сусіда, до квіточки, до велосипеда. Якщо це не так, то ці незадоволення, ці проблеми і є нам підказкою для нас – працюймо над собою. Наш стан, наші незадоволення і є нашими – ми їх творимо і ми маємо можливості не мати їх в нашому житті.

«Неможливо спочатку вбивати,

А потім ніжно шептати:

- Я не навмисно...

Бо в житті...

За все...

Доводиться платити...

Якщо не зараз...

То днем, що в майбутньому стоїть...» А. Волошин.

Ми ж не можемо навіть усього матеріального, зовнішнього втілити в життя. Наприклад, хіба батьки-вчителі (чи інші за ознаками професій) родять вчителя. Хоча буває й так, то хіба те є фактом, що цей фах є до душі дитині. Тоді скільки залишається в залишку особистостей, які не реалізували себе й скільки реалізовано непотрібних ідей? ...

Сучасна школа викладає такі дисципліни, які дітям у повсякденщині не потрібні й не будуть потрібні протягом життя, але виконує частину й позитивної функції: вчить азів читання й писання, вчить спілкуватися, вчить поважати собі подібних, дає шанс розвивати природні задатки, спонукає до спостережливості, аналітики, пізнання, як індивідуальних якостей. Поряд з цим виконує замовлення держави: закладає фундамент для вивчення спеціальних дисциплін гуманітарного й прикладного напрямків, формує колективізм, привчає до дисципліни, контролю, змагальності, закладає основи суспільної моралі, напичкує непотрібною інформацією з метою зайняти час і думки дитини, культивує пріоритет суспільного інтересу, формує рабську підпорядкованість, виховує історико-войовничих патріотів своєї держави й забезпечує зайнятість і контрольованість молодих людей. І означеними питаннями школа доволі успішно справляється. Вільна дитина, як і доросла вільна людина становить небезпеку для держави – вони непередбачувані. Вільна людина є духовною, бо Дух є вільним.

«На уроці історії вчитель питає Васька:

- Де вперше отримав перемогу Суворов?

- На дев'яносто першій сторінці».

Для прикладу: ми вже знаємо, що в шкільних предметах багато умовностей, які не підтверджені життям (теорія відносності, теорія земного тяжіння, що крапка не має просторової величини, що лінія має тільки довжину, а не має ширини й т.д.); мова насичена іноземними, або технологічними термінами, які діти не розуміють, але зобов'язані вивчати, завалюючи пам'ять непотрібним мотлохом. Вихолощуємо мову, яка має образне, смислове навантаження. Суцце дає ті знання, які нам потрібні й дасть при потребі. Образне й смислове наповнення слів допомагає логічному викладу думки при поясненні того, чи іншого явища в навчальному процесі, чи в житті; допомагає зрозуміти суть; дає можливість підбирати синоніми для більш повної характеристики речі, чи події. Іноземні ж слова треба ще тлумачити й напружуватись для запам'ятовування. Цей умисний акцент зроблено не на зневагу іноземної мови, а для розуміння значення застосування слова, виходячи з його змістового наповнення. І якщо говорити за мови, то слід відзначити, що вже визріла потреба у вивченні іноземних мов, чи мови, яка виконала б об'єднавчі функції на цілій планеті, а не тільки як засіб для спілкування.

Ми дуже багато втрачаємо через надто серйозне ставлення до навчання, засвоюємо змагальність, імітуємо інших і імітуємо одночасно свою важливість, які разом і нарізно і гроша виїденого не варті.

Запрошуємо: давайте вчитися пізнавати й залучаємо у своє життя любов, сміх і знайомство з життям і його дивами, таємницями ..., бо не можна не чути спів птахів на деревах. А дерева, і квіти, і зірки є частиною нашого життя і ми є частина їхнього життя - це все має місце в нас і вчимося знаходити відгук у нашому серці. Першим ділом після сприйняття й чуттєвості себе й навколишнього середовища

в наш розвиток входить мова спілкування. Мова є визначником народу. Мова - є засіб спілкування. І сьогодні, людство усвідомлює, що всі люди на Землі є однією сім'єю з однаковими духовними й матеріальними якостями, однаковою спрямованістю до них. Буквально, вже дозріла необхідність у користуванні однією мовою, як міжнародною для спілкування всього людства, що також допоможе формуванню єдиного духу, інтересів, підносячи довіру, як спосіб до спілкування через знання в пізнанні життя. На даному етапі кожній людині у світі необхідно знати хоча б дві мови: рідна й англійська, у якості засобу міжнародного спілкування. Комп'ютеризація та інтернет є засобами за допомогою яких можна вивчати її - засвоювати, застосовувати дуже ефективно - акцент, граматику. Всьому цьому можна навчитися. Мова може створити атмосферу світового братерства, мова з'єднує народи й також роз'єднує їх. В плані можливості спілкуватися вже зроблено чимало і чисто спонтанно, без будь чийх напружень, чи бажань. Але вести мову про наявність міжнародної мови іще ранувато. Однак незабаром прийдемо до того витоку з розумінням, що переданий людству в міфі факт при будівництві вавилонської вежі, що нібито послужило приводом появи на Землі різних мов. Мовна тема надумана і не так тема, як проблема, бо появи різних мов сприяли наріччя, бо смислове наповнення основних слів у всіх мовах майже однакове.

Тепер же прагнення в пізнанні Бога створюються умови до формування однієї мови для всієї планети. Цьому помічними є економічні, культурні і політичні потреби. Англійська - найпоширеніша мова, і людям потрібно відкинути забобони й поглянути реальності в обличчя. Чимало спроб робилося з цією об'єднуючою метою в питанні створення умов для користування всіма однією мовою - і вони будуть реалізовані. Це питання недалекого майбутнього.

Школа в цьому плані найбільш придатна і вона може вирішувати мовну проблему. Але цьому перешкоджає усталена консервативна державна машина, можливо, в цьому є їх зацікавленість.

В цілому такого не може бути, що вивчаючи другу мову з другого по одинадцятий клас і мало хто може говорити чи писати на іншій мові. Крім того, нерідко вивчення продовжується і в університетах. Щось неправильно в існуючій системі освіти. Адже оstarбайтери вивчають майже задовільно іншу мову на місці роботи, навіть не маючи основ зі школи про самі букви, не говорячи про граматику, за дуже короткі строки. Можливо на побутовому рівні, але стільки років навчання, а результатів немає навіть на побутовому рівні. Так, середовище допомагає, але маючи ази і комп'ютерні програми, ми все ж в затрудненні.

При вивченні історії зубримо дати (хоча час є певною умовністю і не є суттєвим у житті кожної окремо взятої людини. Він нам не підвладний, ми тільки підлаштовуємося під нього для певних пояснень. Він є необмірною одиницею). Вивчаємо не Сократа, Ісуса Христа, Т.Шевченка, Л.Костенко..., хоча деколи намагаємось фрагментарно тлумачити їх повчання, але активно розповідаємо про походи хрестоносців, про походи Олександра Македонського, Чингізхана, Гітлера, Сталіна, які займались масовими вбивствами, наганяли страх, сиротили дітей, грабували. Це наше «цінне» минуле мало б розвивати в нас патріотизм, гордість, злість. Це не є духовними якостями. Такі знання не є природними, бо якби була потреба в знанні минувшини, то кожна сім'я знала б історію свого роду хоча в три покоління (дати, вчинки) – такого немає. Це є ознакою надуманості держав і релігійних традицій знати дати цих страждань і вбивств частини людства, як «прекрасне» покликання людини на планеті. Насамкінець, ми не вчимо дітей жити, а вчимо вбивати. І ми ж цим словом можемо позначити наші відчуття. Відчуття вітчизни (**вітчим** з його суспільними і духовними відносинами у спільних(суспільних) відносинах) дає усвідомленість кожним свого кращого ареалу (місця) проживання, як кращого в тому розумінні, що тут є найкращі умови для розвитку нашого ества, у тому числі і для усвідомленого розуміння бути в середовищі економічного, політичного, військового конфлікту. Батьківщина – це ми, діти, батьки, сусіди, колеги; це будинок, село; це берізка й хризантема, це кролик і жук-скарабей, це запах свіжого молока й коров'ячого гною... І ці умови явно для нас, як і умови для відчуття радості життя, для оволодіння професією, для відчуття єдності з усіма і єдності у виокремленості. Ми так створені Духом і Природою, що є в повній мірі самодостатніми в організації свого життя. Тільки наше вміння у визначенні свідомої організації його і показує те, яким ми шляхом ідемо в житті: чи то в радості, чи то в проблемах.

Однак в усвідомленості навчального суспільного процесу в сім'ї, школі, на роботі, по місцю проживання у дитини, то ми, батьки, найперш маємо зрозуміти суть цього навчального процесу. Про це ми і говоримо на сторінках цієї і всіх інших книгах автора – то визначаємося, що ми маємо своїх і інших дітей вчити жити природно з Богом, а не тільки з суспільством. Це має бути взаємопов'язане і гармонійно застосовуватися. Ми не можемо собі дозволити, щоб не описати більш ширше питання, яке

ми визначили в попередньому абзаці: «ми не вчимо дітей жити, а вчимо вбивати». Це стосується і дорослих, бо скільки людина живе, то стільки вчиться пізнавати себе і світ: хто більше, а хто менше, то це залежить від кожного індивідуально. Однак ми вносимо певну засторогу в цей пізнавальний процес з цієї описаної ситуації і наведемо ще ряд аналогічних із-за їх великої небезпеки для психічного стану кожної людини і суспільства в цілому. Ми описували негативну дію держави, коли її символічні знаки наклеюються на алкогольні вироби, на тютюнові вироби, як носіїв негативної енергії; ми також зупинялися на негативній дії символіки на натільних хрестиках з розп'ятим символом Ісуса Христа, як символу смерті і факту такого устрашаючого вбивства; ми вкажемо на відсутність в населених пунктах статуй матері з дитиною чи по окремої, як символів продовження життя; досить мала кількість пам'ятників колгоспнику, шахтареві, корові, лосю, зайцеві, мала кількість дитячих майданчиків і парків, як символів краси і можливостей для спілкування не на кухні чи в барі, а саме на фоні краси і в її середовищі. Однак в нас кругом пам'ятники жертвам голодомору, війни, чорнобилю, шахтарського труда, їх учасникам. Це має бути, і бути біля культових місць – кладовищ, а не в центрах міст. Це є похмурими і пригнічуючими символами смерті, але ніяк не життя. Кладовища, історія - це є все вже мертвим; тільки в живих рухається енергія життя. Життя є сьогодні і воно можливе у майбутньому у різних проявах. В той момент, коли ми починаємо створювати міфи: родові, плеємні, державні в книгах, які називаємо історією, то ми залишаємо ті факти доцільності і оправданості саме на момент написання із існуючого на даний момент пануючого світогляду і світосприйняття. В подальшому вони не актуальні і не є повчальними. Повчання завершується своїм особистим досвідом. Тому ці міфи, історії, теорії є засобами культивування смерті. Ми цим однозначно на духовному енергетичному рівні засіваємо в життєві потоки смерть. Такими непрямыми корисливими цілями ми показуємо в цих смертях, вбивствах, як певний атрибут життя. В таке життя вже встроєно ніж страху, неконтрольованої агресії. Це не є життя. Нам, ох як, ще слід вчитися вміти жити. Життя є єдиним храмом Бога, якого ми там знайдемо і який там є. У вбитому, в померлому життя відсутнє, в ньому немає Бога. Ось чому в людському психотипові відсутнє бажання, відсутній потяг до пізнання життя і Бога – він приймає смерть, він легше приймає Диявола. Ми це і спостерігаємо в житті. Майже всі вчать вбивати, обікрасти, обдурити, а творити доброту, радість і мир в середовищі людства, - то таких мало. Настав час Істини – вчимося жити і жити повно і в радості. Тоді це є життям, бо теперішнє життя – це постійні проблеми від яких ми не хочемо жити, а тільки можемо від нестерпності вбивати себе і оточуючих. Бажаємо всім життя і здоров'я! Коли ми живі, то ми можемо писати; коли ми живі, то ми можемо читати.

Продовжимо дозволяння входити в нас енергіям життя. Сьогодні дослідники напевне можуть сказати, що лікування тіла травами можна з тих природних ландшафтів, де проживають ці люди. Навіть такий приклад, якщо нас поселяти з християнського середовища на певний період в інше середовище і ми при цьому не є послідовниками християнства, не читали Біблії, то як ми діємо в умовах, які критично відносяться до самого християнства? – вороже, аж до агресивності – ми починаємо згадувати децьо чуте про Христа, про традиції, ми починаємо бунтувати в собі чи відкрито, забуваючи, що всі люди на Землі одна родина. Ось як дух середовища, навіть суспільного, нас наповнив. Ми не раз наголошували в цих книгах, що наскільки доцільно кожна душа поселяється в те чи інше тіло, яке саме на тій вулиці, в тому чи іншому населеному пункті проживатиме; наше єство буде працювати тривало (це визначально для душі) саме в тому колективі, де воно матиме сприятливі умови для духовного розвитку. Кожна територія має свою духовну ауру (духовний простір), має свою специфічну їжу, має свої смакові якості продуктів харчування і води. Не дарма люди говорять: «Що дома і солома їдома», «Що дома навіть стіни гріють». Це досить мудрі визначення. Кожен там живе у своїй самодостатності саме там, куди його покликало. Однак суспільство, тільки що означеними діями не визнає життя, як визначальне, не вчить розуміти, що носії життя є носіями духовного. То питаємо самі кожен себе: хочемо ми жити, то вчимося жити, творчо працювати в радості і в умиротворенні, добродіяннях і з Богом; чи вчити історію вбивств братів, сестер своїх на інквізиційних вогнищах, в хрестових походах, у війнах, революціях, і в голоді, і холоді, як елементів страху, як символів смерті. Так смерть, страх є частинами нашого життя, але вони не є визначальними в життєвому процесі. Ми живемо сімдесят років, а вмираємо в одну невловиму мить. Ми знаємо, що фотографії покійників мають теж свою енергетику і тому знаючі люди відповідно діють в цій присутності, або обмежуючи цю присутність. Ми можемо тільки сотворити молитву в ім'я тієї Душі, яку носив покійник в згадуванні позитиву, у пробащеннях негативу, який ми сподобили бачити, чути, з подяками за все хороше і за все не зовсім хороше, що дало нам можливість самим у своєму житті такого не робити. Ми маємо всього цього вчитися і розуміти їх суть в кожному житті – і життя має продовжуватися без цього негативу. Ми не маємо поклонятися прахові (він уже без

енергії життя, він бездушний), поклонятися іконам, лозунгам, суспільним ідеям, а тільки Духові Життя, який в нас і в оточуючому середовищі, як енергія, як рухливі енергетичні потоки чи маленькі струмочки. Де живуть добрі, справедливі, чесні і чуйні люди, там і спокій, і умиротворення, і радісний сміх, там творчий запал в праці. Це стосується сім'ї, вулиці, населених пунктів, держав, націй і всього людства з природою і всесвітом, або навпаки. Ми хочемо жити щасливо, в любові, в доброті, то починаємо їх творити, вчимо цього дітей. Вчимося розуміти причини появи в нашому житті негативних проявів у вигляді гніву, злоби, заздрості, жадібності, осуду і це дозволить суттєво поміняти наш спосіб життя в кращу сторону і водночас ми позбавимося від багатьох хвороб до яких нас в більшості випадків приводить поганий психічний стан нашого ества.

Бо сказано: *«Той, хто вибирає ум, залишається мертвим, а той, хто віддає перевагу життю є сама «сіль землі».*

Знаємо, що життя цінне любов'ю, радістю, добротою, здоров'ям, миром, спокоєм і матеріальними достатками і ті, хто живе з такими якостями, то вони живуть в раю. Життя в проблемах, стражданнях, страхові, гнів і злобі і є тим пеклом. То, що і хто нас вчить як виживати в пеклі і допомагають нам дітям Бога нашого в нашій неусвідомленості своєї місії?

Усе в наших душах, у наших умах, у наших тілах - бути птахом, бути берізкою, бути Людиною, бути Богом, або стати суддею, президентом ..., рабом. Навчив піп, навчила національна ідея, навчили батьки, школа, двір і ми ці «знання» згодом повертаємо їм. Навчили творити добро, ми його й повертаємо, навчили стати пробивним - пробиваємося по їхніх трупах, навчили красти - крадемо, навчили ображати, то тепер ми кривдимо їх. Яку енергію використовували, то така й росте. На сьогодні є попит на духовне надбання - обмаль. Людство засіяло пшеничку із плевелами. Ми не можемо реалізувати своє покликання - бути духовним індивідуумом.

«Учень запитав Майстра: «Наскільки вірні слова, що не в грошах щастя?» Той відповів, що вони правдиві повністю. І довести це просто. Тому що за гроші можна купити постіль, але не сон; їжу, але не апетит; ліки, але не здоров'я; слуг, але не друзів; жінок, але не любов; будинок, але не домашній комфорт; розваги, але не радість; диплом про освіту, але не розум. І те, що назване, не є вичерпним списком».

Практично все суспільство побудоване на амбіції; система освіти готує тільки амбітні уми. Це ж потенційні пацієнти для психотерапевтів.

Якість і повнота навчання може бути вирішена на підставі знання нашого потенціалу. Хто ми є? З якими задатками, з яким талантом ми прибули на планету? Велика роль у виявленні цих якостей належить батькам. Не знаючи нічого про наші можливості, майже на дотик у темряві вирішують долю своїх дітей, залежно від їх власних амбіцій і можливостей. Звідси виникають страждання в цьому світі: людина, яка могла б бути чудовим музикантом, стає лише посереднім учителем. Людина, яка могла б бути чудовою мамою, змушена стати токарем. Майже всі не на своїх місцях. А бути не на своєму місці дуже боляче. Ми навіть не усвідомлюємо донині, чому ми страждаємо своєю незадоволеністю в житті, тому що ми не усвідомлюємо, що ми не виконали своє покликання. Ми послуухалися чужої думки у виборі своєї справи.

Сучасна освіта тільки створює людей, здатних навчитися добуванню засобів до існування, але не дає проникнути в те, що ж таке життя насправді. Воно не тільки не повне, воно потворне, так як ґрунтується на змагальності, інформативності й примітивній оцінці в основу якої в основній масі вони виставляються за «належну» поведінку, яка влаштовує «вчителя» і державу. Тільки не будьте серйозними! Не думайте, що якщо ми вчитель, то в нас дуже серйозна робота. Дивіться на життя очима повними гри ... адже воно по справжньому веселе. Отут немає чого судити, оцінювати, порівнювати - усі роблять усе, що можуть. І якщо нас що небудь «заціпає», то це наша проблема, а не учня. Спочатку виправимо себе. Ми ж бачимо в учневі ті якості, які є в нас.

Діти без довіри до вчителя не налаштуються на прийняття інформації чи знань і вчитель як би не намагався, то не зможе навчити дітей, поки вони не стануть ставитися до вчителя із глибокою повагою. І повага може виходити не заради вчителя, а заради себе самого – учитель поважає нас (він, крім усього цьому навчений і прийшов у наш клас із поваги до дитячих чистих душ), то і ми його поважаємо саме за цю повагу. Так, учителі - це не є якісь зроблені істоти, яким учні мають сліпо підкорятися. Тільки їхнє живе спілкування здатне об'єднати досвід учителя, його інформацію зі знаннями учня в їхньому

обопільному спрямованому навчанні. Фундаментом у творчості вчителя не є його наповненість чи вміння шукати інформацію. По перше, вона не є ще поки знаннями. Фундаментом творчості вчителя є вміння визначити рівень духовного розвитку кожного учня і від цього подавати ті чи інші інформативні знання; по друге, а можливо, саме основне в роботі вчителя, як і кожного з нас, говорити від самої своєї суті, тобто сповідувати те, чим ми є по своїй суті, бо фактично спілкування відбувається тоді, коли дві сторони працюють на приблизно однаковому енергетичному полі знань. Тобто, слід жити так, як ми хочемо вчити когось. Так, це так зване поведінкове виховання, яке формує весь навчальний процес саме через таку якість як довіра. Саме довіра є тим ґрунтом, що дає можливість приймати дитині ті інформативні знання, саме довіра сприяє засвоєнню таких знань душею і умом дитини. Тоді і формуються в дитині ті знання, які і наповнюють її дії осмисленістю, її поступки мудрістю. Інакше це все витрата часу й середовище створення суєти чи її видимості. Діти, як і дорослі вчать самі, а вчителювання відіграє направляючу роль у навчанні. Законами, дисципліною неможливо навчити. Така освіта нагромаджує негатив у середовищі людства. 70-90 відсотків дітей відвідують школу, як в'язницю – тільки для оцінки, і відмітки, що були там. Можливо, не перебуваючи в школі вони б більше навчилися життя. Так воно і є. Дитина, яка не відвідувала школу, не займалася навчанням, то вона мала час для розвитку і для вивчення самого життя – вона більш пристосована до життя.

«Гручо Маркс сказав прекрасні слова, які нам слід знати:

- Я знаходжу, що телевізор дуже сприяє освіті. Щораз, коли хтось включає його, я йду в іншу кімнату й читаю книгу».

Коли учитель працює від зарплати до зарплати зі скреготом у зубах, то такий вчитель в житті втрачає два рази: по перше, всі його думки зосереджені на відсутності грошей, яких і не передбачається в близькому майбутньому із-за такого відношення до них; по друге, ми втратимо і цю роботу, бо ми уже втрачаємо любов до неї – байдужість до роботи і ненависть, гнів на такі порядки, на державу з'їдають в прямому розумінні цю любов, це бажання творчого підходу до праці. Але побори з дітей в особі батьків не виправляють ситуації для отримання достатньої кількості грошей. Як не парадоксально, але природа відсутності грошей і їх зменшення на фоні цін на товари і послуги лежить в збіднінні душі, в збідненні нашого ества на духовні якості. Так, зарплата мала, але вона і у основної маси суспільства мала – ми всі до цього йшли, бідніючи душею. І шлях виходу тільки в усвідомленні того, що нам необхідно стяжати духовні якості прямо з цього моменту.

Бог послав педагога, щоб той спеціально водив дитячі душі до пізнання духовних якостей. Ось тут не все так просто з мирської позиції і все так просто з позиції Духа.

Знову зосереджуємо увагу на стяганні духовних якостей, як запоруку душевного спокою і запоруку матеріального благополуччя – і це такий шлях по життю в кожного. Якщо ми не усвідомимо цього, то вибір у кожного свій... Так, допомагати чи не мішати в стяганні духовних якостей у великій мірі лежить на батьках. Так є. Сьогодні нам слід дуже критично віднестись до тих релігійних традицій, які іще існують – їх ієрархи є вовками в овечих шкурах, бо вони досить далеко від Бога. Вони, можливо, це знають в собі. Слова їх як би знайомі, але в їх інтерпретації вони займаються погубством душ, якщо ще деякі забажають наблизитися всім еством до них.

Ми не маємо наміру будь кого осуджувати, бо знаємо, що Земля від цього не перестане обертатися, але якщо ми допоможемо хоча б одному Ісусу усвідомити свою місію на планеті, то ми будемо дуже раді.

Держава використовувала і використовує тепер вчителя не як педагога, а як державного службовця. Бути вчителем – це велика відповідальність перед Богом, бо він довіряє нам свої маленькі чада. Це робота, це творча робота по духовному насиченню дитячих потреб. Ми, вчителі, є помічниками божественного на духовній ниві. Сьогодні дуже назріло питання духовного збагачення і слід усвідомити, що держава в особі вчителя може менше приділяти уваги на спеціальні предмети. Це тимчасова міра, але очікувана. У кого виникне необхідність в спеціальних дисциплінах, то він їх подолає. Але лікувати дитячі душі, як і суспільство, уже необхідно сьогодні і вчитель знаходиться душею найближче до цього. Крім того, вчителя готували для такої роботи і він сюди прийшов за покликом душі. Усвідомлюємо це і приступаємо. Не покликаний – покиньмо й не продукуймо духовних інвалідів. Згодні. Грубо, але точно. Бідний душею бідного й народить. Не біймося (відкиньмо страх) не напхати старою інформацією дитину, а сіймо вічне й мудре. Буде в нього потреба, вона отримає необхідні знання.

Ніхто цілий клас не навчить, але коли при нашій допомозі йде прискорений розвиток дитини, або хоча б ми не перешкоджали такому розвитку декільком дітям з групи, чи класу, то вони були б вільними передавачами духовних цінностей для всіх. Поміркуємо: чого з цілого класу по критеріям суспільства тільки декілька дітей виходить з певним рівнем оволодіння інформацією в галузі фізики, літератури..., бо іншим воно не потрібне в житті. Вони це знають на підсвідомому рівні. Насильно не навчимо. Ми, погані дяді й тьоті, створюємо видимість перед дітьми й державою, що навчаємо, а діти створюють видимість, що навчаються. Ми не розглядаємо якісність і кількість, бо це не тільки турбота вчителя, а й готовність дітей. А Бог бачить це й тому дає команду суспільству виплачувати відповідну зарплату. Подумаймо: чого в різних державах по різному ведеться оплата уроку фізики, чи іншого предмету? А ми бажаємо більше й займаємось поборами, чим калічимо свої душі, і чим калічимо оточуючих такими спеціалістами. А діти носять, дають, бачать як батьки дають, забираючи, можливо, той пряник в сім'ї, який дитина чекала на день народження, а дитяча справедливість бунтує й так поводить себе. Вчитель не бажає вчити і учень вже не бажає вчитися в такого горе-вчителя. Діти не хочуть його бачити і не хочуть його слухати. Можуть створювати видимість в середніх і старших класах – вони вже політики і знають, що з цього суспільного кораблика в даній ситуації не вискочиш – вони погодилися на рабство, вони вже на тому шляху, де загублять душу. Учителю у них мелькає перед очима, як той «ванька-встанька». Можливо, він усвідомить своє безглузде становище – будемо надіятися.

У своїй ярості шукаємо винуватих і в кінці кінців ми винуватого знаходимо в собі. Раз посіяв провину в собі, чи в комусь, то виросте покарання для сівача. Так народжуються вбивці, погублювачі душ. А чому саме з вчителя. Його промисел полягає в духовній роботі і Бог на протязі багатьох життів допомагав йому дорости до цієї роботи душею. Це відповідальна робота настільки наскільки і важка, що всією вагою може дотягнути до стану духовного вбивці ... при певних обставинах.

Послано нам таку роботу і ми поступаємо недобрим чином у ній, то ми свою душу опускаємо щонайнижче. Це бачать діти, у тому числі й рідні. Якої поваги ми чекаємо від їх – добре, що рідко б'ють, але досить часто ігнорують. Давайте навчати їх бути пошуковцями, хоча в них ця допитливість є з народження, то хоча б не знищуймо це покликання кожної дитини. І тут виникає риторичне запитання: чи можна навчити дітей бути пошуковцями, коли вчитель не пошуковець? Тобто вчимо дітей і самі вчимося і то кожен день. Є щось позитивне і воно з практичним застосуванням переходить в педагогічний досвід, то це прекрасно. Для прикладу, не може вчителем бути той, хто говорить про шкоду куріння і сам на вулиці чи дома курить; не може бути вчителем той, хто вчить не злобитися, не гніватися, не ламати гілок дерев, не вбивати пташок, коли сам таке робить. Таких вчителів слід просити йти з цього закладу. Вчитель, це той, який сам вчиться все життя у дітей, бо це його життєва стежа. Таке ж визначення підходить і до дітей. Батьки шукають для дітей місце, де дитина може розвиватися, а це, зазвичай, улюблене заняття і від цього вибудовувати зацікавленість до інших предметів, які вивчають такий різноманітний Всесвіт – дитина знаходиться в періоді пізнання оточуючого середовища. Ось тут слід батькам спільно з педагогом трошки допомогти, розбудити в дитини допитливість, розбудити жагу пізнавального пошуку. Тоді цей трикутник спрацює – батьки, дитина, вчитель.

Духовним знанням, знанням життя сьогодні мало хто навчається. Вони зберігалися не в книгах, а в живих людях, у словах, дотиках і думках, якими ті обмінювалися - жодна, навіть найкраща книга, на таке не здатна. Значення книг величезне, вони воістину безцінні, збираючи в собі досвід, отриманий завдяки зусиллям і стражданням, помилкам і відкриттям багатьох поколінь і так само наскільки цінні живі слова вчителя. Коли ми, вчитель від Бога і в стані спостережливості, то ми побачимо, коли підібрати момент для спілкування з дитиною. Таких спілкувань на протязі року в молодших класах може бути три, двадцять, бажано, на самоті, хоча так рідко випадає із-за особливого тяжіння дітей до вчителя в ці роки і, особливо, коли діти відчувають спорідненість душ. Але такі бесіди про духовне вкрай необхідні. Ніхто не говорить, що ці бесіди будуть про Бога, як особистість, ні. Тільки про якості, проявлених в фактах і подіях, які є в житті і цікавлять дитину. Це наше покликання вчителя - бачити, відчувати і спілкуватися. Не слід забувати про доцільність таких спілкувань і в подальшому, хоча це можуть бути: осудливий погляд, коротенька репліка, чи довгий монолог дитині на прогулянці, на екскурсії чи при спільній роботі по догляду за клумбою... Слова вчителя мають підтверджуватися його поведінкою, його діями, його поступками. Знаємо, що поступки, особливо спонтанні, йдуть від знань, від душі. Ніякий вчитель інформативно не передасть тих знань, якими володіє суспільство, він навіть не може передати ті знання, які передбачені навчальною програмою. Вчитель передає інформацію із задоволенням і в результаті, вчитель може визначати: чи діти теж отримали задоволення від уроку – то це прекрасно. Тільки задоволення вчителя своєю роботою є показником його придатності; тільки

задоволення дітей, а це ми бачимо в їх радості, в підвищеній допитливості, в навчальній активності, в тому, що діти цікавляться додатковою інформацією, то це і є результат того, що вчитель знайшов підхід до цих дітей. Основа підходу в довірі, вона працює на спорідненості душ.

Не можна дитину виховати патріотом, коли вчитель не є захисником справедливості. Якщо вчитель не діє від стану душі, від аскетизму (розумних потреб), від душевної чистоти, від милосердя і доброти, від правдивості і справедливості, то він випадкова людина в школі і досить шкідлива. Вона не допоможе в дитині і далі формувати в ній життєвий фундамент, а тільки зруйнує і те, з чим дитина прийшла у цей світ. Теж стосується і батьків. Давайте зрозуміємо те, що можливо нас ніхто не вчив, а тепер ми це усвідомили, бо є свідками нашої відстороненості від процесу насичення дітей добродіяннями і як результат ми є спостерігачами сварок, гніву, невігластва, безбожності, бездуховності, і інших негативних проявів у дітей. А ми ж можемо змінити цю тенденцію. Хай навіть це займе все наше життя, але ці крупниці позитиву не так скоро проростають і ми маємо бути свідомі цього. Ми будьмо щасливі, що зуміли підготувати ґрунт, хтось побачить зростання, а хтось і плоди. Безслідно нічого не залишається.

Діти, які прийшли вже в перший клас з дому, чи садочка вже навчені говорити про політику, навчені високомірності, бахвальства, пліткарства, підлабузництва теж можуть тягнутися до вчителя, чуючи в ньому таке нутро. Їх тяжіння ще не усвідомлене – їх тяжіння до пізнання, як основи цієї дії. Якщо такі спілкування проходять на таку тематику, то це велика і велика біда для дітей і не місце такого «вчителя» в школі.

«Йде першокласник перший раз до школи повз дитячий садок. За парканом бавляться в піску дошкільнята. Підійшов він до них, подивився, зітхнув:

- Із задоволенням приєднався б, але освіта не дозволяє...».

Взявши на себе обов'язки духовного поводиря дитячих душ по ниві мирського, то нам слід до цього віднестися відповідально. Таку роботу, як і будь яку дає нам сущий, яка проявилася в наших задатках, схильностях. Незадоволеність нею виникає через переваги в нашому єстві ілюзорних бажань над даром сущого. Спробуйте бути вчителем – не стати – і ви отримаєте задоволення. Ви виконаєте домашнє завдання Бога: знаймо, що і у нього, і у вас є потреба у великому духовному рості, то і будемо знати звідки в нас появився додатковий вид діяльності і де беруться для цього сили і знання.

Що б ми не думали про нього, як про особистість, які б слабості й недоліки в ньому не бачили, він для нас - єдині двері в скарбницю живого досвіду незліченної безлічі його попередників. І словом Учитель ми назвемо того індивіда, який прийшов у дитяче середовище по покликанню душі, для того, щоб спільно вчитися життю-буттю.

Фахівці в суспільне життя прийдуть зі своїми задатками й талантами. Діти, які люблять жити, легко засвоюють спеціальності, виходячи з уміння творити життя й життєві ситуації. Дивимось на життя очима повними гри ... вона ж насправді весела. Тут нема чого судити, оцінювати, порівнювати - усі роблять усе, що можуть. І якщо нас щось дратує, то це наша проблема, а не учня. Спочатку виправимо себе.

«Два старики вісімдесяти років сидять у своєму клубі й один говорить: « Як ти думаєш, чи існує зараз у світі так само багато любові, також багато радості, як колись?»

« Так, звичайно», — говорить інший. «Але зараз з'явилася нова кампанія людей, яка всім цим насолоджується».

Ось що така прірва між поколіннями. Розрив поколінь - це нещастя.

У минулому, єдиним способом навчитися чогось була участь в будь якій діяльності разом зі старшим поколінням, працювати з ними - це було єдиним способом. І, звичайно, старших завжди поважали, тому що вони були вчителями.

Вони знали, а ми були не знаючими - ось тут було коріння поваги знаючих. У минулому було майже неможливо, щоб молоді люди не поважали старших, або, щоб вони, посміли б навіть у думках уявити себе більш знаючими, ніж старші. Знання було вирішальним.

Люди, які знали - володіли владою, силою. Люди, які не знали, то владою й силою не володіли. Зараз навпаки. Знаючі в помічниках ходять, і навіть не впливають на суспільне життя, їх не допускають.

Тому ми в цьому розділі і зупинимося на великій складовій нашого життя, як процесі навчання. В ідеалі виховання і навчання мають йти поряд, як рівні, але ми сміливо можемо віддати перевагу вихованню духовному, навіть трошки більше ніж суспільному що з часом дає переваги при вирішенні матеріальних питань і, найголовніше, у засвоєнні спецпредметів. Духовна дитина по природі пошуковик, бо вона має на це енергію і має ці знання десь в собі, яких можливо вона ще не усвідомлює, але її щось притягує до активного пошуку. Але духовні питання наша освіта ігнорує. Вона і суспільним вихованням займається грубими методами, бо воно чуже обом сторонам в системі освіти. Виховання зійшлося в дисципліну і в графу табеля успішності, та ще деяких заходів, починаючи з класної години і закінчуючи випускним вечором. Воно де-факто не наповнене змістом і процесом виконання, хоча задеклароване і носить, зазвичай, лозунговий характер.

Життя дитини все просякнуте навчанням. Це третина життя в реальному прижитті. Навчальний процес – це частина життя, а не навпаки, але ця частина має бути визначальною у створенні людини. На початку воно виростає з устремління пізнавати ширше свою сутність, свої можливості, а вже потім навчання набирає прискорених системних контрольованих обертів.

Сьогоднішнє покоління підійшло до нової, абсолютно нової стадії розвитку. За цей час знання зробило квантовий стрибок - воно так сильно пішло вперед. Просто сидючи в бібліотеці, ми можемо отримати всю інформацію по всьому світі, у всіх його вимірах, щоб не відбувалося. Нам навіть немає необхідності виходити за поріг бібліотеки.

Навчання відбувається лише в тому випадку, коли є простір. У дитини такий простір є, є невинність. Вигода дитини полягає в тому, що вона діє, виходячи зі свого незнання, а в цьому лежить головний секрет навчання - діяти зі стану незнання. Вона вбирає своєю відкритістю та бажанням пізнати. Знання приходять за відчуттям потреби в них, а потім відбувається той же процес: наявність простору з відкритістю для прийняття, сам процес прийняття через досвід і це завершується щаблем особистих знань, які ми визначаємо як початок пізнавальності. У навчанні нам намагаються дати інформацію про чийсь знання, а в стані потреби в знаннях ми їх шукаємо теж в інформації про чийсь знання і ми маємо в цьому свободу дій, настільки суспільство розкриває можливості цією комп'ютеризацією для пошуковика, але частина фундаментальних знань приходить до нас як би нізвідки. Вони прийшли й ми відчули, що саме це нам і необхідно в цей момент. В нас є відчуття, що щось є головніше, яке вирішить головне завдання. Завтра вони нам певно не знадобляться. Процес навчання є як би умовою для завершального етапу - пізнання. Це є процес довіри і утвердженні в знаннях. Такі діти прийняли в себе творчий спосіб життя.

Щоб розкрити природу отримання Знань і вони нам розкрилися, то в цій пропонований історії розкритий шлях, який можна застосувати у життєвих ситуаціях. Саме такий приблизно підхід виправданий у будь яких ситуаціях, виходячи з того, що у світі немає випадковостей.

Г. Хойен говорив.

Коли люди запитують мене про Дзен, я розповідаю їм цю історію:

Син зломивши, зауваживши, що батько старіє, попросив навчити його ремеслу, щоб він міг продовжувати сімейний бізнес, коли батько віддаляться від справ.

Батько погодився, і цієї ночі вони разом зламали двері й увійшли в чийсь будинок.

Відкривши велику скриню, батько велів синові влізти в неї й виїняти одяг. Як тільки хлопчик опинився всередині, батько замкнув скриню й підняв сильний шум, щоб підняти на ноги весь будинок. Потім він тихо вислизнув.

Замкнений у скрині, хлопчик відчував гнів і жах і не знав, як йому вибратися. Раптом його осяяла ідея - він занявкак, як кішка.

Сім'я веліла служниці взяти свічку й оглянути скриню. Коли кришка була відімкнута, хлопчик вистрибнув назовні, задувши свічку, відштовхнув убік приголомшену служницю й вибіг. Люди кинулися за ним.

Помітивши біля дороги колодязь, хлопчик кинув у нього великий камінь, а потім сховався в темряві. Переслідувачі зібралися навколо колодязя, щоб подивитися, як тоне грабіжник.

Коли хлопчик дістався до дому, він був у великому гніві й хотів розповісти батькові всю цю історію; але батько сказав:

- Не турбуйся про подробиці. Ти тут - значить, ти навчився мистецтву.

Зазирни трохи глибше, і ти знайдеш, що прямо під твоєю логікою течуть свіжі води інтуїції, свіжі води довіри.

Ум - це сконцентрована важка річ, а розум більш тотальний і всеосяжний. Ум сформований суспільною інформацією, він запозичений, розум - наш, він всередині нас, як частина всесвітнього Розуму і вони перебувають у постійному взаємозв'язку. І ці Знання приходять до нас під час готовності їх прийняття. Навіть великі вчені, які працюють логічно налаштованим умом, приходять до межі, де це все не спрацьовує, де вони очікують передчуття, якогось інтуїтивного спалаху, осяяння.

Є люди, які, можливо, раціональні, умні але не розумні, - розум більше раціональності і ума. Іноді розумна людина буде готова прийняти і ірраціональне - тому що вона розумна. Вона розуміє, що ірраціональне теж існує. Вона візьме і раціональне, як частину ірраціонального. Раціональна людина не може зрозуміти, що ірраціональне теж існує. Вона може вірити тільки в обмежену, логічну силу свого ума і наукового суспільного ума. Але є речі, які не можна логічно довести, та все-таки вони є. Кожен знає, що вони є, і ніхто ніколи не міг їх довести. Любов є, доброта є, думка є ... і ніхто не може визначити, що це таке, або довести, чи є вони взагалі. Але кожен знає - наприклад, любов є. Навіть люди, які все заперечують, бо вони не готові прийняти нічого за межами наявної інформації та логіки, - навіть вони закохуються.

Але любов є, радість є, доброта є, задоволення є ...

І ніхто ніколи не був реалізованим одним тільки умом, якщо не задоволено наше єство. Це умовні полярності одного цілого в нас – тіло, ум і душа.

Ум - це обізнаність, це просто накопичувач інформації, це біокомп'ютер. Ум завжди старий, він ніколи не новий, ніколи не оригінальний. Він гарний для певних цілей, він дуже гарний, як архів. І в житті людині це необхідно, бо необхідно пам'ятати багато речей. Ми можемо продовжувати накопичувати за допомогою його знання-інформацію і витягувати їх щоразу, коли в них з'являється потреба.

Життя, прожите по уму - це механічне життя. Ми стаємо роботом - може бути, дуже ефективним, бо роботи дуже ефективні, машини набагато ефективніші за людину. І цією підготовкою таких роботів займаються релігійні традиції й держави. Їм необхідні роботи. Але іноді умом ми можемо багато заробляти, але не можемо багато жити. У нас може бути кращий рівень життя, але при цьому ніякого життя не буде.

Навчання - це міст між можливостями й тим, що ми взяли в житті. Освіта допомагає нам стати тим, ким ми були задумані у формі суспільної насіннинки.

Людина народжується насінням, як творчий потенціал. Вона народжується з великим потенціалом, основу якому становить наше усвідомлення реалій життя і знання самого потенціалу. Вона не народжується з лімітованим розвитком. Це її особливість, її неповторна риса, бо у всьому Всесвіті тільки людина народжується з потенціалом, а всі тварини народжуються без нього. Собака народжується собакою й залишається такою все своє життя. Лев народжується левом. Людина не народжується людиною, людина народжується насінням: вона може пройти становлення, а може й не пройти. У людини є майбутнє - ні в однієї тварини майбутнього немає. Усі тварини народжуються досконалими. Людина - єдина недосконала тварина. Тому можливі й зростання, і еволюція.

Ми живемо, діємо, думаємо в основному тим, що є зовні - через очі, вуха, органи дотику, нюху, смаку. Ум є центром збору інформації, командиром, що завгодно нашому начальникові - бажанню. Ум не любить розумних речей, думок, дій. Він жадібний до пліток, порівнянь, суджень, солодкого й легкого способу життя, розваг. Ми можемо спостерігати у своєму колективі, родині, як людина несвідомо дає різне значення навантаження на ці два слова: розум і ум. У нас теж є можливість спостерігати, послухати й відчути цю різницю. Розум не є інтелектуальність, поінформованість, освіченість. Це є категоріями ума. Мабуть, розум - це наша мудрість, яка сприймається почуттями серця, душі, почерпує дійсні знання із Всесвітньої бібліотеки, але аж ніяк не головою, мозком, умом. Сила розуму збільшується, коли ми щасливі, коли ці флюїди (хвилі) щастя даруємо іншим. Тоді й інші, тобто наше оточення міняється. До речі, фізична сила залежить теж від сили розуму. Розум – це джерело всесвітніх знань і через вміння душа при допомозі того ж ума, мозку може при дозволенні приймати ці знання у вигляді інформації через споглядання, через слухання, через відчуття. Ми, можна сказати, ловимо в оточуючому середовищі подібне, тобто, те що є в нас і при застосуванні вже утверджуємося в своєму досвіді. Таку довіру ми можемо назвати мудрістю. Ми і бачимо таких дітей, про яких говоримо, що вони розумні.

Ум допитливий до інформації. Система освіти в школах ... готує нас до хорошої роботи, до здатності заробляти гроші, але вона не вчить нас життя. Освіта може дати нам високий прожитковий рівень, але високий прожитковий рівень не є синонімом високого стандарту життя.

«Продавиця в магазині питає:

- Як тебе звати, хлопчику?

- А так, як мого тата.

- А тата ж твого як?

- А так, як мене.

- Ну то скажи, як тебе кличуть, коли час їсти?

- О, мене їсти кликати не треба, я першим приходжу».

Це примітивний рівень освіти й він не готує нас до життя, бо глибоко всередині проглядається агресія: бути готовим до конкуренції, амбіцій; і страх - не запізнитися, не втратити. Це просто підготовка до змагальницького способу життя в цьому світі, де людина людині - ворог.

Зараз же воно готує нас стати імітатором, воно вчить бути схожим на інших. Проте основним завданням такої освіти є в напакунанні географією та історією, математикою ... і ми стаємо папугою. До нас ставляться як до комп'ютерів: вклали програму й використовують її. Освітні установи - це місця нашої інсталяції. Наприклад, ми вчимо дати подій, назви міст..., а для чого?

На сторінках історії

Троянди не ростуть.

А війни, війни

І там... і тут ідуть... «Життя – єдина мить» А. Волошин.

Яка роль тих предметів у житті дитини, та й дорослі не знають? Для обмеження спроб пошуку істинних знань про себе, як людину, так і про все, що її оточує. Практично все суспільство побудоване на амбіціях; система освіти готує тільки амбітні уми. Це ж потенційні пацієнти для психотерапевтів. Згадуємо притчу «Школа звірів». Страшно такого стану освіти – не боїмося, а творимо в пошуках задатків і талантів у дітях, у собі й це дає істинні відчуття радості й задоволення, чим ті, що дитина вчиться й не знаємо, що з нього получится.

Після загальної шкільної освіти люди зазвичай покидають отримані, так звані інформативні знання, або витягають з цих знань тоненьку нитку спеціальності, замість того щоб виткати цілу мережу для улову всіх необхідних благ. Освіта стала порожньою оболонкою нашої повсякденщини, нашого порожнього проведення часу - хіба в цьому смисл нашого життя й наших дітей? Досвідчений шкільний учитель, як і мудрий батько відчуває, які можливості їх в охороні індивідуальності дітей-учнів. Тільки неучтв може вважати, що можна всіх обрізати за однією міркою. Тут є якась причина таких шкільних програм.

Що користи в освіті, якщо ум залишився лукавий і мова брехливою і вже з дитячого віку відволікає увагу нашого єства від шляхів духовних.

Звичайна помилка, що люди перестають вчитися життя після школи. І чи вчили їхні батьки цього до школи, чи вчили їх цьому в школі? Це теж велике питання. Таке самообмеження показує явище невігластва і є ознакою відсутності в людині стимулу до пізнання світу і Всесвіту. Людство не хоче зрозуміти силу своїх випромінювань енергій позитиву в навколишнє середовище і у Космос. Воно химерно стверджує про нашу подібність і про наш творчий потенціал символу Бога, але не розуміє суті єдності енергії всіх світів. Встановлення хоча б слабого об'єднання енергії вже є захисним обладунком планети. Захищена планета - захищені ми.

Ось така підміна розуміння. Але раз ми живемо в людському суспільстві, то система життя як і система освіти передбачає навчання життю для того, щоб ми вміли жити й рости; вести, умовно кажучи, своє єство з темряви до світла. Людина живе в темряві, у несвідомому, і людина здатна наповнитися світлом вогню. Вогонь є, його тільки слід роздмухати. Свідомість теж є, її тільки треба розбудити. У нас усе було, ми все принесли з собою; але сама ідея, наприклад, про те, що ми стали чоловіком завдяки людському тілу, неправильна, і ця ідея є причиною неймовірної омани протягом століть.

«Олежик вперше пішов до школи.

- Ну, і чого тебе, синку, навчили?

- Нічого, - зітхнув першокласник. – Сказали завтра знову прийти.»

Освіта покликана вивести нас з темряви до світла, навчити нас не прагнути до комфорту й зручностей, тому що якщо ми прагнемо до них, то суспільство дасть нам їх, але за певну ціну. Ми отримуємо комфорт, але втрачаємо душу. Руйнується наша єдність як істоти.

Ми можемо добитися респектабельності, але ми втратимо свій істинний образ, ми станемо брехливою людиною, ми починаємо зраджувати всесвіт, і себе. Але суспільству вигідно, щоб ми втратили істинний образ. Воно хоче використовувати нас як машину, воно хоче, щоб ми були слухняним. Суспільство не хоче, щоб ми діяли розумно, тому що розумна людина поводить себе розумно, і настане момент, коли вона скаже: «Ні, я не можу це зробити» явно чи в собі. Розумна людина не стане стріляти. Вона віддасть перевагу своїй смерті ніж вбивству невинної людини. Через те, що політиканам захотілося повоювати, бо їм хочеться влади, - тоді через якісь особисті дурні заяви політиків починаються війни. А воюють не політики, а звичайні люди-кіборги. І розумна людина не буде вбивати!

Ось чому служить суспільна освіта. Такий стан справ іноді тривожить окрему особистість і тоді вона починає шукати інформацію - вона до цього підготовлена. Зустрівши її, то в людини з'являється шанс пізнавати світ і себе. Розумності необхідно вчити й вчитися - це двосторонній процес. Сьогодні слід вчити розуму, щоб діти змогли жити в новому, постійно мінливому світі, виходячи з вічності руху Знань. Старшому поколінню слід допомогти дитині бути розумним, щоб вона могла вільно реагувати на зміни у світі - навчити методам пошуку, розумінню прийняття Знань і способів їх пізнання. Старше покоління не може навіть і здогадуватися про ці зміни і глобальні можливості пізнання.

Можливо, дітям доведеться жити на Місяці, в абсолютно іншій атмосфері. Варіантів багато. Можливо, вони будуть жити на таблетках, вітамінних добавках ... вони будуть жити в зовсім іншому світі. Тому немає сенсу просто давати їм застарілі енциклопедичні знання. Назріла необхідність у готуванні до вміння сприймати реальності й вмінню їх відчувати. Еволюція усвідомленості людини є не що інше, як довгий шлях пізнання такого людського явища, як негативізм і вміння того, як з ним поводитися. Усвідомленість іде від духовного налаштування. А навчання духовних азів взяла на себе релігійна традиція, яка має свої послідовників в конкретному середовищі. Дев'яносто дев'ять відсотків наших вірувань антигуманні, досить віддалених від життя. Основна частина їх вірувань настільки примітивна, настільки безпідставна, що просто важко повірити, як вони продовжують триматися за них. Дитина не може просто на просто вийти з них. Приймати вірування дитина може усвідомлено, а це не шаблонне прийняття – до нього дитина має прийти сама. Істинне навчання вчить нас не забобонам, а радості життя. Воно вчить нас любові до життя. Воно вчить нас дбайливого й шанобливого ставлення до життя, і тільки до нього. Воно буде вчити нас міцно любити природу. Воно буде йти не від ума, а від серця.

Таке розуміння допоможе нам уникнути залежності від ума. Цього бракує сьогодні освіті. Всі ці ідеї, пропаганда державного апарату про необхідність всім, як мінімум середньої освіти, не є нічим іншим, як відірвати людину від шансу пізнання, від шансу пізнати себе в середовищі, в якому ми опинилися природно, від шансу пізнавати саму природу. Хай наш ум покаже, яка ефективність від відвідування школи всіма, який процент її рентабельності у виробництві матеріальних благ. Аж 10%. А інші чим зайняті? Відвідуванням школи, вузу – і головне біля справ і ймовірної можливості на наповнення таких особистостей інформацією, яка не потрібна в житті і досить часто в професійній діяльності. Основне завдання школи не так навчити, як контрольований організований процес зайнятості чим небуть. А далі зайнятість соціальними програмами. Світова практика показує її невелику ефективність. За роки проведені в школі ми вихолощуємо потяг дитини до пошуку, до пізнання світу. Школа досить маленький ареал суспільного об'єднання. Суспільство протягом віків займалося цим, а тепер штучно шукає шляхи для зменшення чисельності населення. Навіть владоможці зрозуміли, що в них немає потреби в такій кількості готових зомбованих підготовлених дисципліною вояків, бо школа вихолощує творчий пошук навіть в примітивній діяльності, в добуванні хліба. Забрати - так, а здобути в труді проблемно... Молодь не готова. Вона потенційне середовище, відірване від природи і яка не готова прийняти запропоновані умови суспільства, але готова в своїй безвиході піти на самознищення. Цього бояться всі. Бо такий сценарій бунту забере життя і в явних подразнюючих суб'єктів суспільства. Вони ж хочуть жити, а хіба не всі хочуть жити?

Сьогоднішня державна політика освіти заводить суспільство в тупик, який реально може привести до апокаліпсису. Людина створює для цього умови. Тільки один вид із земних популяцій «здібний» і готовий до цього – це людина.

Система освіти просто вчить нас глибше занурюватися в безглузду полеміку, повністю віддатися уму. Ум гарний і корисний, але це не наша суть, не суть нашого знаходження в ареалі Природи й

Космосу. Крім ума є душа, яка є джерелом енергій еволюції, і в тому числі й ума, тому що ум може створювати кращі технології, машини, дороги, будинки, але не може наповнювати все це життям, але не може покращувати нас. Він не може зробити нас більш люблячим і добродіяльним. Їх поєднаність і є рушійною енергією еволюції. І тільки розвиток і тільки таємний розвиток кожного самого в собі створюють ті види енергій, які незаперечно створять умови для зміни людства в цілому.

Освіта дуже спотворена від первісної суті. Вона не служила людству; навпаки, вона служила й служить певним інтересам держави. Учитель у своїй діяльності служить посередником для передачі чийось знань, які носять інформаційний характер, як та кнопка комп'ютера - «Delete»; старих повір'їв, традицій, припущень підростаючому поколінню, для того щоб отруювати, забруднювати нову свідомість, що з'являється на горизонті. Учитель дуже ефективно робить свою справу. Усі методи дуже продумані і статичні - вони не дають поштовху до зростання. Стара методика допомагає людям лише запам'ятовувати факти. Духовні знання відтіснені й тому якісна сторона фактів і подій у них майже відсутня. Освіта займається розвитком не розуму, а пам'яті. Покоління, яке відходить, передає свої знання підростаючому, а новому поколінню необхідно все запам'ятати – ось основа освіти в навчальному процесі, а пам'ять не встигає за змінами. Людей з хорошою пам'яттю вважають умними. Пам'ять – це механічна частина ума. Розум це усвідомлення. Розум – частина нашого духу, а пам'ять – частина можливостей нашого мозку. Пам'ять належить тілу, а розум – нам, як цілісності. І саме завдяки такому потоку інформації людина виявилася відокремленою від своєї цілісності - їй ніколи займатися знаннями. Вся енергія єства забирається умом на запам'ятовування інформації. Інформація віддаляє нашу сутність від Знань і цим займається суспільство в особі школи, церкви, ЗМІ ...

Ми не встигаємо запам'ятати, як вона вже застаріла. І що ми бачимо: освіта в застої, тому що вона наполягає на старих методах. Навчальні заклади навчилися хитрувати; вони три тисячі років робили це, а зараз просто не знають, як їм вчинити, - занадто глибоко засіли в них старі методи навчання і виховання. Сьогодні давати дітям застарілу інформацію, з якою вони не зможуть жити в майбутньому, просто нерентабельно, бо назріла необхідність розбиратися у швидко проходячих змінах. Ми живемо в зовсім іншому світі. Наша освіта лише робить з нас ходячі енциклопедії різних інформативних знань, але вже застарілих. Зміни були завжди, але такий прискорений темп відзначається вперше.

Однак знаємо, що держава, її інститути, уся надбудова будуть гальмувати духовне зростання. Можновладцям масові зміни не потрібні, бо вони можуть спричинити за собою зміни у владних структурах. Можновладці не захочуть нововведень, бо нововведення зроблять народ сильнішим. Нове знання веде до нової влади у світі. Старе покоління не захоче послабити свою хватку, відмовитися від домінування. Не дивно, що чимало молоді кидають коледжі, університети, у школу ходять по інерції і із за боязні не випасти з системи державних і громадських установок, але всередині вони бачать усю нікчемність і дурість. І це розуміння радує своєю перспективою, своїми можливостями кожному пізнати Бога. На Землі вже відчувається очікування появи нових духовних якостей в середовищі людства. І, більше всього, носієм цих якостей є Ви, шановний пошуковик.

Не вчать у школі про безперервність життя. Немає такого шкільного предмета, який міг би уявити велич життя людини. Мало таких педагогів, які сказали б про небезпеку уявних понять. Говорячи про нижчі негативні людські поняття, не слід відносити їх тільки до якихось величезних подій. Слід пам'ятати, що все життя людей наповнене малими, але показовими задумками і діями. Скільки уявної мужності, скільки уявної відданості, скільки уявної працьовитості проявляється по усьому світу. Як ми збіднюємо себе й навколишнє середовище, тому що душа знає ціну таким «знанням».

Будь кого можна навчити. А от людину із її чуйною душею, скромного й здібного співчувати – це справжній скарб і навчити його практично неможливо. До цього слід дорости Душею. Вийміть рибу з океану, і тоді вона почне відчувати його цінність. Насправді, до цього моменту, вона навіть не усвідомлювала океану. Вона сприймала його як щось, само собою зрозуміле. Дитина все сприймає як щось, само собою зрозуміле. Вона ще не випала із чеснот. Вона має випасти з цього сумбурного суспільного прискореного і загниваючого суспільства, як риба з океану. Риба випадає рідко із своєї безпечності, як і людина, а зазвичай риба випадає в результаті сильного шторму і цей шторм для людини ймовірний в апокаліпсисі. У людства є можливість його оминати духовним очищенням і творінням духовних якостей. У вчителів є великий потенціал в можливостях і по покликанню душі для цього.

Дитинство в системі освіти має бути загубленим. Людині слід піти по шляху проб і помилок. Їй необхідно пройти через безліч помилок. Буде вона їх оцінювати чи не буде, буде робити з них висновки чи не буде, виходячи зі своєї безвинності чи неусвідомленості, але вона завжди страждає, чи то тілесно, чи то духовно. І тоді з того страждання, яке ми ж створюємо, то одного разу, коли страждання прийде до межі насичення, коли страждання в житті досягне краю - ми раптово відчуємо бажання піти в духовне.

Те, як ми дивимося на мир, визначає в остаточному підсумку те, як ми будемо думати, говорити й робити у своєму житті й що передамо своїм дітям. Але глибоко в душі ми все таки знаємо різницю між установками суспільства, освіти і потребами Душі, як і цілого єства з його умом, тілом і душею. Ми знаємо, що заради наших близьких і наших дітей ми постійно чи періодично проводимо звірення своїх духовних якостей із суспільними. Ми знаємо, що чимало навчилися від інших, але чи корисно це, чи правильно ми діємо по даній науці; дає нам це що небудь, чи не дає і ніколи не давало, як випивка, надмірне захоплення працею, збільшення предметів побуту в будинку, сексуальна розбещеність і саме відвідування школи. І якщо наш погляд на мир неправильний, якщо він не допомагає людям і не приносить їм щастя, то нам слід мати сміливість і відмовитися від нього, виправити свої помилки, а не сліпо передавати іншим поколінням. Давайте будемо вчити цього своїх дітей і близьких.

Мистецтво мислення відкинуте, і ніде про нього не згадується в школах на даний час. Про існування такого повчального предмета й такої методики нам відомо з життя Прадавньої Греції. На таке розуміння усвідомленості думки накладене табу релігійними традиціями, школами й у цілому суспільством. Для думання нам вживлені в наш ум заміники в системі релігійних традицій, в начальниках, в комп'ютерах – хай вони думають про нас. Так, вони думають... про себе і про тих, хто їх підтримує.

Як швидко й безпричинно діти відчують втому та слабкість у такій системі освіти. Хто досліджує ці питання. Досліджують, але вносять свої побічні узагальнення. Направляємо зір і помисли до витоків. Відчули втому, огиду, то не отруюємо себе далі - це сигнал душі і тіла, то встаньмо й вийдім побродити на самоті, у таємничій вологій ночі, поглядаючи в повному мовчанні на зірки, на схід чи захід сонця, на птахів, співаючих раннім ранком, на квітку троянди чи краплю роси, ширяючого птаха... Не хочеться іти в школу, то прогуляймо урок, день, тиждень, місяць, а то і покиньте її, якщо вона приносить шкоду нашому єству. Тоді, можливо, держава зможе подумати про зміни в системі освіти. Природно людина і все живе поспішає туди і назустріч тому, що приносить задоволення, радість. Істинна освіта наближає нас до природи, тому що тільки близькість до природи наблизить нас до істини, до відчуттів своєї наповненості божественного.

Перші пробіски вже з'явилися. Нова людина з'являється щодня, а нам слід підготувати Землю для того, щоб підготувати енергетичну нішу для нової пізнаючої, люблячої дитини в природному циклі руху енергій. Велика надія й на батьків і на нове покоління. Такі висновки побудовані на дослідях, які підтвердили потребу суспільства. Це не є якісь свої особисті Знання. Не випадково цей привид змін бродить по планеті. Час назрів.

Якщо ум є перешкодою на шляху до самореалізації, то чи не стане навчання абсолютно марним? І чому людство побачило важливість життя і потребу в його поліпшенні через розвиток інтелекту? Так, він є перешкодою для розвитку духовності, але й духовність розвивається завдяки створеним умовам ума. Отут слід побачити, щоб ум і душа розвивалися у своєму єднанні на благо кожного й на благо всього людства.

Слід зрозуміти, що перешкода може перетворитися на потребу пошуку шляху до істини. Ось чим привабливий ум і система освіти, як суспільний всеохоплюючий підготовчий інститут. Наприклад, ми йдемо по стежці й на нашому шляху лежить величезний камінь. Це перешкода - ми можемо повернути назад, думаючи, що це кінець шляху. Але якщо ми вилізьмо на нього, чи обійдемо, то побачимо нову стежку, що сильно відрізняється від попередньої. Відкривається новий вимір. Нерозумний поверне назад, приймаючи камінь за нездоланну перешкоду. Розумний же використовує камінь як драбину для сходження. Розум, мудрість - сильно відрізняються від того, що ми називаємо інтелектом. Без розвитку інтелекту діти залишаться на рівні тварин. Вони не стануть умними, вони залишаться на рівні диких тварин. Звичайно, у них не буде перешкод, але не буде й сходжень. Самі по собі ні камінь, ні сходження не в змозі допомогти. Тому і є потреба навчати кожну дитину. І чим прекрасніше й продумане це навчання, чим міцніший і більший цей камінь інтелекту, тим краще, тому що буде більше можливостей вище забратися. Той, кого цей камінь заледь не розчавив, бо у своїй завзятості ми зробили спробу відсунути, то станемо гідним учнем. Той, хто забереться на саму верхівку, стане мудрецем. Той, хто зі

страху навіть не наблизиться до каменя, залишиться нетямущим. У несвідомої людини інтелект так і залишився нерозвиненим; в учня інтелект розвинений, але йому не вдається вийти за його межі; а мудрий має не тільки розвинений інтелект: він виходить за його межі. Ухилення отут не допоможе; необхідно подолати камінь і йти далі. Будь який досвід лише збагачує людину, осяває її. Так спрацьовує пошукова інтуїція.

Отже, розвитком інтелекту дитини слід займатися змалку, її логіка має бути гострою, як шабля. А далі все залежить від її інтелекту і її відчуття тієї правильності, яка виходить від душі: поріже він себе цією шаблею від невміння користуватися нею, чи стане здобувати собі поживний корінь для прожитку, або врятує іншому життя. Логіка - це засіб. Її можна використовувати для знищення життя, тоді вона стає руйнівною, її можна використовувати для створення життя, тоді вона стає творчою. Ясно одне: без інтелекту діти не створюють середовища для розвитку душі. Вони будуть безневинними, як тварини, але і не спрямовуватимуться до мудрості. Не можна пройти через мізерність ума, щоб відчутти блаженство мудрості. Пройдіть через страждання світу, щоб наші відчуття, пробуджували божественний стан і воно було б нашим життєпошуковим станом.

Це показує, наскільки ми можемо отруїти життя дитини, відправляючи її в школу. Ми вбиваємо її радість, її безпосередність. Це - основна перешкода школи в процесі розвитку індивідуальності. Але з іншого боку, передаючи одному вчителю клас з тридцяти чоловік, з поставленим завданням - зробити їх цивілізованими, то це теж непосильне завдання і реалізувати його неможливо. Тому немає більш нудної професії, ніж учителювання. Немає людини, більш стомленої, ніж учитель. Його робота дійсно складна. І добре, що вчитель пошуковик - тоді й інший результат, але якщо вчитель отримав освіту тридцять років тому, а за тридцять років усе змінилося й він продовжує повторювати те, чому його навчили - тоді зовсім плачевний результат. Він відстав від життя, і робить учнів такими ж. Сьогодні затребувані розумні педагоги, які б навчали дітей бути самими пошуковцями. Учитель може направляти на шлях пошуку тієї чи іншої інформації за фахом, може підводити в ігрових, навідних питаннях у вивченні життя, про роль інформації у світі, про роль окремої людини в суспільстві й ролі людства у Всесвіті.

Але дітей необхідно навчати, інакше вони не зможуть бути людьми. Вони будуть безневинними без цього, але невинність споріднена нещастю. Без знання людина невинна, але якщо вона стає такою після того, як отримає знання, то зацвітає квітка життя.

Сьогодні наука спирається не на книги, а на статті та періодичні видання. Дуже велику роль у придбанні інформації сьогодні відіграє комп'ютер і ті програми доступу до тих чи інших інформацій. Ось тут індивідуальний талант вчителя може проявитися дуже сильно, бо він має можливість кожному учневі організувати середовище для пошуку. Якщо вчитель з початку залучення дитини до навчання виробить інтерес до пізнання, підкаже способи й методи пошуку й викине зі своєї практики контроль і оцінку, як домінуючого показника в освоєнні знань, а також відокремить вплив поведінки у визначенні рівня навчання, то навіть такі великі класи розквітнуть у своїй інтелектуальності. У таких класах вже учні бувають у положенні вчителів для своїх товаришів. Функції самого вчителя зовсім поміняються - він буде їх старшим товаришем.

Ті вчителі, які захочуть залишитися в ролі папури, будуть відторгнуті через відсутність попиту на таких. Такий учитель вчить нас тому, чого сам не знає. Він сам носить лише запозичене знання і це знання чисто інформативне.

«Тату, цей учитель цілих півгодини мене все розпитував про Олександра Македонського – мабуть, що він про нього нічого не чув»

Вчити означає витягати з учня його внутрішній світ, навчити його ним користуватися. Учителювання - це творення божественного, участь у творенні індивідуумів. І цю функцію у творенні слід було б очікувати в реалізації від системи освіти. Індивідуум має розпускатися як квітка - ось у чому первісне призначення освіти. Нам невідомо, ким ми станемо чи будемо, якою саме квіткою, якого кольору і запаху. Ми з класу в клас рухаємося в незвідане.

Ми просто довіряємося енергії життя. Вона породила нас, вона - наша основа, наше суще. Ми довіряємо йому. Ми усвідомлюємо, що ми - дитя Всесвіту, і якщо цей Всесвіт породив нас, то він й подбає про нас. Ми вже зупинялися на ролі й цілях суспільства, в особі, так званої, державної політики в першу чергу, на процес освіти. Це страшно, це небезпечний шлях. Нас у сучасній суспільній освіті

розглядають як пусте місце - стояв савок у кутку - використали й поставили знову в куток. Ніхто не дбає про нас, ніхто не думає про наше, гідне людини, життя. Суспільству необхідно більше лікарів, інженерів, генералів, сантехніків, електриків. Вони їм необхідні і вони створюють умови для нас, щоб ми ставали сантехніком, або лікарем, або інженером. У цілому нічого поганого в цьому немає. Але йде процес використання, вичавлювання всіх життєвих енергій, створюючи умови, щоб ми могли заробити собі на життя, але організувати радісне життя неможливо при такому підході до освіти. У прагненні заробити більше грошей приходить виснаження фізичне й духовне. Самому стає огидно приступати до роботи в такому стані. А що нам залишається робити?

Залишається прикидатися лікарем. А якщо лікар нещасливий від того, що він лікар, він не допоможе жодному пацієнтові. Він може лікувати пацієнта, прописувати ліки, але він не зможе зцілювати. Справжній лікар - лікар від Бога ... у кожного є божє покликання. Можна про це навіть не знати. Хтось же народжується поетом; поетом не стають. Не можна поетів поставити на потік. Хтось народжується художником. Не можна художників поставити на потік. І це відноситься до будь-якої професії, якщо ми ставимося до неї творчо. Відсутній елемент творчості в будь-якій професії приводить в стан папури (на прикладі вчителя). Суцільна монотонність, сірість, байдужість ... Вони бояться. Вони нещасні, вони не знають, що таке блаженство, вони навіть точно не знають, що значить, бути живим, але вони шановані. Отже, вони зростаються зі своїм становищем, а потім вмирають. Вони ніколи не живуть, бо вони вмирають раніше, ніж зрозуміють, що таке життя-буття. Багато померли, не пізнавши життя. Вони смерділи трупним чадом і отруювали життя тим смородом невігластва чийсь життя.

Ось чому у світі так багато хаосу: кожен не на своєму місці, робить не те, що йому слід було б творити. До тих пір, поки ми не знайдемо свого покликання, то ми не зможемо бути здоровим і цілісним. Ми приречені на страждання душі і хвороби тіла, ми в такому стані духовні інваліди. Добре побачити свої задатки, свій талант у дитинстві і мати можливість реалізуватися в них, а ще краще, якщо це розуміють батьки і педагоги й займаються цим.

Комп'ютеризація навчального процесу задіює слух дітей, замінюючи основну працю вчителя й покращує засвоєння знань та інформації, безпосередньо задіюючи зір. Ефект від цього набагато вищий, тому що вісімдесят відсотків інформації передається через очі, а очі - найрухоміша частина тіла. В корені змінюється технологія уроку. Бо основна частина уроків носила характер монологу вчителя. Комп'ютер дозволяє брати інформацію, уточнювати її через питання без відволікання інших, обмінюватися думками з іншими в процесі уроку в мережі Інтернету чи за допомогою його. Такий спосіб дозволяє задовольнити допитливий ум дитини; вчить задавати питання на спонтанно виниклі питання, що вимагає роз'яснень - ці відповіді дає комп'ютер; давати відповіді вчителю чи для всього класу. Зручна система й тим, що практично немає обмеження для пізнання будь-яких життєвих ситуацій. Вчителю залишається грамотно організувати і підготувати учнів до пізнання теми. Тема уроку має бути пов'язана з життям через бачення духовного. У вчителя вивільняється час від монологів і опитування (для цього є тести) і він більше часу має для засіву духовних і суспільних цінностей.

Слід навчити поважати життя, тому що життя - це Бог, і немає іншого Бога, крім самого життя, радості, сміху, почуття гумору - граючого духу, Живодайної енергії Всесвіту. Люди зловживають своїм становищем у природі. Вони продовжують вбивати й поїдати тварин, називаючи це грою, хобі, або називаючи це своєю життєвою необхідністю, виправдовуючи свої дії святими писаннями, які написані якби з вуст самого Бога; а якщо тварина їсть їх, то вони називають це лихом. Дивно ... у природній грі всі рівні. У тварин немає зброї, а в людини є гармати чи стріли.

Втрата гармонії відчуттів доброти, милосердя, любові й продукування користолюбства, ілюзорної вигоди, нахабства, жорстокості, змагальності, дисципліни навчає держава в садочках, школах, вузах, на роботі й у тому числі через ЗМІ.

Ось через такий дисбаланс дитячого ества відбувається в кінці кінців поява в дитячій поведінці нахабства, жорстокості, а доброта, любов, розумність посовуються в закутки душі. Якби всі були розумні, то хто тоді вбивав би? То кому потрібні такі особистості, які у своєму житті не послугуються розумом? Для чого армія й кому вона потрібна? Щоб безжально вбивати, чи бути вбитим? Скільки запитань?, а відповідь одна - ... Вмерти не важко, але ціна життя досить велика. Хто дав це право вбивати? Життя дане Творцем, а чи наші політики мають право ..., щоб посилати нас по чийсь життя, чи щоб віддати своє? Парадокс! Хіба ми від когось захищаємось, чи нас хтось боїться, чи ми підемо на когось війною, коли ми всі біля улюблених робіт. Ми, які творять. Для цього ми й послані на Землю.

Вчитель, досвідчений вчитель, може побачити в дитині таку соціальну і духовну роздвоєність і він знає, що в кожній дитині є схильності, задатки, таланти до якогось виду діяльності і ми визначим їх словом – професія. Він здатен побачити це в кожній дитині, але тут основне завдання вчителя – залучити, зацікавити дитину в процес прийняття, в пошуки критеріїв в пізнанні цієї професії. Це дуже важливо. Так, ми знаємо багато перекося в реаліях життя; багато негативу і їх теж вчимося пізнавати, як контрастну складову будь якої цілісності, і що в негативі завжди є щось позитивне. Але саме в дитинстві, якщо ми не займаємось перевихованням під шкільну програму, то ми, вчителі, можемо показати дітям джерела доброти, радості в їх задатках, в їх талантах. Цього буде достатньо, щоб в життя ввійшли індивідууми. Саме улюблене заняття допомагає і зваблює нас до більш творчого відношення до праці, до тієї чи іншої спеціальності.

І це може бути темою кожної вчительської наради, де вчитель предметник, класний керівник і вчитель молодших класів усвідомили б цей спрямований навчальний процес і ділилися б такими пізнаннями про дітей, про кожного окремо і відповідно налаштовувалися б на індивідуальну роботу з тією, чи іншою дитиною. Адже для дитини, яка захоплюється музикою не має ніякого значення математика; для дітей, які схильні до вивчення прикладних наук, які наповнюють їх професійні схильності зовсім не цікавить історія, біологія чи мова – і ось тут можна визначитися з допомогою дитини в більшому присвяченні часу на улюблені предмети і закривати очі в напруженні дитини на зрівнюючий результат такої дитини по інших навчальних дисциплінах. Такі наради можна проводити щомісячно і оплачувати роботу їх учасників, як уроки, бо це частина навчально-пізнавально-виховного процесу, який би давав набагато ефективніший результат в виховному і навчальному процесі. Такий досвід є в деяких країнах, коли після початкових класів іде навчання за задатками дитини. Такий же досвід є при вступі у вузи на основі задатків і талантів – це спортсмени, актори, а хіба це не можна застосувати до інших спеціальностей? Можна і потрібно. Ось тоді в нас будуть прекрасні спеціалісти і врівноважені психічно здорові щасливі люди.

Школа має бути для дітей, а не діти для школи і держави. Від держави вони ніде не дінуться. А якщо і покинуть, то інші можуть приїхати – держава має рости таланти і допомагати їм реалізовуватись по місцю роботи. Тоді ніхто нікуди бігати не буде. Не можемо створювати умов, то хоча б не мішаймо. Держава могла б сьогодні заробляти великі гроші для таких проектів на вирощуванні таких талантів, бо для цього є підходяща база. Ми, вчителі, готуємо дітей до життя, а воно таке різноманітне і саме така різноманітність і потребує різноманітних підходів в навчанні і вихованні дітей. Ми ж не готуємо деталь до замків до якого і інші вимоги – одинакова довжина, одинакова ширина, одинакова товщина и визначена якість металу.

Діти також можуть побічно відторгати той чи інший предмет своїм ігноруванням предмету – і якщо вчитель цього не помітить, то учень почне ігнорувати вчителя. Таке навіть спостерігається, коли дитина може незлюбити предмет із-за особистості вчителя (тут можуть бути різні причини і їх можна відслідковувати і виправляти на скорому часі). Дитина більш емоційна і це неприйняття можуть побачити інші. Це також слід завважити класному керівникові: переговорити з дитиною, вчителем-предметником і з батьками для прийняття задовільного рішення в інтересах дитини, аж до зміни школи.

Звісно, орієнтація на спеціальності і їх кількість впливає в різних населених пунктах різні фактори: наявність заводу, фабрики, домобудівельного комбінату, вугледобувних шахт, сільськогосподарських виробництв, які і формують попит; і іншим фактором в цьому плані є факт появи такої душі і народження такої дитини саме в цьому населеному пункті, де зможе розвиватися і застосовуватися її таланти. Це зовсім не випадково. Так, що навчальні програми необхідно формувати виходячи з цього. Тут не буде ніякої шкоди для дітей. Адже у великому місті є потреба в будівельниках-висотниках, електриках, водіях... більше ніж в сільській місцевості, а в сільських школах діти краще б сприймали інформацію про способи отримання більших надой молока, про хвороби тварин, про раціон і психічний догляд за ними...

Дитина, яка захоплена своїми задатками проживає щасливе життя біля улюбленої роботи і їй не так важливо в якій місцевості вона проживає. Ця робота визначить її місце проживання, а не навпаки.

Матеріали для творіння ми почерпуємо зі створеного Богом світу. Однак потяг до творчості, до відкриттів є актом зустрічі таланту, закладеного в наше єство і процесу пошуку істинних знань. Ця сполюка і є дією, і є творчістю, і є благодатною одержимістю й натхненням, які можливі в певному ареалі вільності, свободи. Ця сполюка властива геніям. Внутрішнє пізнання, внутрішній потяг до пошуку ще не є процес творчості. Це є тільки нереалізована можливість таланту, геніальності, творчості. Зовнішні вияви творчості зустрічаються з мирськими очікуваннями, бажаннями, які притушують вогонь

творчості, - не вистачає сил побачити цей спротив, вбачається в неготовності діяти за покликом душі, бо страх перед суспільною силою не дасть нам реалізуватись. Ці сили здатні погасити наш порив повністю, а можуть на певний період тільки пригасити. І новий духовний подих вільності роздмухає іскорку творчих сил. Мабуть у миру були, є й будуть творчі індивідуальності, які залишаються не проявленими творцями в зовнішньому світі. Отут слід бути особливо обережними, бо при загорянні пізнаного таланту, ми, наш ум будує оцінки, підсумки своїх очікуваних корисливих бажань ще не здійсненого продукту творчості. То якраз у цьому і є природа загасання таланту, ще в нашому внутрішньому єстві. Пізнаний талант єством є актом зустрічі отриманого дарунку при народженні, при зачатті, при отриманні душі маленьким організмом і процесом пізнання в собі таких завдатків з можливостями. Можливості розширюються, розкриваються в нас у стані свободи й спокою, бо саме в такому стані бачиться все у світі й у своїй душі. Тоді людині відкривається доступ до Світових Знань. Талант не є соціальним надбанням, але саме соціальне створює умови, робить словесні, візуальні підказки для стимулювання, тобто спонукає наше єство до виконання свого покликання через відшліфовку таланту. Людина в процесі реалізації свого творчого потенціалу забуває про власні життєві потреби, можна сказати, відрікається від мирської суєти, бо творчість вимагає спокою, певного зосередження, певного напруження думки, слів, чи дій. Це стан душі в любові, у піднесенні, у наповненні енергією, у благоді. Прояв Божественного в індивідуальній творчості виходить від індивідуума, але спрямована вона не повністю на нього, а для миру цього, для засіву духовними цінностями всіх.

Творча праця дає людині найвигідніше становище в Природі, але праця не завжди є творчим уділом, бо вона буває «підготовлена» батьками, садочками, школою, вузами, суспільством у процесі перевиховання й підлаштування під їх інтереси, а тому велика частина людства приречена на нетворчу працю, на тяжку, виснажливу працю, яка носить рабський відкритий, чи прихований характер. Частина людства трудиться для забезпечення своїх життєвих потреб, а подеколи й не має змоги своєю працею заробити навіть на гідну їжу. Інша категорія громадян суспільства, маючи умови для задоволення своїх життєвих потреб, спокушена суспільними ідеями збагачення, сама себе вводять у виснажливу працю, покладаючись на свої фізіологічні дані, чи здібності ума. Ще інша, найменша, частина суспільства є привласнювачами продуктів праці на підставі їх законів, а найменший надлишок забирається ними шляхом податків. Вони фактично є посередниками в перерозподілі суспільних життєвих благ кожного зокрема. Енергія праці є елементом загального руху енергій.

Усе росте й рухається. Рух основа життя. Подивіться на людину – вона не може не рухатись. Спробуйте побути в стані спокою. Це не так просто. Життя - це рух енергії думки, слова, дії й усії Природи. Зупинка енергії є смерть. Зупиняємось у творчості, то зразу виникає нудьга, пригніченість, відреченість, появляється страх, приходить смерть – смерть творча, смерть духовна, а там і смерть фізична. Душа боїться пустоти, бо тоді ум шукає енергію для тіла й, зазвичай, ця енергія є викинутою, і є негативною. Вона є диявольською. Такі вияви бачаться потім.

Людина по своїй природі творець – індивідуаліст. Усі ми родимось розумними, чи сказати більш точно, маємо прямий доступ до світового Розуму і можемо їм послуговуватися. Усі ми народилися талановитими, бо придивіться, що кожна дитина має задатки, чи таланти до якогось виду діяльності; щасливими є і ми коли це бачимо в маленьких дітях, які вони щасливі й скільки в них емоцій радості з причини і без причини, бо це стан душі. Творець не буде творити щось менш значуще. Не творіння Суцього має вади в об'єктах, але наше судження про нього і є нашою вадою. Так, можуть діти родитись з фізичними вадами, вадами малого ума, але це вже є наслідком, бо величину розуму, любові, щастя вони отримують нарівні із всіма, як ми сонячного тепла й світла від Небесного Світила.

«Одного разу учень підійшов до вчителя й спитав:

- Вчителю, чого всі рослини починають рости з таких маленьких насіннин, але тільки дерева виростають такими високими й величезними? Вони ж отримують однакову кількість сонячного світла й тепла.

- Це ти вірно підмітив, що сонце дарує тепло й світло всім у рівній мірі, без виключення. Але великими стають ті, хто сильніше всього намагається подякувати Сонцю за його дарунки, - відповів учитель».

СВОБОДА

Кожна народжена дитина – Божий ангел (хай хтось заперечить) і своєю появою приносить в сім'ю, у цей світ щось небесне, духовне. І ми, батьки, цей її світ починаємо руйнувати. Однак є взаємозв'язок того, що дитина мала знання про божественне, то й у зрілому віці починає шукати це божественне, чи робить спроби, в залежності від того, як її перемолола, перевиховала суспільна бетонозмішувальна машина. Якщо ми усвідомимо, що саме так було, чи інакше й знаючи свої духовні потреби, то ми знову ангел Божий. Усе таки це важкувато починати, але приємно.

Даємо дитині свободу. Якщо вона хоче щось зробити, вона те зробить явно, чи таємно, сьогодні, чи потім – вона досліджує життя. Це є її потреба, а не забаганки. Ми, старші, маємо збагнути, хто посиляє їх так діяти. Якщо це пізнавальний процес, то похвально (таємна похвала), а якщо це вже результат нашого виховання, корисливості, шантаж від дитячого єства, то тут набагато більшу турботу й часу слід надати дитячому єству. Бо коли ми говоримо, що такі дослідники вкорочують нам життя, то якраз ми займаємося пере-живанням (будьмо пильними в застосуванні слів) за них, тобто забираємо частину їх життя собі, відбираємо в них їх життя. Тому, коли нашим дітям, тобто тим індивідам, яких подарував нам Бог для нашого розвитку душі в їх 5 – 20 – 40 років, то не слід за них жити (переживати).

Давайте досліджувати природу свободи. Свобода приваблива невідомістю, але вона страшить нас тою ж невідомістю. Свобода – це небезпечне явище, але надзвичайно важливе. У свободі ми можемо впасти нижче тварини, а можемо піднятися до рівня богів – це повний діапазон свободи. Тепер від нас залежить, як ми розпорядимося своєю свободою і як навчимо дітей розуміти свободу.

Ми затверджуємо, що цей мир є рабством, то як же позбутися цього миру й стати звільненим? Тоді звільнення є чимсь протилежним, чим те, що не є рабством. Але по суті обоє є те саме - свобода й рабство, - і поки ми не звільнимся від того й іншого, то ми не звільнимся від цих крайностей, які обумовлені цими двома словами. Рабство зв'язує, але й воля зв'язує. Рабство є неволею, і звільнення також є неволею. Постараймося зрозуміти це. Подивимося на людину, яка намагається вибратися з рабства. Вона залишає свій будинок, вона залишає свою родину, вона залишає своє багатство, вона залишає все мирське, вона залишає суспільство тільки для того, щоб вибратися з рабства, з оковів миру. Тоді вона створює для себе нові окови. Ці окови є негативними, протилежними колишнім суспільним, але важкими й негативними навіть для продовження життя. Ми ще більше повстаємо проти життя, відірвавшись від рабства. По всій видимості і до цих полярностей слід підходити усвідомлено, тому що й вони є частиною нашого життя. Усвідомленість є та пильність у якій ми можемо жити з найменшими втратами чи розтратами життєвих енергій. Слід усвідомити, що перебуваючи в одній чи іншій крайності, ми можемо й там і там знайти позитивне. Зрозумівши це й прийнявши у своє життя, то завжди знаємо, що прийняття позитивного й правильного перебуває у визначенні, яке ми використовуємо – це легкота, яка відчувається в нашому єстві і легкота у всіх наших намірах і діяннях. Це критерій визначення правильності дій в будь якій життєвій ситуації. Спробуємо й створюємо всі умови, щоб дитина зрозуміла цей критерій для свого подальшого життя.

Їм дане їх життя. Не нав'язуємо їм заборон без пояснень. Якщо щось не знаємо, то не обманюємо. Обман з наших благих намірів всеодно залишається обманом. Вони це знають, але не можуть зрозуміти в прив'язці до життєвих ситуацій. З часом вони зрозуміють, що ми їх обманювали (батьки, вчителі, держава, суспільство) – а вони ж у певні періоди нас любили, як Бога, бо в собі вони ще його не бачили й довіряли всією чистою душею, всім своїм єством нам.

Завжди надаємо іншому можливість бути самим собою - у цьому й полягає розуміння свободи, у цьому й полягає любов. Не нав'язуємо себе іншим. Наші наміри можуть бути добрими, але результат буде поганим.

«П'ятирічна дитина попросила свого десятилітнього брата: «Піди до мами й попроси в неї дозволу піти в театр». Старший сказав: «Але чому не ти? Попроси ти». Молодший сказав: «Ти знаєш її довше, чим я».

Ми слухаємо своїх батьків, тому що вони знають цей мир довше нас. Але чи не думаємо ми, що бути тут протягом довгого часу досить, щоб хтось щось довідався більшого? Чи думаємо ми, що час дає розуміння? Чи думаємо ми, що старшинство дає мудрість?

Здається строгий підхід (дисципліна, мораль, закон) в «вихованні» дітей майже всіма підтримується, але такі відносини батьків і дітей будуються на страхові, бо батьки для «правильного» виховання застосовують ремінець і в результаті приходиться насильство через ляпас, або поламане ребро

батька через 20-40 років від дитини. Так званий конфлікт «батьків і дітей» має і у цій природі взаємовідносин, має звідси корені, від цих відносин, а не від набуття віри.

Чому учні забувають своїх вчителів, бо втратили довіру. Вони можуть її й не мати після одного чи декількох уроків, відчувши неправду від учителя в його інформації, у його особистій поведінці... Діти ще дуже чутливі в сприйнятті нещирості – одна нещирість виходить із неприродної шкільної програми, а інша - від особистості вчителя. Навіть якщо ці два прояви вже з'єднані в особі вчителя, то довіри дитини до нього не буде. Це виявиться в її поведінці, у її відношенні до вчителя, у висловленнях своєї позиції перед своїми друзями, удома й у незадовільному засвоєнні навчальної програми. Батьки удостоївшись спостерігати таку ситуацію і якщо даний шкільний предмет є частиною її задатків, талантів, то постараться допомогти самі, або поміняють вчителя з метою недопущення знищення таланту. Ми знаємо, що в класі частина дітей з інтересом вивчає один предмет, а до інших у нього немає інтересу. Така різниця прийняття інформації, знань у тому, що дитина прибула в школу з основами таких знань і вона готова їх приймати і розвивати. Інший прояв у задовільному прийнятті інформаційних знань є налаштованість і спорідненість духовних якостей вчителя і дитини. Учителю не може навчити, якщо там немає задатків, а в більшості випадків прагне перевиховати, бо цього вимагає шкільна програма. «Школа звірів» не спрацює, на основі яблука не можемо прищеплювати черешки вишні (дуже вже жалюгідні результати, тому що на черешку яблука можна прищепити черешок тільки яблука із кращими сортовими якостями – і це буде якісний результат).

Але кожен вчитель має свій талант, своє розуміння своєї професії, своє розуміння кожної дитини. Якщо він робить шкільної комп'ютерної програми, то не слід його називати цим словом – вчитель, чи більш підходящим словом – педагог, той, що водить дітей по життю. Ми не вчили пізнавати світ, пізнавати життя, пізнавати себе, надаючи минулі наукові інформаційні ази. Інформація використовується, чи виникає потреба в ній у різні періоди життя й кожним по своєму ті, чи інші її частини використовує. Одна дитина використовує лопату для перекопування ґрунту, інша для відрубання коріння, мотузку, а ще інша для того, щоб завдати удару ... Тому буде доцільним сказати, що ми теж у пошуку призначення лопати. І мабуть вона найперше своє призначення має в перекопуванні ґрунту, а коли немає сокири, то може бути знаряддям для відрубання, а деколи для захисту, чи замість весла. Її можна застосувати й в інших цілях, про які ми ще не знаємо.

Душа дитини - це інше світобачення, вона по своєму розуміє оточуюче середовище, вона безтурботно приймає його. Вони граються ним, а воно з ними.

Дорослі в цей час стають батьками, начальниками й т.д., зважають на обставини, вишуковують якусь інформацію, шукають способи стати кимось, вишуковують способи знищення когось і т.д. Ось це ми, зазвичай, називаємо практичним умом, аж до знищення собі подібних, знищення цілих народів. Величезні суми йдуть на все це, а не для «мирного» атому. А чому серце болить на війні за своїми близькими, а тому, що перед очима вбиваємо на підсвідомому рівні своїх духовних побратимів. Де ж наша любов?

Багато хто думає про мирське усього світу, або в окремому регіоні, але коли намагаємося вимовити ці слова, то піддаємося самим зухвалим і лицемірним нападам. Люди навіть бояться світу, бо їх свідомість не вміщає цієї благодаті. Але ті, хто володіє усвідомленням світу, то вони природно своїм життям утверджують через пізнання про відкриття врат світу. Бажаємо всім щастя, любові, миру, злагоди й доброти!

Заєць зайця не їсть, вовк вовка не їсть. А людина може. Для рослини, для тварини природа обмежує, а людину не може. Ось де природа бога караючого у всіх святих писаннях. Людина у своєму егоїзмі і є тією караючою силою, енергією. Людина є частиною природи, а намагається природою керувати, управляти, розпоряджатися. У чому ж суть? Хто вона є? Мабуть ми самі створюємо проблеми, ми самі ускладнюємо собі життя і витрачаємо на це енергію, а потім витрачаємо енергію на вирішення цих проблем. Життєві проблеми появляются тоді й саме тоді, коли душа має йти у своєму розвитку такою то дорогою, а наші бажання воліють іншою. У нашому естві, у нас самих зароджується конфлікт, який обростає негативною енергією, як сніговий ком й зачіпає інтереси інших - тих, хто зустрічається на його шляху. Ось так виростає життєва проблема. Ми віддаючи переваги бажанням, надіючись на свою фізичну силу, на свою поінформованість, на свої професійні й суспільні навички й досвід, входимо в конфлікт з духовним. Душа та ж, а наші бажання мінливі й часто густо є надумані, і не є потребою нашого ества.

Ми витрачаємо енергію на вирішення моральних питань і на вирішення фізичних завдань. А можна було б зберегти перший вид енергії для збогачення душі, а другий – для творчого підходу в реалізації

усвідомлених дій. Покликання душі в ощадливому й раціональному витрачанні енергії для свого розвитку, свого збогачення, а матеріальне саме підтягнеться до того рівня, який ми пізнали в ньому потребу для повноцінного функціонування тіла. Вивільнену енергію й час ми можемо затратити на пошуки нового скарбу, який має наше життя. Бо деколи із-за наявності лінії, втрати інтересу до життя ми не викопуємо ті скарби, що даровані нам Сущим.

Такий підхід навчить нас усвідомлювати, що життя не є постійні проблеми, а дарунок Божий, блаженство душі й тіла. Ознакою такого стану душі є поява енергії завзяття (вона є, бо ми її зберегли) на нові пошуки своєї сутності. Думка, слово, дія, що приносять задоволення, тобто лягло на душу, даруючи щастя собі і всьому оточуючому нас – і це теж благисть нашого ества. Тобто, ми це всмоктали в себе, однак це не завжди дасть підняти рівень інтелекту, а в більшості випадків це дає нам усвідомлення того, що ми по іншому починаємо відноситись до думок, слів і вчинків, відповідно й по іншому починаємо мислити, говорити, діяти на ті чи інші прояви життєвих ситуацій. На початку ми придивляємось з підозрою, а фактично набираємо досвіду стороннього спостерігача за собою і всім, що зустрічаємо. Фактично – ми інша людина. Саме так. Ми перестаємо напружуватись, ми входимо в стан спокійного споглядання й спокійно відносимось до всього й діємо адекватно до наших потреб і можливостей. Такий підхід до життя ми називаємо мудрістю.

Входження в самість. *«Якось чаньський наставник Ю-Юань прийшов до чаньського майстра Хуэйхайю за настановами про суть. Чань і спитав:*

- Чи є в пестуванні Шляху якісь тайні настанови?

- Є! - відповів Хуэйхай.

- А які ці тайні настанови?

- Проголодався - поїж, втомився - поспи!...

- А хіба звичайні люди не так поступають у своєму житті? Чим же тоді вони відрізняються від чаньських наставників? - не зрозумів Ю-Юань.

- Звичайні люди, коли їдять, увесь час думають про що небудь інше. Коли вони сплять, думки їх у хаосі, і вони весь час про щось турбуються, - відповів Хуэйхай.»

Не розвиваймо ілюзію в дітей, що вони найкращі, що вони найкрасивіші, бо саме це їм зашкодить вибрати свій вроджений стиль життя. Дитина виросте й буде вчиняти по своєму, хоча деколи може вислухати нашу думку, пораду. Заради Бога не вчім їх жити, а можемо тільки порадити їм то тільки тоді, коли вони попросять поради. Добре, коли ми такий підхід застосовуємо в стосунках і з дорослими. Це є зернинами мудрості. Найкраще вчити своїм прикладом у діях, у словах. Тому «бдіть», будьмо пильними!

«Є така східна приказка: «Із глечика в чашку можна налити тільки те, що в ньому було». Тобто, якщо там вода, а тобі хочеться, щоб лилося вино, одного бажання буде мало.

Так і з людьми: ти даремно деколи чекаєш від людини якихось вчинків, дій, а вона просто наповнена не тим, щоб виправдати твої очікування.»

Діти радіють всьому, бо саме у всьому (листяку, собаці, хмаринці), вони бачать божественне, а ми все сліпнемо своєю серйозністю, своїми нереалізованими клопатами й бажаннями, але ж ми такі ж діти Божі, як і вони – тільки старші тілесно. «Життя - гра» - хтось сказав, і це є правда. Більше граймося з дітьми (з ким поведешся, того й наберешся), сприймаймо світ дитячими очима. Цим часто займаються дідусь з бабусею. Це теж частково допомагає їм повернутися до першоджерел і задуматись над питанням – для чого ми покликані на цю планету, і як істота духовна. На сьогодні це актуально, на сьогодні це назріла потреба кожного й всього людства. Це шанс, разом з дітьми бути ближче до своєї суті. У нас є можливість повернутись назад і по новому подивитись на сенс життя. І тоді щасливий кожен, і вся сім'я. Суспільство скаже в пристрасі, що така сім'я ненормальна (а що таке норма в щасті?), але ми щасливі, ми радіємо життю і у цьому його і наш смисл. Щаслива людина благосна, вона перебуває в гостях у Бога, а Бог у ній. Бог є небесною вершиною щасливого буття. Вселенна є енергією, яка вирує в нас і цей стан нашого ества ми називаємо щастям.

«Якось один чоловік повернувся додому пізно з роботи і як завжди втомлений, роздратований, але звернув увагу, що на нього у дверях чекає п'ятирічний син.

- Тату, можна в тебе щось спитати?

- Звісно, що сталося?

- Тат, а скільки ти отримувєш зарплати?

- Це не твоє діло! - обурився батько. - А взагалі, навіщо це тобі?

- Просто прагну знати. Будь ласка, ну скажи, скільки ти її отримувєш за годину праці?

- Ну, загалом, 500. А що?

- Тат... - син подивився на нього знизу догори дуже серйозними очима. - Ти можеш мені позичити 300?

- Ти питаєш тільки для того, щоб я тобі дав гроші на якусь безглузду іграшку? - закричав той. - Негайно марши до себе в кімнату й лягай спати!... Не можна ж бути таким егоїстом! Я працюю цілий день, сильно втоплююсь, а ти себе так нерозважливо поводиш.

Дитинка тихо пішла до себе в кімнату й закрила за собою двері. А її батько продовжував стояти у дверях, продовжуючи бубоніти в злобі на прохання сина. «Та як він посмів питати мене про зарплату, щоб потім попросити грошей?»

Однак, переходя він заспокоївся й почав розмірковувати: «Може йому дійсно щось важливе потрібно купити. Та, біс з ними, з тими трьома сотнями, він же ні разу ще не просив у мене гроші». Коли він зайшов у дитячу, то його син був вже в ліжку.

- Ти не спиш, синок?

- Ні, тату. Просто лежу, - відповіло хлопчєня.

- Я, здається, досить грубо тобі відповів, - сказав батько. - У мене був такий тяжкий день, і я просто зірвався, пробач мені. Ось тримай гроші, які ти просив.

Хлопчик сів на ліжку й посміхнувся.

- Ой, таточку, дякую! - радісно вигукнув він.

Потім він заліз під подушку й дістав звідти ще декілька пом'ятих банкнот. Його батько, побачив, що в дитини є гроші, знову розізлився. А хлопчєня зложило всі гроші до кучі, ретельно перелічило купюри, а потім знову уважно подивився на батька.

- Для чого ти просив гроші, якщо вони в тебе вже є? - пробурмотів той.

- Бо в мене не вистачало, але тепер якраз достатньо, - відповіла дитина.

- Тату, тут рівно 500. Можна я куплю одну годину твого часу? Будь ласка, прийди завтра з роботи раніше, я прагну, щоб ти повечеряв разом з нами».

Почнемо виправляти дітей, а потім пере-живати за них і в зріле життя, вводимо людину, яку по поведінці, по її словах можемо в ній не побачити людської подоби, бо відчуваємо душею (нутром) сморід від своєї дитини, від її слів і дій. Вселенна дає їй умови для розвитку, а нам дається тільки допомогти. Саме небезпечно в процесі перевиховання, коли ми будемо старатись у дитині реалізувати свої нездійснені прижиттєві бажання – стати начальником, стати лікарем, стати музикантом, стати банкіром. У такому випадку ми втратимо дитину, товариша, помічника в старості. Ми таким «вихованням» продукуємо раба, у першу чергу, для себе і коли вона стане незалежною від нас (у результаті свого усвідомлення, своєї незгоди, чи нашої старості – тобто ми перестаємо бути для неї начальниками), то автоматично стане рабом суспільства.

Вільна дитина поважатиме свободу інших (у тому числі й нашу), яка ходить поряд з добротою. Саме це є дійсною гарантією забезпеченості нашої старості, а цей страх безпорадності в старості і змушує нас «виховати» дитину для себе. Велика небезпека! Будьмо свідомі, що саме ми закладаємо в них рабську психологію поведінки і цим пригальмовуємо духовний розвиток. Не користуймося її тимчасовою безпорадністю, залежністю від нас матеріально, а най вона навчається сама і саме від нас. У неї є знання, а ми деколи декого осуджуємо, створюємо в сім'ї сварки, бурхливо проявляємо гнів і дитина не може зрозуміти, чого ці великі дяді й тьоті роблять не по правді й доброті душі – бо саме з цієї субстанції бере знання про світ дитина і ми одночасно, маючи свій життєвий досвід, маючи поінформованість про суспільні сьогодишні цінності входимо у вічний конфлікт батьків і дітей незалежно від життєвого віку. Саме це закладає нові пріоритети в поведінку дитини. Будьмо уважними. Не шантажуймо дитини з метою, щоб щось зробила, чи так діяла й тим паче за винагороду, бо потім за винагороду може й принесе квартиру води.

Борони Боже спонукати дитину бути найкращою і це підкреслювати словом та ще й подарунком. Принесла дитина табель з оцінками - і ми щасливі. І у своєму задоволенні, у своїй радості робимо подарунок дитині за це. Так не треба. Дитина досягла цього маючи можливості і маючи від цього задоволення, а ми, батьки, дякуймо не за оцінки, а за свою радість, яка виросла від вдячності за дитяче працєлюбство, за дитяче вміння. Отут доречно промовчати, чи погладити по голові дитину, або сказати, що нам приємно за її успіхи. Не ламаймо дитячого розуміння світу, її психіку, але і на самоплив не

пускаємо. Вона вчиться і у нас негативного і у сусіда, і в темі мультфільму. Теж саме стосується і позитиву. Дитина спостережливіша (її ум ще не засмічений нами, школою, суспільством), і вона бачить, що дорослі поступають у повсякденщині так, чи інак і робить порівняння між своїм розумінням світу і тим, як поведуться дорослі, які стають з кожним днем авторитетнішими і певним зразком поведінки – і саме матеріальна узалежненість робить дітей подібними до нас - нашої поведінки, нашого способу мислення. Природа такого порівняння схована в примусі дитини робити вибір, виходячи з її залежності від батьків, у виконанні тих або інших діянь, які перед дитиною неусвідомлено ставлять батьки – єство проти, а виконувати необхідно. Дуже важко переломити себе, але іноді сутужніше відстояти свою позицію. І дитина входить у цю батьківську доцільність, тому що ця доцільність є суспільною, а підтверджень дитячого розуміння немає. От так суспільна доцільність закладає в дитячий ум таку «правильність» миру.

Відчуття духовної свободи дає насамперед свободу від світу, від мирської суєти. Злиття з духом і дає відчуття свободи. І внутрішня свобода досягається повністю. Загальні правила, закони, суспільна мораль у такому стані можуть не сприйматися душею і у тому числі - умом. Досягнути зовнішньої свободи від цілеспрямованого впливу суспільства вдається уникати частково, або до певної міри коригувати цей вплив.

Визначені позбавлення в багатьох випадках нашим умом сприймаються як допоміжні способи поряд з його установками, медитаціями, афірмаціями. Так, вони є допоміжними і беруть участь в перенаправленні енергії і якщо ми відчуваємо в цьому позитив, задоволення, радість, то це підтверджує наше усвідомлене буття. Відчуття свободи дає можливості нашому єству по іншому сприймати світ і умиростворено вибудовувати з ним взаємини. Така свобода приносить нам відчуття щастя і творчий запал. Тут немає місця вульгарності. У такому стані душі наш ум про це не думає. Така свобода відкриває нам шлях на пошуки істини, на шлях здобуття духовних якостей. На цьому прикладі ми стверджуємо, що духовна свобода не створює моральних обмежень, але й не виникає потреби входити у вседозволеність у реальному світі. Цей стан Душі й Тіла, при якому до нас приходять Знання наповнення діалогу між нами й Сущим, між собою подібними і тоді наші діяння кояться в благочесті, як би самі собою. Для пояснення такої своєї поведінки ми не можемо підібрати слів. Мабуть такий стан душі й тіла наповнюється такими енергіями, яких нам не дано на даний період пізнати. Вони відкриваються в стані любові. У нас відсутня потреба в порівнянні, оцінці, аналізі, виборі. Нас у такі хвилини веде Дух по шляху життя-буття. Так, саме у хвилини осяянь, які, як зелене світло світлофора, дозволяють рухатися далі. Не слід очікувати при усвідомленні цієї хвилини, як панацею для вирішення всіх проблем у житті. Хоча можна багато чого в такі хвилини усвідомлено, але без очікування, тому що не кожна жива істота може в сталості приймати таку кількість енергії - вона підніме її вгору і вже як безтілесну енергію.

Дитина може проявити свій протест при порушенні її свободи, чи проявить незгоду в хворобі тіла, смуток, в'ялість, лінь, плач, вередливість, неадекватність поведінки (з нашого погляду) – навіть не в прив'язці з однотерміновою спільною дією, може таку незгоду в таких проявах пронести через все життя (хвороблива дитина). Хто її «зробив» такою? Це ми, батьки, у першу чергу потопталися брудними суспільними чобітьми по її душі. Її душа страждає і ми бачимо цей свій бруд у дитячій хворобливості. Навчаємо змалку дивитись у суть духовних надбань, матеріальних речей і дій по дорослому з позицій духовної доброти й житейської справедливості – для цього через нас Творець послав цю душеньку у світ, знаючи наші духовні можливості. Ніхто не знає чия душа має більше знань, чи менше; чия душа при допомозі тіл прийшла до вищого, чи нижчого рівня розвитку, але не можна стверджувати, що хтось старіший, чи мудріший, чи має більше розуму й знань. Тому й з дітьми слід говорити й діяти по дорослому і ми, будучи спостережливими, побачимо результат. Пробуй-те, перевірай-те й бачи-те-мо.

Починаємо засвоювати елементи простої мудрості: вчимося в такій простій вправі – у вживанні у своїх вираженнях, від стану душі таких слів : так і ні. «Так» позитивне, а «ні» негативне. Знаємо це: «ні» здійснює его - це холодна логіка вигод, це охолоджена негативна енергія; «так» - це метод виявлення своєї сутності - і тут усе навпаки.. «Ні», як і його друг «ніколи» зміцнюють его, «так» руйнує їх. Так відбувається в дитячому віці. Бачите, який парадокс: якщо дитина не скаже «ні», тому що це слово є реакцією на гноблення її індивідуального розуміння миру, але не сказавши його, вона не виросте. Але а якщо доросла людина продовжує говорити «ні», вона залишається дитиною і так вносить у своє доросле життя поділ, а роздвоєння приносить страждання. Слово «індивідуум» означає неподільний. Незалежність входить тільки через ворота «ні». Через двері «так» входить тільки залежність. У ці слова

вкладений зміст поведінки дитини. Людині слід бути вільним у виборі відповіді «так» чи «ні» інакше можуть виникати життєвідштовхуючі ситуації.

У юнацькому віці слід вчитися говорити більше ствердно від свого єства для своєї душі. Сказати «ні», засумніватися — це привілей. Це більш високий щабель, чим віра. Тому що вірити може будь який боягуз. А щоб сказати «ні», засумніватися, потрібна сміливість. Відповідь «ні» прийнятна у дитячому віці, як визначення своєї незалежності і як підтвердження зв'язку дитини із всесвітнім духом Знань. Слово «так» вносимо в доросле життя, тому що воно наповнюється істиною від знань Душі, «ні» вже іде від суспільного ума й у більшості випадків несе негатив у взаємини.

«Двоє пішли в гори. Один з них сказав: «Я досвідченіший тебе. Я піду вперед і покаджу тобі, як це робиться». Він пішов уперед і провалився у велику глибоку двохсотп'ятидесятифутову тріщину. Його товариш прокричав йому:

- Ну як, усе в порядку?

- Ні, я зламав обидві руки.

- Ну, вилазь за допомогою ніг.

- Я і обидві ноги зламав.

- Ну, вилазь за допомогою зубів.

І от він став лізти за допомогою зубів, на це пішло чимало часу. Він уже був біля самого верху, коли товариш запитав його:

- Ну як, усе в порядку?

- Та-а-а-к, — донеслася відповідь, і він знову полетів униз.

Так що відповідь «так» не завжди підходить».

Єдине безсмертя людини, відоме людині, приходить через дитину - це реально, це факт. І якщо ми свідомі цього, то по іншому будемо й відноситися до дитини в діях, а також і в словах. Бо й у слові знаходиться велика енергія. «Так» позитивне, як ознака дії, дії творчої вільної, а «ні» негативне і звучить як заборона, як контрольований наказ.

В дорослому віці спочатку подивіться, чи не можна сказати «так». Якщо сказати «так» не можна, якщо сказати «так» неможливо, тільки тоді скажіть «ні». «Ні» вирощує в нас значимість на підставі нашого споглядання за мімікою, за подальшими словами, за поведінкою того, кому ми направили це слово. Просто поспостерігайте за собою, так, поспостерігайте, скільки разів на день ми говоримо «ні» і тоді спробуємо менше вживати це слово, то через деякий час ми побачимо зміни у взаєминах у сім'ї, у колективі в кращу сторону. Це слово отрута в людському середовищі. Воно може й не говоритися, але виявитися в ігноруванні, або явному мовчанні на нашу присутність. Разом шукаємо підстави та способи говорити: «так». Навчитися його говорити трішки складно, але скільки приємних відчуттів воно почне приносити в наше життя. Це не буде важко, а буде тільки приємною дією.

Батькам слід навчитися говорити «так!». У багатьох випадках, коли зазвичай дітям кажуть «ні», яке не має під собою серйозної підстави, а лише є демонстрацією влади. Усі не можуть стати президентами країни і мати владу над мільйонами людей. Але можна стати чоловіком і придбати владу над дружиною; дружина може стати матір'ю й придбати владу над дитиною, а будь яка дитина може мати ляльку-ведмедика і владу над ним ... жбурне його з одного кута в інший, надає йому гарних ляпасів, які б вона із задоволенням надавала татові з матір'ю. А ось бідному ведмежаті немає над ким панувати.

І якщо ми будемо ростити дітей, які володіють свободою, які чують «так» і зрідка «ні», тоді є ймовірність зникнути авторитарному суспільству на планеті.

Так даємо ж свободу нашим дослідникам у пізнанні позитиву і негативу доти, поки ми можемо їм бути підказкою своєю поведінкою, своїм способом життя. Ніхто не говорить про самоплив, раз ми пливемо в одному човні: хтось веслує, хтось видивляється маршрут, хтось вичерпує воду з днища ... І це дитяче споглядання більше дає для розуміння людських цінностей ніж закон І.Ньютону для всіх. Він дав для тих, хто потребував, а ми пливемо далі і вивчаємо нові вияви Природи, Всесвіту, Себе. Але ми хочемо, релігійна традиція хоче, держава в особі школи хоче поінформувати дитину, щоб вона побудувала огорожу від наших, нами бачених ситуацій. Без потреби не надаємо інформації про свої минулі ситуації, бо цим дорожнім знаком ми несвідомо скеровуємо їх у свою ситуацію (живи так, як я —

так не є. Хіба ми живемо так як жили наші батьки?, то прохання: не змушуймо дітей заборонами, непотрібними інформаціями робити шкоду їх душам, їх життям). Цим ми наповнюємо їх кошик непотрібним мотлохом і збуджуємо спротив ества дитини, породжуємо незадоволення в дитині і самі в собі породжуємо гнів у разі невиконання нашої волі (а хіба буває повне виконання нашої волі – придивіться – частково ..., а якщо візуально, чи зовнішньо більш-менш до кінця, то не факт, що в злагоді з дитячою душею - попитайте, якщо можете, чи вмісте). Енергія дитячого гніву притягає інший негатив, шкоду, які він не може усвідомлено сприймати, але тяжкість відчуває, що ми бачимо в непокорі, у вчинках, яких не спостерігалось в сім'ї... Дітям слід допомагати, навчати їх тільки тоді, коли вони просять словом, чи очікувально дією.

Ім краще довіряти, а якщо побачили іскорку пошуковця матеріальних чи духовних якостей, то будьмо напоготові подати посильну допомогу. Якщо ми не бачимо іскорки, то це ми не бачимо через свої темні окуляри. Кожна дитина має талант, але коли такий, який ми не бажаємо, то ми намагаємось пригнічувати нові вияви і змушуємо дитину забути про них. Будьмо свідомі, що Бог дає дитині талант, чи творчі завдатки і ми не знаємо з якого тіла прибула душа в тіло дитини для розвитку - з тіла професора, чи з тіла двірника. А саме головне, що ми не знаємо рівня розвитку дитячої душі, але скажемо однозначно, що вона є іншою і більш за все розвинутішу. Талант - це як річка – ми її бачимо тут, а далі не видно, то так і талант – ми можемо побачити його вияви, але результат його діяльності тепер ми не бачимо – вони покажуть себе пізніше. Вияви душі видно в маленькій дитині. Маємо ум побачити, бо це нам подарунок і найкращий подарунок у нашому житті. Турбуймося про Божий подарунок. Пам'ятаємо й знаємо.

Коли побачимо турботу дорослих дітей про нас, то це, буде підсвідома дяка їх душі за нашу турботу про їх душу в маленькому віці. Така природа турботи.

Тепер ми зрозуміли, а для кращого її усвідомлення подивіться на кожну дитину, якщо Суций нам подарував їх більше, - чи кожен з наших дітей має щирі турботи до нас. Ми її відчуваємо й приймаємо від тієї дитини, якій і давали. Це є процес повернення такої якості. У нас ще є шанс поділитися своїми спостереженнями, але не переказом перебігу подій, а тільки їх частину й незалежно - були вони позитивними, чи негативними для нас. У нас є шанс, а не несімо свої спостереження в могилу, чи в майбутнє. Бог відкрився нам, то хай діти знають, що він приходив і приходять, хай знають, що вони не одинокі. Частіше запрошуйте їх на посиденьки і по їх згоді розповідайте життєві казки (казка – це і є минула історія і невидимий очікуваний результат, у яку закладено моралістичні цінності людства), а для дитини це є інформація, яка може бути ідентичною з дитячими знаннями її підсвідомості. Таким способом ми можемо ненав'язливо утверджувати божественні якості в дитини. Пробуймо бути дитині другом, товаришем старшим і тоді процес росту індивідуума прискориться на наших очах.

«У мудреця спитали:

- Скільки видів дружби існує?

- Чотири - відповів він.

Є друзі, як їжа — кожен день ти маєш потребу в них.

Є друзі, як ліки, шукаєш їх, коли тобі погано.

Є друзі, як хвороба, вони самі шукають тебе.

Але є і такі друзі, як повітря- їх не видно, але вони завжди з тобою.»

Жорстоко повівся з дитиною раз і ця рана на все її життя, обдуривши дитину раз, ми стаємо в позицію бути обдуреними на все своє життя. За великим визначенням, то нам нічого дати дитині, ми можемо тільки взяти. Якщо ми дійсно хочемо зробити дитині подарунок, то єдиним подарунком буде невтручання в пізнання цього невідомого світу. Ризикніть! Так, це нелегко. Страх сковує батьків - хто знає, що трапиться з дитиною? Через цей страх вони починають ліпити для дитини якусь модель життя. Вони своїм страхом вбивають дитину. На неї не зійде благодать. Знаємо це. Вона не буде нам вдячна, адже в неї завжди будуть до нас претензії. Якщо батьки сміливі люди, то вони будуть допомагати своїм дітям, розвивати свою сміливість, навіть проти їх самих. Вони допоможуть їм бути сміливими проти вчителів, суспільства, кожного, хто збирається зруйнувати їхню індивідуальність. Діти народжуються з новим розумом і вони знають його якості, а побачивши їх прояви в маленькій індивідуальності, то вони до нової людини не будуть ставитися так, як це робили століттями. Їх будуть заохочувати залишатися самими собою в більшості випадків через страх і тільки деякі з розумінням, а це створює в нас впевненість у собі, самоповагу й природну людську гідність. Саме це змінить якість життя дитини й тих, хто сподобив стикатися з ним у житті. Знаємо, що це не випадково, наша душа й душа цієї дитини

чекали цього моменту. І з цього моменту життя-буття буде більш яскравим, живим, наповненим. Наповнення певною концентрацією таких індивідуумів і буде сигналом Сущому про готовність людства до позитивних змін в цивілізації.

Ось звідки така нелюбов до розумної, вільної, люблячої і доброї людини у суспільстві, яка підготовлена державною системою управління. Вони бояться цієї концентрації, але праведники її не створюють цілеспрямовано - це процес еволюції духовності і паралельний процес деградації людства. Якщо ці два напрямки врівноважені енергетично, то і природа дозволяє людству прийнятні умови проживання. Так, що слід не так боротися державі з мудрими праведниками наскільки займатися збільшенням гідного способу життя основної маси людства і це сприяє врівноважуванню енергетичного балансу. Слід розуміти, що знищуючи індивідуумів, політики створюють умови для зростання негативу і цим роблять перекис в енергетичному зрівноважуванні. Такий перекис і є справжньою підставою для звернення апокаліпсичної події на планеті.

Діти заслуговують на повагу, вони такі свіжі, такі невинні, вони так близькі божественному духу. Якщо ми з дитиною розмовляємо граємо на рівних, поважаємо їх вибір, то вони на очах змінюються. У них починає іскритися любов, виходить тепла й ніжна доброта до оточуючих. Постостерігайте! Ця енергія прийде і до нас. Ми в подяці засяємо. Ми це відчуємо. Ось що нам подарує дитина - любов, доброту, вміння бачити, вміння відчувати. Настав час поважати їх, а не змушувати їх поважати, бо вони ближче до джерела, а ми далі. Вони тільки недавно прийшли від Бога з його духовними якостями. Чи розуміємо ми, куди веде повага до дитини? Повага сприяє зростанню в дитини такої якості як впевненість, заснованій на елементарній довірі й ця впевненість витіснить з їхнього життя страх.

Невпевненість плодиться від відчуттів страху, неспокою, тривоги і відчуття провини. Ці прояви зазвичай приходять до нас в дорослому житті з дитинства. Все це обмежує прийняття енергії і одночасно відбувається процес зниження життєвої енергії. Ми стаємо безвільними, втрачаємо інтерес до життя. Позбутися від невпевненості не є можливим навіть навіюванням, триманням себе під контролем, спробами впевнених дій та іншими способами боротьби. Шлях набуття відчуття впевненості - це насамперед позбавиться від неї самої через набуття свободи дій, умиротворення і спокою сіюхвилинних, а потім і на більш тривалий період. Ми просто звикаємо до облаштованої суспільної стабільності, а втрата середовища досить суттєво впливає на наші відчуття впевненості: це втрата друзів, знайомих, втрата середовища, природних об'єктів, втрата своїх матеріальних надбань. Ми розгублюємося. Розгублюємося із-за неготовності приймати такі зміни раптово, а ця неготовність виросла із-за збільшеної своєї самооцінки, своєї мнимої значимості, сильною прив'язаності до всього того, що ми обумовили, як навколишнє середовище. Таким чином, ми позбавляємося ще від однієї химери в її різновидах - завищеної самооцінки і важності, яка і не дає нам усвідомити прояви, чи причини невпевненості. Ми шоковані, ми паралізовані на певний час. Ум розгубився і не знає, як продовжити самоорганізувати подальші дії. Це прекрасно. У нас появився час для переосмислення ситуації і пошуку шляхів виходу з хандри, психічної кризи, невдоволення всім і вся. Почнімо з самого простого: благодаримо Сущого, себе і співучасників ситуації, що ми залишилися живі, можемо розмірковувати і починаємо шукати шляхи виходу на тих позитивних моментах, які були в нашому житті - то саме це нас виведе зі ступора і відродиться почуття впевненості, але вже переосмислене. Ми вже свідомо будемо розуміти свої можливості і свої реальні потреби, а те що відбулося у втратах реалізується у переосмисленні, як життєві підказки через які ми мали пройти для нашого духовного розвитку - бо ми залишилися живі. Слава Богу!

Страх ще більша психічна енергія, ніж сексуальна. Сексуальна переростає в любов, або йде разом з любов'ю і наближає нас до істини, а страх обплутує все наше життя в усьому і все, знищуючи духовні вияви і сприяє внесенню в наше життя елементів негативу, яких ми також боїмося. Кожній дитині необхідна впевненість, от і все. А що втрачати?

А діти так залежні, але ж тепер ми знаємо, що немає причин такої їхньої залежності. Поважаємо свободу свою й дитини - вчимося в неї відстоювати свободу. Не важливо, якими засобами вона досягається. Кожен засіб добрий, якщо він несе нам свободу, індивідуальність, скидає окови рабства.

«Один вчитель у гніві пішов до директора й оштрафував мене на десять рупій за погану поведінку. Я пішов за ним, і, поки він випишував мені штраф, я стояв поруч. Коли він закінчив, я тією ж ручкою виписав йому штраф на двадцять рупій за негідну поведінку.

- Що ти робиш? - Запитав він. - У цьому журналі вчителі випишують штрафи учням.

- А де про це сказано? Де сказано, що в цьому журналі тільки вчителі можуть штрафувати учнів? Я думаю, що в цьому журналі за погану поведінку записують всіх. Якщо це не так, то дайте мені подивитися.

Зайшов директор.

- Що тут відбувається? - Запитав він.

- Він зіпсував журнал. Він оштрафував мене на двадцять рупій за погану поведінку, - пояснив вчитель. - Це не правильно.

- У вас є який-небудь документ, де говориться, що учень не вправі штрафувати вчителя, навіть якщо він погано поводить? - Запитав я.

- Важке запитання. Документу такого в нас немає. Але склалася практика, зазвичай карають учня.

- Це потрібно пом'якшити. Покарання необхідні, але вони не мають бути односторонніми. Я заплачу десять рупій у тому випадку, якщо він заплатить двадцять.

Оскільки директор не міг вимагати у вчителя двадцять рупій, то він не став вимагати і з мене десять рупій, штраф усе ще значиться за мною! Коли я прийшов у школу через кілька років, він показав мені журнал:

- Твій штраф усе ще тут.

- Нехай інші учні знають про це.

Просто треба знаходити шляхи!» Ошо.

Діти просто не знають цього. Вони думають, що батьківські поради приносять їм тільки користь. Слід усвідомлювати одне, що батьки не можуть зробити все, про що говорять. Вони не можуть нашкодити нам, не можуть вбити нас, вони можуть лише погрожувати нам. Коли ми зрозуміємо, що вони можуть тільки загрожувати нам, то їх погрози перестануть турбувати нас і це буде наш досвід. Отже, різниця є, але не в якійсь особливій перевазі. Ми ж тепер знаємо, що дітей можна навчити, але і у них можна багато чому навчитися.

Ошо про своїх батьків згадує: «Ми перестанемо тебе годувати».

- Будь ласка, я почну жебракувати в цьому ж місті. Я буду змушений виживати, мені потрібно зайнятися чимось. Можете не давати мені їжу, але ви не зможете заборонити мені жебракувати, це право кожного.

Це питання ствердження впевненості в собі з тими, хто має владу над тобою. Проти їх можна використовувати приховані сили. Ви маєте рацію, я відрізнявся від інших. Я не був крацим за інших, я просто був іншим. Пізнаючи це, я став лише відточувати грані. Розуміючи, як боротися з тими, у кого є влада - а в тобі її немає, - я став відточувати це мистецтво, і в мене добре виходило. Я завжди знаходив протиріччя. Вони завжди дивувалися цьому, коли їм здавалося, що на це я вже не зможу нічим відповісти, вони завжди думали раціонально».

У дітей майже однаковий потенціал, але різна впевненість, бо люблять тих, хто слухається.

Завдяки любові й повазі до дитини ми врятуємо їх від неправильних вчинків, не через страх, а завдяки любові й повазі. Поважаємо дітей. Позбавляємо їх від страху. Не змушуємо їх поважати нас тому, що ми їх батько, їхня матуся і так далі. Змінюємо своє ставлення і переконуємося, як повага впливає на наших дітей. Якщо ми реально проявимо повагу, то вони відразу ж відчують щирість нашу, то вони будуть нас слухати уважніше. Вони будуть навчатися розуміти нас, якщо ми їх поважаємо. Вони це робитимуть. Ні в якому разі нічого не нав'язуємо їм. Розуміючи нас, вони збагнуть, що ми праві, і потягнуться до нас, вони не втратять свого справжнього обличчя. Справжнє обличчя можна втратити одним шляхом. Воно втрачається, якщо дітей примушувати, змушувати проти їхньої волі. Любов і повага м'яко допоможуть нам і їм зрозуміти світ, стати більш усвідомленими, уважними, адже життя дороге, це подарунок Всесвіту. Ніякого позитивного спонукання, а тільки суворе спостереження - це ж діти, вони можуть поранити себе, покалічити себе. Не наказуємо їм суворо, а пояснімо, а ще краще якщо вони самі розберуться в поганій ситуації в присутності нас, як члена однієї групи. Не зводимо все до слухняності, а даємо їм вибирати самим. Просто пояснюємо ситуацію. Любимо своїх дітей, насолоджуємося їх свободою. Давши їм свободу ми звільнимо себе від функцій жандарма і зможемо мати вільний час для іншого заняття - хоча б для цього ж читання.

Діти дуже кмітливі, і якщо ми поважаємо їх, то вони будуть слухати нас з готовністю, бо захочуть зрозуміти нас, їм цікаво пізнати нашу позицію. Так є. Ми хочемо пізнати їх позицію, а вони нашу. А потім залиште їх наодинці з нашою інформацією. Так слід чинити лише кілька років на самому початку, невдовзі вони самі стануть розбиратися у всьому, і в наших підказках не буде необхідності. Незабаром

вони самі зможуть йти далі. Коли людина використовує свій власний потенціал, вона стає кращою своєю статечністю, відповідальністю, мудрістю, які явно насичені любов'ю й добротою. Ми це відчуємо. Робота батьків дуже делікатна, вона дорожочінна, бо все життя дитини залежить від неї.

Коли людина не використовує свій потенціал, вона стає посередністю. Усе суспільство складається з сірих людей, тому що ніхто не є тим, ким він був задуманий, він вічно хтось інший. І що б він не робив, він не буде кращим, він не відчуває задоволення, не може радіти.

Коли ми спочатку стурбовані в такому експерименті через страх, що наше дитя піде не в ту сторону, куди б нам хотілося, але це наші проблеми, проблеми нашого застарілого ума. Наші діти з'явилися на світ не для того, щоб виконувати наші забаганки. У них своє життя, і нам слід радіти, що вони живуть своїм життям, яке б воно не було, а жорстокість, насильство, злість, гнів, гординю ... пробачимо і забудемо одне одному.

Вмираючи, ми навчимося усвідомлено сказати, що залишаємо світ більш красивим, добрим, витонченим, бо й самі ми для цього потрудилися кожен. Це можливо тільки в тому випадку, коли ми покидаємо світ з тим же справжнім обличчям, з яким прийшли сюди. Вмираючи з такою чистотою розуміння смислу життя, то ми тим самим створюємо такий же стартовий майданчик з такими ж якостями душі в новому тілі.

Не біймося нікого, не біймося світу (згадайте притчу про ченця й потопаючий корабель). Небагато тих, хто йшов за Ісусом, і були вони сміливими людьми. Вони були єдиними християнами, бо вони ризикували своїми життями, йшли проти течії, жили в небезпеці, вони були готові померти, але не піти на компроміс з душею.

ДИКТАТ

Дитина народжується єдиним, цілим. От чому кожна дитина так прекрасна. Краса є наслідком цілісності. У неї немає природного й неприродного. Дитина просто природня, дійсна істина. Ми не можемо сказати, що дитина моральна. Вона ні моральна, ні аморальна. Вона просто не усвідомлює, що є щось моральне і щось аморальне. У той момент, коли вона зрозуміє це, почнеться розщеплення особистості. Першим інструментом фальшивості в житті дитини в її підсвідомості встає мати для примусового нав'язування нам нереального, хоча вона дає нам життя. Вона зробила нас тим, чим ми є. Якщо ми живемо в пеклі, то вона приймала в цьому участь, і найбільшу участь. Якщо ми страждаємо, то наша мати десь тут, вона захована в нас, тому що мати народила нас і виховала нас - або, в дійсності, викинула нас із нашої затишної реальності. Вона фальсифікувала нас природним діянням - але страждання залишилися в нас. Навіть коли вона не знає мови, і дитина не вміє говорити, вона може брехати. Рано чи пізно дитина починає усвідомлювати, що багато з її відчуттів не схвалюються її матір'ю. Її особа, її очі, її поведінка, її настрої - усе вказує, що щось в неї є неприйнятним. Тоді вона починає пригнічувати свої почуття. Щось не так. Мови ще немає; її ум ще не функціонує. Але все її ество починає пригнічуватися. І тоді вона починає відчувати, що іноді щось схвалюється її матір'ю. Вона залежить від матері, її життя залежить від матері. Якщо мати залишить її, то її не буде. Усе її існування сфокусоване на матері.

Знаймо, що все має значення, щоб мати не говорила, не робила, не показувала; має значення вся її поведінка не залежно де знаходиться мати. У дитини достатня чутливість і ця чутливість дозволяє їй збільшувати простір чутливості. Якщо дитина посміхається, а мати любить її, дає їй своє тепло, годує її молоком, обіймає її, то все це є правильним. Однак дитина може вчитися стати політиком вже з дитинства. Вона буде посміхатися, коли в неї немає посмішки, тому що вона вже знає, що так вона зможе вмовити свою матір. Вона буде посміхатися фальшивою посмішкою. Тоді народжується брехун, з'являється політик. Тепер вона знає, як фальсифікувати, і цьому вона навчилася у взаєминах зі своєю матір'ю. Це найперші взаємини зі світом. Коли вона стане усвідомлювати своє страждання, своє пекло, свою плутанину, вона виявить, що за всім цим ховається її мати.

Тоді дитина почне поводитися неприродним чином, тому що бути природним буде усе сутужніше й сутужніше. Це трапляється неминуче - запам'ятаємо це. Тому родині, батькам слід регулювати її таку поведінку. Так чи інак дитині необхідно бути цивілізованою, освіченою, з гарними манерами, - а якщо ні, то для неї буде неможливим просування в суспільстві. Тому, коли дитина починає свої перші виходи у світ: в садочок, в школу і далі, то деякі батьки спеціалізовано цим займаються.

Дитина дуже вразлива своєю душевною чистотою, своєю сприйнятливістю й допитливістю ума, а значить, її можна легко експлуатувати, зводячи свій перевиховний процес з дитячого безпомічного диктату в батьківський диктат. Ми у своєму диктаті виходимо з свого виховання батьками й суспільством, яке запам'яталося; по-друге, ми втомилися, сильно втомилися від нав'язаного нам способу життєвлаштування; по третє, ми не навчені творчості в створенні з нашої дитини великої індивідуальності; по четверте, ми боїмося збунтованого від вродженої свободи дитини, бо вона зашкодить нашому статусу, вона розорить нашу мізерну матеріальну скарбницю.

Те, що ми іноді думаємо про себе, не є індивідуальністю, це тільки особистість, як часточка суспільства. Це було цілеспрямовано культивоване в нас, у нашій природі - нашими ж батьками, суспільством, служителем церкви, політиком, вчителем. Вчителі, від дитячого садочка до університету, слугують певним інтересам, вони перебувають на службі в державній машині. Їх мета - знищити в кожній дитині індивідуальність таким чином, щоб вона вписувалася в дане товариство. І більшість з них раді старатися, забувши своє покликання – сіяти в дитячі душі вічне. Держава побоюється. Вона боїться того, що якщо дитину не обплутати суспільною свідомістю з самого дитинства, то вона стане настільки розумною (бо вона має здатність рости разом з душею і її якостями), настільки, що усвідомить, що її стиль життя буде схожий на бунт. Ніхто не хоче бунтарів, всім необхідні слухняні люди.

Батьківський диктат – саме велике рабство на світі. Дорослі раби мають можливість протестувати, бунтувати, чи відходити від впливу рабських відносин мовчки. Ми подавлюємо в дитині майже всі її вияви - і погані, і хороші, бо так не прийнято в суспільстві. Потім цим займаються садочки, школи і в результаті виходить слухняна людина, яка називається технічним словом – робот.

«Михайло у книжковій крамниці:

- *Чи немає у вас чогось про психологію виховання дітей від 5 до 12 років?*
- *Ремінь солдатський, шкіряний, у доброму стані...»*

Людина творець, а не робот. Творець не задумував її як робота. А протягом тисячолітніх життів людина в образі суспільства намагається створити з людини робота, але душа знає своє покликання й заперечує такий підхід до людської сутності. Тому то, ми відчуваємо, що нам чогось не вистачає, що ми можемо зробити щось більше, щось інше. Ось це усвідомлення веде нас до мудрості, як категорії буття, кличе нас пізнати істину й пізнати життя глибше, збагачуючи свій життєвий досвід. Усвідомлення наводить на думку, щоб поділитися цим досвідом, що ми на дорозі пошуку таїни життя-буття. Добре, якщо хтось згоден іти цією дорогою. Ця жадоба пізнати істинність супроводжує не одне життя окремих індивідуумів. Вільна від примусу, від всіляких заборон з дитинства маленька людина засвоює зміст (і це є в її свідомості від першолюдини) слова – свобода (с волею бодати-жити). Ця маленька людина, як до речі й доросла людина, є істотою вільною й усвідомлює свій духовний ріст шляхом творчих діянь у матеріальному світі і через те вона не завжди думає про надбання духовних цінностей і отримання задоволень, але і не прив'язується до інших крайностей – покірності й рабської підлеглості. Крім окремих особистостей.

Дитина – насінина. На який ґрунт впаде, так і розвивається по задуму Природи. На камені вона потребує поливу, поживи; у бур'яні – те ж є потреба в ополюванні; у хорошому ґрунті – росте, буяє, дає добрі насінини. Так і дитина. Якщо її «виховання» носить не природно-духовне усвідомлення ролі маленької людини, а в турботах «правильного суспільного виховання», в опіці, у насадженні на цей чистий аркуш свого розуміння всіх і всесвіту з усіма уявними і явними забобонами. Навіть при таких намаганнях, коли батьки думають, що це їх дитина досягла певного статусу в суспільстві і має всього в достатку й саме завдяки їх старанням, то не факт, що в цієї дитини з душею все в порядку. Навіть навчивши дитину ховати свої очі, емоції за маску, то дитина так поступає і з батьками й батьки не бачать істинної чистоти вже дорослої дитини. То про який рай може йти мова. Можливо не повезло з батьками, які користуються своїми перевагами. Ось така дорога життя дитини, за яку діти потім мстять батькам за їх невміння і за те, що не засівали добре і вічне в їх душі. А природа таких дій батьків і такий життєвий шлях є нагадуванням-повторенням для душі, для усвідомлення свого покликання батьками в старості, а дитині можливо в старості, чи в інших життях цієї душі, але вже тепер їм наданий шанс побачити істинну свою сутність і своє покликання. Деколи так і відбувається, і ми бачимо цей контраст у зовнішніх проявах їх поведінки в житті між батьками й дитиною. Любов до батьків більше має бути подібною до подяки, до шанування, а любов батьків до дітей – як турбота і то до повноліття. Зазвичай, дитяча любов, як прояв від узалежненості, як прояв згоди на турботу, як прояв в бажаннях свободи в

діях закінчується після зустрічі з коханою, а ще більшої самостійності надає пізнання близькості плоті одне одного. Любімо дітей як найкращий подарунок суцього і хай вони відчують нашу доброту, любов, щирість. Хай пізнають їх в собі, в інших. Вчімо їх цього своєю поведінкою. Леліймо ці якості тихенько, якщо ми узріли їх прояви в дітях.

«- Ким ти хочеш стати, коли виростеш?»

- Щасливим!

- Ти не зрозумів питання...

- Ви не зрозуміли відповіді...»

Хто б міг подумати, що дитина і вже раб. До цього в нас склалося поняття рабства іншими, які дехто є рабовласниками, а дехто рабами. Але ми не можемо прийняти своїм умом і розумінням того факту, що ми можемо стати, як їх дитина, рабом своїх батьків, Що нас будуть експлуатувати, прикриваючись любов'ю. Однак, любов - це одне з тих слів, які кожен використовує, і яке не можна зрозуміти по суті. Батьки говорять дітям: «Ми вас любимо» - а це ті самі люди, які ж і руйнують дітей. Це ті самі люди, які дають дітям усі можливі забобони, усі можливі мертві марновірства. Це ті самі люди, які обтяжують дітей усім можливим вантажем сміття, яке носили вони ж багато поколінь, і кожне покоління передавало наступному. Це божевілля триває... вантаж продовжує ставати більшим й більшим. І все-таки батьки думають, що люблять своїх дітей. Якби вони дійсно любили дітей, вони не хотіли б, щоб діти були їх власними зразками, щоб вони так жили, як самі живуть, тому що вони самі просто нещасні, і нічого більше. Яким був їхній досвід життя? Суцього нещастя, страждання ... життя було для них не благословенням, а прокляттям. І все ж вони хочуть, щоб їхні діти жили краще ніж вони самі. Ми своїм умом сприймаємо стан кращого життя в матеріальній забезпеченості, не розуміючи основи життя – духовності. Тому ми, батьки, економимо на своїй їжі, на предметах першої необхідності заради можливого накопичення предметів, грошей, які буцімто допоможуть дитині бути багатого, щасливою, вільною в деяких поступках. Саме таке наше розуміння і такі наші дії показують у нас наявну рабську узалежненість, рабську психологію. Саме це ми робимо в більшості випадків несвідомо (за покликом природи і з відомих нам способів, отриманих від суспільства) з кожною дитиною. Ми не залишаємо дитину в спокої, ми не дозволяємо дитині бути самою собою, ми продовжуємо навантажувати дитину своїми нездійсненими амбіціями. Усі батьки хочуть, щоб дитина була її власною подобою чи подібним на того видимого успішного сусіда, начальника, і якщо вона стане подібною на нас чи на сусіда, то вона не стане самою собою. А не ставши самою собою, вона не зазнає задоволеності, вона не буде відчувати себе як вдома в існуванні протягом усього життя. Вона завжди буде залишатися в стані, як би їй чогось не вистачало. З такими відчуттями вона буде зустрічатися постійно чи періодично.

Ми, батьки, маємо так наситити дитяче єство добротою, любов'ю, вмінням радіти життю, щоб вони могли, вміли і мали що роздаровувати іншим. Ось чому ми запрошуємо, що ми, батьки, будучи свідомі цього, маємо самі перш давати іншим. Це якраз виховний і повчальний процес для дітей, який при наших підказках дає можливість переходити в стан їх розуміння і досвіду того, що такий наш спосіб життя дає можливість і дитині вже в дорослому віці мати щасливе життя в любові і злагоді з одночасним вмінням стягати ці духовні якості єству для духовного росту. Цим даванням дітям, вмінням вчити їх ми, по перше, відкриваємо своє єство для притоку позитивних енергій; по друге, ми спільно створюємо базу в дітях цих позитивних енергій, яких буде достатньо для прекрасного старту в доросле життя.

Ми готуємо (слово то яке – прямо приготування страви, готового предмета бездушно) дітей не для духовного розвитку і не так, щоб душа могла створити умови для гідного життя, а готуємо для виживання в суспільстві методом підлабузництва, обманів ... і звичайного виживання зі злобою і метою матеріального збагачення. І це особливий вид експлуатації у введенні вишуканих способів поневолення. Раб своїх власних батьків, які все віддають своїй дитині. Це здається безглуздом, абсолютно безглуздом. Але тепер, коли психологія глибоко проникнула в людський ум і його функції, стало абсолютно ясным, що дитина - це істота, яку експлуатують. Нікого так не експлуатують, як дитину. Це вишукане рабство. Таке поневолення вбачається в руйнуванні її духовного світу, свободи, грайливості, сміху; у позбавленні її розуму, вводячи в це символічне слово інші наповнювачі - інтелектуальність, вміння користуватися інформацією, аналіз, оцінка, висновки; у возведенні глупоти змагальності, важності, злоби, гніву, осуду в норму успішного облаштування особистого життя. Але насамперед вони намагаються накрити дитину неусвідомленими віруваннями і від їхнього імені надалі виправдовувати всі свої вчинки щодо дитини установками християнства, буддизму ..., у яких і вони самі не розбираються. Дитину позбавили свободи. Адже вибрати і брати все зазначене не є її прерогатива - цим займаються батьки, навіть не питаючи її

згоди, бо вона безправний член суспільства. Навіщо її питати? Адже вона не може себе захистити, відмовитися від прийнятого рішення батьків, не може втекти чи ухилитися від дій запропонованих батьками.

Батьки несвідомо знаходяться в рабстві держави, суспільства, своїх обумовлених інтересів і разом із суспільством, вчителями, служителями церкви, політиками примушують приймати дитину всі їхні обумовленості у своєму житті.

Кожна дитина виховується таким чином, що дана психологічна потреба повинна виникнути, обов'язково має виникнути в її житті, як основа всієї її життєдіяльності, як основа її життєвої ідеології, ідеології держави, ідеології світу, як духовна орієнтація. Такі ідеології, така оманлива духовність досить суттєво шкодить дитині. Всі говорять дитині, що вона має робити те, що не робити цього. Звичайно, батьки думають, що вони чинять так на благо самій дитині; але це не так. Це щось прямо протилежне. Вони не це мають на увазі. Насправді вони мають на увазі, що роблять дитині добро, бо як сама дитина може вирішити, що добре і що погано? Тому вирішувати необхідно нам. І це логічно і доцільно, бо дитина така мала, а в її очах батько, дід такі великі, такі сильні, такі мудрі - і їй залишається тільки одне - вірити їм.

Так з самого початку дитину не вчать бути незалежною особистістю. Вона виховується бути послідовником. Крім того, вона в соціальному середовищі і сама робиться з роками прекрасним наслідувачем і імітатором. Вона сприймає все своє життя бути рабом ума. Дітей не вчать чути душу.

Її батько виховувався точно так же. Батько її батька виховувався так само. Вона буде чинити так само зі своїми дітьми. Ось так дурість переходить з покоління в покоління: одне покоління передає її до іншого покоління - це стає нашою спадщиною.

Небагато було тих людей, які йшли з Ісусом Христом і вони були справжніми християнами, але тепер є мільйони християн по всьому світу й мільйони буддистів по всьому світу й усі вони фальшиві, усі вони псевдо. Вони не можуть бути не псевдо - їх змусили. На них наклали кілька шарів певної релігійної ідеології, потім кілька шарів певної політичної ідеології - їм сказали, що вони індійці, що вони німці, що вони китайці, - їм нав'язана певна національність. Чорна раса, біла раса ... але рабство у всьому світі однакове. А людство то одне, Земля одна, духовне джерело одне, фізіологія одна. Як трапився розрив між усім цим? Як прийти до розуміння єдиного?

Але політики, попи не хотіли б, щоб Земля була одна, тому що якщо вона одна, то політики з усією їхньою політикою мали б зникнути. Вони можуть існувати лише тільки, якщо світ залишається розділеним.

Тому батьки, які належать до певної держави, певної нації, певної церкви, певного класу не можуть не нав'язувати свої ідеї дітям.

Батьки жорстокі зі своїми дітьми, тому що батьки роблять у них корисливий внесок, очікуючи дивідентів.

Батьки мають свої амбіції, честолюбні мрії, які вони хотіли б здійснити через своїх дітей - ось чому ми у своїй масі жорстокі. Навіть у такі прекрасні сімейні відносини вносять елемент вигоди і вносять вони той негативізм, який ми називаємо облікована очікувана вигода - і тому повсякденно наші батьківські думки в користолобстві. Вони хочуть використовувати своїх дітей у своїх цілях і надуманих цілях, які вони вже наперед сформували для дітей, для їх життя. Це ж ідеологія рабовласника. У той момент, коли ми хочемо використовувати когось, ми не можемо не бути жорстокі. З самої ідеї використовувати когось як засіб, виникає жорстокість, приходить примус, насильство.

Прохання – не бийте дітей, не кричіть на них, бо з них виростуть раби; не обманюйте дітей, навіть з метою якоїсь доцільності, бо не побачена обома суть проблеми виростає у величезну проблему. Коли не знаємо відповіді на поставлене дитиною запитання, чи не знаємо, як діяти в тій, чи іншій ситуації, що опинилися самі, чи з дитиною разом, то краще це визнати і попросити в дитини певного часу (строк), щоб взнати відповідь на дане питання, чи дану ситуацію.

«Дайте, дітки, тільки строк

Буде вам і білочка, буде і свисток.»

Також попросіть в суцього підказок – вони будуть дані конкретно нам через нас, дитину, іншу людину, чи якусь життєву ситуацію. У таких затруднених ситуаціях проявляймо особливу спостережливість, бо ми все одно напружились, нехай навіть тимчасово, але енергія проходить – прийміть її в спокої і відповідь дасться. Не відповідаймо тими відповідями в які самі не віримо, через те, що рано, чи пізно дитина визнає, що її обдурили. Обдурили - значить ми почали втрачати дитину, коли перший раз обдурили, то уже нашкодили обом. Краще даймо чесну відповідь, що не знаємо, або

запропонуймо пошукати відповідь разом. Так ми збережемо дитину і її любов до нас, а це перша сходинка в житті до любові до всього оточуючого. Це ми будемо відчувати і теж матимемо задоволення. Прекрасно.

*«Ми від нудьги страждаємо...
Наосліп судимо когось.
Не кохаючи – стрічаємось,
Не зустрічаючись – кохаємо.
Ми мовчимо із гордості,
Говоримо зі злості...
По краю прірви ми йдемо,
Обходячи новини не свої...
Ховаємось як діти,
Злимося – наче звірі...
Та все-таки
Не кохаючись – стрічаємось,
А кохати – все-таки лякаємось...» А.Волошин.*

Одна брехня породжує іншу, створюючи ланцюг, який іншим кінцем буде бити по нас, те ж саме можна сказати про відносини вчителя, начальника, служителя релігійної традиції, політика з дитиною і у її зрілі роки. Якщо ми відчуваємо, що хтось з них говорить, пише, чи діє, а ми, дитина, відчуваємо, бо знаємо, що це не є так, не по совісті, не по правді, то це є ознаками обману. Як тоді довіряти і кому саме? Той, хто шукає, той знає - де і кому.

Різні догми, правила особливо шкідливі тим, що вони дають нерухому форму, як би не зважаючи на рівень розуміння кожного індивіда. Усі ці обмеження, заборони для дитини є не чим іншим, як знищення розуму, духовних знань малої узалежненої делікатної дитини, які вона принесла з душею. Ми починаємо тренувати дитину: їсти по графіку, по графіку пісяти, по графіку ріст і вага – усе під контролем. Пчихнув – до лікаря. Батьки не знають і не чують дитини, чи не хочуть. Не хочуть брати на себе відповідальність і до лікаря. Вже всі знають, що поява в дитини соплів є ознакою її прохання - проявити до неї увагу. Дитячі соплі, як і сльози - є проханням дитини звернути на неї увагу. Дитина захотіла ласки, хоче погратись з батьками ... Ми не вивчаємо її індивідуальних потреб, можливостей, вводячи в режим (ріжемо волю). Не дозволяється дитині будь яка самостійність. Але ж розум і чутливість (відчуття) розцвітає в натуральному, природному середовищі, але аж ніяк не в дисципліні. Дисципліна у виховному процесі є фундаментом для отримання механічного біологічного робота. Психологи сьогодні підтверджують, що дисципліна, примус роблять людину тупою, бездумною, безініціативною – гвинтиком суспільного механізму. Це вигідно всім: політикам, церкві через покору й дисципліну, а також біологічним роботам («кіборгам») через певні матеріальні гарантії й певний соціальний захист.

Постараймося не використовувати іншу людину як засіб, у тому числі й дитину, тому що кожна людина цінна сама по собі і в кожного є всі можливості забезпечити себе самому. Природа використання когось з корисливих мотивів схожа на взяття грошей у кредит - їх з часом кожен віддає. Природа такого механізму закладена в будь який вид експлуатації. Отут страждають обидві сторони. Експлуатований втрачає волю переміщення, він підпорядкований якимось правилам, режиму у часовому відрізку; усі його думки у віддачі фізичних, розумових енергій для експлуататора в надії отримати гроші для біологічного виживання. У такому пресі він не думає про набуток духовних якостей, бо його думки зайняті заздрістю, злістю, гнівом до експлуататора; його думки в обуренні своїм рабським становищем, вони в прокляттях на себе і на своє собачаче життя. Цей негативізм висушує раба і він же поширюється в простір, він поширюється конкретно і на рабовласника. Рабовласницька залежність проявляється не тільки в економічному аспекті, але й у моральному і у духовному. Ось тут необхідно милосердя рабовласника до братів своїх за духом і кров'ю в забезпеченні умов гідних людини, в розумінні свободи й рівності - у створенні гідної оплати праці та створенні умов духовного розвитку - тут і особистісні відносини і корпоративні будуються на такій цінності як життя, любов, злагода.

Батьки для полегшення своєї долі в житті привносять громадські та виробничі відносини в сім'ю й відповідно ними наповнюють свої відносини з дітьми, стаючи сімейними рабовласниками. І цей стан мільйонів людей: вони залишаються такими ж, що й на роботі - вони приносять свою посаду додому, чи посаду свого «улюбленого» боса.

Батьки жорстокі, тому що в них є ідеали: вони хочуть, щоб діти були тим, або цим. Вони хочуть, щоб діти були багатими, знаменитими, шанованими, як їх рабовласник, який у їхніх очах є еталоном в цьому житті. Вони хочуть, щоб діти здійснили їх нездійснені мрії. Дітям слід бути їх продовженням. Батько хотів бути багатим, але не досяг успіху, а тепер наближається смерть; рано чи пізно життя обірветься. Він відчуває розчарування: він ще не досяг своєї мети. Він усе ще шукає й шукає - але ось наближається смерть - це здається таким несправедливим. Він би хотів, щоб його син продовжив його роботу, тому що його син є його продовженням. Він - його дах, він - його проект, він - його частина, він - його безсмертя. Хто знає по поводу душі? Ніхто не знає нічого певного. Люди вірують, але це вірування йде від страху, а глибоко всередині залишається сумнів. Кожна довіра несе в собі сумнів. Без сумніву не може бути довіри. Щоб придушити сумніви, ми створюємо віру, але сумнів гризе серце подібно черв'яку в яблуці, він продовжує поїдати нас зсередини. Хто знає про Бога, хто знає про душу? Можливо, їх немає. Є, є щось таке, що є таїною; є щось таке, яке ми відчуваємо, є щось таке, після чого проходять зміни у відчуттях і в реальності – і цю таїну ми, люди, називаємо Богом.

Єдине безсмертя, відоме людині, іде через дитину - це реально, це факт. Саме це ми робимо в більшості випадків неусвідомлено – по зову Природи з кожною дитиною, а, говорячи про Божественну якість, називаючи Бога безсмертним, то тут ми усвідомлюємо, як процес нарощування духовних якостей. Тобто безсмертя Бога в безсмерті духовних енергій - душ людських. Життєвий процес безсмертності бачиться у народженні нових людей і в баченні вмираючих старих людей.

Ми не залишаємо дитину в спокої, ми не дозволяємо дитині бути самою собою, ми продовжуємо навантажувати дитину своїми нездійсненими амбіціями. Кожний батько прагне, щоб дитина була його власною подобою і якщо вона стане нашою подобою, то вона не стане собою. А не ставши собою, вона не випробує задоволеності, вона не буде почувати себе як дома в існуванні протягом усього життя. Вона завжди буде залишатися в стані, як би їй чогось не вистачає. З такими відчуттями вона буде зустрічатися постійно чи періодично. Ми ж знаємо, що в дитини є своє власне покликання і їй у своєму становленні слід пройти свій шлях спроб і помилок, пошуку й пізнань.

Наші батьки нас люблять, і вони говорять нам, що ми теж «повинні» їх любити, тому що вони батько й мати. Це дивне бажання є проявленням в нашому житті, і здається, ніхто не усвідомлює того природного явища, що сам факт, що ми мати, то одного цього досить для любові. Дитина народилася з любов'ю і вона її носій у якості й кількості навіть достатній для навколишнього середовища. Адже не так просто до неї всі поспішають: батьки, братики й сестрички, кішки й собачки – вони відчувають любов, яка виходить від неї. І якщо ми з любов'ю до дитини будемо ставиться, то вона її відчує і не треба батькам щось говорити про любов і про якісь борги і зобов'язання. Борг - це залучення в рабство. Це явище ми знаємо навіть дорослі, то навіщо навантажувати таке мале незміцніле єство. Ми, дорослі знаємо, що в стані любові нам немає необхідності в словах і якщо нас люблять, то ми також це відчуваємо. Тоді прохання – не робимо обмеження, не робимо в'язниці для дітей у вимогах любові від дітей і це не виходить в підсумку, що дитина має нас любити. Ми гідні любові своїм материнством, - просто від факту народження.

Ми можемо бути батьком, але це не значить автоматично, що ми гідні любові, як якогось обов'язку. Ні. Ми брали участь у народженні дитини, але духовні якості, до яких відноситься і любов, дитина одержує крім усього з Душею при зачатті, при виношуванні плода, при її рості до повноліття. Якщо ми її дамо за ці шістнадцять-двадцять років, то ми її будемо мати від неї на все наше життя, що залишилося, без будь яких вимог і умов. Тільки тут коріння при наших відчуттях відсутності любові від дітей. І знаємо, що прояви любові в кожного відбуваються по різному при збереженні її цілісності. Прояви любові навіть у нас різні до однорічної дитини і у юнацькі роки. Любов дитини до батьків відрізняється в залежності від віку дитини. Ми згодні з таким розумінням? Але знаємо, що і прояви дитячої любові інші, чим батьківська. Джерело любові одне для всіх, але її прояви може споглядати кожний по своєму й відчувати також кожний може по своєму. Так що й споглядати й відчувати також слід уміти.

Тільки те, що ми батьки дитини, не створить у ньому величезного почуття любові. Вона любить усе... і метелика. Але цієї любові очікують... і очікують не якоїсь невидимої любові, а конкретних проявів турботи, милосердя. Так вони виходять зі стану любові, але вимагати любові від раба не вийде. І якщо ми не заважали вирости індивідуальності, то це буде не раб, а саме любляча, турботлива й милосердна дитина. Але іноді ультимативні вимоги турботи в дитячому віці відштовхують її від нас, тому що бідна дитина не знає, що їй робити. Вона починає прикидатися; це єдиний можливий шлях відійти від набридливих вимог. Вона починає посміхатися, коли в її серці немає посмішки; вона починає показувати любов, повагу, дяку - і все це просто неправильно. Вона із самого початку стає актором,

лицеміром, політиком. От що страшно. Ми виховали собі подібного, а очікували щось божественне... Дитина стає диктатором для батьків? Так! Овва.

Давайте подивимося на природу дитячого диктату.

Хай батьки чи один з них є диктатором, п'яницею, сімейним дебоширом і т. д., то це не є підставою дітям осуджувати їх. По перше, ми, діти, маємо усвідомити, що не ми це, слава Богу, робимо і, по друге, вміючи не приймати в себе гнів і обиду на них, то цим ми полегшуємо своє життя і плюс до того, то ми таким ставленням допомагаємо їм на тонкому психічному рівні. Бо не приймати цей негатив нам допомагає наявна в нас любов до батьків, які б вони не були. Це нам підказка і ми, діти, її можемо зрозуміти на зламі семирічного віку при нашій готовності почути таке повчання від одного з батьків чи від батьків їх батьків. А можливо до цього долучиться садочок чи школа при підготовці в приготуваннях до дня мами чи тата.

Тато п'є, зобиджає маму? Може мама сердиться, що тато не принц? А дітки дивляться, чують... Наприклад, тато почав пити не від домашніх смачних пиріжків, не від відчуття домашнього затишку, який зазвичай створює – вона художник-творець його, вона організатор його і господар в цій кімнаті домашнього затишку. То такий «затишок» не спонукатиме його вчасно приносити нові пензлі, олівці, фарби. Перевіряйте. В цій сім'ї поселився гнів і злоба.

Якщо ми гнівимось, то шукаємо затишне містечко і починаємо думати про протилежне - про чесноти, і дуже скоро ми заспокоїмося. Наші енергії врівноважуються. Та й саме джерело обох цих енергій одне і те ж. Завжди будьмо дослідником глибини свого власного єства: що ми робимо, навіщо ми робимо. І не задовольняймося логічними поясненнями, їх тисячі, і ми можемо переконати себе, що ми були праві. Наприклад, ми приходимо додому. Ми розсерджені, тому що начальник на роботі поведився некоректно. Жоден начальник ніколи не поводитиметься коректно. Тільки тому, що він начальник, все, що б він не робив, здається поганим, виявляється поганим, оскільки в глибині душі ми обурюємося, що ми - жертва несправедливості, а хтось володіє високим становищем. Заздрість пронизує нас. Ми обурюємося тільки в собі - настільки ми хитрі, або в середовищі колег. Цим фактом, що ми - підлеглий, тому, щоб він нам не сказав, все погано, але ми не можемо реагувати, це буде дорого нам коштувати. Ми приходимо додому в гніві, і потім починаємо бити свою дитину, примовляючи: «Це тобі за те, що ти грав з поганими хлопцями». Дитина завжди грала з поганими хлопцями. А хто такі погані хлопці? Адже матері інших поганих хлопчиків б'ють своїх дітей теж за те, що вони грали з нашим поганим сином. Хто такі погані хлопці? Але ми ось так гупо пояснюємо свій вчинок.

Гнів кипить. Ми ще хочемо зірвати зло на кому небудь, і, зрозуміло, його можна зірвати лише на тому, хто слабший за нас. Діти для цього досить придатні. Батько в гніві, він б'є дитину, мати сердиться, вона б'є дитину, учитель злиться, він б'є дитину, і всі виливають свої негативні енергії, від тих отриманих ними неприємностей, на маленьку дитину, які вони не можуть зірвати на чомусь іншому.

А якщо у нас є діти, то можливості розлучення менше, тому що, коли дружина сердита на чоловіка, вона може побити дітей, коли чоловік образиться на дружину, він може побити дітей. Діти виконують роль сміттового ящика для нашого гніву. Вони допомагають, і значно допомагають. Ось які ми жорстокі. Однак в таких ситуаціях вони - скріплюча сила сім'ї, бо батьки безвідповідально «зуміли» позбавити себе від гніву і викинули на дітей, а через певний час діти спостерігають з кутка за сімейною батьківською ідилією. Досить «розумно» поступили батьки своєю несвідомою поведінкою і поступками.

Коли ми гніваємося, то як ми можемо дізнатися, що гнів зник? Тим, що більше немає енергії думки. Думка може залишатися, але енергії вже немає, все спорожніло. Кілька хвилин тому ми сердилися, а тепер, можливо, у нас на обличчі ще написаний гнів в емоціях, але в глибині душі ми вже знаємо, що гніву немає, енергія пішла. Скажімо так, ми гніваємося на дитину, тому ми не можемо посміхатися, в іншому випадку дитина не зрозуміє нас (ось як працює логічний ум), тому ми все ще вдаємо, ніби гніваємося на неї, але зараз нам хочеться розсміятися і притиснути до себе дитину, розцілувати її, любити своє дитя. Але ми досі вдаємо і носимо цю маску до самої смерті. Інакше разом з нашим гнівом буде упущена вся виховна суть, і дитина стане сміятися і подумає, що те, що трапилося - дрібниці. Тому ми вдаємо, надягаючи на обличчя маску, але в глибині душі енергія пішла. То в чому наша помилка і в чому помилка дитини? Міркуємо, бо ці обидві помилки наші, дорослих. Ганьба таким батькам.

Цей приклад чи подібні йому є досить показовими як у збереженні сім'ї, то так і в збереженні довіри від дітей. Діти досить чутливі. Знаємо, що коли ми гуляємо з дитиною на вулиці і наше око замилює людина іншої статі до стану хтивості, то дитина ще до зародження цих бажань починає відволікати наш погляд на щось інше (може кричати, може тягнути за руку в інший бік...), а ми сердимося. Мало того, що порушили довіру дитини втратою довіри до тата-мами, а ще й проявили

негатив у гніві на неї. Знаємо, що наш спосіб життя весь на лодоні і він говорить про нашу духовність більше слів. Ця незгода їсти є проявленою відсутністю любові в дитині до батьків. Відсутність апетиту вказує на неправильні відносини батьків між собою. Поламані іграшки свідчать про відчуття образи дитини, дитячої душі на наші розбіжності в словах повчань і реальної поведінки. І таких підказок батькам є багато. Якщо ми проігноруємо їх, не звернемо уваги, то через деякий час ці дитячі страждання проявлять себе в їх хронічних захворюваннях. Так, що і здоров'я дитини в багатьох випадках залежить від взаємовідносин в сім'ї. Ми у всіх своїх негараздах сімейних, вуличних, виробничих звинувачуємо інших, хочемо виправити всіх навколо себе (принаймні в сім'ї), але чогось не починаємо з себе, не починаємо міняти себе. Це велика помилка людини. Якби кожен почав з себе, то у світі було б менше негативу, менше зла, менше революцій і війн.

Ми поводитимось в сім'ї мудро, спокійно, то цим утверджуємо дітей в позитиві. І цей позитив практично зразу ж проявляється в дітях. Діти, як гумка, всмоктують в себе все позитивне і негативне до семи років, тільки потім цей позитив і буде міцним фундаментом, коли в підлітковому і юнацькому віці дитяче ество може приймати самостійно позитив у своє життя і пізнавати той негатив, який появляється в їх життєвому просторі вже усвідомлено.

Прийнятий позитив передається також на такому психічному рівні батькам – і це є батьківська радість за дитину, бо вони її несуть, допомагають нести дитині, як той шкільний рюкзак. Це радість не тільки за дитину, це і їх особиста радість. Так моментально одна радість наповнює іншу, чим і створюємо в сім'ї прекрасну ауру.

Однак, в більшості випадків ми вчимо дітей звичайного послуху словами в окриках, в погрозах..., а це має бути послух, який ми, як старші, маємо показувати своїм способом життя. Це досить тонка річ. Якщо батьки зрозуміють цю суть, то їх діти будуть послухними і далі; вмітуть чути і вмітуть реагувати від чистоти душі. Сам послух в своїй основі базується на спокої, спокійному сприйнятті духовного і мирського, як участь цього малого рівноправного учасника в творенні благополуччя в сім'ї.

Тому досить часто ми, батьки, неусвідомлено цю дію визначаємо в слові послуху, яке вживається в релігійних традиціях як елемент духовної практики, але там і в сім'ї воно наповнено дією пригнічення. Слово послух має те ж змістовне наповнення що і слово – смиренність, яке більш повно розкриває дії, як погодження своїх дій з миром. Послук і смиренність є першою шаблінкою і спробою змирення (шування компромісу для мирного врегулювання свого життєвого облаштування) нашого его з миром і це крок, як крок до бажаного духовного. Так не є. Тому так часто ми в пристрасті можемо віднести послук і смиренність до дій духовного характеру. Так воно не є. Так, вони намагаються у скеруванні до духовного, але діями є мирськими. Такий послук, смиренність є суспільними очікуваннями. Наша позитивна поведінка, поведінка дорослих в сім'ях, на вулиці, в школі може наповнювати послук і смиренність духовністю дітей і є підтвердженням знань цих дій дитячим розумом. Діти такою поведінкою утверджуються в довірі уже як в особистому досвіді. Діти вже є духовними і чистими. Вони ждуть зміцнення, як той цемент води; тої води, яка проявляється в нас в нашій життєвій мудрості на шляху довіри, що батьки діють правильно.

Якщо ми цього не навчимося застосовувати в житті, то діти після семи років вчать в миру мирського і досить часто не зовсім хорошого, бо в них вже зародився гнів, обиди, які проявляються, як непослук, несмиренність. Тоді ця негативна енергія ще більше наповнює нас не мудрих батьків цим гнівом і обидами, як би уже скерованими на дітей. Схаменімося, бо ми вже дорослі(и) до можливості усвідомлення. Хіба діти джерело наших розчарувань, а не ми самі. Тут нам слід працювати і працювати творчо. Вчимося.

Жити з дітьми є творчим процесом. Тут немає вихідних, тут неприйнятна наша дія у втечі до телевізора, у втечі в бар чи до своєї улюбленої роботи. Ми тут маємо виходити з наших спільних з дитиною інтересів. Цей послук буде прийматися, коли в сім'ї панує злагода, рівність і справедливість.

Кістяк всіх інтересів у дитини зводиться до задатків, до таланту, як і в дорослих. Однак, коли всі думки, слова і дії ми скеровуємо для реалізації мети, наприклад, для побудови будинку чи купівлі якоїсь речі, то згадаймо, як ми сконцентровуємося на цьому, то ми на невірному путі. У дитини теж є концентрація у прийнятті миру – бо все нове, бо все таке невідоме. Дитина так прилаштовується у пізнанні, щоб жити у смиренні – з миром, з батьками, з іншими дітьми. Батьки - авторитет. Такий авторитет є насильством. Авторитет проявляється у наслідуванні батьківської поведінки. Але подумаймо: чи ми хочемо, щоб все, що ми робимо, наслідували наші діти. Ні, ми забажаємо розділяти хороше від поганого. Ми, дорослі, починаємо розділятися, а діти це відчують, бачать і теж розділяються. Ми, батьки, втрачаємо довіру, втрачаємо можливості продовжувати свої неосмислені диктаторські замашки, ми починаємо втрачати дитину, друга.

Це досить тонка річ і тут недопустиме насильство зі сторони батьків до послуху, до смиренності з батьківським диктатом. Тобто тут не допустиме гноблення, рабська психологія відносин, технологія досягнення результату шляхом послуху і смиренності будь яким способом. Якщо ми не знайдемо цей ключик до душі дитини, то ми на шляху життя, коли несемо свій гнів, злобу, ненависть, роздратування, страждання, але на психічному рівні ми вносимо ці «якості» в наших дітей. І тоді деякі батьки називають дітей своєю обузою. Так це є тяжкий вантаж у розмірі двох негативів. Бо опечалене серце батьків не дає дітям рухатися далі. Батьківський негатив доповнює негатив дитини. Ось це ми, батьки маємо донести в розуміння дитини в підлітковому віці. Так торує дорогу в житті батьківська мудрість. Таке бачення процесу дозволяє рухатися дітям теж через психічне сприйняття на стезі духовного і мудрого прийняття миру. Попробуємо злеліяти в них квіточку щастя і любові.

Тепер знаємо й ліпимо, і творимо з наших дітей індивідуальності. Це творча праця батьків до повноліття. Не ті батьки, що тільки при їхній допомозі ми з'являємося в цей мир, а ті, що допомогли дитині виростити божественні якості, тоді й вони будуть по-божеськи до нас ставитися, тоді в нас не буде виникати питання про турботу, послух, смиренність. Ми будемо ними оточені. Коли ми починаємо віддавати любов із глибоким почуттям дяки всім тим, хто її приймає, то будемо здивовані тим, що ми стаємо як би імператором - ми більше не злиденні, що просять любові зі злидарською торбою, що стукаються в кожні двері. І ті діти, у двері яких ми стукаємося, не можуть дати нам любові; вони самі злиденні. Злиденні просять любові друг у друга й почувають себе розчарованими, гнівними, тому що любов не приходить. Але це неминуче. Любов належить миру імператорів, не жебраків. А людина стає імператором, коли вона настільки повна любові, що може віддавати її без усяких умов.

Природа дає любові дітям і іншим у тому, що віддаючи її, наповнюючи нею навколишній простір, ми, батьки, уміючи це робити, то ми й навчимося її приймати в такій кількості, що її буде досить до самої смерті. Такі батьки дарують любов і дорослим своїм дітям, яка їх самих лікує, дає можливість радити успіхам дітей. Навчивши дітей того ж самого, то ми свою місію, своє покликання, як батьки, як людина, виконали. Слава таким батькам, слава таким дітям!

Р О З У М

Розум не є чимось набутим, це вроджена якість, вона є невід'ємною частиною самого життя. Але дитина перебуває в скруті з простої причини - вона також починає усвідомлювати свою розумність в підлітковому віці. Це унікальний дарунок душі дитині. Дитина усвідомлює, що вона розумна, це усвідомлення приносить свої проблеми. Ці проблеми в тому, що наше усвідомлення трансформоване в пізнання в нашому досвіді. Усвідомлення не пішло в досвід, а використовувалося суспільним умом за допомогою нашого ума при сприянні батьків, школи для створення такої «якості», як его.

Наполеон Бонапарт був одним з найбільших егоїстів в історії егоїзму, але він був переможений, і причину його поразки варто розглянути для повчання батькам і вже дорослим людям для розуміння негативних проявів з якими нам іноді доводиться зустрічатися, але найголовніше в такому розумінні усвідомлення негативу на будь якій стадії людського життя.

«Коли він був маленькою дитиною, коли йому було шість місяців, нянька, яка дбала про нього, залишила його в саду і пішла за чимось у будинок, і на дитину стрибнула бездомна кішка. Шестимісячний дитині ... ймовірно, кішка здалася величезним левом! Усе відносно, і для маленької дитини це був великий лев. Кішка просто гралась, але дитина була так вражена, і цей шок проник так глибоко ... коли він став парубком, він бився в багатьох війнах, він був великим солдатом, він міг би битися з левом - але боявся кішок. Побачивши кішку, він негайно ж втрачав усю хоробрість; раптово він ставав шестимісячним дитиною.

Цей факт був відомий англійському головнокомандувачу Нельсону; інакше Нельсона не можна було б порівняти з Наполеоном Бонапартом. Це була єдина війна, у якій Наполеон зазнав поразки. Нельсон випустив попереду своєї армії сімдесят кішок - для бідолахи було достатньо однієї, - і з ним трапився нервовий випадок. Він просто сказав своєму помічникові:

- Прийми командування армією. Я не можу битися; я не в змозі думати. Ці кішки вбивають мене. І, звичайно, він був переможений.

Історики, які говорять, що його переміг Нельсон, неправі. Ні, його переміг психологічний трюк. Його перемогли кішки, його перемогло його дитинство, його переміг страх, над яким у нього не було контролю.

Його взяли під варту і заслали на маленький острів Святої Олени. Не треба було ніяких наручників, бо острів був маленький, і з нього не можна було втекти.

Одного разу він вийшов на прогулянку. Через нервовий зрив і поразку до нього приставили лікаря, який про нього дбав. Лікар був з ним. Вони йшли по вузькій стежині, а їм назустріч йшла жінка з великим вантажем сіна. Стежка була дуже вузька; хтось мав би поступитися дорогою. Хоча лікар і був англійцем, він все ж крикнув жінці:

- Відійди! Ти не знаєш, хто йде. Хоча він і переможений, це неважливо: він усе ще Наполеон Бонапарт.

Але жінка була неосвічена і ніколи не чула про Наполеона Бонапарта. Вона сказала:

- Ну і що? Нехай він відійде з дороги! А тобі має бути соромно. Я жінка, я несучи такий важкий вантаж ... Чому я маю поступитися дорогою?

Наполеон Бонапарт взяв лікаря за руку, відступив з дороги і сказав:

- Часи, коли гори розступалися перед Наполеоном, пройшли; мильна кулька лопнула. Я маю дати дорогу жінці, яка несе сіно.

У поразці він зміг побачити, що сталося: усе життя він придушував страх. Його тримали в таємниці, але тепер він став явним, страх вийшов назовні. Наполеон Бонапарт став ніким.

Це ситуація великого егоїста.

Его існує тільки в людських особистостях, і воно починає рости паралельно розвитку дитини. Батьки, школи, коледжі, університети - усі вони старанно зміцнюють його по тій простій причині, що людина століттями як би вела боротьбу за елементарне виживання, і сильно вкоренилася ідея інституту держави, і така ідея розвитку егоїзму вигідна державі для експлуатації людини, сформувавши глибоку підсвідому установку про те, що тільки сильне его зможе виграти в боротьбі за життя. Тим самим перетворивши життя в боротьбу. Сучасні вчені зробили її ще більш переконливою теорією про те, що виживають найсильніші. Але це не факт. Поспостерігайте в лісі за деревами: сильне й могутнє дерево завжди якось знаходить буря і ламає його; красиве й здорове дерево рубає людина - і довгожителі залишаються скрипучі, хворі особини. Така ж картина спостерігається й у людському суспільстві. Аналогічна ситуація в будь-якому виді природного ареалу.

І також неусвідомлено ми, батьки, всіляко допомагаємо дитині зміцнювати її его, і саме звідси потім виходить проблема для них. У міру зміцнення его воно починає вкривати товстим шаром мороку й негативу нашу душу і її попутника - розум. Але тоді ми стаємо закритими. І тоді наш розум починає вмирати, адже для того, щоб рости, збільшуватися й літати, йому необхідне відкрите небо, вітер, повітря, сонце. Щоб залишатися живим, йому необхідно бути в русі, але потрапивши з нашою допомогою в немілість, то він у дитині поволі перетворюється на нерухому субстанцію.

Ми не дозволяємо дітям бути розумними. Насамперед, тому, що в такому випадку вони є чутливими, делікатними, відкритими через свою духовність. Розумні люди побачили б усю брехню суспільства, держави, церкви, освітньої системи. Вони завжди є джерелом бунту. Ні не в прямому сенсі. Вони як джерело поширюють духовну енергію в простір своєю присутністю, навіть без революційних слів, бо їм огидна будь-яка війна і вбивства. Вони поширюють такі якості, як любов, доброта, ненасильство, милосердя, справедливість, благодать. Ці якості іноді від них проникають в основну масу суспільства і ця пристрасна маса піднімається на боротьбу для впровадження цих якостей у своє життя. Так не буває, бо прийнявши статус борця, від борця і погубиш своє життя. Але нарощування позитиву проходить, а відповідно і приходять в наше життя зміни у вигляді реформ. Такі праведники розуму є індивідуальностями і їх важко залякати. Їх можна знищити тілесно, але не можна поневолити духовно. Їх можна розтерзати, але не можна змусити йти на компроміс. Їх духовні якості підуть з душею і знову увійдуть десь в нове молоде тіло, стартувавши з того рівня духовного розвитку на якому перебувала душа на момент смерті тіла.

Батьки руйнують дитячий розум, їх душу, тому що це єдиний спосіб їх поневолити; потім - учителі, школа, коледж, університет... Ніхто не хоче бунтарів, а розум - це бунт. Ніхто не хоче піддатися критичному вивченню, ніхто не хоче, щоб його авторитет зазнав сумніву, щоб його розум зазнав сумніву. Розум - цей чистий сумнів. Так, одного разу із цього чистого сумніву виникає довіра, але вона не проти сумніву; вона виникає тільки за допомогою сумніву.

Знаємо, що довіра народжується із сумніву. Сумнів - це мати довіри. Справжня довіра приходить тільки за допомогою сумніву, заперечування, дослідження. А фальшива довіра, яка нам відома як вірування, походить із невизнання сумніву, заперечування, з руйнування всієї життєвої подорожі, дослідження, пошуку, з видачі людям готового набору інструкцій і установок.

Поспостерігайте за малими дітьми, і тоді ми самі побачимо їх розумність. Так, вони багато чого не знають у предметному й подієвому світі, але в процесі росту тіла при виникненні потреби їх розум відкриє їм доступ до потрібного знання. Якщо задати їм питання інформаційного характеру, вони будуть виглядати дурними. Але задайте їм питання, яке вимагає ототожнення з духовними якостями і яке потребує негайної відповіді, то вони дадуть відповідь і ми побачимо, що вони набагато розумніші нас. Зрозуміло, наше его може не дозволяти нам цього, але якщо це станеться (знаємо, що випадковостей немає), то саме так воно і буде. Ця ситуація саме конкретно для нас і для нашого питання, то ми надамо їм неоціненну послугу. Це допоможе нам повернутися до усвідомлення питання виходячи з дитячої відповіді, це допоможе і нашим дітям в утвердженні Знань, а, ми, бачачи їх розумність, зможемо в них багато чому повчитися – це наш досвід.

Суспільство намагається постійно знищити наш розум, воно не зможе зробити це повністю, воно лише покриває його багатошаровою інформацією, якою за допомогою нашого ума, ми зміцнюємо наше его.

Ми спробуємо в декількох ситуаціях показати тонкість у спостереженні за дією дитячого розуму.

«Мати готує маленького Педро до вечірки. Закінчивши розчісувати йому волосся, вона поправила комір і сказала:

- Ну, йди синку, повеселися там ... і поведь себе добре!

- Та ну, мам, - відповів Педро. - Ти зараз вирішуй, що мені робити!

Ви зрозуміли сенс? Мати каже:

- Повеселися там ... і веди себе добре!

А дитина геніально відповідає:

- Ти зараз вирішуй, що мені робити! Якщо я буду веселитися, то не зможу добре поводитися.

Хлопчик дуже добре бачить протиріччя, а його мати - ні ».

«Перехожий запитує хлопчика:- Синку, можеш сказати, скільки годин?- Звичайно, тільки навіщо вони вам? Адже вони постійно змінюються! »

«Маленький Періно повертається зі школи в піднесеному настрої.

- Малюк, ти виглядаєш просто щасливим. Тобі подобається школа?

- Не говори дурниць, мамо. Просто не варто плутати похід до школи й повернення додому! »

«Маленький хлопчик проходить тест у психолога:

- Ким ти хочеш стати, коли виростеш?

- Художником, лікарем чи мийником вікон.

- Але ... це ж нерозумно, - здивувався психолог.

- Чому? Зовсім ні - я прагну бачити голих жінок».

Маленькі діти невинні, але вони не набували невинності, вона природна. Вони неосвічені, але їх неучтво краще, ніж так зване знання, бо знаюча людина просто прикриває своє невігластво словами, теоріями, ідеологіями, філософіями, суспільною мораллю.

Дитина знаходиться в набагато кращому становищі, ніж обізнана людина, тому що вона може бачити реальне життя і у своїй реальності реально реагувати. Незважаючи на те, що вона невіглас, вона - спонтанна, незважаючи на те, що вона невіглас (і це все наша оцінка), у неї є найцінніші якості.

«Малюка здолала гикавка, і він заплакав:

- Мамо, я кашляю назад! »

«Закінчилася вечерея. Батько з дев'ятирічним сином дивилися телевизор у вітальні. Мати з дочкою мили на кухні посуд після вечері. Раптом батько з сином почули гучний дзвін посуду на кухні. Завмерши, вони якийсь час мовчки прислухалися.

- Це мама розбила тарілку.

- Звідки ти знаєш?

- Тому що вона нічого не говорить».

Тому політики, релігійні традиції стоять на сторожі – дитина має отримувати щонайменше знань, але наголосимо – знань природних, знань божественних. Це не може спинити потяг до розвитку душ у

пізнанні істинних знань і тому вони стараються наповнити нас бажаннями в накопиченні через засвоєння непотрібної інформації, каламутної інформації, несуттєвої інформації – і щонайбільше в школах і в суспільстві через систему книговидавництва, кіномистецтва, естрадної музики, через засоби масової інформації, яка суттєво впливає на життєдіяльність окремої людини і суспільства в цілому. У цьому їм допомагають партії і державний апарат, бо в них одна мета – обмеження свободи, обмеження в пізнанні смислу життя, обмеження до оволодіння знаннями Всесвіту, що напругу полегшує систему управління такими особистостями. Це одна з прихованих форм стихійного знищення людства, бо непотрібна надлишкова інформація забирає велику кількість життєвої енергії і яка «виховує» у нас рабське існування звичайного кіборга з скороченим строком життя і який уже зараз з першого класу відчуває відсутність радості в житті, а друга частина небезпеки в тому, що молодим людям цією інформацією не дають розвивати в собі природні задатки і у них не залишається часу на пізнання себе, своєї сутності. Це ціленаправлена політика геноциду людства і спектр способів її втілення досить широкий. Це найближча небезпека людства, це хвороба, яка пустила метастази, коріння... Ми своїм німим спогляданням займаємося знищенням дітей, нашого майбутнього людства, бо це основна складова в процесі зникнення цивілізації. На війні вбивають тіло, а в школі, університеті вихолощують духовне - вбивають душу. Для прикладу, ми вчимо дати подій, назви міст ..., а для чого?

На сторінках історії

Троянди не цвітуть.

А війни, війни

І там... і тут ідуть ... «Життя – єдина мить» А. Волошин.

Можна спостерігати різні типи людей, які відрізняються по суті своїй. Одні не думають про майбутнє, і, як би, закінчили в житті земному всі свої наміри; інші спрямовані вперед всім духом, для них життя земне не представляє ніякого кінця, бо думати про нього вони не мають часу. Навіть не будучи дуже витонченими, ці люди серцем чують, що все попереду. То майте справу з другими, бо навіть при помилках вони все таки будуть спрямовуватися в майбутнє і тим самим вже йдуть у пошуках шляху істинного. Знайте, що Душа радіє, перебуваючи в серці люблячих майбутнє, як спосіб руху і потенціал їх невичерпний. Також дивіться співчутливо на людей, що не відають майбутнього, бо багато людей склали собі такі обмеження, що вони не можуть проявитися через каламутні обмеження ума.

Бог – це життя, стиль життя в гармонії з природою. Це певний спосіб ввійти в співзвучність нашої душі й тіла з Космосом. Любити Себе й Природу такими, якими вони є, як прояв божественного. У природі стільки краси: і молоде, і старе дерево по своєму красиві, а на людське тіло робимо оцінку, але ж так і в людині: і в молодій людині є щось красиве, як і в старій є щось красиве. Придивіться будь ласка.

Загляньмо у свою оцінку, щоб побачити її марноту. Бо коли ж дивимось на дітей до семи років, то всі красиві. Хоча тільки дехто звертає увагу на певні риси характеру (спокійне ...). Така сила дитячої краси. Однак, з часом тіло втрачає свою вроду. Ми бачимо зовнішні обриси й відкрите обличчя, на яке найбільше звертаємо увагу й починається оцінка і того ж вчимо дітей, починаючи зі змагальності (ти ж найкрасивіша, ти ж найкраще бігаєш, ти найрозумніший), чим допомагаємо вирощувати в дітях («Я») егоїзм, який уже змалку не прислухається до потреб душі. По великому виміру, ми чогось на це не звертаємо уваги, не звертаємо уваги дитячої і самі не виявляємо духовних задатків у дитини. Однак будь яка добра якість народжена в проявах через свідомість без якогось постороннього впливу є підтвердженням наявності зв'язку дитини із Всевишнім. Одна справа, коли малюк дякує на вимогу старших, але краще, коли в його свідомості засвітиться яскрава зірка подяки, яка проявилася в очах, у міміці, у піднесеному настрої і таке благо-даріння принесе задоволення не тільки отримавшому, але й пославшому. Навіть така безсловесна подяка за все добре: і за мале, і за велике - не затухає, і вона приймає участь в тканні духовних якостей.

Ми, дорослі, уже знаємо, що благодаріння потребують і не зовсім хороші слова чи вчинки і незалежно чиї вони є: наші, чи з оточуючого середовища.

Ще й, зазвичай, говоримо, що краса, любов - хліба в хату не приносять, а от прагматичний підхід до речей, їх вигідне використання, нахабність культивуються. Наше поведінкове виховання дітей і наша неусвідомлена концентрація уваги дітей: берегти тільки своє, користуватись тільки своїми іграшками і нікому їх не давати, не ділитись цукерками, внесення в дитячий ум інформації про соціальний стан батьків, поширення глупих вказівок: з тим грайся, а з тим то ні і т.д., що продукує ріст негативних явищ у маленьких людях, таких як от: заздрість, жадібність, насильство, аж до перекосу міміки, наливання

очей кров'ю і до стискання кулачків. Ростимо ці «якості» у дітях і отруюємо їх очі, шкіру, збільшуємо зморшки, змиваємо з обличчя благість з Божого янгольського личка. Замість червоного кольору життя на личко приходять синюшність, чи жовтизна, як ознаки отруєння злобою і гнівом.

БАЗАР

Піду я на базар,
А потім у супермаркет щастя купувати...
І що з того, що це не крам,
Усім кохання подарую я на придачу...

Будь ласка, грамів сто продайте
Совісті, що скраю, на полиці...
Несвіжа вже? Ну що ж, я потім
Куплю.. В іншому магазині...А, бачу, бачу...

По акції... і знижки є для нас.
Давайте Доброти, наскільки вистачає...
А є у вас від злих людей Броня?
Що? Гроші шкода витратити?

А є від Жалості у Вас товар?
Мікстура від Нудьги, пігулки від Невдачі?
Продайте, будьте добрі... Шанс іще один...
Настоянку міцну продайте від Спокуси...

Затишку мені сімейного мішок,
Щоб вищий сорт, - бо іншого нетреба...
Й краси безмежної з позначкою «Шок»
Іще сироп від Погляду Нещирого...

А Дружбу як? Поштучно, а може на вагу
Сьогодні ви люб'язно продаєте?
Ні не буду купувати, просто інтерес,
Мені достатньо дружнього нектару?

Здоров'я близьким я куплю
І подарую всім на іменини...
Заздрість є в продажі? Її я не люблю.
Я краще півкіло Терпіння прикуплю...
Мені потрібне...

Довіри... Я минулий раз
Купила оптом, мені надовго вистачає...
Продайте всі запаси сліз,
І Доленька вам з радістю заплатить...

Для чого? Щоб не плакала Душа
У тихих людей, у яких багато світла.
Тоді життя щебече на всі лади,
Коли немає Болі в серці...

Ні, Щастя на базарі не купити,
Але ми будемо ділитись
Тім Світлом і Теплом, яке є в нас,
То просто зникне все погане у світі...
А. Волошин.

Ось так ми вирощуємо в наших дітей житейську жорстокість і досить найменшого перекосу інтересів таких особистостей для зародження агресії, війни. То для чого тоді говорити про любов?, але саме її ми можемо вирощувати по трошки в дітях, як і описаний метод нарощування жорстокості, але на гарних духовних якостях. Це так. Пам'ятаємо, що нахабство, жорстокість у дитини може в будь-який час стикнутися в першу чергу з інтересами батьків - і дитина перемаже. Тоді запитання до батьків – кому ми готуємо монстра? - у першу чергу собі і оточуючому середовищу. Оточуюче середовище – це наша сім'я, це наші родичі, це наші сусіди, це наші колеги, це наші тварини, це наші кімнатні рослини, це сонечко, це деревце, це хмаринка, це африканець...

Хороша дитина - це та, яка має пильність, розуміння, повагу; яка слухає батька, тому що батько багато знає - він пожив, він випробував життя, у нього більше життєвого досвіду. Вона слухає батька. Вона намагається зрозуміти батька. Вона відкрита. Вона не квапиться не скоритися, не збунтуватися. Хороший син — це той, хто готовий слухати, розуміти, вчитися. І якщо ми відчуваємо, що згодні з батьками, робимо це. Якщо ми відчуваємо, що не згодні з батьками, тоді скажіть про це. Це не питання протидії. Просто даємо зрозуміти, що ми не згодні. Немає необхідності ставати рабом, і не слід протидіяти. Необхідно обопільне розуміння - ні слухняність, ні протидія, ні строга вказівка, ні безглузда згода з відмовою. І коли слухняність походить із розуміння, це прекрасно. А коли часом заколот походить із розуміння, це прекрасно. Але йому необхідно виходити з розуміння, а не з почуття протесту. Нікого не експлуатуємо, тому що якщо ми експлуатуємо, то ми створюємо навколо себе напругу. Оточуємо себе дружбою, тому що духовний ріст дається легше в дружній атмосфері на категоріях справедливості, рівності і доброти.

Між батьком і сином має бути тісне спілкування, оскільки батько представляє минуле, а син представляє майбутнє. Спілкування цінне тим, що кожному слід навчитися чути у відмінності від стану слухати. При слуханні ми дуже небагато запам'ятовуємо, а коли чуємо, то чуємо у всій повноті – ми як би на одному ритмовому полі: промовець і слухаючий. Дійсне чуття йде далеко за межі слухового сприйняття. Це те саме виникнення живої й пильної уваги, якогось простору присутності, усередині якого слова починають сприйматися на рівні душ. Тепер вони стають вторинними. У них може бути зміст, а може й не бути. Набагато важливіше не те, що ми слухаємо, а саме чуття як дія, як простір усвідомленої присутності, що виникає, коли ми слухаємо. Цей простір, у якому ми сходимося з іншим, є з'єднуючим полем усвідомленості, де немає розділових бар'єрів, створюваних концептуальним мисленням. І тоді інша людина перестає бути «іншою». У цьому просторі ми з'єднані разом як одна усвідомленість, одна свідомість. Процес спілкування в таких випадках відбувається на рівні свідомого Ума і на рівні Розуму. Живий потік тече саме в непереривності. І він не може мати тільки одну сторону, так що не тільки дитині слід бути хорошою дитиною, але й батькам слід бути хорошими, перебуваючи в пильності, розумінні й повазі до дитини. Такий підхід дозволяє духовному росту в такому просторі.

Нічого не нав'язуємо дитині. Даємо їй любов, учимо її розумінню, але нехай завжди буде ясно, що вибір належить дитині. Якщо вона прагне йти, то вона може йти, але вона додержується свого вибору. Якщо вона не хоче йти, то вона вільна не йти і знову вона дотримується свого вибору. Нехай дитині все буде ясно. Ми любимо її, тому ділимося з нею своїм досвідом, але не нав'язуємо його, не наказуємо. Даємо можливість їй зрозуміти самій. Ми можемо у своїй довірі бути тільки непомітним спостерігачем. Нехай розуміння буде єдиним критерієм, і дозвольте їй додержуватися свого розуміння.

Батько може бути тільки помічником. Батько не має підганяти дитину під певний шаблон, який йому подобається; він не може використовувати дитину для своїх особистих амбіцій. Він має любити дитину, ростити її сильною, робити її більш пильною для того, щоб вона могла знайти свій шлях у житті. Нехай вона буде усе більш і більш незалежною. І тільки ставши дорослою дитина стає помічником і вже свідомим. Це атмосфера родини, місце, у якому ми живемо. Воно в такий спосіб наповнюється близькістю, любов'ю, добірністю.

Хороший батько не стане калічити дитину, не змусить дитину залежати від себе. І якщо батько хороший, то природно, що син буде хорошим, оскільки його не будуть примушувати ні до якого рабства, і йому не прийдеться також протестувати.

Але зовсім навпаки відбувається донині. Це хворе все суспільство, ця хвороба вийшла з сім'ї і вона вигідна державі. Причина хвороби суспільства в тому, що нікому не дозволяється бажати і думати самотійно. І інша сторона цієї медалі – усі шукають того, хто б розпоряджався ними й вирішував за них життєві проблеми – служитель церкви, політик, представник влади.

У їхніх батьків була тільки одна річ, якої виявилось досить для того, щоб утримувати їх у стані сп'яніння - тобто влада. Це був заміник духовності. Як довго він триває?

То чи по божому ми виховуємо і живемо? Відповідаємо самі і знаємо, що все, що ми посіяли, то таке ж самі й пожнемо. Сіяли одну зернину, а виростає сім-десять. Це так є.

ДИВИСЬ В ОЧІ ...

Як люди дивляться у вічі один одному

Я не втомлююсь спостерігати...

В одних очах.. вже заметіль мете,

А з інших – Божя Благодать іде...

В одних очах... зимовий холод...

А в інших.. літня благодать...

В одних очах... ревнивий погляд,

А в інших...є здатність довірять...

В одних очах...сором'язлива бідність,

А в інших...багатства не піднять...

І не важливо, скільки коштує пальто...

Не може правду приховать вбрання...

Бо важливіш за всі є вчинок,

І те, що сховано за поглядом... чужим...

В одних очах – лиш страх...

А в інших – бажання жити...

В одних очах – чарівний світ ілюзій...

А в інших... гарна нектораль...

Одні – піднімуть і врятують,

А інші... безжалісно розтопчуть...

Одні – обіймуть всесвіт увесь...

А в інших – сльози, - то вода... А. Волошин

Продовжуймо спостерігати за обличчями й далі, може це дасть розуміння такого природного стану живого організму і це нам дасть можливість позбавитись від еталону оцінки отриманої в дитинстві. Бо в житті ми зустрічаємо й серед старших людей янгольські обличчя, чисті очі, чуємо від них мудрі слова і відчувається притік енергії від їх спокою й умиротворення – вони прожили й живуть щасливо, вільно і в радості. А хто нам не дає так жити? Самі?, але з цього часу спробуймо і собі.

Можна помітити в дітей дивні швидкі погляди, так якби вони бачать щось незрозуміле. Втім, іноді вони говорять щось про пожежу, про зірки, про світлячків та про інші абстрактні речі про які не говорять у виховних програмах і ймовірно про такі речі не говорять дома. Звичайно, вихователки вважають це хворобливістю, або глупотою, але саме на таких дітей потрібно звернути увагу.

Як відомо, діти молодшого віку легко бачать астральні образи і з них виростають мудреці і духівники - подвижники духовних знань. Ці якості слід розвивати, створюючи поле для досвіду. Розвивати здатність спостереження починаємо з дошкільного віку. Також цього вчимо в школах, перевіряючи спостережливість, бо як можемо рухатися до поліпшення умов життя, якщо ми не будемо спостерігати його? Вчимося і самі бути спостережливими. Іноді викликає здивування, чому підказки Суцього так дивовижні й потребують роздумів та тлумачення, у пошуку причин їх появи? Саме роздуми і свідомий пошук вже збуджують самодіяльність, це і означає, що чим сильніша спостережливість і винахідливість у пізнанні, тим легше дізнаватися, які знаки подаються нам. Суций хоче натякнути про щось, але неухажність людей заважає дійти умом до таких цінних порад, а то буває, що ум відторгує такі знаки, бо йому легше рухатися по шляху знайомих звичок.

Не тільки з Космосу, а й у земному існуванні застосовувалися казки, байки, притчі, як засіб непрямого виховання до вказівки на наявність мудрих підказок. І ось одна з казок про підказки каже: «Розгнівався цар несправедливо, і зруйнувалось найкраще місто його. Але не помислив цар про причину і знову неправедно розпалився гнівом. І пожерла блискавка кращу ниву його. Але і тоді не схаменувся цар і розгнівався так, що чума знищила народ його. Тоді возсіяв чудний знак, де написано було «Вбивця». І неправедний цар упав бездиханним і осудженим». Так знали древні про наслідки несправедливості. Але історії життів відають багато випадків неприйняття самих нагальних порад через їх неодноразовість повторення. Будьмо пильні!

Вселенна створює всім умови для життя. Навіть стілець, коли наше єство доторкується до нього з повагою, з любов'ю (це ж нам нічого не вартує, а скільки отримуємо умиротворення), то відчуваємо прозоріння, що це теж частина нашого життя, частина нашого творіння. І справа не в тому, що ми доторкнулися, а в тому, що ми відчули від цього через наші відчуття до нього. Погладьте і переконайтесь. Відчуєте його тепло, чи свіжість прохолоди, лагідність, побачите його вроду. Це він так проявляє своє життя. Так і саме так. Погладьте й зупиніть руку, то відчуєте потік енергії.

Так маємо сприймати всіх людей з якими ми зустрічаємось у житті; речі, якими послуговуємось, як наших помічників, як друзів, а відповідно за ними проявляємо догляд, дякуємо за їх присутність у нашому житті, шануємо їх і т.д., бо саме вони зовні відображають рівень нашого духовного розвитку: краса відображається в стані нашої радості; добротність – у якості; впевненість - у міцності, довірі; теплота, затишок - у дружбі; акуратність - у мудрості; чистота - у чистоті взаємовідносин, відкритості серця. Так ми можемо говорити про всі вияви в житті. Ми їм довіряємо, ними любуємося ... і вони відповідають нам тим же. Є підстави задуматися про побачені зовнішні прояви подразнюючого негативу через наші очі, через наші вуха, тобто через усі органи відчуттів і душевні відчуття, а потім шукати способи покращення стану душі й тіла, а звідси підуть покращення в справах, у взаємовідносинах.

Практикуйте так з усім, що оточує нас. Так до дітей, так до дружини, так до батьків, так до тих, кого зустрічаєте. Бо коли ми ображаємо, ігноруємо жінку-чоловіка, ми відштовхуємо Бога. Кожна жива душа хоче ласки, добра, щастя, радості. Воно все це поруч, а душа просить шукати, але ми осліплені, не бачимо, не чуємо. Ми відчуваємо душевний дискомфорт, а не знаємо чого. Можливо, що проігнорували жінку, дитину, колегу своєю високомірністю ...

ПІДЛІТОК

Чому нове покоління стало такою проблемою для батьків? Бо нове покоління більш розумне. Звідси всі проблеми. Природно, новому поколінню слід бути розумнішими. Так розвивається еволюція. Кожне нове покоління буде розумніше попереднього. Наші діти будуть мудрішими нас, а наші онуки мудрішими за дітей. Еволюція набирає хід. Але це є джерелом проблем, тому що це ображає батьків. Батьки хочуть бути всезнаючими. У минулому було легше, бо не було іншого шляху передачі інформації дітям, крім усного спілкування.

Наприклад, син теслі всьому вчився в батька. Батько виступав не тільки в ролі батька, а і вчителя. А син завжди міг схилитися перед батьком і поважати його, адже батько знав так багато: він усе знав про дерева і деревину, про це і про те, а син не знав нічого. Син відчував величезну повагу.

Вік прийнято було поважати: за старих часів, чим старша була людина, тим вона була мудрішою, звичайно ж, завдяки своєму пошуку і досвіду. Але зараз ми винайшли найкращий засіб спілкування. Батько більш не вчитель; учителювання зараз - абсолютно окрема професія. Дитина ходить в школу. Батько ходив до школи років двадцять-тридцять тому. За ці роки стався переворот у науці. Дитину вчать тому, про що батько не має ні найменшого уявлення, і коли син приходить додому, як він може відчувати благоговіння? Адже він знає більше, ніж батько, він більш сучасний, ніж батько. Батько здається старомодним.

Це проблема, і так триватиме далі, тому що ми, батьки, живемо старими поняттями і все ще хочемо, щоб дитина шанувала батьків так само, як ми самі шанували їх у минулому, але ситуація змінилася. Нам доводиться навчитися дечому новому: навчитися поважати дитину, вчитися в дитини духовності і всього, що вона приносить від першоджерела життя-буття. Вчимося в дитини, бо вона знає більше, бо вона більше нас поінформована, ніж ми. Коли наш син приходить з університету, він дійсно може знати більше, ніж ми. Вік не є причиною для поваги. Шанувати треба усвідомленість, розум. Якщо ми шануємо дітей, то і вони будуть шанувати нас. Вони нас будуть шанувати тільки тоді, коли ми шануємо їх.

Перш за все, підлітки мають мати можливість бути чесними і правдивими, не замислюючись про наслідки. Їм необхідно навчитися говорити батькам про свої почуття не зухвало, а шанобливо. Їм не слід нічого приховувати від своїх батьків. Саме це створює вакуум: батьки приховують багато чого від дітей, діти від батьків, і цей вакуум збільшується. Підлітки перебувають у складному становищі. Вони змінюються; вони дорослішають і стають молодими людьми. Щодня їм відкриваються нові виміри життя. Вони в процесі трансформації. Вони потребують величезної допомоги батьків.

Але саме тепер вони не можуть знайти спільну мову з батьками. Вони живуть в одному будинку, але не спілкуються, так як не можуть зрозуміти один одного, говорячи на різних мовах. Вони

звертаються до батьків тільки за грошима; інших причин для зустрічей немає. Прірва між ними збільшується; вони стають абсолютно чужими. Це - справжня біда. Підлітків необхідно спонукати говорити батькам усе, без страху. Таке розуміння допоможе не тільки їм, а й батькам. Особливо в тих випадках, коли діти справедливо, на прохання нашої душі, дають відповідь своєї гіркоти, як би дорікаючи батькам за недостатню увагу до них в дитинстві чи тепер. Навіть відчувши чи побачивши певну тривогу чи дитячі проблеми, ми, не вникаючи в причини таких помилок батьківської відповідальності, то ми все одно не визнаємо своєї помилки і входимо в такий стан вини. Так є, але це є неправильним. Давайте вчитися шукати коріння дитячого гніву і їх реальну причину і свого стану винуватості. Тільки так ми можемо в своїх таких же само копіях виходити із енергетичного шлаку минулих років.

Кожний батько зустрічається із проблемою: що сказати своєму синові? Перед кожною матір'ю виникає проблема: чому вчити свою дочку? Що передати новому поколінню? Минуле має багато славних сторінок, багато вершин розуміння, багато висновків, які необхідно повідомити дитині. Майбутнє дитина не сприймає, як і минуле. Вона живе зараз. Батьки живуть минулим досвідом і інформацією, а також своїми цілями. У них різні погляди на час розв'язання питання – що сказати, чому навчити? Батько намагається сказати і говорить, але не бачить процесу засвоєння. Дитина не приймає. Вона говорить у душі «ні».

Ось тут ми маємо бути правдивими і чесними. По перше ми цим навчимо цього своїх дітей, а поряд буде проходити паралельний процес навчання батька правдивості і чесності, бо це вимагає уважності, готовності і тривалості на той час батьківства – і це стане нашим досвідом, нашими навиками і уже усвідомленими. Правда по своєму гарна, а чесність – по своєму. Коли підлітки широко звертаються до батьків і відкривають їм свої серця, то щось змушує і їхнім серцям розкриватися теж, бо їм теж є що сказати дітям, але вони не можуть. Суспільство вже зумовило батьків і воно забороняє, релігія забороняє, традиція забороняє. Але якщо ми відчуваємо щирість і чистоту підлітків, то це допомагає нам самим бути щирими і чистими. Чим скоріше робимо крок назустріч. І так звана і багаторазово обговорювана прірва між нами просто зникне, випарується сама.

Виниклий вакуум в спілкуванні породжує роздвоєння особистості і зникнення індивідуума. Ми не знаємо, чого ми прагнемо; ми не знаємо, що є нашими реальними, дійсними потребами. І тоді ми продовжуємо погоню за неправильними цінностями, оскільки серце, яке може відчувати і може дати нам смисл і вказати напрямок того, що є нашими дійсними потребами, закрите суспільними хмарочосами ума. Коли почуття подавлені, то ми створюємо символічні потреби. Ми, наприклад, можемо їсти усе більше і більше, набиваючи себе їжею, і ми можемо й не відчувати, що ми вже наповнені. Це ознака того, що у людини є потреба в любові - це не є потреба в їжі. Але їжа й любов глибоко пов'язані, тому, коли потреба в любові не відчувається, або вона подавлена, то виникає неправильна потреба в їжі, і ми продовжуємо їсти. Зникнення любові вносить у наше життя роздратованість, ненависть. Ми любимо тишу чи погратися з кошеням, але всіх захоплюють грою в автомобільні перегони, незрозумілу ідею змагальності (добігти кудись першим, з'їсти побільше чи першим ...). Оскільки потреба є неправильною, вона не може задовольняти наше єство, і ми продовжуємо жити в умовах неправильних потреб. От чому в нас немає ніякого задоволення.

Їжа може стати сурогатом любові, і тому в свідомості дитини з перших днів життя, їжа починає асоціюватися з любов'ю. Перше, що свідомо сприймає дитина - це мати, молоко матері і любов матері. Любов і їжа виникають в його свідомості одночасно. Любяча мати дає більше молока. Дитина, яка отримує більше любові, менше має потребу в їжі. Коли багато любові, їжа не потрібна. Коли мало любові, вона більше їсть, щоб зберегти внутрішню рівновагу. Коли любові немає, то їй хочеться скоріше заповнити свій шлунок. Цікавий факт: двоє закоханих починають втрачати вагу. Ми вже зупинялися, що природа накопичення жиру лежить в людей в більшості випадків через відсутність любові. Любов до нас не приходить, бо ми маємо страх і жир в основному грає роль захисного бронжилета. Бронжилет з'являється через те, що ми багато їмо, ми хочемо їсти. Хоча для тіла не дуже багато треба їжі, але на підсвідомому рівні ми відчуваємо брак любові до нас, а наяву хочемо зберегти за допомогою бронжилета – їжі, і шлунок забирає частину енергії для перетравлення, а сам процес їди, смакування, ворухіння губами є компенсатором говоріння. Ці два процеси: смакування і ворухіння компенсують любов. Смакування компенсує відчуття задоволеності, а ворухіння губ компенсує ідилію поцілунків.

Любов необмежена і нею не можна насититися, то тому ми зайнявшись їжею, часто переїдаємо. Це призводить до порушення тілом процесу обміну речовин, це вже хвороба душі і тіла - душа бажає

любові, а тіло їжі. Наше спасіння в любові. Пошук любові допомагає людині зберегти фігуру. Поряд з цим, ми вказували, що повнота людини вказує на доброту людини, як певну ознаку люблячої людини через її посмішку, через її умиротвореність, які прийшли на підсвідомому рівні в результаті страху втратити любов, як компенсатор любові. Так, доброта є шлях до любові, бажання любові, а повнота вказує на наявність страху втратити любов. Повнота теж створює заміник любові в умиротвореності і доброті. Якщо ми не любимо, тоді смерть породжує страх у нашій душі, а ми ще не встигли полюбити, а смерть вже близька. Ми хочемо любові, ми відчуваємо дискомфорт від надлишку ваги і душа нагадує нам: усвідомте цю прекрасну потребу любові і вчіться любити. Бо смерть завжди завершення, і після неї немає ні часу, ні майбутнього. Якщо ми любимо, то страх смерті відступає, і якщо настане смерть, вона буде прийнятною для вас.

Ми так швидко перейшли до розмови про дорослих. Ніяких дорослих, бо для любові таких категорій не існує. Дитина не може зрозуміти, що таке дитинство. Коли дитинство пройшло, то ми можемо озирнутися назад і зрозуміти це, як звершений факт. Молодість не може зрозуміти, що таке молодість. Лише коли ми стали людьми похилого віку і можемо озирнутися назад, коли ми віддалилися, коли ми на відстані, то ми зможемо зрозуміти це. Все, що ми розуміємо, ми розуміємо, лише завдяки своїй спостережливості. Ми вже говорили про дитячу спостережливість і якщо ми її не засиплемо інформацією, звичаями, інструкціями, то ми маємо ймовірність прожити з нею все життя. Таким чином ми збережемо мудрість в цьому індивідумі.

Погляньте на дітей! Ці діти пізніше також скажуть, що їх дитинство було раєм, але зараз вони страждають. Адже кожна дитина прагне, швидше вирости, стати дорослою. Кожна дитина думає, що дорослі насолоджуються життям, що життя їх повне всіляких радостей. Вони всемогутні, вони можуть все, а ми, дитина, безпорадні. Дітям здається, що вони страждають, але ці діти будуть рости точно так же, як росли ми, а, ставши одного разу дорослими, вони скажуть, що їх дитинство було прекрасним, немов рай. То ця ж віддаленість і дає нам можливість усвідомлення. Тому вчимося усвідомлення ролі прийняття бачення у всі періоди життя. Такий підхід зменшує в нашому житті кількість моментів страждань.

Найбільша проблема в підлітковому віці - питання сексу. Дітям слід увійти в стан дозволу висловлювати все, що в них накопичилося в голові; не можна ховати будь що, адже їх думки мають природну основу - поклик природи не сховаєш. Вони починають шукати інформацію і ближче всіх до них, по можливості спілкуватися, дізнатися інформацію, отримати пораду, є батьки. У них є стурбованість і їм необхідно допомогти. Як тільки діти починають питати батьків, то батьки із страху незнання теж стають стурбованими і бажають уникнути цих розмов. Їх не вчили і пригнічували, то вони цю суспільну політику проводять далі. Однак коли ми ще не готові говорити, то починаємо вчитися і вчити дітей сексуальних знань з доброти, із взаємних посмішок між батьками, з проявів зваблення, пестощів і т. д. Такою поведінкою ми даємо підлітку зрозуміти, що ми приймаємо його в доросле життя. Якщо ми це зрозуміли, то знаємо, що так вчитися слід з самого початку побудови сім'ї. Тоді не виникатиме ніяких проблем у підлітковому віці. А подумаймо – скільки приємних відчуттів ми такою поведінкою створимо собі. Такою поведінкою ми насичуємо наш простір і в цьому просторі задоволення, доброти і любові виростатимуть прекрасні діти.

Підліткам не слід ховати будь що від батьків, вчителів, керівників ... їм необхідно бути повністю відвертими, і прірва випарується. І ми відчуваємо необхідність поговорити на дану тему через відповідальність, але нас уже їсть страх. Нам, батькам, слід відкритися. Природний процес початку такого відкриття від потреби.

Виникають питання в дітей, - вони їх і задають, інакше яке ми отримаємо суспільство? Існує прірва між батьками й дітьми, між чоловіком і дружиною, між учнями та вчителями, між керівниками й співробітниками. Всюди прірви і статуси. Ми всі оточені ямами, як ніби то зв'язок перервався. Існує невидиме відчутне напруження. Будь яка напруга - це негатив. Це не суспільство, тому що немає спілкування. Усі брешуть, усі пригнічені. Усі придушують свої бажання, кожен злиться, відчуває себе самотнім, розчарованим. Ми породили сердите покоління; ми породили філософії нікчемності. У навколишньому середовищі природи менше негативу, ніж у середовищі людства.

А причина всього цього - батьки на самому початку зі страху від очікуваних питань створили відстань на основі висновків свого ума, що ум батьків більше знає, більш досвідчений і це послужило втраті контакту з дітьми. Діти можуть прекрасно справлятися з проблемами, і в них є рішучість і устремління до пошуку без будь яких забобонів для цього. У батьків вийшло б гірше, адже вони занадто обумовлені. Підлітки свіжі і молоді; тільки навчати їх бути відкритими з батьками, навчати їх вільно і

відверто спілкуватися. У цьому процесі батьки роблять дуже поганий приклад - вони пригнічують дітей заборонами, соромлять, обмежують інформаційно, карають за пошуки, за правду, за несправедливість, за питання, на які не можуть дати відповідь, не намагаючись собі дати реальну відповідь, або дати чесну відповідь свого незнання - ов! впаде авторитет батька - і таких обумовленностей у батьків багато і багато. Якби батьки вчили дітей відкритості, вільної поведінки, стверджували справедливість, то вони ці якості несли б у суспільство, а так батьки в незміцніле єство вносять страх, обман, брехню. Ось звідки народжується віддаленість між дітьми і батьками - через недовіру. Як може розвиватися суспільство, якщо воно одне одному не довіряє? Ось це і відбувається в усьому світі: за правду карають, і дитина починає ховати її. Потім вона починає брехати, бо за брехню нагороджують, у крайньому випадку проявляють підкреслену поблажливість.

Це простий метод позбутися цього в цьому віці, бо інша можливість з'явиться лише тоді коли в дитини з'являться свої діти в такому віці. Але це теж буде тільки можливість. Починайте зараз реалізовувати ці можливості. Дітям необхідно відкритися перед батьком і матір'ю ... у цьому світі немає людей ближче. Наші батьки не чужі й вони найближчі з чужих. Це завдання важке для підлітків, бо вони вже мають поганий досвід від батьків. Та батьки нічого в цьому плані не зробили до семи років - це вони вкрали дитинство і обікрали саме життя, зробивши з нас суспільного брехливого інваліда. Але допитливість підлітка така сильна і він вже в багатьох випадках проявляє опір у різних формах - від ігнорування, до прямої відмови. Так що є можливість у підлітка зміцнитися у своїй рівності і свободі, бо саме цим викликаний опір. У дитини дозріла потреба зруйнувати стіну відчуження, бо вона напередодні входження в доросле життя, то і починаємо відкриватися, щоб не було прірви. Це також допоможе батькам бути відвертими з вами. Вони також відчувають цю потребу в спілкуванні, але тепер вони вже бояться. Допоможіть їм відкритися. Запам'ятайте: щирість, чесність, правдивість викликають в іншій людині ті ж якості. Такий стан робить відкритість і єднання на енергетичному рівні - енергії потекли.

Боязкість з обох сторін майже завжди пов'язана з початком сексуального дозрівання. Як тільки діти отримують волю в сексуальних взаєминах, пізнають секс, то вони сильно змінюються. Вони вже сміливіші й, можливо, вперше стають рішучими без жодної підготовки, так як вони звільнилися від величезного біологічного вантажу, і видійшло велике психічне напруження. Немає необхідності в навчанні дітей рішучості. Просто їм необхідно надати свободу в тому, що стосується любові і відкинути заборони, видалити обман з своїх діалогів. Зараз протизаплідні засоби можна легко придбати і використання їх зніме страх завагітніти. До цього моменту батькам слід внести ясність про запобіжні способи займатися сексом. Це додасть хлопчикам і дівчаткам впевненість у собі, яка пов'язана з сексуальністю. Вони увійшли в доросле життя.

Багато людей починають нервувати в питаннях сексу, якщо їх пригнічують. Якщо вони придушують свою сексуальність, то вони починають у всьому сумніватися. Вони не знають, що правильно, а що ні, що можна робити і що не можна, оскільки їм не дозволяли самим прийняти рішення в найголовнішому питанні, а це питання фундаментальне, так як воно стосується самого життя. І якщо дітям надати сексуальну свободу і секс сприймати як звичайну сторону життя - а так воно і є насправді, - то вони почнуть виявляти впевненість і в інших справах, адже вперше їх не будуть придушувати. Саме придушення створює проблеми, боязкість, нерішучість ... бо глибоко всередині вони ведуть постійну боротьбу зі своєю природою.

Коли немає внутрішньої боротьби й внутрішнього розколу - а це одне неподільне ціле, - то перед нами зовсім інша дитина - сильна, рішуча, смілива. Отже, це питання можна вирішити без проблем за умови вирішення першого питання, питання безпеки. Бо рання вагітність важка для тіла, важка в психічному та суспільному прийнятті. Якщо діти зрозуміють відповідальність у цьому, то поняття відповідальності увійде в усі області їхнього життя. Це дуже важливо.

Такий перекис у розумінні відповідальності закладений з дитинства, бо нас з самого дитинства привчали не нести відповідальності за себе. Нас прямо чи побічно привчали залежності. Нам говорили бути відповідальними перед батьком, перед матір'ю, перед сім'єю, перед батьківщиною, перед всякою нісенітницею. Однак нам не говорили, що слід бути відповідальним перед самим собою.

Ні, навпаки, наші батьки були відповідальні за нас, наша сім'я була відповідальна за нас. Служитель церкви ніс відповідальність за наш духовний ріст. Політик відповідальний за наше виховання, за нашу мораль, за наше навчання. Нам потрібно було лише слідувати за цими людьми і робити те, що вони говорили. Вчимося нести відповідальність за свої слова, за свої справи. Робимо те, що вважаємо за необхідне. Якщо ми помилимося, то покарання прийде негайно. Якщо ми маємо рацію, то нагорода теж прийде негайно.

Таким чином, ми самі будемо визначати, що є зло і що є добро. У нас з'явиться нова чутливість на власному досвіді. Ми станемо дивитися іншими очима. Якщо нам не терпиться зробити що не будь, незважаючи на страждання - робимо це. Це правильно, тому що нам так подобається. Задоволення переважає страждання в даному випадку. Але тільки нам одному вирішувати і тільки ми повністю і особисто несемо за це відповідальність. Якщо страждання нестерпні й сам акт нам нічого не несе - замість задоволення наступають довгі страждання, то хто винен, якщо ми зробили такий вибір. Нам ні на кого перекласти свою відповідальність, хоча ми в житті завжди шукаємо визначити винним когось.

Єдиний шлях у питанні відповідальності до духовного зростання - приймати все хороше і погане, веселе і сумне і це дає нам абсолютну свободу спочатку як вибір, а потім як даність.

Підлітків відрізняє сильне бажання належати до групи, їх тягне вирізнитися, створити важливість своїм усвідомленням дорослості. Це відбувається тому, що вони вже не належать сім'ї. У них вже дозріло відторгнення батьківської сім'ї через ті обумовленості, які гидкі їх свободі, їх розумінню реальностей, які були придушені в сім'ї, а вони ще занадто молоді і бояться входити в самостійне життя, вони бояться самотності. І якби не ця прірва між ними й батьками, не було б необхідності в подібних угрупованнях.

Вся проблема в цьому вакуумі. Підлітки хочуть вступити в будь яке угруповання, тому що бояться залишатися одні. Тому ми спостерігаємо таку нерозбірливість у виборі собі середовища спілкування.

Вони занадто молоді, занадто чутливі, тому вступають у будь яке доступне угруповання. Їх можна експлуатувати. Їх можна змусити вчинити злочин - і вони його роблять, - їх можна змусити приймати наркотики, продавати наркотики, і вони це роблять.

Частина молоді групуються в більш усвідомлені групи панків чи скінхедів, які просто демонструють свій протест. Природа протесту проти всіх лежить в протесті ні проти кого - і тому психологічно краще виступати проти всіх, чим проти конкретної людини, політика. Виступ проти конкретної людини вже наповнений обумовленостями, поінформованістю, зваженими можливостями і більш менш очікуваними наслідками. Протести проти загальних порушень не несуть суспільних негативів у гніві, злості, а виходять з розуміння неправильності і усвідомлення своєї правоти. Вони показують, що ми ведемо суспільство не до правди, спокою, побожності, а до смерті. І, як завжди, молодь є найбільш чутливою, самою ранимою частиною суспільства. Вони бачать наближення смерті, бачать, що вчені, політики, церкви готують величезне кладовище для всього людства. Своїм викличним одягом, лахміттям, напівлисою головою, своєю відмовою від участі в праці, відмовою від участі в суспільному житті, то цим вони просто вказують на те, що ще є час відмовитися від проведення такої політики. І щоб ми їх почали чути, то у них виникає потреба зробити щось неординарне.

А чого ж ми, дорослі, хочемо? Адже ми готуємося до ядерної війни, готуємося до смерті всього живого на Землі - і вони хочуть це зупинити саме в такий спосіб. І цьому є багато підтверджень від Природи.

Ці діти не дивні, це політики і їх прихильники дивні. Вони просто виступають проти нас і цих дітей, і слід було б їх почути. Політикам необхідно поміняти погляди і діяльність на напрямок розвитку людства, взявши за пріоритет на даному етапі розвитку духовні начала, як основу життя в будь які періоди існування цивілізацій. Ніхто не говорить про відторгнення розвитку матеріальної основи життя. Їх потрібно розвивати і перш за все на науковій основі з точки зору духовної доцільності, потреби. Все це має бути поєднано з сучасним прагматичним матеріалістичним надбанням. Якщо ми забуваємо істинну духовність (не наявну суспільно пропаговану з трибун і амвонів, бо там тільки слова про духовність, а наповнення зовсім протилежне), то ні про який розвиток не може бути мови. Будь який розвиток, рух здійснюється на духовній і матеріалістичній реалізації. Ми не можемо заперечувати матеріалізм, якщо він служить духовним потребам. Якщо матеріалізм - слуга, а не господар, тоді все добре. Він може дивним чином допомогти людству. Так, саме дивним, як і всі наукові відкриття. Вони завжди несли в собі дивність із-за знаходження на відкритості і доступності, тільки не вистачало відкритих духовних джерел і чистих почерпувачів.

Людина просто застрягла, і молодь показує це нам, що їм необхідно зараз, як ніколи бути скандальними, тому що політики не збираються прислухатися до логіки, здорового глузду. Вони є і нашими рятувальниками. Не смійтеся над ними, краще сміємося над собою. Вони ж наші діти - ми їх породили і такий дух свободи й справедливості затребуваний людством вже сьогодні. Це в корені своїй не політиканство, це підказка Суцього. Так, надалі цей процес, як завжди використовують політики для

своїх вигод і в тому числі для дискредитації - і в такому розумінні ми всі несемо всю відповідальність за них. Такий же сценарій майданів.

Завжди знайдуться нечистоплотні люди, готові очолити подібні угруповання й експлуатувати молодь, користуючись їх потребою бути членом спільноти. Саме з цієї потреби, насамперед і необхідно ліквідувати прірву. Але тепер ми знаємо і є можливість цієї прірви, цієї стіни відчуження уникнути, не створюючи її з раннього дитинства, бо ліквідація, перероблення, перевиховання, через яке вони вже пройшли до підліткового віку ними не береться і це створює ще більшу напругу й опір. Добре, коли батьки знають такі проблеми і ростять індивідуальностей, але коли закладена основа слухняності, брехні, рабська пригнічена психологія у виховний процес, то це важко, але спробувати можливо. Якщо вийде, то і діти й ми будемо цим задоволені й раді.

Неможливість підлітка реалізувати себе приводить його і до наркотиків. Наркотики старі як світ, і вони безумовно володіють якоюсь цінністю. Привабливість наркотиків нематеріальна. Діти незадоволені звичайним життям - ось що приваблює наркотики в наше середовище. Буденне життя не дає радості життя. І підліток хоче бути чимось більшим. Просте життя здається настільки плоским і безглуздом, що якщо за цим нічого більше не стоїть, то самогубство здається єдиним виходом.

Навпаки, ми борючись за життя, то воно продовжує обрушувати на нас усе більше страждань, хвилювань, хвороб, і старість і, нарешті, смерть. Ось чому наркотики привертати людину з самого початку. Вони хоча б давали їм тимчасове полегшення. Наркотик дає їм те, чого не може дати суспільство і не дали свого часу батьки. Людина втрачає усвідомлення, розум, стає нудною, апатичною. І тоді наркотик стає останньою можливістю, єдиним сенсом життя.

Моралісти, церковники, уряди марно намагалися накласти заборону - але вони не досягли успіху простими заборонами. Вченим і політикам слід зосередити свої зусилля на тому, щоб усвідомити: якщо у всій історії людства щось постійно приваблює людей до наркотиків, і ніякому уряду ще не вдалося повністю перемогти це, бо є попит і є певний інтерес у самих політків - це їхні гроші, а молоді - смерть. У всьому світі століттями відбувалося одне й те ж: багато батьків, дружини, діти марно намагалися допомогти наркоманам позбутися згубної звички, тому що їм нічого було дати натомість. І, поки цю потребу не почнуть задовольняти іншим способом, наркотики залишаться у світі. А вони приносять руйнування.

Але словами справі не допоможеш. Благаннями справі не допоможеш. Людина вже страждає.

Людина потребує допомоги у співчутті, у коханні. Можливо, людині не вистачало любові, Тому вона ступила на хибний шлях. Можливо, суспільство, батьки не зуміли дати їй того, чого вони потребували. Таким чином, людина збожеволіла. Вона потребує уваги, любові, турботи, але навіть це не допоможе їй, поки вона не пізнає й не відчує щось велике і значне, те, що не зможе їм дати жоден наркотик.

Велика частина підлітків, стикаючись з реальністю, з помилками у виборі груп, сприяє їм створювати свої реальності у фантазіях, мріях, цілях. Для мрій і фантазій і є цей юнацький період, і краще дати їм можливість фантазувати й мріяти, ніж робити з них реалістів. Це означає, що ми прискорюємо їх юність і передчасно робимо їх дорослими. Вони вже вийшли з дитячого устремління бути дорослими, бо вони самі відчули себе дорослими.

А ці мрії і фантазії складають частину їхнього росту і вони зникнуть самі. Життя змусить їх стати реалістами і нехай помріють перед дорослим життям, бо життя складається з кошмарів, невдач, нещасть і страждань так чи інакше, а діти більш чутливі, коли вони переходять у стан реалізації своїх мрій і фантазій. Багато хто з них не зможе реалізувати свої цілі і починаються невдачі і страждання, починається переосмислення. Але ми знаємо, що життя може бути різним; воно необов'язково має бути нещасним, повним страждання. Життя не завжди нещасне. Однак смак фантазій приємний і він допоможе їм усвідомити, що страждання - це не все. У ці роки вони досягають багатьох звершень. Це період не тільки мрій, але і період активного пошуку, це період свободи і засвоєння знань, період утвердження вже у свій досвід. Цей досвід може бути духовно усвідомленим, суспільно пристрасним і принизливо деградує.

Для прикладу візьмемо такі дитячі якості, які проявлені в них: справедливість, цнотливість, скромність, то часто вони пристрасною більшістю вважаються неприйнятними і позиціонуються, як ознака нерозвинутості, нерозумності і є об'єктами для насмішок. Не слід зважати на такі прояви, бо ці перш означені якості є в них, але вони намагаються сховати їх в собі чи навіть не відають, що вони в них є, а другі оціночні характеристики є вже набутими ними і прийняті, як спосіб життя. Подумаймо, чи цей спосіб життя прийнятний нами. Якщо він нам не подобається, дещо створює душевний дискомфорт, то

постараймось уникнути входити в те загальне юнацьке бахвальство, яке спровоковане можливістю самовираження. Таке самовираження не є життєвим стержнем. Саме таке усвідомлення дає нам можливість зберігати спокій і чистоту. Цей період самовираження у юнацтва триває на його початку з 14 до 16 років і ніяк не все життя. Тому саме в цьому другому кризово проявленому періоді слід подбати батькам та і вже самим дітям про становлення самостійного індивіда. Якщо ми зберегли і зміцнили цей духовний фундамент в дітей, то ми вдячні цій душі і собі, що зуміли утвердитися на цих позиціях і наше життя буде врівноваженим і мудрим.

Якщо ними засвоєні в ранньому дитинстві основи духовних начал, то вони впораються і дуже швидко, але якщо вони, сподіваючись на свою молодість, на свої фізичні дані і прагматичний ум, то виникає ймовірність такої боротьби бути постійною, або ймовірність втрати до будь яких, навіть маленьких, прагнень. Вони стануть дуже великими реалістами, а деякі у своїй мудрості пливуть у реаліях життя, але вони всі і завжди будуть згадувати дні своїх фантазій як найпрекрасніший період їх життя.

Що може надати наша реальність замість мрій? Їм набагато важче адаптуватися в нашому прогнилому суспільстві брехні, ніж мріяти і фантазувати. Ці мрії і фантазії не можуть нашкодити. Вони природні, бо молодь завжди мріяла і фантазувала, але тут і були закладені основи багатьох відкриттів. Нехай продовжують мріяти, і це не шкодитиме і нам. Дуже скоро вони звалять на себе тягар обов'язків, відповідальності, роботи, дружин, дітей. Але поки в них ще є трохи часу, то нехай проведуть його у фантазіях - у цьому немає шкоди.

Спорт у житті людини займає важливе місце, але в цьому періоді заняття ним особливо активізується в середовищі підлітків - це прекрасно, і слід всіляко залучати і заохочувати підлітків до спорту, до посильної праці, а не робити з їх спостерігачів того, як інші змагаються. У них закінчився період виховного поведінкового спостереження. Вони зіставляють рівність з батьками і таку спостережливість їм доводиться застосовувати в реальності. Зараз у них великий інтерес до інших, до того, чим займаються інші. Основна маса підлітків захоплюється спортивними іграми. Отут батькам слід допомогти матеріально в придбанні необхідного спортінвентарю. Навіть слід і самому організувати будівництво спортивних, можливо примітивних, пристосувань, випробувати і свої фізичні дані. Можливо наші витрати на спортінвентар і здаються невиправданими, бо не всі діти стануть професіоналами в спорті, але цінне устремління, цінне пізнання таких життєвих якостей, як активність, воля, пошук, пізнання досвіду удач і пізнання досвіду своїх можливостей.

Сьогодні ми бачимо, що тисячі глядачів спостерігають за парою професіоналів. Це погано. Кожному підлітку слід займатися спортом, бо це сприяє розвитку сили, спритності, вправності, краси - і це так властиво юності. Усе таки, краще таке захоплення в спорті чи в праці, ніж захоплення спиртними, наркотиками, або випадковими угрупованнями. У цьому віці дуже й дуже необхідна участь батьків, бо тут становлення особистості чи індивідуума відбувається осмислено і тут вже неможливо застосувати придушення. При використанні пригнічуючих факторів, ми моментально отримаємо зворотну реакцію й найбільш відкриту і войовничу. Ця реакція цінна насамперед батькам, які захотіли використовувати ті ж методи і способи, які використовувалися неусвідомлено батьками в дитячому віці дитини, то настав час хоч тепер усвідомити свою роль батька і вчителя - чи були ми такими, чи були тиранами, чи пустили все на самотплив. Нам не дозволено розслаблятися від народження до дорослішання дитини, як не можна кидати розпочату роботу до отримання готової речі. Можливо недоречне порівняння, але суть слід осмислити кожному з батьків.

Однак просто бути вболівальником перед телевізором, однак просто бути гравцем біля комп'ютера - в основі своїй неправильно. Не можна просиджувати годинами в кріслі перед телевізором, спостерігаючи, як інші грають у футбол, або змагаються в інших видах спорту; не можна брати участь у віртуальних іграх, бо знаємо, що існує реальність. Це гальмує наш ріст. Навпаки, це змушує нас в усьому бути спостерігачем і ніколи не бути активним, зацікавленим пізнаючим учасником. Спортивна, трудова активність формує в нас цю якість, яка поширюється і на розумову і пошукову активність. Тут і елементи спостережливості швидші, що властиво підліткові. Активність у роки юнацтва дуже важлива і вона побічно вийшла з свободи від режиму контрольованої шкільної дисципліни. Спорт, творчу працю, фантазії дають відчуття свободи. Отже, з самого дитинства дитині забороняють вкусити свободу, адже, дізнавшись, що таке свобода, вона вже не поступиться, не піде на компроміс. Вона буде впевнена у собі. Дізнавшись одного разу, що таке свобода, дитина ніколи не стане частиною будь якого товариства, церкви, клубу чи політичної партії. Вона залишиться індивідуальністю, вона залишиться вільною, і навколо неї буде пульсувати свобода. Саме її істота стане вратами свободи. Ми не обмежені у своїх діях

вчителями, батьками - вони зайняті своїм, а ми, відчувши свободу, літаємо, щось знаходячи. Ми в ці чотирнадцять років входимо в новий семирічний цикл, якому властивий пошук, пізнання світу і себе по новому.

Іноді непогано поспостерігати за грою професіоналів, але тільки для того, щоб повчитися в них, - і знову бігом на майданчик. Отут немає проблем. Молоді слід грати, як і всім, коли в них є час. Слід знайти ігри для всіх вікових категорій, щоб усі люди все своє життя були гравцями, відповідно за їх віком і силою. Бо процес спортивної гри, як елемент життя входить в будь яку людську діяльність. Біг і добіг - добре; біг і не добіг - теж добре, бо це вчить нас розуміти факт можливостей і відповідно, мимовільно нас відвідує така якість як усвідомлення. Усвідомлення в такі роки тягне до пізнання причин, до пошуку способів реалізації. І цим прекрасні спорт і рання трудова діяльність - чи то в професійному навчанні, чи в захоплюючій праці.

У спорті і ранній трудовій діяльності є одна чудова риса, яку нам слід усвідомити як повчальний факт - це не звертати увагу на результат. Він в основній масі нікого з підлітків не цікавить - він не несе в собі елемент суспільної вигоди і тим більш індивідуальної. Головне полягає в тому, що діти грають добре, енергійно, що вони повністю віддаються грі. Цінність цієї гри в самій процедурі участі й інстинкту групи. Інші можуть у нас виграти, не варто заздрити; слід привітати їх і разом відзначити їх перемогу. Іншого разу ми маємо можливість виграти - у чому проблема. Головне - не стримувати себе, всього себе віддавати боротьбі, викладатися. Це період перевірки дитини на усвідомленні в утвердженні способу ставлення до життя як до гри і повна викладка дає можливість усвідомлено ставитися до своїх можливостей без прикrostей у програші. Спорт важливіший для здоров'я, енергійності. Йде перевірка і на духовний стан нашого ества. У здоровому тілі і здоровий дух. Тут немає вузької спеціалізації, як у шкільних предметах чи в дорослій професійній спеціалізації.

Однак ми не можемо оминати моменту зупинитися на реаліях повсякдення. Ми ж знаємо, що основна частина людства живе у пристрасті і така їх пристрасна поведінка в словах і ділах. Тому ми досить часто у своїх спонукальних діях, бесідах виокремлюємо, як взірець, приклад для наслідування ті речі і дії свої і інших, щоб дитина просто змогла вижити в цьому суспільстві пропагуючи насильство, обман, хитрість, бо саме так дитина буцім то «буде мати в житті те чи інше». Таким підходом нівелюється любов до праці, а робиться спрямування до самого результату праці. Саме такий оманливий результат і дає в житті дитині тепер і в дорослому житті добиватися саме результату будь якою ціною і будь яким способом. Багато дітей засвоюють саме такий стиль життя і ми бачимо в них таку «живість ума». Щоб стати багатим, щоб стати кимось, то він з легкістю прийме пораду батьків – бути першим у всьому, бути відмінником. Спочатку дитина буде старатися прекрасно вчитися і вона побачить результат. Це пристрасне суспільство в особі однокласників, вчителів, знайомих, знайомих її батьків проявить повагу і покаже престижність таких старань. Дитина побачить результат. Вона ще більше починає старатися. Вона в такому старанні досить швидко зуміє оцінити не самі старання, не самі пошуки знань, а усвоїть способи, як досягати результату, тобто отримати відмінну оцінку в очах інших. Для цього дитина почне підлещуватися до вчителя, муркотливо обманювати, коли вона не може відповісти по даній темі, навчитися списувати..., тобто шукатиме способи отримати результат, п'ятірку. В неї є і працелюбство: і в цих означених діях, і в зубрінні. Однак такі «знання» не тримаються в голові, бо їх не було в самій душі, або вони появилися з корисливості. То такі «знання» забуваються зразу ж після закінчення теми чи екзаменів. Це прямо вказує, що ми засвоюємо матеріал не творчо, не з любов'ю.

Знаємо, що дитина чи доросла людина може приймати інформацію і засвоювати чи запам'ятовувати її тоді, коли вони в неї є, або коли дитина з добрими духовними устремліннями може мати доступ до світових Знань. До цих Знань вона входить своїми духовними можливостями. Ум - прагматик, а душа приймає знання з любов'ю і творчим підходом. Тому наш ум працює на результат, на п'ятірку. Але інформація з шкільних предметів не затримується в ньому. І тому, що навіть здобувши диплом спеціаліста, у нас виявиться відсутність знань по спеціальності і відсутність практичних навиків – все забувається. Такі люди ламаються життям, а якщо не ламаються, то ламають і калічать життя іншим у своєму злорадстві, у неможливості бути щасливим.

Такі діти, такі дорослі вчать заради диплома, заради результатів. Результат передбачає вигоду, корисливість. Ось таким способом ми вносимо в життя дітей хитрість, двоїстість в поведінці. Наприклад, в класі ця дитина показує вчительці свої старання, свою прихильність до предмета, задовольняє її его (однозначно, бо талановитий педагог не допустив би такого ставлення до навчання і до такої поведінки дитини), а поза очі може насміхатися з її такої довірливості.

Іншу погану справу у вихованні-порадах ми даємо в зорієнтованості дитячої діяльності на змагальність чи на основі акцентуації лідерства, успішності. Це робить школа, але більш за все цьому сприяють батьки. Зазвичай, батьки, не вникаючи в можливості і потреби дитини, починають стимулювати дитину всіма можливими матеріальними благами (цукерками, морозивом, мобільним телефоном, мопедом), а підростаючи, то вже говорить: «Я згоден вчитися на відмінно, але ви мені по закінченні купите автомобіль, квартиру...». І такі ігри в інтриги і шантаж приводять до засвоєння ним цього способу собі на користь. Така дитина шукає наші слабкі місця, шукає компромат, намагаючись схилити одного з батьків на свою сторону, як і вчительку. Діти хитрують і коли означені варіанти проходять, то вони починають переставати вчитися. Вони роблять це формально, а то і просто імітуючи процес навчання.

В такому підході до дитячої роботи, як навчання, ми не можемо визначити, що в цьому є елементи творчого підходу до пошуку і засвоєння знань. Мета, результат вихолощують творчий пошук, вони шукають способів досягнути результату. Якщо немає творчого пошуку, то, зазвичай в дитини відсутня взагалі така якість, як любов. Не може в її естві, в природі її дій мови про любов і до батьків, і до жінки-чоловіка, і до дітей, і до життя. Таке існування є звичайним споживацьким способом. Все буде робиться, виходячи з вигоди. Така дитина прямо скаже, що вона жениться чи вийде заміж за того чи ту, в якій є квартира, машина чи її-його батьки багаті чи мають високий суспільний статус. Це мета життя такої дитини. Такий вибір дитини веде до страждань, бо таке розуміння щастя є короткотривалими, як факт. Це будуть не тільки її страждання, це будуть страждання її батьків і тих людей, які будуть у сфері такої її «діяльності».

В цій частині книги ми ще зупинимось на іншому типі поведінки з іншим життєвим укладом. Ці прояви були в таких сім'ях, коли дитина формувалася, тобто до семи років, але сам процес формування закінчується і починається утвердження в дитячому досвіді по реалізації своїх ідей і не залежно від того, чи батьки спроможні їм допомогати, чи взагалі відмовляються від участі в дитячому житті в підлітковий період. Це, зазвичай, батьки, які живуть в невіданні і на такі сім'ї суспільство чіпляє ярлик, як неблагополучна сім'я, тобто відсутність будь яких благих починань. Таким сім'ям важко вижити в наш час деградації людських цінностей і нівелювання чи ігнорування духовних якостей, але вони у своєму помутнінні ума ще й народжують дітей. Такі батьки проклинають своє життя ненавидять тих, хто живе з ними і такі відносини поширюються на дітей. Особливо такі відносини сильно ранять дитячі душі і дитяче еґо. В таких сім'ях може спостерігатися надмірна хвороблива прив'язаність чи, навпаки, повна байдужість до життя дитини. Діти в таких сім'ях по їх визначенню є одними проблемами і ці діти нібито зачаті випадково (хоча слід сказати, що безвідповідально), або все ж при появі дітей такі батьки і животіють на ті соціальні виплати, які надають держави. Зазвичай, таким батькам байдуже життя дитини, її інтереси, її відвідування школи. Однак деякі батьки хочуть, щоб діти старалися жити, як президенти чи хоча б як вони самі. Для досягнення такого результату, не відаючи, кричать, б'ють своїх дітей, не питаючи і не пізнаючи дитячих можливостей. Такий же кінцевий результат і в сім'ях де панує надмірна прив'язаність до тіла дитини, до її очікуваного майбутнього, бо в таких сім'ях бачать сенс життя в продовженні їх власного способу життя. Так формується рабська узалежненість і рабські відносини, які деколи міняються місцями. Це фактично в підлітковому періоді йде ламання чи нищення дитячої психіки. Ми знаємо, що якщо в дитини пройшов болісно такий психічний злам, то він залишиться з цим комплексом психічної неповноцінності на все життя. Тут може бути не виключенням і хронічне захворювання людини чи може бути однією з причин смерті, через небажання дитини так жити. Це може стати самогубством, це пошук собі смерті на війнах, пошук смерті в бійках з однолітками (ми були свідками таких відчайдушних і жорстоких бійок), або смерть може прийти через неможливість душі реалізувати свій розвиток, то так може «організуватися» за покликом нашого ума аварія зі смертельними наслідками чи захворювання від наших звичайних заборон і вказівок. Це зазвичай в дитини не проявляється гнівом чи обидою, а заходить в середину і проявляються ці реакції через захворювання кишківника, в тому числі і апендикса. Такі хвороби, зазвичай стають хронічними і причина цьому насильство. Так, що є над чим подумати таким батькам.

САМОСТІЙНІСТЬ

Прагнемо ми цього чи не прагнемо, але якщо ми любимо дитину, то нам слід змалечку вчити її самостійності. Іноді дитина почне поводитися неприродним чином, тому що бути природним буде усе сутужніше й сутужніше. Це трапляється неминуче, запам'ятаємо це, тому родині, батькам слід

регулювати її поведінку. Дитині необхідно бути цивілізованою, освіченою, з гарними манерами: а якщо ні, то для неї буде неможливим просування в суспільстві. Ось основна помилка батьків.

Ми засуджуємо природне і примушуємо до неприродного, оскільки неприродне буде більш корисним у неприродному суспільстві, неприродне буде більш зручним. Природна дитина буде мати більше труднощів із суспільством, тому що все суспільство є неприродним. Це порочне коло. Ми народжуємося в суспільстві, але дотепер на землі немає жодного суспільства, яке було б природним. І в цьому його порочність. Дитина народжується в суспільстві, а суспільство вже тут зі своїми фіксованими правилами, настановами, зразками поведінки і моралі, які дитині необхідно вивчити і виконувати. Цього вчать і слідкують за виконанням і батьки. Коли дитина виросте, вона стане фальшивою. Потім у неї будуть народжуватися діти, і вона буде допомагати зробити їх фальшивими - так буде тривати й тривати.

Коли в нас народжується дитина, то ми знову робимо ту ж помилку, що робили наші батьки. Ми не дозволяємо їй діяти самостійно. В протилежному випадку ми будемо здивовані – наші діти надзвичайно розумні. Так, вони потребують керівництва, їм необхідна наша допомога – вони безпомічні, але вони такі надзвичайно розумні. Тому батькам слід бути дуже й дуже уважними до того, наскільки допомагати і коли слід перестати допомагати. Коли наша дитина вчиться ходити корисно тримати її за руку, але не тримаємо її за руку все життя. І таке прагнення вкорінюється так глибоко і ми настільки звикаємо до нього, що навіть не усвідомлюємо, що робимо. Це тонкі нитки рабства. З ним слід покінчити.

Ще Ісус сказав своїм учням: «Поки ви не зненавидите батька свого й матір свою, ви не можете йти за мною». Здається, що Ісус не міг сказати таке – він людина любові, надзвичайної любові. Ісус мав на увазі не наших реальних батька й матір, але сам психологічний пошук батька й матері. Психологічна потреба залежати від когось чи чогось – от що необхідно відкинути. Нам слід зненавидіти цю залежність, нам необхідно зненавидіти цей вид рабства. Це образно говорячи, а його слід усвідомити й зрозуміти. Знаємо, що навіть читаючи ці рядки, і ми вже дорослі, то в нас всеодно виникає опір – ми вже кров і плоть рабства.

Так, дитина до семи років майже повністю безпомічна і батьки все вирішують за них. А якщо ні, то дитина не виживе. І так захоплюються цим, що іноді опікуються й прагнуть опікуватись за своїми дітьми, хоча їх дітям уже шістдесят-сімдесят років. Так, це був їхній обов'язок думати, хотіти, вирішувати за дитину. Але коли в дитини з'являються й проявляються можливості думати, бажати і вирішувати самостійно, то із цього моменту батькам слід допомагати стати самостійним. Так зробив Бог з першочоловіком – виставив за межі Едемського саду. Батькам слід зрозуміти і навчитися підтримувати їх у пошуку, в їх рішеннях, підштовхувати й зрештою спокушати самостійно думати й ухвалювати рішення. Усвідомлюємо самі і з цього моменту і вчимо дітей діяти самостійно у всіх життєвих ситуаціях. Практично Бог раз їх підштовхнув заборонами, а нам досить кілька разів допомогти дитині самостійно прийняти рішення і це буде її життєвим стрижнем.

Але дуже рідко батьки так діють, тому що їх ніхто цьому не вчив, а якщо деякі і розуміли, то не усвідомлювали чи не хотіли усвідомлювати. Їх радувала думка, що дитина усе ще залежить від них, їх радує, що дитина слухняна по різних причинах, але не зі своєї свободи вибору чи своєї усвідомленості. Буває й таке, але шантаж, погрози свою справу роблять. Досить декілька таких «повчань-опущень» і цього досить на все її життя – навіть іноді з відвідуванням думки в таких батьків: «Звідки вона узялася така непутяща?» - Самі зробили – от і відповідь.

Якщо батьки люблять дитину, то вони будуть дуже пильні й зуміють побачити в дитині устремління до самостійного прийняття рішень - навіть таких дитячих проблем: вони створять ситуацію, вони створять умови свободи ... і така батьківська необхідність найбільш важлива всім: і батькам, і дитині, і суспільству. Коли батьки вперше побачать, що дитина здатна сама вирішувати щось, то вони дадуть їй спокій і не будуть нав'язувати ідеї кимось стати, або стати як батьки в постійних проблемах, тому що вони дорослі. І так батьківська позиція в тому, що вони в дитинстві втратили за допомогою своїх батьків здатність приймати самостійні рішення.

Немає іншого способу навчитися самостійного прийняття рішень, знаючи що він невідомий і, можливо, небезпечний, але вчитися необхідно. Відкидаємо все, вчимося заново хотіти, самостійно приймати рішення і самостійно діяти. Знаємо, що зробивши помилку, то тільки ми і тільки ми будемо відповідальні. У помилках нічого поганого немає – тільки усвідомлюємо, що одну і ту ж помилку повторювати небажано. Тільки зробивши помилку, до нас приходить розуміння, що правильно, а що не

правильно. Істина також пізнається через пізнання неправди і т.д. Просто знаємо, що іншого способу немає.

Вижити дитині без нас неможливо. І тому ми можемо її експлуатувати, можемо змусити її боятися. Коли вона боїться, ми сильні. Коли вона боїться, ми знаємо її слабке місце. І тоді ми можемо змусити її зробити все, що нам заманеться, і не робити нічого, чого ми не хочемо. Тоді ми можемо нав'язувати їй свої погляди, свої релігії, свої ідеології, свої зразки. Але ж ми в цілому незадоволені своїм життям і ми самі стали нещасними і знаємо про це; і тепер ми будемо нав'язувати їй те ж саме і зробимо її нещасною. Якщо ми і насправді любимо свою дитину, то ми не будемо робити її такою, якими зробили нас. А тим часом, будь який батько і будь яка мати завжди прагнуть, щоб дитина була їхньою точною копією. Люди тоді почувають себе досить щасливими. Так, нехай зовні буде схожий, але сутність, душу і у підсумку саме ество не робімо такими як самі, тому що вона також стане нещасною. Вчимося пізнавати її з народження й надалі допомагаємо бути до повноліття тим ким вона прийшла у це життя.

Тому ми можемо сміливо сказати, що наша відповідальність за дітей є частковою. Коли дитина дошкільного віку говорить «ні», а дитина-підліток скаже: «так», словом, чи поведінковими проявами (очима, жестом), то вона вже підсвідомо бачить ситуацію і підсвідомо здійснює певні вчинки, тобто вже бере на себе відповідальність за них. Це є молоденькі пагінці істинної свідомості. Це вже є велике усвідомлення своєї місії, як для такої дитинки. Це є великі батьки, які побачили ці риси й не придавили своєю силою, а ще й робили спонукальні ігрові ситуації, щоб підвести дитину перший раз до здійснення такого вчинку з одночасним поясненням дитині своєї такої дії. У дитини є ці знання, але батьки своєю поведінкою в сім'ї прискорюють усвідомлене розуміння відповідальності за кожне слово, вчинок. Передача таких знань досить цінна - і добре, коли батьки їх мають і турбуються про те, щоб передати їх дітям. Добре, коли батьки можуть навчити усвідомлено вислідковувати потік намірів і дій і як з ними поводитись дитині, якщо життєва ситуація спонукає появі реакції про взяття на себе відповідальності, чи вказати на когось у своїй безвідповідальності. Ми можемо дитині допомогти навчитись брати на себе відповідальність і це вже на все життя; і це не буде проблемою в будь якій життєвій ситуації для неї. Підліткова безвідповідальність уже свідчить про втрату дитиною любові, доброти. Вона буде безвідповідальною у «творенні» негативних дій.

«Один хлопчик спостерігав, як метелик намагається вилізти з кокону. Йому стало шкода метелика і він відкрив кокон, щоб метелик зміг легко вийти з нього.

Метелик звільнився й полетів. Зробивши, буквально, декілька помахів, він намертво впав в траву.

Хлопчик дуже засмутився і пішов до свого батька, розказавши про те, що відбулося. Батько подумавши і відповів сину:

- Метелику необхідна боротьба з коконом, щоб набратись достатньо сил для життя»

Можливо, ми за собою помітили, що нам деколи не хочеться брати на себе відповідальність у тій, чи іншій життєвій ситуації, то ще не пізно і до кінця життя ми зможемо оволодіти цією якістю і ще зуміємо комусь передати. Побачивши, ми вже маємо шанс для росту, для розуміння відповідальності в нашому житті. А коли зрозуміли її природу, то відчуваємо зразу ж її силу і якість. Відповідальність, як усвідомлена дія, природа якої знаходиться в дачі відповіді ума своїй душі.

І це прекрасно, що ми усвідомили такий елемент життя кожної людини – як відповідальність. Тепер у нас є можливість навчити і своїх дітей цієї якості. Якщо ми встанемо на такий спосіб життя, то ми будемо поведінковим вихователем і для наших дорослих дітей і того оточення в якому ми перебуваємо. Бо це спрацьовує той енергетичний простір, створений нами.

Поряд з цим усвідомлюймо і наші негативні дії і міць негативних енергій у нашому життєвому просторі. Нецензурні слова увійшли в сім'ю - чоловіки і жінки лаються такими словами в присутності дітей, а ті приносять у школу і показують свою «крутість» перед однолітками. Це страшно - і є негативним явищем хворого суспільства. Це хворі люди - тілом і душею; це злий дух; це негативна енергія; це носії диявольської сили. Природу й наслідки нецензурщини ми розглядали в книзі «Духовність людини».

Звертайте частіше увагу на красоту виробів людини, на красоту окремих творінь природи: у квітці, у куші, у птиці, у хмарі, на красивих людей, на їх талант в одяганні (просимо, щоб ці споглядання не народжували заздрості, а щоб ми відчували задоволення від споглядання, бо саме так ми, творимо очищення нашої душі і нашого ума, бо це фактично є споглядання за творіннями Бога, його творіннями.

Тому ми й говоримо, щоб частіше спрямовували свої погляди на творіння Всесвіту) і це очищає наші серця і наші уста від лихослів'я. Просимо, усвідомлювати страшну силу й шкоду лайливого слова.

Ви подивіться за поведінкою тих сімей і прислухайтеся до тих сімей, де не застосовуються такі слова, то там і труднощі долаються легше, там і здоров'я краще.

«Одного разу на уроці вчителька спитала дітей:

- Чи є Бог?

Діти відповіли по-різному, але більшість ствердно, а одне хлопчечко навіть зазначило, що Бог є і він живе в їх же селі.

- Ти його бачив?

- Ні, не бачив, але знаю. Він живе в крайньому будинку праворуч - там завжди злагода, мир, порядок, радість і сміх, бо з ними, мабуть, живе Бог».

«Їхав один молодий чоловік на новому блискучому «Ягуарі» у прекрасному настрої, наспівуючи якусь мелодію. Раптом він побачив дітей, які сиділи на краю проїжджої частини дороги. Після того, як він обережно об'їхав їх і почав набирати швидкість, раптом почув, як у машину вдарився камінь. Молодий чоловік зупинив автомобіль, вийшов з нього й, схопивши одного з хлопчиків за комір сорочки, почав його трясти з криками: «Негідник! Якого біса ти кинув в мою машину камінь! Ти знаєш, скільки коштує ця машина?!».

- Пробачте мене, пане, - відповів хлопчик. - У мене не було наміру вчинити шкоду вам і вашій машині. Справа у тому, що мій брат - інвалід і він вивалився з коляски, але я не можу підняти його, він досить важкий для мене. Вже кілька годин ми просимо допомоги, але жодна машина не зупинялася.

Водій допоміг посадити інваліда в коляску, намагаючись стримати сльози і притамувати ком, який підійшов до горла. Потім він пішов до своєї машини і побачив на новеньких блискучих дверцятах вм'ятину, яка залишилася від удару каменю.

Він їздив довгі роки на цій машині, і кожен раз говорив «ні» механікам на пропозицію відремонтувати це пошкодження на дверях, тому що воно щоразу нагадує йому про те, що якщо ти проігноруєш шепіт, прохання, побачиш потребуємого допомоги і не допоможеш, то в тебе полетить камінь».

Розглянемо декілька життєвих ситуацій. Чимало серед дорослих зустрічаються такі особистості, які шукають кого небуть, хто б відповідав за їх думки, слова й вчинки. Нема на кого, то в таких випадках говоримо: «Лихий поплутав». Це страшно, але страшно й те, що коли навіть у позитивних справах говоримо, що це тільки є Божою роботою, а не з Божою допомогою було зроблено нами. Це витівки ума конкретної людини, це результат її безвідповідальності. Давайте розглянемо психічну природу проявлень такої риси людини, як відповідальність, чи, скоріше за все сказати, її невміння і не бажання брати на себе відповідальність.

Зроблено з душею, то це і є тим, що і інші помічають. Інформація йде з певним видом енергії-команди. Друга сторона уявних проявів ума - хто зна, думає ум, як сприйме питаючий результат роботи – добре, посередньо, чи прекрасно – краще підстрахуватись безвідповідальністю за словом «тільки». Бо коли? Хто бачив, як істоту Бога, чи Диявола? Чи ми бачили результат його роботи? Можливо, відчували страх, як підказку про неправильність, чи сумнівність наміру, чи результат – то це і є прояв роботи нашого ума-диявола в нас. Коли ми щасливі, у піднесеному настрої від виконаної роботи, то це і є прояв божественного в нас. Так ми робимо позитив на основі Божих знань, Всесвітнього розуму і його енергій, але ж роботу виконує наше єство в якому поєднані душа, яка має доступ до Всесвіту і наше тіло, яке виконує волю душі. Тому пропонується говорити, що це ми зробили разом (знання й руки, розум, тіло і ум).

До цього опишемо одну бувальщину. Спитали сторожа: «Чи не страшно охороняти такі цінності самому та ще й вночі?» - «Страшно, поки не засну». Тож не маймо страху брати відповідальність за себе і тільки за себе, бо не можна відповідати за чийсь слова, діла – ні дружини, ні дитини, бо вони за неправильні слова і вчинки все одно отримують для себе негативне навантаження, та ще й з сімома братами. Зазвичай, говорять, що за погане діло наступає покарання. Це приходять тих сім братів і душа через тіло передає тривогу, занепокоєння, втому ..., хвороби. Відповідальність, як імунітет для нашого єства від страждань і хвороб.

На сьогодні фальш і брехня панують, бо ми в більшості шукаємо вигоду. І не потрібно говорити, що ми любимо правду і живемо по правді. Нас з самого дитинства вчать брехати, тому що це вигідно.

Розбила дитина чашку. Батьки запитали - хто? Дитина відповіла, - що вона. Батьки набили, або пожурили. Подумаємо для чого? - Чашка від цього цілою не стала; що цінніше - чашка, чи душевний стрес дитини – вона ж не навмисне її розбила?, стрес, який ще доведеться лікувати; чи ми в дитинстві не розбивали ненароком чашки? Схаменімося!, але ми втратили майно і знову ж доведеться купувати нову потрібну чайну чашечку - немає вигоди. Саме в цьому корінь агресії, можливо короточасної, можливо без виховних заходів, але агресія загорілася. Шкода!?

Як вийти з цієї ситуації? Пояснюємо дитині цінність чашки для сімейного бюджету і розповідаємо як поводитися з чашкою: переносити за вушко притримуючи інший кінець другою рукою, не ставимо на краю стола ... і на кінець для зняття психічної напруги в дитини повідомляємо, що ми теж у дитинстві возилися за столом, потягнули ненароком скатертину і миска впала на землю й розбилася ... Другий варіант: дитина бачила реакцію одного з батьків і відповідно злякалася від пози батьків на розбиту чашку своїми братиком чи сестричкою,. На запитання: «Хто розбив?» У кімнаті більше нікого не було. Дитина відповіла, що котик це зробив, бо скочив на стіл. А де ж котик узвся? - Вскочив в кімнату через вікно. І дитину не ляляли, не били. Будьте спостережливі. Дитина обдурила вперше, тому що вона вже має досвід страху і ми спровокували її збрехати в цій аналогічній ситуації, яка повторилася. Його не набили ... Друга дитина зробила висновок, що краще збрехати.

Хто вчить такого дітей? Ми самі. А слід було повести мову завтра на цю ж тему, але фігурантом був би той же котик. Ми б навчили б дбайливого ставлення до майна (тому що це теж чиясь праця і є частиною енергії), обійшлося б без стресу - і найголовніше - не привчали б дитину до брехні. За правду дитину побили несвідомо роблячи з нього каліку.

Дитині вигідно обманювати, а батькам обманюватися у своїй життєвій упередженості і у своїй житейській вигоді, тому що коли дитина стане дорослою, то буде шанс жити комфортно і вона буде успішним кар'єристом. Про це знають батьки і такий стан речей їм прийнятний, хоча це робить їх учасниками брехні і вони ж погоджуються приймати цю брехню.

Чому люди так багато вагаються в прийнятті будь яких рішень? Тому що з самого дитинства нам говорили не вчиняти жодних помилкових дій. Це одне з найбільших навчань всіх суспільств у всьому світі - і дуже небезпечне, дуже шкідливе. Навчайте дітей здійснювати стільки помилкових дій на непотрібних речах, у словах і діях, скільки можливо, з однією-єдиною умовою - не здійснювати ту ж помилку знову - ось і все. І вони будуть рости, і вони будуть відчувати більше й більше, і так вони вчаться жити по справжньому, навчатися бути відповідальними й мудрими.

А перед дітьми ми у відповідальності піклуємося в забезпеченні хлібом і до хліба, одягом, у створенні домашнього затишку для них, а не заважати їх духовному розвитку, навчити приймати на себе відповідальність, бути для них прикладом у роботі й поведінці з дружиною, з їх бабусями й дідусями і з іншими людьми, і усієї навколишньої природи до повноліття. Вони продовжують залишатися для нас дітьми, але вони вже самостійні і ми вже до них ставимося, як і до всіх людей, можливо при необхідності (підкреслимо, що при необхідності) допомога буде більшою, бо більше маємо можливість засівати їх душі мудрістю (тільки не досвідом. Можна і досвідом, коли запитують, але не більше). Ми ж не любимо, щоб нас вчили, так і вони. Вони отримали необхідні їм знання на все життя від сущого і якщо в сущого виникне необхідність зробити їм життєву або духовну підказку-пораду, те він знайде через чиї вуста, або дії її донести. Можливо, і через наші.

С Е К С

Секс є основою любові. Саме через секс ми можемо почати пізнавати чудність любові і життя. Секс є тіло любові, а любов є стан молитви, яка проявляється в щасті, в творчості, в мудрості, в благодаріннях. Тому ми маємо допомогти дітям зрозуміти природу сексу і його місце в житті кожної людини.

У всі віки люди сперечалися про те, що можна говорити дітям, а що ні. У минулому намагалися не говорити про факти життя, ховали реальності життя якомога далі, оскільки люди дуже боялися його самі. Людство завжди жило з цим обманом, але рано чи пізно діти все дізнаються. І, по суті, краще, якщо вони дізнаються раніше, ніж пізніше. Більш пізніше пізнання проходить шлях у дуже спотвореній формі. Оскільки ніхто їм нічого не розповідає, вони змушені розумітися на всьому самі. Вони підглядають у замкові щілини - і відповідальність за це лежить на нас. Вони черпають інформацію з сумнівних джерел, у розбещених людей. І вони пронесуть ці хибні уявлення через усе своє життя, а винні в цьому будемо

ми, допустивши халатність, помилку, чи невігластво. Зібрана ними помилкова інформація може вплинути на їх світосприйняття у всіх сферах життя і у першу чергу на сексуальне життя.

У певному віці секс стає важливим - не тому, що ми робимо його важливим, це не щось таке, що виходить від нас; це трапляється. У віці чотирнадцяти років, або близько того, раптово енергія наповнює тіло сексуальною збудливістю, ум - сексуальною привабливістю. Це відбувається так, немов у нас прориває греблю. Тонкі джерела енергії, які ще не були відкриті, розкриваються, і вся наша енергія стає сексуальною, пофарбованою сексом. Ми думаємо сексом, ми співаємо сексом, ми ходимо сексом - усе стає сексуальним. Кожна дія пофарбована. Це відбувається і ми нічого для цього не зробили. Це природно.

Ми народжуємося сексуальними істотами і у цьому немає нічого неправильного. Це просто спосіб народитися. Бути людською істотою значить бути сексуальним. Тому що коли ми були зачаті, то наші батько й мати в цей момент не молилися, не слухали проповідь служителя церкви - вони творили молитву любові. Вони не були в церкві, вони займалися плотськими втіхами. Навіть подумати про те, що наші батько й мати займалися сексом для нашого зачаття важко. Так, вони займалися сексом і їх сексуальні енергії зустрічалися й сплавлялися одна з одною. Перша клітина нашого організму була результатом сексу, а потім із цієї клітини виникли інші. Але кожна із клітин залишилася у своїй основі сексуальною. От чому так багато топографічних крапок на нашому тілі, тому що все наше тіло сексуальне й відродилося воно із сексуальних кліток.

У кращому людському суспільстві секс до шлюбу буде оцінюватися точно так, як у цих нечисленних первісних племенах. Логіка дуже проста. По-перше: природа приготувала нас для чогось, і нам не можна відмовляти в нашому природньому праві. Якщо суспільство не готове до того, щоб ми одружилися, то це проблема суспільства, але не наша. Суспільству слід знайти якийсь спосіб. Дуже рідко дівчинка вагітніє. Якщо дівчинка вагітніє, хлопчик і дівчинка одружаться. У цьому немає нічого ганебного, немає ніякого скандалу, ніякого осуду. Напроти, найстарші благословляють молоду пару, тому що вони виявилися самими життєздатними; природа в них сильніше всього, їх біологія активніша, чим у всіх інших. Але це відбувається рідко. Відбувається так, що кожний хлопчик і кожна дівчинка одержують тренування. У общинних суспільствах, є правило, що дівчаткам, після того як їм виповнюється чотирнадцять років, а хлопчикам, після того як їм виповнюється вісімнадцять, не дозволяється спати дома. У них є загальне велике приміщення-будинок посередині села, куди приходять спати всі хлопчики й дівчатка.

У общинному суспільстві на ніч вони збираються разом. Їм дається тільки одне правило: «Не будь з однією і тою ж дівчинкою довше трьох днів, тому що вона не твоя власність, а ти не її власність. Тобі слід познайомитися з усіма дівчатами, а дівчинці слід познайомитися з усіма хлопчиками, перш ніж ви виберете партнера на все життя». От це видається абсолютно здоровим. Перш ніж вибрати партнера на все життя, нам слід дати шанс познайомитися з усіма жінками, які доступні, з усіма чоловіками. Скажімо так, це біологічний підбір, тілесний підбір партнера. Це так, але це кращий підбір ніж по якихось вигодах ума, який не дає досвіду до створення сім'ї. Тому такі знайомства кращі ніж очікувані. Тепер їм не потрібно ховатися за машиною чи в кущах для того, щоб займатися сексом. Це потворно - це суспільство змушує людей бути злодіями, ошуканцями, брехунами. І їхній перший досвід любові відбувається в таких потворних ситуаціях - ховаючись, боячись, почуваючи себе винуватими, бо вони поінформовані, що це спокуса диявола. І таке насіння забобонів ми вносимо в підлітковий чи юнацький ум, а в підсумку і такі їхні родини і така держава.

У всьому світі можна побачити, що не були успішними: ні шлюби з розрахунку, ні так звані шлюби по любові. Ті й інші зазнали поразки, і основна причина в тому, що в обох випадках пари не мали ніякого досвіду; молодій парі не була надана свобода вибрати правильного супутника-супутницю через секс, через оргазмічні відчуття, які вони потім можуть отримувати від сексу чи від творчої діяльності. Немає іншого способу знайти правильну людину, крім як дослідним шляхом. Просто дозвольте людям переживати досвід - і особливо зараз, коли проблеми вагітності більше немає. Сексу вимагає тіло, вимагає ум, а душа благословляє любов. Коли це поєднано в нашому естві, то все нормально. Ці первісні племена були досить хоробрі, щоб робити це тисячі років - і навіть тоді не було більших проблем. Зрідка дівчинка вагітніла, і тоді пара одружилася; інакше ніякої проблеми не було. Ці племена маючи такі можливості сексуальних пізнань не хворіють сексуальним умом, тобто секс не поселяється в їх уми. Секс у них є природною потребою чи частиною любові. Як результат у них їх общини у кількісному складі довгі роки залишаються незмінними. Їм не потрібна ніяка суспільна

програма по збільшенню чи зменшенню дітонародження, їм не потрібне спеціальне суспільне навчання. Вони ростуть в одній сім'ї і одночасно вчать.

У цих племенах не було ніяких розлучень, звичайно, тому що як тільки ти побачив усіх жінок, був з усіма жінками племені і тільки потім зробив вибір, як істота суспільна. За цим вибором слідувала відповідальність за свій вибір, бо після створення сім'ї не могло бути мови про секс на стороні, про відмову у збереженні сім'ї, про несумісність характерів... Це досить суттєво. Бо як ми навчені підходити до створення сім'ї, то так діємо все життя. Наша «наука» у створенні сім'ї буде спрацьовувати постійно і ми створюватимемо сім'ї другий і наступні рази за тим же методом і для тих же цілей. Це є поганою практикою для особистостей, для дітей, і для суспільства, і для Бога. Такі дії є джерелами негативних енергій. Хоча є деколи відмінності і в цих пошуках ми знаходимо злагоду і радість спільного проживання, але це рідко. І, більше всього, шукаючи вже зрозуміли: як шукати і для чого шукати. Тому ми маємо навчити дітей до шлюбу розуміти суть сексу, навчити способів пошуку партнера на все життя, навчити відповідальності у сімейних відносинах - тоді і сім'ї будуть міцними і щасливими. Це вже буде третім життєво важливим кроком кожної дитини і батьків. Першим є виявлення і прийняття таланту, другим є збереження духовності у дитини. Все інше гарно появиться у наших життях.

Усі цивілізовані суспільства страждають від проблем шлюбу. Вони не читали б третьосортних романів і не дивилися б голлівудських фільмів. Усе це можливо лише тому, що їм було відмовлено в їхньому природному праву пізнання суті сімейних відносин і суті сексу в житті сім'ї від народження.

Якщо прагнете чогось остерігатися, то остерігайтеся сексу на стороні, коли ми вже в шлюбі, тому що проблема саме в ньому. Таке застереження є для будь якої статі. Секс до шлюбу не проблема, і особливо тепер, коли доступні всі методи контролю народжуваності.

Батьки, кожний коледж, кожний університет, кожна школа мають взяти за правило, щоб кожна дитина, дівчинка чи хлопчик, пройшли через усі можливі досвіди, довідалися всі типи людей і, зрештою, зробили вибір. Цей вибір буде вкорінений і заснований у знанні, у розумінні основ сексу і його місця в житті. У цих навчаннях чи досвідах, не слід всю увагу акцентувати на сексуальному досвіді, бо цей вибір і пошуки базуються на цілому комплексі пізнань, спроб, дослідів. Тут не основне сексуальна зрілість, тут має бути головним – наша готовність до сексу, як частини любові, як частини щасливого життя з обох сторін на основі знань і усвідомленості таких дій.

Секс є частиною життя – і це правда. Люди бояться правди життя, бо боялися їх батьки, і цей страх став заразливим. Нам слід розповідати правду життя і це допоможе дитячому еству правильно орієнтуватися в житті в гармонії з своєю душею. Це наше покликання батьків у першу і в останню чергу. Ми маємо вчитися, як донести ці цінності до їх свідомості.

«- Мамо, хто дає нам їжу, Бог?»

- Так, Марічко.

- А на Різдво подарунки приносить Дід Мороз?

- Звичайно.

- А на мій день народження подарунки мені дарує Дід Миколай?

- Хм...

- А маленького брата приніс лелека?

- Так.

- А що ж тоді робить тато? »

Краще говорити правду, коли дитина цікавиться істинністю того чи іншого факту, або події; будьмо правдиві і даємо їм самим визначитися в розумінні цього визначення правди через її відчуття і розуміння, усвідомлення, задаючи їм навідні запитання, розповідаючи повчальні історії - і дитина в будь якому віці ствердиться в розумінні правдивості життя виходячи з реальності; якщо ні, то в цьому немає необхідності, їй це ще не цікаво. Не прагнемо розповідати правду, життєві ситуації наперед, не підштовхуємо дитини, вона не готова пізнавати факти, які ми забажаємо розповідати. Кожен батько, кожна мати може визначити зацікавленість дитини в пізнанні сексу дитиною – вони можуть це побачити на тілесних змінах, на змінах у поведінці з батьками з однолітками, то з цього моменту батьки можуть робити перші кроки для підготовки дітей у вмінні вивчати ці свої потреби чи бажання, їх суті і значення в житті кожного конкретно, людства і природи. Цим ми відвадимо її від пошуку, від пізнання таємниць життя - ми виростимо не пошуковика і творчу індивідуальність, а сіру буденність, як і самі факти, без їх пізнання. Ми ж знаємо, що нами по життю рухає інтерес пізнання. Отже, чекаємо. Вони самі запитають, нам не слід так поспішати. І в жодному разі - навіть не намагаймося обманювати дітей. Це небезпечно.

«Прийшов син з армії, відпочив і встає ранком, потягаючись, як кіт.

Мати питає:

- Що синку, ростеш?

Батько:

- Ї... ти хоче.

Наступного ранку встає сестра десятикласниці і собі потягається. Ніхто уваги не звертає. Вона і так, і сяк. То мати вже:

- Ростеш, доцю?

- Ні, я вже виросла. Хай тато скажуть...»

Як би ми не прагнули дати елементарні інформаційні визначення інтимних зносин жінки і чоловіка в школі, то основні знання людина несе з собою як природна істота на час статевого дозрівання і через свій життєвий досвід, який стверджується в пізнанні. Готувати і вносити певну інформацію про інтимні відносини, про вміння і навички у пошуках собі чоловіка-дружини зобов'язані (бути відповідальними) батьки. Якщо батьки відповідальні, то вони в спостереженні зуміють визначити початок сексуального дозрівання і у ці терміни вони зажадають нашої інформації. Розумні батьки в присутності дітей ненароком навчають дітей передсексуальної гри в поцілунках і дотиках; романтичних словесях, у компліментах про красу грудей, мускулатури, попи - і до цього часу. Це можуть бути спільні походи в лазню, на пляж ... І погодимось, що така усвідомлена поведінка батьків краще, ніж їх чи когось невідомого на прикладах п'яних і попідтинних сексуальних домагань.

« За обіднім столом літній чоловік ледь не вдавилася, коли його восьмилітній син запитав:

- Па, звідкіля я взявся?

- Ну, я думаю, що прийшов час нам поговорити по-чоловічому, - почервонів батько. - Після обіду я розповім тобі про пташок і бджілок.

- Які пташки і бджілки, - запитав малюк. - Матвій з сусіднього будинку сказав мені, що він зі Львова. А я хочу знати, звідки я? »

З багатьма людьми трапляється так, що секс пригнічується в дитинстві. Жодній дитині не дозволяють - жодне суспільство не дозволяє цього. Їй не дозволяють торкатися своїх геніталій, їй не дозволяють грати з ними. Це відбувається так рано, що ми не можемо навіть пригадати цього. Дитина в ліжку грається зі своїми геніталіями, мастурбує свою вагінку, приходять мати і прибирає її руку. І це стає шоком для дитини і вона починає боятися доторкуватися своїх власних органів. А це така насолода торкатися їх ... це таке розслаблення. У цьому дитина отримує несексуальний оргазм, бо це тільки відчуття оргазму. І це природна потреба торкатися геніталій, клітора грати з ними, бо це так приємно. І дитина не має ніякого поняття, що це погано, у неї ще немає поняття провини. Вона просто робить те, що природно. Це ж її талант велелюбності, але не сексуальності. Це велике благо для дитини й людства. Але її знову і знову зупиняють, її засуджують. Вона бачить осуд на обличчі матері, на обличчі батька, і поступово, поступово енергія скорочується, і вона починає боятися природної сексуальності живого організму природи, виростаючи сексуальним маніяком, або імпотентом. У першому випадку дитина спішно прагне реалізувати свій талант, а в другому – її страх погасить її сексуальність. Так є.

Але дане питання неоднозначне і у нас із листів читачів виникла потреба розширити своє розуміння природи оргазмічних відчуттів у ранньому дитинстві і їх наслідків на психіку дитини після статевого дозрівання. Розмова йде не в тому руслі, щоб спонукувати, або заохочувати сам процес гри, або мастурбації – зовсім ні. Другим пояснювальним моментом може бути - вбачання у грі з пенісом чи вагінкою як результат звичайної сверблячки від мокротиння і запалення шкірочки, гігієнічної неухважності батьків.

Слід знати, що в ранньому дитинстві відсутній викид сперми чи зрілість яйцеклітини, а є наявність оргазмічних відчуттів. От у чому фішка.

Але якщо ми побачили і це нам гидко (це наш страх і відсутність знань), то слід організувати заняття для рук дитини в грі, у допомозі надуманого завдання, або організувати прогулянку (це свого роду відволікаючий маневр для неусвідомленого ума), але насамперед запропонувати щось смачненьке чи улюблене з метою помити руки, ноги і проміжність тепленькою водичкою (t-40*), тобто, чуть вище температури тіла.

Але якщо ми смикаємо дитину за руки, кричимо, супимось ... - то саме в цьому ми робимо велику шкоду майбутній особистості, тому що такими діями ми неусвідомлено посилюємо відчуття страху

дитині, почуття провини і вона пригнічує свої природні приємні відчуття. Таке придушення проявляється в зрілі роки в страху вступати в інтимні відносини; в агресивності сексуальних відносин, як основи сімейних безладів; у різних сексуальних збоченнях...

Уникнути цього можна, зрозуміти природу оргазмічних відчуттів, а саме, зрозуміти ці дитячі захоплення, як тимчасове і чисто дитяче захоплення, тому що згодом воно приведе до відчуттів пересичення, що посприяє охолодженню цих енергій. Вони підуть із її тіла і, головне, з її ума в процесі більш широкого захоплення новими життєвими відкриттями.

В підлітковому і юнацькому віці цей інтерес до статевих органів проявляється від системи втаємничення і заборон до пізнання сексуальних ігор, але головною причиною появи інтересу були ми, батьки, коли ми під час сформованого плоду (це десь в чотири-п'ять місяців вагітності, але основне після семи місяців) їм вже не слід займатися регулярно сексом. Найкраще сексом за два-три місяці до родів взагалі не займатися. Тіло жінки повністю зв'язане з тілом плоду. Дитина сприймає материні частіші серцебиття, вібраційні рухи матері, саму збуджуваність матки і ці поштовхи пеніса, а також невідомі поштовхи тіла іншим тілом, і це прискорене дихання, зміни хімії крові, і порушення спокою (в цей період вже в дитини працює периферійна нервова система), і порушення режиму харчування; і ця позиція лежання в матці матері, яка сама теж лежить є природним станом для біоенергетики дитини і циклічності всесвітніх енергій. Секс під час вагітності сприймається дитиною як мастурбаційні процеси, тому при дозріванні дитини і сексуальному потягу, діти в сексі не бачать любові, а тільки звичайний мастурбаційний процес і тому вони його роблять головним і змагальницьким, роблять його основою сімейних відносин. Вони несуть з собою цю періодичність з часу, коли були у матці. Але ж такими діями дискомфорту дитини в матці нами порушується психіка дитини – вони, батьки, порушили її природний стан розвитку. Це збережено в їх пам'яті і вони цю сексуальність приносять у своє доросле життя. Ось тому зараз ми спостерігаємо таку сексуальну одержимість в молодих людях, чи ту ж холодність до сексу. Секс теж є енергією і зловживати нею не слід. Це слід знати батькам. Ми не проти сексу – ми за, але це має бути готовність обох сторін і розуміння його суті у житті. Якщо він крім короточасного задоволення приносить радість в життя і творчі натхнення, то це божественний секс. Але сексуальна одностороння задоволеність є негативною і тепер навіть нам слід вчитися сексу, розуміючи його періодичність і відчувати його потребу.

Ми розглядали висновки психологів про причини зниження сексуального потягу в молодих людей більш легкими психічними енергіями в процесі споглядання за обопільним статевим бажанням показати свою сексуальну привабливість однієї чи іншої статі. Демонстрація привабливості (міні спіднички, широке декольте...) особливо сильно проявляється в жінках і також має коріння в дитячій сексуальній пригніченості. У всіх цих діях ми бажаємо бути любимими; це основна потреба – природна. Але вона може бути повернута в оманливому напрямку. Наприклад, потреба любити, потреба бути любимим може відчуватися як оманлива потреба, якщо ми стараємося своїми діями привернути увагу на себе. Ми бажаємо, щоб інші звертали увагу на нас із-за модних костюмів, маминої машини, щоб ми могли стати членом санітарної трійки, вожак, забіякою – одним словом, політичним лідером, але істинною основою потреби є потреба бути любимою.

У психічно здорових єствах сексуальна привабливість іде через енергетичні відчуття, що підтверджується експериментами навіть без споглядання і дотику, тобто на якійсь відстані.

Діти дорослішають і починають цікавитися сексом. Добре, якщо ми підготуємо умови для усвідомлення дитиною, підлітком, юнаком і юнкою значимість і роль сексу в житті людини в юнацькому й зрілому віці в тих параметрах, якими вони цікавляться. Цікавість – це одне, донесення знань – друге, а досвід і усвідомлення – третє і четверте.

Хтивість, хоч і дає відчуття задоволення, але воно пов'язане з хтивістю (у задоволені своїм Я). (Дозвольте звернути увагу на різне символічне визначення і відповідно на різне смислове наповнення слів і для повного розкриття природи змістовного наповнення слова – задоволення застосуємо російське сучасне слово - удовлетворение: у-довле - творіння (задоволення творінням) і у-доволь-ст-ві-е (задоволення своїм «Я».) Відчуття задоволення вже крок до невігластва, до зупинки, хоча незадоволеність може бути стимулом до пошуку - і так воно є, а задоволення (у російському символічному написанні, яку більш цілісно визначає змістове наповнення слова – удовлетворение) сприймаємо, як радісні відчуття, як політ, як творчий рух нас і всього навколо нас. Хтивість формує в людині звички і породжує особисті розпусні фантазії, забуваючи ті якості Духа до яких ми приставляємо символ - «все» люблячий, а цим ми вводимо себе в оманливе самозамилування і на цьому шляху не

помічаємо життів інших людей. При цьому використовуємо для реалізації своїх фантазій брехню й вульгарність. Навіть у таких відносинах відсутня повага до партнера і до своєї гідності, як носія частини Духа, зводячи такі відносини до корисливих, хтивих, п'яних вчинків. Не маючи енергії на нарощування сталості, яка тут немислима, бо в цьому настає фізичне безсилля і духовна порожнеча, що в підсумку приводить до страждань через усвідомленість своєї богооставленості. Усвідомленість приходить часто через появу венеричних захворювань - і тоді ми замислюємося про свій спосіб життя. Усвідомленість дає можливість приєднатися до духовного лона. Неусвідомленість і є неусвідомлена богооставленість через яку ум веде наше єство на шлях деградації, але йде по зазначеному шляху навіть у цьому короткому житті єства, який є недовготривалим. У підсумку це приводить до страху статевого безсилля і втрати мети на такий спосіб життя. Ум хоче зберегти такий статус, але хвороби і страждання приводять до усвідомлення, до покаяння, до допущення покаяння.

Статеві стосунки, здавалося б прямо не впливають на громадське життя, на державне облаштування, на відправлення релігійних традицій. Це є фізіологія людини і вони є як засіб для розмноження особин. Такий же процес розмноження у всьому живому і цьому підпорядкована статевая енергія. Природа турбується про збереження такого виду популяції, як людина і тому заклала в неї таку силу статевої енергії. Природа передбачила для забезпечення розмноження певні періоди активного потягу, які ми спостерігаємо і які залежать від терміну виношування плоду. Те ж відбувається з людиною, бо фізіологічний статевий потяг залежить від багатьох факторів. Наприклад, у фазі повного місяця ми маємо більше цієї психічної сили, є залежність від якості харчування, від присутності в нашому житті позитивних чи негативних енергій, що виявляються в емоційності стану і т.д. Але і у природі є приклади відхилень від переважаючої нашої системності. А в людини для порушення природного ритму є чинники, які не обмежують природний потяг і суспільство спекулятивно сприяє активізації статевого потягу. Іноді прикрите, а іноді оголошуючи під державну програму з метою збільшення кількості населення. Прикриття використовують через захоплення спиртними напоями, створення культу міжстатевих жадань, використовуючи для цієї ж мети різні форми в одязі через рекламу, через кінопродукцію, через спеціальні програми телебачення й радіомовлення, через шоу-проекти на дану тематику, зводячи в культ краси й культ фізіологічної змагальності. Цьому сприяє вміле використання релігійного й державного табу на статеві зносини поза сім'єю і до створення сім'ї, що викликає опір і тим підживлює інтерес. Хто вивчав способи такого врівноваження суспільством, навіть у такому виправдувальному факті, як викладання в школах культури інтимних відносин після такого напливу інформації з відома і, можливо, спеціального спланованого допущення державними структурами.

Психічна енергія статевих потягів творцем передбачена через відчуття. І ця енергія дуже сильна і сильно виявлена в людських відносинах. Не кожен може нею керувати, коригувати і цього не може зробити держава. Вона не підвладна тим декларативним заборонам і тим задекларованим покаранням. Тільки усвідомленістю ми можемо її перенаправляти і усвідомлено застосовувати її. Слід визнати, що неусвідомленість статевої енергії побічно впливає на моральний, психологічний клімат суспільства і проявляється в порушенні суспільних і виробничих відносин з негативного так і з позитивного боку. Так, що тут є над чим подумати – виграє від цього держава, чи програє, а людина однозначно втрачає і у кінцевому результаті від таких горе-пізнань втрачає й людство.

Суспільство прагне впливати на енергію міжстатевих потягів, створивши інститут сім'ї. Основу таких природних відносин розмноження особин ми спостерігаємо і серед інших особин живого світу, але вони мають ту свободу руху за покликом свого призначення. Реєстрація (за-ключ-ення) шлюбу по користі, по легковажності, натхненню, хвилинному потягу деколи робить в'язницю для двох особин, які зібралися в одну сім'ю.

Людина відчуває силу міжстатевих енергій і виправдовує свої обмежувальні заходи. Але у своїй більшості людина порушує ці обмеження не боячись, ні держави, ні релігійних табу. Бо у своїй пристрасі не має від них такого контролю за інтимним життям двох, розуміючи, що і зняття напруги енергії статевого потягу фізичного тіла знімає напругу в громадських та державних справах і цьому допомагає встановлений інститут сім'ї. Інститут держави створює регуляторні акти, але насаджуючи негативні енергії провини, страху, злоби, як реакції на обмеження свободи. А люди шукаючи спосіб застосування надлишку енергії на статеві стосунки, часто направляють її в захоплення алкоголем і наркотиками. Міць статевих потягів проглядається саме у великому перенаправленні дій умом у вживання алкоголю й наркотиків. Навіть соціальні суспільні відносини (безробіття ...) мають меншу силу на волю людини, коли вона перенаправляє статеву енергію в алкоголь.

Іншим фактором впливу суспільства на інтимне життя сім'ї вбачається в насиченні страху в сімейне життя. Страх, провина, гріх введені суспільством в усі сфери людської діяльності і людина, перебуваючи в такому стані дуже швидко й остаточно ламається духовно, стаючи на шлях зловживання алкоголем і наркотиками. Державний інститут з одного боку влаштовує наявність у співгромадян страху, провини, але він не може активно впливати на наслідки. Душі таких людей закриті, бо ум знайшов легкий шлях відключення свого ества від страждань душі: напився й відключився. З іншого боку держава не зацікавлена в культивуванні духовних якостей, тому що бачить у цьому ще більшу небезпеку для себе, як носія негативу, бо сам інститут держави є породженням негативних енергій і тримається на них.

Навіть такі об'єднання людей, як комуни, які створюються людьми в благих намірах не часто можуть довго існувати, хоча в них збираються люди, які усвідомлено відчули потребу для стягання духовних якостей, як потреби такої особини, як людина. Але саме через різницю рівнів духовного розвитку їм також нелегко знаходитись у комунах, а все людство до цього не готове.

Усвідомленість такого процесу сприяла б духовній стійкості людства, але в стані усвідомленості знаходиться дуже невелика частина людства, і надбання духовних якостей відбувається дуже повільно. Тепер і Ви усвідомили і маєте можливість збільшити число тих, хто пізнав суть, хто може поліпшити духовний потенціал людства. Бо ті, хто усвідомив свою суть знайде і спосіб перенаправити надлишок енергії на благі справи. Це насамперед вільна творча праця і вільні взаємини з собі подібними. Ті, хто усвідомлено стягає духовні енергії, вільно позбуваються від провини, страху, гріха, позбавляється від видимих потягів, проявлених у зловживанні спиртними, об'їданні, у вживанні їжі, насиченою енергією агресії, у відмові від куріння і сама енергія статевих потягів переходить в інші творчі пошуки.

Статеві відносини починаються в зрілому віці і є початком знайомств з таким великим відчуттям задоволення, яким не так просто управляти. Міжстатеві втіхи є частиною любові і поки існує любов між двома людьми, то ці втіхи є освяченими. До цього періоду батьки вже потурбувалися і навчили дитину брати на себе відповідальність і в цій сфері життя, навчили свідомо розуміти, що в житті можна отримувати задоволення і в інших видах діяльності, і ще більш сильніші й триваліші у часовому проміжку. Так леліємо відчуття самого великого задоволення, коли ми радіємо життю постійно й скрізь. Наповнюємо себе й усе навкруги відчуттями щастя.

Чому ми говоримо, щоб батьки навчили, бо так має бути, так є природно і для цього є всі підстави.(Трошки глибше питання сексу розглянуті в книзі «Про любов» в розділі «Секс»).

Діти в батьках бачать вияви любові (за такі дії не маймо страху перед дітьми, бо це не є негатив у сімейних відносинах, а чомусь така енергія любові розповсюджується і на дітей і сприймається дітьми як щось хороше й прекрасне – це є прекрасним способом навчання дітей людських взаємовідносин, як божих проявів), деколи бачать статеві взаємовідносини чи відчувають їх і бачать результат у зміні настрою батьків саме якраз на рівні сприйняття поведінкового навчання. Процес статевого навчання і виховання є в спостереженні і долученні дітей у процес догляду за новонародженою дитиною. Виховним і акцентованим батьками є та атмосфера в очікуванні народження й сам строк народження, післяродові відносини в сім'ї з розумінням того природного процесу до якого долучаються й діти, як дослідники, пізнавачі такого явища в людському житті. І такий процес навчання має бути усвідомлений батьками і їм належить право статевого навчання і виховання, але аж ніяк не школі, яка є середовищем виробничих державних процесів, де відсутні умови для усвідомленого пізнання (діти не посміхалися б у кулачок, чи ховали б очі при оголошенні вчителем таких речей, якими в школі, зазвичай, не займаються). Це мають знати батьки і відповідально відноситись до такого навчання й виховання. То це і є підставою, щоб говорити, що нас уже стали батьки вчити жити. А потім і ми будемо так вчити.

Любов призначена не для такого, які ми є. Дитина може виявитися улюбленою тільки в тому випадку, якщо дотримується певних правил. Ці правила нав'язані їй, вони не є природними. Природна істота починає пригнічуватися; поверх неї накладається неприродне, нереальне. Це нереальне є наш ум, і настає такий момент, що розщеплення стає настільки великим, що ми вже не можемо з'єднати це природне і неприродне в одне ціле, як цілісність нашого життя. Ми повністю забуваємо, що було, або що зараз є нашою реальною природою. Наша міміка, наша поведінка, наші слова стають фальшивими – майже все первісне загублене. Ми навіть боїмося оголошувати природні відчуття, тому що в той момент, коли ми оголосимо чи виявимо їх, то все суспільство буде проти нас. У такий спосіб ми самі починаємо виступати проти своєї дійсної природи, як джерела любові.

Після народження дитини ми своїми думками, словами, тембром голосу, поведінкою стараємось виростити здорову, добродішну, щасливу і люблячу дитину, опираючись на той досвід, як нас

виховували батьки, діди, на суспільний досвід, на релігійні традиції і на свої й суспільні потреби. Вселенна дає доступ дитині до світового Розуму, Знань змалку, а ми вже хочемо її переробити, перевиховати – щоб була така як ми, чи як усі, чи найкращою. А чи готова дитяча душа до наших вимог. У неї є свої потреби. Давайте спостерігати за її потребами – і ми побачимо для чого створена дитина – ким вона буде. Заспокоймося. Дитина пізніше себе виявить. Довіряймо її сутності і все одно щось є в неї позитивне. Приймемо все як є. Не побачили нічого (ні добра, ні зла), то це ми не побачили. Ми можемо тільки турбуватись тим, щоб створювати їй умови для розвитку. Дбаймо про них, але не берімо відповідальності за їх вчинки. А якщо ми несемо за них відповідальність, то вони стають рабами з їх рабською поведінкою. Ми так свідомо вбиваємо в них творчі начала. Цим займаються батьки, начальники, держава. Навчаймо дітей брати на себе відповідальність за свої вчинки своїм прикладом – це найкращий спосіб.

ПІЗНАННЯ СВІТУ

А ми хочемо, щоб наші діти краще жили ніж ми. І це робиться в розрізі матеріальних благ. Але ж людина є тією істотою, яка нарощує духовність, яка є її збирачем в усьому оточуючому: у собі, у собі подібних, у хмаринках, у пелюстках квітки, у витьохкуванні соловейка, у пахнучому молоці; є її носієм і хоронителем душі на планеті Земля. Сівачем і жнецем. «Що посієш, те і й пожнеш». Не сіймо плевел між паростками жита. Саме це, мабуть, мав на увазі Ісус. Зрозуміймо, що в кожній дитині є свій життєвий потенціал, своя енергія.

У нас народжуються діти, але вони нам: ні душами, ні тілами не належать. Вони зі своєю душею і новим тілом належать майбутньому, про яке ми нічого не знаємо й від якого ми намагаємося «вберегти» дитину, ставлячи її в нам відомі рамки (закони) без відомої їй естєства. Душа дитини іде іншим шляхом, а наші рамки, рамки суспільства є для неї обмеженням, певним вантажем. Мабуть без вантажу можна пройти більший шлях? Як ви думаєте?

Кожна дитина знає, що батьки бачать світ по-іншому. А чи маємо ми ці знання різниці. Майже основна маса батьків відкине саме питання, навіть не вникаючи в суть питання. Частина батьків вважає, що дитина взагалі не здатна бачити різницю (вона ж через різницю бачення і говорить, і робить суперечливі дії). Деяка частина батьків більш ніж впевнена, що їх кровиночка думає й діє в унісон з ними. Третя частина батьків взагалі не бачить сенсу в такій постановці питання, бо вважає, що такої проблеми немає. Четверта частина батьків важко згадує факти, що вони теж мали можливість і сприймали світ по-різному у свої дитячі роки на відміну від батьків. Якщо ми розкриваємо тему питання, то деякі можуть більше згадати наявність у їх дитячому віці такої різниці в баченні світу. Це абсолютно точно. У дитини інші цінності. Вона зібрала камінчики на морському березі, а батьки кажуть: "Викинь. Чому ти даремно витрачаєш час?" Для неї вони такі гарні. Вона бачить різницю. Вона бачить, що в них різні цінності. Батьки ганяються за грошима, а вона хоче збирати метеликів. Вона не розуміє, чому ми так зацікавлені в грошах. Що ми будемо з ними робити? А батьки не розуміють, що вона буде робити з метеликами чи квітами. Тому, після прочитання цих рядків, просимо подивіться глибше в суть цього явища, поспостерігайте за своїми чадами, бо на такому дитячому баченні світу будується її життєвий фундамент, який супроводжується спочатку в більш проявленому романтизмі, але тут присутнє в дітях почуття любові, доброти, краси, милосердя, які вона може принести і у доросле життя, якщо ми не перевиховаємо її, і не виростимо з неї егоїста. Якщо ми такі прагматичні й розважливі, то знаємо, що саме збережені доброта, любов, милосердя сприяють тому, що наші діти будуть допомагати при нашій немочі в старості нам. Але якщо ми вирощуємо прагматичних, розважливих егоїстів, то ми будемо проживати у своїх запущених будиночках на самоті і далеко від них, можемо проживати в будинках для престарілих, у будинках пансіонатах у кращому випадку, бо їх ум працює зараз так, як працював наш, коли ми були батьками.

Ми ж усі говоримо, що ростили дітей з вигодою для себе - спочатку це була іграшка, потім гордість, потім, як об'єкт спілкування, потім у надії, що нам буде кому подати склянку молока. За цими очікуваннями й відповідними діями ми допомогли дитині загубити душу. А на старості очікуємо від них душевних розмов і вчинків, а вони їх втратили саме завдяки нам батькам. Бо фундамент духовних якостей закладається в дитячому віці приблизно до семи років. І от з 2 до 7 років (це приблизний термін, бо дитина в основній масі формується з 3 до 5 років), як ми неодноразово наголошували в дитині формується суспільна особистість чи зрілий індивідуум. Найперше наголошувалося на проханні до батьків, до вихователів дошкільних закладів допомогти дитині виявити в неї талант, творчі завдатки. Це

цілком виправдано, бо талант відноситься до духовних надбань, а психіка людини налаштована так, коли людина пізнає одну з духовних категорій, то за нею в наше (дитяче) життя входять інші. Головне, що ці пошуки паростків таланту посилені практично кожному з батьків. Ця турбота в цей період дасть дитині до самої її старості практичну основу в облаштуванні матеріальної сторони життя. Однак, займаючись цим, то одночасно і найперше починаємо виплекувати в дитині духовні цінності, як основу перебування Душі в народженій маленькій людині: справедливість, доброту, милосердя, вміння любити і бути в стані щастя і радості. Так ми навчимо дитину вміти входити в означені якості свідомо. Вона сама його має цей фундамент спостережливості, усвідомленості при виникненні різних ситуацій, а ми прагнемо його зруйнувати, бо всі зусилля направляємо для привнесення в її життя тих елементів, які можуть зробити нашу дитину більш успішною і матеріально забезпеченою. Знайте це! Розуміння тільки цього дає підставу змінити своє ставлення у відносинах до дітей.

Кожній дитині стає відома ця різниця. Її слід залишити в спокої, а свої функції будувати в спостереженні, у допомозі виходу дитини з скрутних ситуацій у збереженні духовних орієнтирів і життєвих матеріальних. Велика роль належить у процесі спостереження в забезпеченні безпеки дитини, а далі в навчанні нас того, щоб ми вміли годувати, одягати її для її зручності, а не для своїх потреб (сильно теплого, строкатого, або ошатного одягу - бо ми можемо спостерігати опір, або дискомфорт такого одягу і такого харчування); у навчанні себе гратися з дитиною, у навчанні її самостійності, а для цього давати їй бути в спокої й у свободі при виявленій сильній рухливості. Це питання певної сміливості, властивої і дітям, то і ми можемо проявляти ініціативу тієї ж сміливості, яку дитина сприймає як нашу довіру їй. Але в суспільстві відкидається навіть така прекрасна якість, як дитяча сміливість, яка відроджується з відчуттів свободи мислення й дій на природних засадах. Психологи можуть говорити, що така безшабашна сміливість є результатом незнання реалій життя. Так не є. Спостерігаємо за дітьми: які в них швидкі погляди, як вони вправно оминають перешкоди... В подальшому ця активність притишується і питання не в тому, що вони стали розумніші. Вони просто не проявляють своєї наполегливості, яка засуджується дорослими.

Дитяча сутність повна й самодостатня, а наші вливання в повне в результаті буде виливатись з цієї смності. Ми думаємо, що дитина не розуміє нічого в матеріальному світі. Можливо не все. Але у своїй поведінці у своєму розумінні ми навіть не допускаємо думки, що дитина розуміє своє покликання, розуміє наші дії і що ми маємо турбуватись зразу ж про її духовність. Зазвичай, ми не займаємось її душею, а повсякчас вчимо матеріального сприйняття світу: даємо їй їсти, одягаємо, купляємо іграшки й вчимо слів. Поспостерігайте за батьками. Вони хочуть, щоб дитина весь час була зайнята: дають їжу, іграшки, беруть на руки обличчям до себе, чи в колясці обличчям до інших – хай тренують очі, як збирача інформації для її не зміцненого ума. Скоріше, скоріше її привчити до роботи і хай її діями керує ум, тільки не душа. Так ми поступаємо з дітьми на несвідомому рівні свого ума.

Сьогодні й психологи вчать: прокинулася дитина, то хай лежить тихенько, лежить у колясці на вулиці, то хай дивиться на небо, чи на віти дерева. А тишу деколи наповнюємо звучанням класичної спокійної музики, чи співу. Бути поруч, але не закривати собою її кругозір. Це основний раціон для душі. Новонароджена дитина довго не ловить очима нікого. Подумайте, як Творець подбав за дитину. Ще раз подумайте, чи довго ми, дорослі, можемо витримувати чийсь погляд, чиєсь споглядання, а ми це робимо до беззахисної дитини. Дитина знає й відчуває, що ми поряд. Дитина відчуває наш настрій і приймає його від нас. Якщо ми уважні, то бачимо реакцію дитини, коли ми щасливі, чи коли ми в злобі. І таких прикладів досить багато. У нас є шанс, будучи біля дитини і спостерігаючи за нею, навчитись по новому бачити, по новому чути, по новому жити і саме так - по природному просто й спокійно. Є такі батьки. Вони поводяться так на підсвідомому рівні. Це прекрасне споглядання за ними. У багатьох випадках дід з бабою вчаться в онуків смислу життя: у них є час, у них є спокій тіла від безсилля, вони відходять умом від матеріальних бажань, ними менше цікавиться суспільство і це є умовами для зовнішнього прояву мудрості і уже свідомо побачити смисл життя. Так організоване життя, яке й спонукає в старості при уважному спостереженні за поведінкою онуків, через перелічені обставини попрацювати для своєї душі, для її росту.

Душа дитини розцвіте пізніше (у майбутньому), а наші відчуття, наш досвід є вже минулим. Живімо сьогодні і тут, як пташина, то і діти від нас навчаться такого стилю життя. Це не заклик до бездіяльності, тому що якщо ми навчимося спостерігати за нею, то побачимо скільки енергії, вправності робить птаха для облаштування гнізда, для добування корму, і скільки їх гине навіть за літній сезон від котів, інших птахів-хижаків, людей і як би по випадковості потрапивши під авто. Людина, насамперед,

як жива істота також у такій же ситуації, у такому ж постійному ритмі росту й розвитку, як рослина, дерево й інші тварини, витрачає різного роду енергію для забезпечення своєї життєдіяльності.

Наша передача інформації, досвіду дітям – це давати, передавати для користування поношеного життя своїм дітям, яке не дасть дитині побачити своє життя. Можливо, досвід матеріального облаштування життя й буде корисним і тільки в матеріальній реалізації, але якщо воно проходить без участі духовних відчуттів, то вся ця передача буде маленьким мізером у її житті (згадайте самі своє дитинство, чи багато ми пам'ятаємо з батьківських настанов і повчань. Більшість знань ми засвоюємо на основі своїх матричних знань і на своєму досвіді – помилках і успіхах). Можливо, у наших очах, коли ми спостерігаємо за дитиною - як вона реалізує наші слова, то це бачиться великим нашим досягненням, а дитина не придає цьому великого значення, бо вона мала ці знання й без нас. Ми ж деколи в дорослому житті говоримо: «А чого ця, чи інша думка не прийшла до нас раніше для виконання в якійсь справі? Я ж це знав». Така ж природа дитячих знань і вона легше може ними користуватись, бо наше доросле вже наповнене масою іншої інформації і поки душа, чи ум підкажуть нам, то проходить певний відрізок часу. Тому мудрі люди перед тим, як говорити, а тим більше перед виконанням нової роботи намагаються обдумати, а це є процес застосування особистих знань і вже особистої інформації. Після цього виходить менше помилок.

Життя ж не йде назад, а тільки в завтра, у майбутнє і як показує досвід, коли ми є спостережливими, то не тільки дитина, а навіть - батьки, брати й сестри - кожен, має своє розуміння будь якої життєвої ситуації, своє розуміння світу цього й діє адекватно своєму розумінню. «Я ж йому показувала, а він всеодно зробив по своєму» - у чому природа такої поведінки людей і дітей? У їх особистих знаннях, у їх розумі, у їх душі, у їх особистому досвіді, а, з другої сторони, як би на ці терези виходить суспільний досвід ума нашого. Коли ми усвідомили себе, як спостерігача спеціально, чи вже як навичкові знання, то не слід особливої уваги приділяти словам, а поведінці, діям, міміці, очам, рухам, бо слова ще є частиною продукту нашого ума, а вчинок є вже закінченою дією, як результат «роботи» відчуттів, знань, думки, слів.

«Цар Хуань-Гунь читав книгу у своєму маєтку, а біля входу в замок обтесував колесо колісник Бянь. Відклавши молоток і долото, колісник зайшов у залу й спитав:

- Посмію поцікавитися, що читає пан?

- Слова мудреців, - відповів Хуань-Гунь.

- А ці мудреці іще живі? - спитав колісник.

- Ні, давно померли.

- Значить, те, що читає пан, - це всього лише шолуха душ древніх людей.

- Та як смієш ти, нікчемний колісник, судити про книгу, яку читаю я - єдиний з людей? Якщо тобі є що сказати, то говори, а нема – тоді в мить попрощаєшся з життям!

- Ваш слуга судить про це по своїй роботі, - відповів колісник. - Якщо я працюю без спішки, то труднощів у мене не буває, але колесо вийде не якісне. Якщо я поспішаю, то мені доводиться важкувато, і колесо не прилаштовується. Якщо ж я не спішу, але і не зволікаю, то руки буцімто самі все роблять, а серце їм відгукується. Про це не можу сказати словами. Тут є якийсь секрет, і я не можу передати його навіть власному сину, та і син не зміг би перейняти його в мене. Ось чому, пропрацювавши сім десятків років і доживши до глибокої старості, я все ще майструю колеса. Ось і древні люди, мабуть, померли, не розкривши своїх секретів. Виходить те, що читає пан – це і є шолуха душ древніх мудреців!»

Тому велике прохання - не робімо дітей своїми речами, щоб і думки не було, що це ми так навчили, так змусили робити, бо так не є в основі. Так наша є певна участь свідомі і в більшості своїй неусвідомлена. Забудьмо, що ми володіємо ними – волю свою направляємо на них. Ми перед Богом рівні – і дитина, і батьки, і бабуса, і вчитель, і начальник.

Ми дуже багато втрачаємо надто серйозним відношенням до навчання, засвоюємо змагальність, імітуємо інших і імітуємо одночасно свою важливість, які разом і порізну і гроша виїденого не коштують. Вчимося пізнавати й залучаємо у своє життя любов, сміх і знайомство з життям і його чудесами, таємницями..., тому що не можна не чути спів птахів на деревах. І дерева, і квіти, і зірки є частина нашого життя й ми є частиною їх життя – це все має місце в нас і вчимося знаходити відлуння в нашому серці. Першою справою після сприйняття й чуттєвості себе і навколишнього середовища в наш розвиток входить мова спілкування.

Суспільство намагається виховати дітей через посіви вини й страху в їх свідомість. Будете покарані – такий основний принцип виховання суспільства – за порушення розпорядку в садочку, за невміння, чи небажання розказати певну інформацію, за невиконання вимог старших «особистостей» (саме таке слово хочеться застосувати до горе-вчителів, які не шукають з дитиною причин незгоди з їх вимогою). Сюди несуть ці ідеї з середовища сім'ї про кару Богу.

Зробила дитина помилку – зуміймо показати дитині цінності духовного, чи недоліки негативного й обов'язково вивести дитину на знаходження в негативному підказку для позитиву в цій ситуації - а дитина готова до цього. Один, два рази поспілкуватись з дитиною, розібравши позитивну й негативну ситуацію, буде достатньо на все життя.

Ми, батьки, займаємося перевиховним процесом спонтанно, неусвідомлено, від випадку до випадку і допомагаємо виростити з дитини особистість для суспільства. Але свідомі батьки докорінно можуть впливати на виховання і підготовку цілісного індивідуума, який буде жити і творити від своїх духовних спонукань і одночасно насичувати такими ж устремліннями оточуюче середовище, тобто, суспільство. Воно також буде в позитиві наповнюючись цими енергіями. Але такий індивідуум є небезпечним для релігійної традиції, для партій, для державних структур.

Вона по життю матиме можливість працювати в такому ж творчому, в позитивно-духовному колективі, як і сама. Таку дитину чекає такий же студентський колектив, така дитина знайде собі друга для створення сім'ї у своєму духовному наповненні. Також при створенні групи не дивуємося удаваній різноманітності її членів. Не народженням, не звичками, не помилками, але духом торкаються вони. Духом невагомим, незримим і нечутним з'єднуються вони. Так може проходити й у суспільному пристрасному виборі, але такий же буде й пристрасний суспільний результат.

Давайте вчити їх бути пошуковцями, хоча в них ця допитливість є з народження, то не знищуймо це покликання кожної людини такими категоріями, як вина, страх і кара. Ми боїмося карати дитину, особливо перші рази, бо потім ми вже є катами – хто їх любить? Такі батьки, вчителі в образі суспільства вже навчені карати і вони цим займаються все своє життя (90-98%). Ніхто – ні сам кат, ні спостерігач, ні Бог. Неприємне явище, коли здорова й дужа людина карає дитину. Сила є – ума ... не є. Боячись взяти на себе роль ката, ми помаленьку починаємо страхати Богом, роблячи з нього ката. Думаймо, чи ми однієї вагової категорії, чи ми можемо управляти Сущим? Ми просто боїмося нового, сучасного, майбутнього й тому завжди продукуємо минуле... Отут починаємо губити свою і іншу душу. Виріс вбивця в душі, бо наше єство насичується незгодою, гнівом, відчуттями несправедливості, суспільною мораллю, виснажливою змагальністю, залізною дисципліною, історією війн і вбивств, державним патріотизмом, а це є середовищем, яке сприяє при вмілому скеруванні всіх дітей зробити вбивцями, хоча б потенційними і при потребі дійсними, солдатами війни. У всі часи молодь використовували на їх чистих імпульсах в пошуку справедливого гідного життя, людської гідності, облаштованості. Політики активно принаджували через ЗМІ ту молодь, яка вже підготовлена будь якою державою і не залежно під якими лозунгами ці політики проголошують ідеї патріотизму і війни. Принаджуючи молодь, яка бажає і готова викинути той негатив, який уже назбирався в них. Ось так держави облаштовують періодично революції, війни, щоб відволікти свій народ від розуміння невмілого керівництва і направляють цей негатив на ці революції і війни. А це основна маса нашої молоді. Так народжуються вбивці. Вони не винні – цю агресію в більшості випадків виховувала держава в школах, садочках і при допомозі нас, навчених ними батьків. Такий процес продовжується з покоління в покоління, бо наша душа, попадаючи в нове тіло, наше єство вбиває когось ще й фізично. Так народжуються вбивці при вищезгаданих обставинах. Обставини не керують нашими сутностями – вони допомагають, чи перешкоджають в конкретиці. Вибір за нами.

Дозвольте описати суть вибору. Людина, яка прийшла в цей світ, шукає істину і у цьому їй допомагає Всесвіт, то вона не робить вибору, однак, коли вона іде по життю на поводу бажань, то вона навіть у малих речах робить вибір. Вибір – це компроміс. І коли цей компроміс у виборі спрямований до матеріально вигідного результату, то це крок до деградації душі. Але коли цей компроміс зачіпає інтереси інших, то це в більшості випадків приводить до безповоротної деградації. Дуже важко такий людині ввійти в стан чистосердечного діалогу з Богом. Допомагаємо таким людям – вони заблукали в собі. Той, що вибирає, вагається, аналізує, пристосовується і у процесі вибору перебирається жити в собачу будку і гавкає з потребою й без потреби. Він хазяїн на чужому дворі. Бачили таких у людській подобі? Будьте пильними в спокої. Ми ж пам'ятаємо казочку про богатиря, який на коні під'їхав до роздоріжжя й перед ним постав вибір ..., бо в нього була мета, бо він, мабуть, не знав для чого живе. Людина, яка знає смисл життя по природі своїй не робить вибору – вона знає своє покликання, свій

шлях, свої потреби і свої можливості. Самі ж написи на камені вказували кінцевий результат кожної дороги ... То, можливо, тепер ми вже знаємо, як буде діяти богатир з нашим досвідом?

Ми інколи є тиранами наших дітей. Ми нав'язуємо їм свою поінформованість, свій досвід, свої висновки, свої методи, своє бачення речей, своє бачення сімейних, суспільних і політичних відносин, своє бачення Бога. Дитина народилася розумна. Де все це дівається з часом? Вона має взаємозв'язок із Всесвітнім Розумом, але ми своєю поведінкою, силою, шантажем, узалежненістю, заставляємо її бачити, Всесвіт по іншому, по своєму. І такий навчений дитячий ум робить стіну від душі. Ми, дорослі, таким чином продукуємо таке явище в дітях, які несуть його в суспільство й оточуюче середовище і це явище називається – бездушність. Продовжуючи жити так, людина вже живе своїм і суспільним умом одночасно, періодично констатує свою прагматичність, своє везіння у вирішенні життєвих питань, або загубиться у своїх виборах і буде важко і виснажливо ходити по тернистих заростях життя.

А душа з народженням тіла несла і їй найлегший і по його силах спосіб життя. В цілому і в нашій цілісності, як єства закладено принцип – «по образу і подобию», тобто творчий індивідуум, але ніяк не руйнівник чи вбивця. Творча дитина буде творити, їй ніколи і душі її гидко від того, що написано в заповідях релігійних традицій, в моральних кодексах суспільства. Вона є джерелом духовних якостей – любові, доброти, справедливості, миру.

Ми не бачимо себе, бо ніколи буцім то було бути спостерігачем за собою, бо в жадібності нашій не вистачає часу, щоб бачити тіла інших людей, їх міміку, їх маски, їх одяг, почути їх слова, їх тембр... Але знаємо, що навчитися спостерігати за зазначеним, це процес навчання пізнання себе: інші є дзеркалом усіх наших схованих якостей позитивного й негативного в їхніх виявлених фактах, поведінці, словах... А дитина спостерігає (перевірте її спостережливості, коли грається і ми трохи відволіклися від гри очима, слухом, уважністю ... - дитина зразу ж реагує (штовхає, чи називає наше ім'я...), і що цікаво, що здавалось би, що вона заклопотана грою і не дивиться в нашу сторону. Давайте вчитись по новому дитячої спостережливості, по дорослому і перевчатися (ми, дорослі, цей процес називаємо навчанням по нерозумінню своєму). Не усвідомлюючи ролі уважного спостереження (бдіння), людина живе, як і її батьки, які оплутані і обумовлені суспільством.

Зрозуміло, що в садочок з дитиною визначились батьки, з їжею теж ...- це певний ритм життя. Таким чином її духовна сила пригнічується фізичною силою батьків, які наказують сидіти тихо, не хочуть спілкуватись з нею, бо втомлені, чи роздратовані, силою напихають їжею, силою тягнуть у садочок. Але коли появляється спротив, то належить вияснити – чого дитина не хоче, які для цього є причини і тут батьки покликані допомогти розрулити ситуацію. Ініціативу в прийнятті рішення постаратись надати дитині з побічним мотиваційним її баченням. Це ж не буде випадкова потреба дитини – це смисл її життя. Бо на підсвідомому рівні кожен розуміє свій процес старіння і прожити до віку батьків можна саме таким способом (це пряма ознака, що в дитину батьки вже посіяли зерна страху), бо іншого дитина, не маючи сил фізичних, не може використати для себе і свого тіла.

Усі перевиховання зводиться до старих як світ методів – покарання й прямика. Будьте обережні з ними і по можливості не користуйтеся ними. Батьки, бачачи бажання дитини, у перевихованні часто застосовують для досягнення свого результату шантаж – зроби те, а ми зробимо все для реалізації твого бажання. Шантаж привчає дитину до розуміння цінності життя в речах. Не купуємо плаття, велосипед, фарби, пістолет... на вимогу дитини, а для чого? - спитайте; чи воно їй для душі, чи це змагальницький дитячий інтерес? і т.д. і т.п. Постарайтесь вияснити дитячу потребу, а потім пояснити своє бачення на основі її потреб, але ніяк не на основі її бажань. Добре, коли батьки побачили якийсь хист у дитині, то прив'язку при купівлі аксесуарів можна робити до нього і то вкрай обережно, бо те не факт, що хист перетвориться в смисл життя, зазвичай, по незалежних від нас причинах. З виявленим хистом поведимось не так, як до очікуваного кінцевого результату, а як до монтажу якогось механізму. Ненав'язливо. Пріоритет у розвитку хисту, талану надайте дитині. Одночасно пояснюємо дитині виснажливість душі й тіла в змагальницькому інтересі на прикладах. Наприклад: не реалізовані дитячі бажання - мати найкраще плаття приводять дитину до пригнічення, появи гніву, роздратування, замкнутості в собі, недовіру до батьків, агресії ...; реалізовані, то наскільки вони цікаві. В подальшому ми можемо обидва випадки разом розглядати, як її досвід. Тут ми розглянули життя трошечки під призмою побутової, чи сімейної політики.

І історія людства – це історія політики, конфліктів, війн. Саме цю історію нас вчать у школах. Природа війн закладена в суспільних відносинах і джерелом таких напружених відносин є кожен громадянин держави, але акумулюючою силою війни є політики. Влада й капітал калічать душі і індивідуальності в кожному конкретно, хто має до них відношення, тобто той, що став їх членом. Таких

на будь яку державу небагато, але саме вони стають активними учасниками психозу війн. Причини війн, революцій залишилися старі як світ: перерозподіл матеріальних цінностей між певними групами владних структур і між тримачами матеріальних цінностей. Війна це є один з видів бізнесу для влади і грошей. Що для них людське життя? Ніщо в порівнянні з очікуваною гривнею. Земля поділена, робоча сила поділена (навіть надлишок), міждержавні війни не вигідні через переплетення економічних і політичних інтересів. Однак джерелом енергії війн є люди, як один з активних носіїв і створювачів агресивної енергії.

Як цю енергію накопичує суспільство, то ми вивчаємо, читаючи рядки цих слів. Середовищем для війн залишилися внутрішні відносини між народом і симбіозом влади й капіталу і то в державах зі слабою економікою, або в державах бідних духовно, населення яких втратило відчуття справедливості, свободи й гідності; топче свою духовність, яка зосереджена в мові, доброті, рівності, злагоді й мирі. В обох випадках влада не хоче забезпечувати своїм підданим гідне духовне виховання й гідний матеріальний статус. Влада хоче покірності через нагнітання страху й вини, капітал - найбільшої працевіддачі з найменшою винагородою. У них обох для цього є міліція, суди, тюрми, школи, ЗМІ, щоб маніпулювати духовними цінностями, щоб сіяти між людьми розбрат... до певної межі. Людина бідна нещасна, жадібна, зла, завислива накопичує ці негативні емоції і які закінчуються певними революціями

З часом люди це все усвідомлять. Вже втомились морально. Вже багато розуміють, що війни – це втрата частини людства й частини матеріальних цінностей. Ми вже готові вивчати історію людяності, що ґрунтується на засадничих якостях як от: довіри до людини, до божественного; формування свідомості свого покликання, як людини, що може бути поштовхом у творенні нового суспільства планети, як однієї родини. Коли ми щасливі, то ми хочемо творити, ми маємо натхнення, ми маємо силу. Творча енергія охолоджує суспільство, спадає гарячка у виготовленні надатомної бомби, «щоб захистити мир і спокій у всьому світі». Особливий цинізм і абсурдність подібних лозунгів влади в закінченні попереднього речення.

Хто може уявити в десятикратності долю нинішніх зрадників інтересів своїх підданих? ! Вони самі найменше розуміють це. Зла й недобра їх участь в цьому! Явище зла й агресії зростає, і підземний і наземний гнів природи гарчить. Скажімо всім зрадникам - самі викривають себе. Рок зрадників, саме в самовикритті. Нестерпне ярмо зрадників. Звідки ж стільки нещасних? Вони перевдягнені зрадники, злодії, вбивці. Зазвичай у їх житті знайдено старі борги перед людьми, перед Богом. Не розуміють зрадники, як сплячують вони. Але явно несуть вони плату мамоні, але не Істині й Життю. Зрада передбачає довіру з протилежного боку, наприклад, це як влада й піддані - складають один народ, але функції виконують різні й ця взаємопоєднаність завжди владою використовується на свою користь, граючи на довірі народу, чи на його байдужості до всього, плодить зраду інтересів заради своїх корисливих економічних і політичних інтересів у своїй передсмертній агонії. Великий парадокс корисливого народу в тому, що чим більше зрада, тим сильніша довіра. Природа такого перекосу в тому, що самої довіри залишилося маленько, а ум поставлений у такі умови, які, до речі, і сам потрохи створював, аби тільки зберегти себе. За душу майже ніхто не думає, але і тіло не буде живим на такій ілюзії ума. Страшна така байдужість до життя, яке є уособленням Бога, що буцім то, поки мене не клює смажений півень, то ми ще маємо «великі» шанси бути живим – ось така оманлива ілюзія.

Байдужість - це є фактором прихованого спонукування до боротьби й боротьби не потрібної для суцього. Тобто й отут існує певна прогалина.

Після повернення дитини зі школи, держава з «дозволу» батьків через ЗМІ репрезентує в серіалах, мультфільмах, у новинах насильство, вбивство, пияцтво, грабіж, нахабність, обман, як норму поведінки і зразок успішного існування (згадаймо слова мусульманських пророків). Такі передачі виконують роль реклами такого прийнятного способу животіння. І, якими прямо не вбивають, але це ж є вбивство, тільки повільне. Це психічні вбивства, це вбивства духовних енергій в проявлених і не проявлених якостях. Це частина плану по зменшенню чисельності населення на Землі. Ми учасники цього процесу, Ми і жертви цього процесу. Ми і виконавці цього процесу.

Помаленьку знищуються такими психічними атаками молоді ростки в наших дітях, а ми, споглядаючи в своїй байдужості за всім цим – теж висушуємо залишки духовності. Зниження рівня духовності спричинить врівноваження і буде йти процес знищення джерел негативу, який найбільше сконцентрований в людей, які мають владу і матеріальні багатства. Вони є магнітами по притягненню негативної енергії. Космос все одно забезпечить рівновагу. Це все залежить від людей і людськими і іншими засобами буде врегульоване. Не така вже й людина могутня з її умом, щоб остаточно знищити планету. Це все залежить від людини і людськими чи іншими способами це буде врегульоване. Байдужість і вичікувальна позиція, чи пришвидшений процес матеріального збагачення, який подібний

до процесу потопуючого в океані, не дають шансів на спасіння. Ось тут людина має шанс зробити усвідомлений вибір в сторону стягання духовних якостей.

То, чому вчать нас батьки, вчителі, суспільство, нація, держава, релігійна традиція?, а тому, що їм так вигідно. Не тому, щоб дитині було краще, чи комусь.

А краще, це коли є радість життя, коли ми задоволені ним, задоволені самі собою.

Корислива тенденція виховання й навчання показує – наскільки ми загрузли в брехні, обмані, насильстві. Це якраз ті категорії, які плодять серед нас злодіїв, насильників, вбивць, які потрібні суспільству, як і картина Малевича «Чорний квадрат», як сучасна інтерпретована забруднена шумова «музика». Тому то суспільство тримає інвалідів, психічно хворих і напівголодних. Саме для того, щоб ми дивилися цю картину негативізму роботи суспільства й мали страх перед ним з його державною структурою, з його релігійною традицією. Пам'ятайте це, так звані представники, які ховаються під словом «культура», як і так звані служителі церкви, які ховаються під словоплітом – що ви плодите і яке ваше поклонання на планеті? Мабуть? слід засівати добре і справедливе, радість і любов, здорове і спокійне...

Тому то держава тримає армію, поліцію, виготовляє зброю, алкоголь, тютюн, щоб написати свою історію «розвитку». Те ж робить і церква. Мільйони людей було знищено й знищується через вбивство, спалення, отравлення газами в ім'я захисту релігійної традиції, в ім'я бога, в ім'я «свободи й демократії». І все це під красивими гаслами. Це, що - історія розумного людства? В ім'я чого розвалено Радянський Союз, в ім'я чого знищуються мусульманські держави? В ім'я любові? Ні й ні. Бо в ці держави не внесене нічого нового, творчого, духовного, що б створило нові відносини між державами, між людьми. Сюди насаджуються нові, більш витончені механізми деградації людини. Замінюється духовність грошима, алкоголем, наркотиками, гнівом, завистю, змагальництвом, користолобством і страхом. Але, усвідомивши загальну, чи конкретну ситуацію з вищеописаних негативів, ми з розумінням не можемо з цим боротися, бо цю частину суспільства так навчили батьки, вчителі ... у далеких минулих роках і життях. Ми не маємо мати до них злості, чи ненависті, а прощати й турботливо допомагати тим, у кого ми помітили частинку зацікавленості в пошуках істинних знань.

Бо кожен з нас з дитинства думає про матір, батька (є певна частка залежності), від вчителя, професора (отут теж продукується залежність). У молоді роки думаємо про коханих. У старості про своїх дітей, але коли ми можемо подумати про себе? Для чого ми прийшли в цей світ: родити дитину, посадити дерево, збудувати дім – це всі так живуть. Тоді чого ми маємо якесь незадоволення? Чогось нам не вистачає. Не знаємо? - Знань. Не знаємо себе, не пізнали світ, не знаємо смислу життя. Чи все ми зробили, що могли? ... Природа такої тривоги у відсутності спокою. Заспокоймось і матимемо можливість побачити себе, хоч на старості. Це буде періодом очищення, це є період сповіді перед сущим, це є наша молитва.

Суций сподобив нам жити з цим чоловіком, дружиною в любові та злагоді. Так сприймаємо й дітей, як дарунок любові, щастя, задоволення й радості. Давайте з сьогоднішнього дня поспостерегаємо, як ми визнаємо «своїх» чоловіків, жінок, дітей речами. Отут вимальовується цікава ситуація, коли ми, не помічаючи, з кожним днем хочемо, щоб нам прислужували: не разом працювали й відпочивали, а з позиції, що одне з дорослих є начальником у нашому розумінні (а потім диктатором), а коли діти стають дорослими, то ситуація змінюється, тобто хтось має змиритися й стати маленьким рабом. Хоча саме цим ми шкодимо, як собі, так і їм, забираючи в них енергію, свободу, яка не є нашою - і яку ми не заберемо надовго, а їх енергія повернеться, щоб забрати й нашу - боротьба. Де боротьба, там вогонь, там війна. Цей стан мільйонів людей: вони залишаються такими ж, що й на роботі - вони приносять свою посаду додому, або навпаки.

Навіть, знаходячись в сім'ї, у колективі й переживши прочитані, побачені, почуті, відчуті ідеї, слова й вчинки (хоча слова й дії застосовувати можна тоді, коли хтось готовий їх прийняти), то діє, можна сказати, енергетика позитивізму, який з часом народить в родині, у колективі одностудця, чи й більше, а паралельно навчить усвідомлено сприймати тих людей, які є носіями негативної енергії. Варіанти можуть бути досить різні.

Ми вже знаємо, що практично неможливо описати словами духовні якості людини, так і суспільства, а на явища руйнації, вбивств, пограбувань є достатньо слів і нецензурних епітетів.

Ми, батьки, так вчимо, бо нас так вчили наші батьки, нас так вчило суспільство і сьогодні держави допомагають так «вчити» наших дітей і перевиховувати. Якщо ми проти такого перевиховання?, а що ж скажуть інші про таке розуміння? - злякалися. Хто не боїться переглянути ці сторінки знань для витончення своїх знань, той вже на шляху до істини. Хто не боїться залишитися незрозумілим, той з

Богом. Хто не боїться невидимого, той може пронизати темряву. Хто не боїться обійти світ, той до далеких світів звернений. Хто не боїться знати заповіді мудрості, той вже з нами. Чи не відвідав Вас страх поважний читачу? Читаємо далі і знайдемо відповідь, як позбутися страху. Не маєте страхів, то це Ваша істина, Ви її знаєте. Не для збентеження умів ми займаємося цим, а сам смисл життя в пізнанні Істини, яка й сприяє для зміцнення довіри до обраного шляху.

Саме ця емоція страху підводить нас до філософії – увірувати в Бога, захватись за його спиною, але ж ми в ньому. Коли в нас біда, коли нам страшно, то, зазвичай, звертаємося до Бога, як до істоти, за допомогою. Давайте усвідомлювати суть ситуації разом. Берімо відповідальність за незгоду на себе – і побачите, що перед нами відступають, бо з нами Всесвітня сила правди життя.

У мирському вони намагатимуться нашкодити нам, погавкати здаля, а то й із-за загорожі кинути палку. Це наш інстинкт, а не злиття з божественним. Бог – це одна й друга сторона реальності, як добро і зло. Ми там і там зустрічаємось з божественним промислом, у якого один сенс – допомога в духовному рості кожного.

Наш Бог – це ми самі, якими нам хочеться бути. Про це пишеться й у Біблії, що Бог створивши людину по образу й подобию своєму. Той хто це написав, зібрав усі якості людини й наділив над- і найкращими своїми якостями, створивши образ Бога. Хто його бачив, чи хто до нього нас заведе? Ми самі знайдемо з допомогою тих енергій, що подібні нашій. Подібне притягується. Те ж спостерігаємо й у мирському житті. Збираються по подібних інтересах, по подібних поглядах на ситуацію і навіть молода пара збирається за подібністю якихось якостей. Природа такого притягання полягає в тому, що в іншому ми бачимо свої якості, які нам подобаються і від них ми маємо задоволення й радість. Ось звідки у філософії застосовується визначення про видимі притягнення протилежностей. Це є тільки частина природи людини. Дослідники знають.

Той, хто не вчив жити в гармонії з природою, жити красиво, щасливо, жити в задоволення душі, то він залишив своїх дітей сам на сам з могутнім суспільством, якому не потрібні духовність у своїй більшості. Ми теж тільки частина природи, але аж ніяк не господарі сонця, трав, дерев, риб, тварин, птахів і тим паче людей. А це сонечко сходить однаково для нас, для вас, для всіх, ми всі дихаємо одним повітрям, але, коли ми зупинились на мить, розслаблюємось, то побачимо живу гру сонця (воно грається!); вдихнувши ранкового повітря, ми відчуємо свіжість, відчуваємо, що наповнюємось силою (де вона береться? Повітря по своєму складу, мабуть, однакове протягом дня, але ранком побачивши силу, грайливу енергію, бадьорість, свіжість сонця, воно дарує їх нам. Перевірте. Різниця є, коли з будинку виходиш на роботу після сну і сніданку; і коли вставши, щоб подивитись ту мить, як сходить сонце). Ми схочемо творити, рухатись на автоматі. Пропадає лінь і вагання. Декому дається бути спостерігачем, хоча б за сонечком, з першого разу; декому через хвилину спокою, а декому після певної підготовки. Навчилися спостерігати за сонечком, переходимо спостерігати за іншими стихіями природи, а потім за людиною й собою. Так ми вчимося пізнавати світ, людей і себе. У нас відкриваються очі на все. Перевірте. Удачі нам.

Свідомі цього, батьки змалку допомагають укріпити фундамент розуміння своєї суті дитиною, суті Природи. Такий фундамент буде їм основою всього їх життя. Їх душі спілкуються з Всесвітом, вони відкрили свою душу для Бога й у подальшому ні наші бажання, ні будь які обставини не зможуть закрити божественні ворота. Повторимося в проханні – вчимося самі і більше турбуємося про формування свідомого розуміння дитиною своєї суті з самого малку. Ціна життя – це і є істина і вона така мінлива, як життя, це і є Цілісна Природа, яка проявляється в різних якостях і явищах, але аж ніяк не космічний корабель, не атомна бомба, ні серіали ТБ, ні преса, ні детективи, ні «мильні» романи, які є побічними елементами і саме вони забирають соки життя. Означені елементи не вчать жити і не дають життя, а створюють замітники, створюють ілюзорну видимість життя, отруюють душі. Зрозумівши це, то це вже є показником пошуку шляху. Істина постійно змінюється і розширюється, ось чому ми не можемо стверджувати про сталість істини і що вона є в єдності вершиною життя. Це є певний орієнтир у духовному розвитку. Для прикладу: хіба сам комп'ютер є настільки важливим, чим самі програми. Комп'ютер – це звичайна папка, але ж і програми є творінням людини. То хто є джерелом життя на Землі? Творець створив світ, а хто створив Творця?

Свідомість більшості людей не проникає в глиб космічних побудов і можливостей. Не замислюючись над сенсом принципів, люди тим роз'єднуються з Космосом. Усі творчі здібності затребувані для прояву в цьому космічному залученні, бо це прилучення стверджує сумірність, яку людство загубило. Людина, яка покликана Космосом бути творцем і співтворцем, сама по лінощах своїх зреклася цього спадку. Пройшовши свій шлях життя в діяльності, людина не прийняла духовних

принципів за основу і тому світ Духу відрізняється від світу суспільних відносин, створених людиною та світом Природи. Усе переломлюється в нашій свідомості через невідповідність до законів Космосу. На шляху до Істини слід проявляти усвідомлення діянь для прилучення до духовних якостей.

Припустимо, що люди, як носії, що мають задатки свідомості на Землі і можуть еволюціонувати набагато швидше, ніж інші об'єкти планети, але відбувається дивне явище - люди відкинули пізнання Духа і помістили себе в духовну нерухомість, долучаючи всю життєву енергію в накопичення матеріальних благ, або для придбання хоча б мінімальної їх кількості для простого існування. Здається, що навіть усе в навколишньому середовищі рухається швидше, ніж людська свідомість, але якість мислення дуже мало в цьому напрямку досягла успіхів. Розширення свідомості відбувається не ззовні, а зсередини. Це коли ум у згоді з душею сприймає усвідомлено всі факти і події світу.

Практично все суспільство побудоване на амбіції; система освіти готує тільки амбіційні уми. Це ж потенційні пацієнти для психотерапевтів. Це виглядає як змова - уся освітня система держав тільки й робить, що створює людей для докторів, для «священиків», для психотерапевтів.

До сьогодення люди живуть випадковим життям. Ніхто не знає нашого потенціалу, і що вкладене в нас природою. А проблема в секретній системі освіти. Дітям слід допомагати розвивати їх задатки, допомагати прагненню до пізнання, допомагати бути більш винахідливими, творчими, а не заохочувати в повторенні заученого, як робить наша освіта прямо зараз. Уся наша система освіти побудована на повторенні. Якщо дитина повторює краще інших, то вона вважається більш розумною і одержує кращі оцінки. У цій системі важливо тільки одне: повторювати як можна точніше. Нічого не додавати, нічого не видаляти, не бути винахідливим, не бути оригінальним. Фактично, у такої дитини просто краще пам'ять, а не розум. Цей висновок підтверджує життя.

Суспільство готує дітей бути підступними, щоб ми були здатні змагатися в боротьбі за існування, у боротьбі за виживання. Це жорстоке змагання, у якому всі готові перегризти один одному горло. Люди готові на все, щоб добитися успіху, бути знаменитими, піднятися по сходах успіху, імені й слави. Вони готові крокувати по наших головах. І якщо ми не настільки ж підступні, то нас будуть використовувати, маніпулювати нами. Тому суспільство вчить кожну дитину стати підступною, і ці слої підступництва приховують нашу безвинність. Безвинність не потрібно досягати, вона уже є. Отже, це не питання становлення - це наша сутність. Розум не проти безвинності, або сказати більш точно - щиросердечної чистоти, але підступництво й хитрість проти них. Розумна людина не підступна, а підступна - готова проміняти душу на будь який вигідний їй дріб'язок. Якщо нам не подобається слово «підступний», то його можна назвати «умним». Це тільки гарне слово, але значення те ж саме. Ум дуже виверткий і підступний у досягненні мети.

Ми, батьки, вчителі, держава і релігійні традиції, вище вказаними способами навчання і освіти на свій лад робимо дуже і дуже велику шкоду людству і Всесвіту, бо ми навмисне пригальмовуємо, або неусвідомлено не даємо розвиватися в дітях духовним проявам, у тому числі і у творчих задатках. У підсумку душі продовжують надсилатися в це людство для розвитку, а якби ми допомагали дітям і самі усвідомлено здобували духовні якості, то наша душа швидше опановувала б духовні якості і швидше переміщалася б в енергію Духу. Це спосіб дотримати гармонію в Природі з кількістю душ у тілах людей на Землі - їх би було менше і ці якості давали і давали б душі енергію для перебування в тілі те 700-річне життя Соломона. Була б відсутня проблема перенаселення планети, зменшилося б негативу, що створило б умови спокійного й гармонійного розвитку Природи й Всесвіту. Проблем не було б - просто проходить перерозподіл енергій і зміна їх форм, їх якості і зміст.

Навчаємось помічати дрібнички життя, бо саме вони створюють його повноту. Радимося з душею - які з цих дрібничок є суттєвими для нас, чи вони є нашою нагальною потребою? А шукати починаємо у видимому - у церкві, а там лякають гріхом, засівають страх, формують винність. Придивляємось, то в дитини цих негативних якостей немає, де ж ми їх набралися? Там, де шукали. Шукайте там, де загубили - у душі. Вивчайте себе. Якщо в нас є ще сила розуму, то убережімо дітей від перегонів бажань, бо саме вони створюють проблеми. Хоча «творцями» бажань і проблем є ми самі, а так хочеться сказати в цій ситуації, що ми не маємо щастя. То, хто є творцем долі? Творить і створите.

*Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлених Едем
і за волошку в житті золотому.
За твій світанок, і за твій зеніт,*

*і за мої обпечені зеніти.
За те, що завтра хоче зеленіть,
за те, що вчора встигло оддзвеніти.
За небо в небі, за дитячий сміх.
За те, що можу, і за те, що мушу.
Вечірнє сонце, дякую за всіх,
котрі нічим не осквернили душу.
За те, що завтра жде своїх натхнень.
Що десь у світі кров ще не пролито.
Вечірнє сонце, дякую за день,
за цю потребу слова, як молитви.
... пливе молитва в човнику лодонь.» Л.Костенко*

П.С.

У цій книзі крім питань дитинства ми легенько торкнулися деяких проявів життя, які звичайно зустрічаються в людей, коли вони стають дорослими, або вимушено самостійними – це секс, відповідальність за вчинки, розуміння ролі держави в їхнім житті, деякі питання сімейної облаштованості, значимості творчої праці й місця матеріальної забезпеченості, як умови для виживання ества, як тварної особини і як суспільної особистості в процесі пізнання себе, як духовного індивіда. Розглянуті питання необхідні підростаючому поколінню для їхнього блага й вони є батьківською необхідністю в підготовці їх до життя. Життя саме коштовне, що є в людини. Життя – є Бог!. Вони нероздільні – духовна й тілесна енергія Всесвіту. Для більш глибокого пізнання себе й дітей, дружин і чоловіків - пропонуємо почитати й інші книги автора, та і інших авторів пізнавальних праць на дану тематику. Людство тисячоріччями зберігає й передає з покоління в покоління ці мудрі пізнання життя.

Якщо Ви відповідальні, то майбутнє наших дітей уже в нашій усвідомленості сенсу життя. І візьмемо цей життєвий орієнтир, як усвідомлений, як джерело життя – вчимося вчитися і вчити дітей жити, творити повноцінне життя, створювати для цього умови, тобто вчимо дітей життю в радості, щасті, любові, доброті, а не його знищенню у війнах, революціях, які «вирастають» з нашого повсякденного гніву, гордині, злоби, зазисті, осуду, жадібності.

Вчимося всі жити, а не вбивати дома, в школі, в середовищі людей і природи думками, словами і діями.

Ми бажаємо Вам щастя й любові, здоров'я й радості, миру й злагоди, духовності й працьовитості, доброти й достатку.

22.11.2015 г.